

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

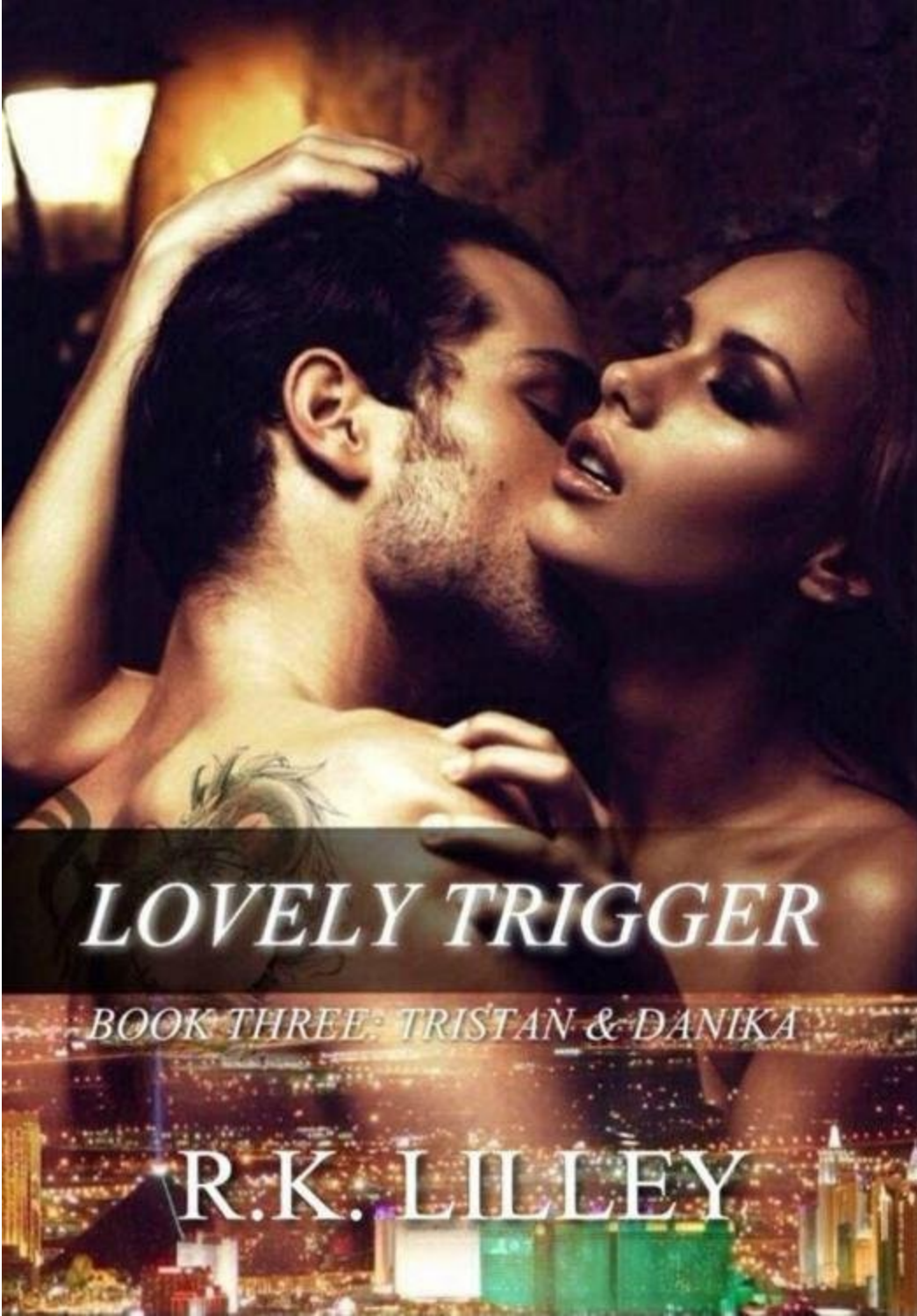
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

Telif Hakkı İthafı

R.K. Lilley'in

Kitapları Birinci

Bölüm İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

[On Sekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu](#)

[Bölüm Otuzuncu](#)

[Bölüm Otuz Birinci](#)

[Bölüm Otuz İkinci](#)

[Bölüm Otuz Üçüncü](#)

[Bölüm Otuz Dördüncü](#)

[Bölüm Otuz Beşinci](#)

[Bölüm Otuz Altıncı](#)

[Bölüm Otuz Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Otuz Sekizinci Bölüm](#)

[Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)

[Vahşi Taraf](#)

[Bay Güzel](#) Sevimli

Tetikçi

R.K. LILLEY

Copyright © 2014 R.K. Lilley

Tüm hakları saklıdır.

ISBN-10: 1628780096

ISBN-13: 978-1-62878-009-3

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Olayların gerçek hayatla veya karakterlerin gerçek kişilerle benzerliği tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder.

Bu kocam için. En önemli anlarda benden bile daha inatçı olacak kadar değer verdiğin için teşekkür ederim.

R.K. LILLEY'İN

KİTAPLARI UÇUŞTA

(HAVADA #1)

MILE HIGH (UP IN THE
AIR #2)
TOPRAKLANMIŞ
(HAVADA #3)
LANA (HAVADA BİR ROMAN)
ATEŞ SOLUMAK
(HERETIC DAUGHTERS #1)
KÖTÜ ŞEYLER (TRISTAN &
DANIKA #1)
KAYA DİBİ
(TRISTAN & DANIKA #2)
LOVELY TRIGGER
(TRISTAN & DANIKA #3)
VE ÇOK YAKINDA...
VAHŞİ TARAF
(BİR ROMAN)
ÇAPRAZ ATEŞ
(HERETIC DAUGHTERS #2)
MR. GÜZEL (YUKARIDA

HAVA #4) BİRİNCİ

BÖLÜM

KAZADAN BİRKAÇ AY SONRA

DANIKA

Fizik tedavi yeryüzünde cehennem gibiydi. Acı, beyhudelik ve hüsrandı, hepsi de umutsuzluk hissiyle birlikteydi çünkü ancak bu kadarını yapabileceğini biliyordum. Ama elimden geleni yaptım. I

İçimde başka bir şey yapamayacak kadar saf ve inatçı bir cesaret vardı.

Sadece yirmi bir yaşındaydım, hızla yirmi ikiye yaklaşıyordum ama Tristan'dan önce hayatımda hiç genç hissetmemiştim. Onunlayken bir süreliğine kendimi genç ve kaygısız hissetmiştim, önümde uzanan bir hayat vardı. Gelecek vaat eden bir hayat.

Sanki her şey bir rüyaymış, bir tür büyüymüş gibi, o umursamaz neşe geldiği gibi hızla kalbimden kayboldu. Olmam gereken o çok sorumlu kadın olmaya geri dönmüştüm.

Kendime acıyarak hiç gözyaşı dökmedim. Bu hiçbir zaman benim zehirim olmamıştı. Acı benim zehrimdi ve bunun beni tüketmesine izin vermemek için sahip olduğum karakterin her zerresini kullanmam gerekiyordu.

Onu özledim. Bu konuda kendime yalan bile

söyleyemedim. Onu çok özledim.

Kendimi tüm bunların gerçek aşk değil tutku olduğuna ikna ettim. Gerçek aşk bir efsaneydi, hayattaki sağlam şeylerden bir sapmaydı. Tristan'a karşı hissettiklerim çok büyüktü.

Tüketiyordum ama kafamdaki bir mantra gibi kendime bunun hiçbir zaman sağlam olmadığını söylüyordum.

Yine de her küçük şey aklıma onu getiriyordu. Birlikte çok şey yaşamış, çok şey atlatmış, çok şey hissetmiştik ve her duygunun bir anısı vardı. Pek çok şarkı, dizi ve film bir daha asla izlenmemek üzere benim için kilitlenmişti.

Bu tür bir ayrılıktı. Yıkıcı türden.

Özlem gerçekten dayanılmaz hale geldiğinde, saf hayatta kalma moduna geri döndüm, zihnim cinsel istismara uğramış bir genç olarak mükemmelleştirmek zorunda kaldığım o boş yere gitti.

O zamanlar bana iyi hizmet etti. Ve neyse ki, o zamanlar hep geçti.

O kadar meşguldüm ki, düşünmek için çok az zamanım vardı ve asla olması gerekmeyen bir şeyin özlemini çekecek zamanım yoktu.

Okul, iş ve hayalimdeki kariyeri planlamak çok karmaşık bir süreçti.

Tüm hayatımı hırslı geleceğime adayabilirdim, aslında bu benim tek seçeneğimdi.

Kendime ait bir ailem olması masadan çok şiddetli bir şekilde koparılmıştı.

Uzun bir süre kendimi bütün hissetmedim ama kendime tekrar tekrar güçlü olduğumu söyledim. Bazı parçalarım ya da dürüst olmak gerekirse bazı önemli parçalarım eksik olsa da devam edebilecek kadar güçlüydüm.

Ve yaptım.

TRISTAN

Danışmanım, ofisine ilk girdiğimde bana "Katımıza hoş geldiniz" dedi.

Her şeye başlamak için iyi bir yol olduğunu düşündüm. En azından iyi bir mizah anlayışı olmasaydı, ona içimi dökemezdim.

Ellili yaşlarında ufak tefek bir adamdı. Saçları uzun ve kırdı, ve asi. Beni incelerken gözlükleri her zaman burnunun ucunda dururdu.

Korktuğum gibi kahverengi deri bir şezlongu bile yoktu. Oturup onunla normal bir insan gibi konuşmam gerekiyordu, filmlerdeki gibi uzanmam değil.

Masasının karşı tarafındaki rahat koltuğa oturdum ve zaman içinde ona *her şeyi* anlattım.

İlk buluşmamızda "Hiç gözün kararır mı?" diye sordu. çizelgesine bakarken boş bir ses tonuyla konuştu. Onun çizelgesine biraz takılmıştım.

"Affedersiniz?"

"Bilinç kaybı. Hâlâ işlevsel olduğunuz ama hiçbir şey hatırlamadığınız dönemler."

Olayları ele alış şeklini, beni büyütmeden konuşturmasını ve sakın tepkileriyle hayatımdaki trajedileri asla bir insanın kaldıramayacağı kadar büyük göstermemesini seviyordum.

"Oh evet. Ben buna hafta sonu diyorum." Acı acı gülümsedi ama başını kaldırıp bakmadı.

"Sanırım bu durum özel hayatınızda bazı tahribatlara yol açmıştır."

Bu hayatımın en hafif ifadesiydi.

Kendi dibe vuruşumun *onu* nasıl etkilediği, yutulması en acı haptı. Ben her zaman kardeşim ve annem için kendimi bir yumruğun önüne atan kişi olmuştum.

Ve karım. *Karım*. Onun acısını dindirmek, yaralarını kendim sarmak için her şeyi yapardım. Ama bunun yerine onlara *neden oldu*.

Ama geri dönemezdim. Eğer yaşama umudum varsa, keşkelerle yaşayamazdım.

"Şey, evet. Sanırım bu yüzden buradayım." Ses tonumu sakinleştirmeye çalıştım ama neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Bana en yakın olan insanların her birini kaybettim. Kardeşimi, annemi, karımı, doğmamış çocuğumu. Hepsi bağımlılık yüzünden oldu."

"İnatçı biri olmalısın ki seni buraya getirmek için bu kadar çok şey gerekti." Acı acı sıırttı.

"İnatçı benim

özel. İyi anlaşıcağız." Öyle de oldu. Yine de bazen ondan nefret ediyordum, çünkü bana acı gerçekleri söylüyordu.

"Onu geri almayı asla bekleyemezsin," dedi bana bir gün, ben yine durmadan Danika'dan bahsederken. "Bu, kabul etmek için kendini hazırlaman gereken bir şey. Rehabilitasyon dışındaki hayatına geri döndüğünde bunun senin için en büyük zorluk olacağını görebiliyorum."

Tartışmak istedim, onunla kavgaya etmek istedim.

Bunun yerine gözlerimi kapattım ve kabullenmeye çalıştım.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye sordu, ses tonu nazikti. "İlk adım hakkında düşünüyordum."

"Bu çok güzel. Bana bunun sizin için ne anlama geldiğini söyleyin." "Bağımlılığım karşısında güçsüzüm.

Hayatım yönetilemez hale geldi."

"Ders kitaplarında yazan cevap bu elbette, ama bu iyi bir şey.

Bunu işlemek biraz zaman alır. Şimdi de bir bütün olarak on iki adım. Genel bir bakış da diyebilirsiniz. Özünde, bize Tanrı'yı oynayamayacağımızı öğretirler. Değiştirme gücüne sahip olmadığımız bazı şeyler vardır, sadece kullanmak ya da kullanmamakla ilgili olarak değil. Bu aynı zamanda geçmişteki hatalar için de geçerlidir. Onun fikrini değiştiremeyeceğinizi kabul etmeli ve hayatınıza devam etmenin ve temiz kalmanın bir yolunu bulmalısınız.

Bunu kabul etmeye hazır mısınız?"

"Sadece onunla konuşmak istiyorum. Benimle görüşmesini sağlayabilirsem, daha iyiye gittiğimi görmesini sağlayabilirsem, sanırım ona değiştiğimi ve onun hayatında olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu gösterecekti."

"Tamam, görüyorum ki hâlâ üzerinde çalışmamız gereken çok şey var."

Ve böyle devam etti. Yavaş yavaş, aramızdaki ilişkinin gerçekten bitebileceğini kabul etmeye başladım. Bir ara olarak değil, kalıcı bir rahatsızlık olarak.

Yutması çok zor bir haptı.

Grup terapisinde açılabilmem için aylar geçmesi gerekti.

Aylarca başkalarının hikayelerini dinledim. Bazıları çok kötü görünmüyordu ama diğerleri benimkinden daha kötüydü.

Eroin bağımlısı bir kadın, bebeğini o kadar uzun süre ihmal ettiğini ve kafası iyiyken beşiğinde öldüğünü anlattı.

Bu hikayeyi bir süre işledim, sanki başka birinin başına gelmiş gibi anlatış şekli aklımdan çıkmadı.

Bağılantısızlığındaki bir şey beni gerçekten etkiledi.

Kendi hayatımdan bu kadar kopmuş muydum? Ve eğer öyleyse, nasıl? Etrafımdaki şeyleri bu kadar uzun süre ihmal edecek kadar nasıl bu kadar bencil, bu kadar acımasız olabildim?

Aradığım uyuşukluktan, hepimizin aradığı şey. arıyorduk ve bu hissizlik bizi kullandığımızda canavara dönüştürüyordu.

İçimdeki canavarın yaptığı şeylerle yüzleşmek zorundaydım. Ve o canavarın ben *olduğum* gerçeğiyle.

Bu farkındalıkla başa çıkmaya, onu kabullenmeye başladığımda grup içinde açılmaya başladım.

"Ben Tristan. Ben bir alkolik ve uyuşturucu bağımlısıyım. Buradayım çünkü kullanmak bana hayatımın aşkına mal oldu."

Ellerime bakarken hüznle gülümsedim. "Sanırım ben bana ilk kez erkek fahişe dediğinde ona aşık olmaya başladım."

Toplantıyı ayarlamak kolay olmamıştı.

Benimle doğrudan konuşmuyordu, bu yüzden her şey Jerry aracılığıyla çok yavaş bir filtreden geçiyordu. Sürekli sorunlarla karşılaştık.

Sadece topun yuvarlanması aylar aldı.

Sanki tehlikeli bir suçluymuşum gibi benimle yalnız görüşmek bile istemedi.

Bunun üzerinde durmamaya çalıştım.

Benimle, akıl sağlığımla, ayık kalma isteğimle oynadı ama olumluya odaklanmak zorundaydım.

Rehabilitasyonda tanıştığım birkaç arkadaşımı topladım.

Trinity yirmi yaşında bir eroin bağımlısıydı ve ailesi onu dört kez rehabilitasyona göndermişti. Şu anki temiz dönemi, on beş yaşından beri en uzun süre ayık kaldığı dönemdi.

Tatlı, komik bir kızdı ve bu sefer başaracağına dair umutlarım vardı.

Ufak tefek bir kızdı ve tek tip siyah bir tişört giymişti. ve kot pantolon giyiyordu. Kısa kızıl saçlarının sadece ön kısmı uzundu, bir gözünü kapatacak kadar uzundu ama yine de iyi bir göz teması kurmayı başarıyordu.

Todd yirmi beş yaşında bir dövme sanatçısı ve ağırlı kesici bağımlısıydı. Rehabilitasyondan sonra aynı ayılma evine girdik.

Ufak tefek, sıska, ağartılmış sarı saçlı ve beni boş bir tuval gibi göstermeye yetecek kadar dövmesi olan bir adamdı.

Rehabilitasyonda çok hızlı arkadaşlar edinmiştim ama ne yazık ki bunların çoğu kalıcı arkadaşlar değildi. Neredeyse tanıştığım herkes son sekiz ay içinde nüksetmişti. Olanlar Yine de benimle birlikte ayık kalanlar, kendi iyileşme sürecim için çok gerekli olan bir can simidi gibiydi.

Trinity ve Todd rehabilitasyondan sonra hâlâ temiz kalıyorlardı, benim gibi iyi bir mücadele veriyorlardı. Onlar idealdi.

benimle aynı şeyleri yaşıyordu ve

Böylece yaklaşan toplantının benim için ne kadar zor olduğunu anlayabilirlerdi.

Benimle grup terapisine katılmışlardı, bu yüzden Danika'ya olan takıntımı ve benden nefret etmesi için gereken tüm nedenleri biliyorlardı.

Oraya erken gittik, çünkü daha fazla bekleyemezdim. Sinirlerim gerilmişti. O kadar gergindim ki yerimde duramıyordum.

Onu son gördüğümünden beri bu buluşma için bekliyordum, takıntılıydım, işkence çekiyordum, tükenmiştim. Bu şekilde bitemezdi. Daha fazlası olmalıydı, telafi etmek için yapabileceğim bir şey.

Kocasını olamasam bile, onun hayatımda olmasını arzuluyordum. Hangi sıfatla olursa olsun.

Her şeyi kabul ederim.

Her şeyden daha azıyla mutlu olmazdım ama alabileceğimi alırdım.

Kırıntılar, artıklar, bir zamanlar benim için hissettiklerinin tadı, benim onun için hala bolca hissettiklerimin merhemi olarak.

Onu bile kabul ederim.

Ellerim o kadar titriyordu ki, sırf ellerimle bir şeyler yapmak için sipariş ettiğim kafeinsiz kahveden bir yudum almaya çalışırken ellerime kahve döktüm.

Orada oturup onu beklerken, gelecek o kadar belirsizdi ki, hayır, dayanamayacağım bir şekilde sonuçlanması o kadar muhtemeldi ki, hayatımda hiç bu kadar çok içki içmek istememiştim.

Bu bilgiyi paylaştım. Bu sürecin bir parçasıydı, kendinizi kaybettiğinizi hissettiğinizde ulaşmak. Bana hala ters geliyordu ama yeni bir yol öğrenmek için elimden geleni yapıyordum.

Belli ki eski yöntem benim için işe yaramıyordu. Hayal gücünün herhangi bir vahşi esnemesi ile değil.

"O zaman bara gidelim.

Bir yerlerde saat beş." Todd bunu bir şaka olarak söylemişti ve ihtiyacım olan şey de bu şakaydı.

Bir kahkaha patlattım, Trinity de öyle.

Mekânın kapısına doğru bakıyordum, gözcülük yapıyordum ve bu yüzden onu ilk ben gördüm.

Donup kaldım. Gözlerimi ona diktiğimde vücudumun her parçası kasıldı. İlk başta sadece şok olmuştum, onun güzel yüzünü birkaç metre öteden, cam bir kapının arkasından bile görmenin mutluluğunu yaşıyordum.

Bir adam onun için kapıyı açtı ve ben de kalbimin durduğu bir an için onu içeri aldım.

Ayak bileklerine kadar inen uzun siyah bir etek giymişti, soluk pembe bluzu ise mükemmel vücudunu sergiliyordu.

Saçları gevşek ve parlaktı, makyajı hatırladığımdan daha ağırdı ve kesinlikle çarpıcıydı.

Hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Her zaman da öyle olacağını biliyordum.

"Vay anasını," diye mırıldandı Todd.

Trinity, "Bu piliç *muhteşem*," dedi.

Danika kapıdan içeri doğru yürümeye başladı ve yumruklarım sıkıldı.

Trinity dehşet içinde, "Aman Tanrım," diye devam etti. "Bu o *mu*?" Cevap vermedim, veremedim, onun masaya oturmak için birkaç adım atmaya çalıştığını gördüğümde kendi kişisel cehennemime kapıldım.

Hiç birinin göğsünüze uzanıp kalbinize bir tirbuşon soktuğunu hissettiniz mi? Hissetmediniz mi? Ben öyle hissettim.

Hiç hoş değildi.

Ne yaptığımı gördüğüm ve bununla başa çıkmaya çalıştığım, bir an bile nefes almaya, ruhuma kadar nefret ettiğim bir tende yaşamaya çalıştığım için sonsuz bir an boyunca sersemledim.

Masasına gelene kadar ona doğru hareket ettiğimi bile fark etmemiştim. Bedenim beynimle somut bir iletişim kurmadan hareket etmişti.

Yüzüme zar zor baktı, gözleri göğsüme yapışmadan önce sadece yıkıcı, üstünkörü bir bakış attı.

Aman Tanrım. Artık bana bakmaya bile dayanamıyor. Hissettim

Bu beni çok üzdü. Bu, en korkunç korkularımdan bile daha kötü gidiyordu.

En uzun süre ona baktım, onu içime çektim, sadece bana bakmasını istedim.

Sonunda kendime geldim. "Sana bir şey getireyim mi? Kahve mi çay mı?" İçinden en ince titreme geçti ama bir saniye ile diğeri arasında durdu. Emin değildim.

hayal etmemiştim ya da uydurmamıştım, çünkü ben de titriyordum.

"Biraz sıcak çay, teşekkür ederim," diye cevap verdi sonunda sertçe.

Tezgâha gittim ve iki çay söyledim, bir yandan da onu izliyordum.

Bana bir kez bile bakmadı.

Çayı masaya geri getirdim ve fincanına bakarak başıyla teşekkür etti. Bir paket şeker ekledi ve karıştırdı.

"Süt mü?" Ben sordum.

Başını salladı, biraz daha şeker ekledi. İçmedi, sadece ona odaklandı.

Kendi ihmal ettiğim çayımı bir kenara ittim.

Ellerimi masanın üzerine koydum, parmaklarımı birbirine geçirdim. Tıpkı onun çayına baktığı gibi dikkatle ellerime baktım. Cesaretimi toplayarak çok derin bir nefes aldım.

"Pek çok pişmanlığım var, kendime pay çıkarmam gereken pek çok kötü şey var ama inanın bana, yaptıklarımın sizin hayatınız üzerindeki olumsuz etkisi en büyük pişmanlığım." Bu konuşmayı prova etmiştim. Bu konuşmayı yapabileceğimden şüpheliydim. başka türlü yıkılmadan söyleyebiliyorum.

Sonunda gözlerini üzerimde hissettim ama şimdi onlarla buluşacak gücüm yoktu. Onlarda katlanabileceğim hiçbir şey bulamayacağımı biliyordum.

Bir şey, herhangi bir şey söylemesini diledim ama söylemeyeceği belli olunca devam ettim. "Seni hak etmiyorum

Tüm bu olanlardan sonra affediyorum, ama bunu istiyorum."

Yalvarmak, diye

düşündüm.

Yalvarmak.

"Elimde olsa her şeyi geri alacağımı ve yaşanan tüm kötü şeylerden kendimi sorumlu tuttuğumu bilin. Dibe vurduğum için *çok üzgünüm*. seni etkilediğim gibi.

Aklınıza gelebilecek her türlü karşılığı, benden isteyeceğiniz her şeyi seve seve veririm." Lütfen, diye düşündüm.

Benden bir şey iste, ne olursa. Bırak ben vereyim, sen al. Hayatında yeniden bir rol oynamama izin ver.

"Hizmetinizdeyim. Her zaman, Danika. Ve en içten dileğim, bir gün, belki zaman içinde, yeniden arkadaşım olmayı düşünmen."

Eli boğazına gitti ve sanki tiksinti içindeymiş gibi ürperdi.

Acı içinde titredim.

Artık benden o kadar öğreniyordu ki, benimle arkadaşlık etme fikri bile onu geri mi döndürüyordu?

"Tristan," dedi yavaşça, sesi boğuklaşmıştı. "Kendini affedilmiş say.

Ama lütfen sizi sorumlu tuttuğumu düşünmeyin.

her şey

o

oldu."

Kısa bir süreliğine de olsa çok güçlü bir sevinç duygusuyla dolmuştum.

"İşler umduğum gibi gitmedi," diye devam etti. "Ama bunların hiçbirisi için tek bir kişi suçlanamaz. Bu yüzden evet, seni her şey için affediyorum." Sevinç, merak ve umudun en büyük kıvılcımı göğsümü doldurdu.

Sonraki sözleri acı, dehşet ve inkârı peşinden sürükledi.

"Bununla birlikte, dostluk teklifinizi reddetmek zorundayım. Bazı şeyler... Demek istediğim, bazı insanların birbirlerinden uzak durması gerekir ve biz böyle bir çiftiz."

Hayır, hayır, hayır, diye düşündüm. Bunun dışında her şey olabilir. Beni tamamen kesme. Bunun dışında her şeye dayanabilirim.

Ama omuzlarındaki kararlılığı gördüm. Kederli gözlerinde sonunu gördüm.

En azından ona açıkça istediği şeyi verebilirdim. Onunla bu konuda tartışmaya hakkım yoktu. Tüm yaptıklarımın sonu olmaz.

"Eğer böyle hissediyorsan, kararına saygı duymalıyım." Bu kelimeler içimden çıkmak istemiyordu ama onları zorla çıkardım.

"Öyle," dedi hemen. "Ama özrün için teşekkür ederim ve sana her şeyin en iyisini dilerim." Köprücük kemiğime doğru konuştu.

"Kendine yardım bulmana sevindim." Bitirmişti. Tüm söyleyeceği buydu. Buna pek inanmadım ama

kendim kabul ediyorum.

Sonunda kendimi uzaklaştırdım.

Bu bir çabaydı.

Bedenim de kalbim gibi onu terk etmek istemiyordu.

Ben hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum ama onun çoktan devam ettiği açıktı.

"Meşgul olmam gerekiyor. Masaya tekrar oturduğumda arkadaşlarıma bugün dikkatimi toplamam gerektiğini söyledim. Danika'nın çökmüş yüzüne baktım. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Kafamda eskiden bana nasıl baktığı, sanki onun tüm dünyası benmişim gibi net bir resim vardı.

Bunu geri almak için her şeyimi verirdim. Bunu

hak etmek için.

Tabii ki bunu *asla* hak etmemiştim.

"Kullanmak için çok güçlü bir arzu hissediyorum." Sesim kısa ve özdü.

Trinity nazikçe, "Seni meşgul edeceğiz," dedi.

Todd, "Gidip bir film izleyelim, sonra da spor salonuna gideriz," diye önerdi. "Egzersiz yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Başımı salladım ve onları dışarı kadar takip ettim. Danika'nın yanından geçtik.

Hiçbir yere gitmek için acelesi yok gibiydi, hâlâ içkisine bakıyordu, yüzü bomboştu.

Yanından geçerken durakladım ama Trinity kolumdan tutarak beni uzaklaştırdı.

"Benden nefret ediyor," dedim sonunda, arabamı vitesle takarken. "Beni affettiğini ama hayatında istemediğini söyledi.

Hiçbir şekilde. Arkadaş bile olamayacağımızı söyledi. Bana zar zor bakabiliyordu bile."

"Ah Tristan," dedi Trinity nazikçe ve ses tonundan onun da bu buluşmanın benim için daha iyi sonuçlanmasını umduğunu anlayabiliyordum.

"Çok üzgünüm dostum," diye ekledi Todd. "Sana kötü bir el dağıtılmış. Ama bazı şeyler elimizde değil." Bu benim için öğrenmesi zor bir dersti ama iyi öğrenmek için elimden geleni yaptım.

İKİNCİ BÖLÜM

KAZADAN YAKLAŞIK İKİ YIL SONRA

DANIKA

Hayatımdaki mizahın büyük bir kısmının Tristan'la birlikte gittiğini sık sık belirtmiştim.

Mizah, eğlence ve kendime karşı acımasızca dürüst olursam, neşe.

Bugünlerde her şey ciddiye.

İş, hatta sosyal hayatım. Biriyle çıktığımda, çok ciddi profesyonellerdi, ancak hiçbir şey ne çok ileri gitti ne de uzun sürdü. Kalbim henüz bu işin içinde değildi.

Kendime sadece biraz daha zamana

ihtiyacım olduğunu söyledim. I

üniversi

teyi

bitirdi

ve

James

Beni hemen terfi ettirdi. Los Angeles'a taşındım ve oradaki galeriyi yönettim.

Kariyer açısından tüm hayallerim gerçek oluyordu. James kendimi kanıtlamama izin verdi ve galeri üzerinde serbestçe hüküm sürmeme izin verdi.

Bev'i, Jerry'yi ve çocukları özliyordum ama uyanık olduğum her saat beni meşgul edecek kadar işim vardı ve bu da hoşuma gidiyordu.

Bev ve Jerry Bahamalar'da çok küçük bir törenle yeniden evlendiler. Ben de katıldım ve Tristan'ın her ne sebeple olursa olsun gelmediğini öğrendiğimde hissettiğim rahatlama beni endişelendirdi. Beni hala bu şekilde etkilememeliydi, dedim kendi kendime ama yapacak bir şey yoktu.

Çok güzel bir düğündü. Her ikisi de kendi yeminlerini yazdılar ve o kadar tatlıydılar ki, her iki yanımda beni kuşatan çocuklara sarılarak tüm düğün boyunca hüngür hüngür ağladım.

Daha sonra Tristan'ın davet edilmediği için gelmediğini öğrendim.

Jerry ile yakın olmalarına rağmen, Bev bunu düşünmemiştii bile.

Bunu bana Bev söyledi. Söyledikleri karşısında şaşırımış görüldüğümde güldü ve omzumu sıvazladı.

"Oh, benim tatlı kızım. Eğer biri sana kin tutmadığını söylediye, *yalan* söylüyordur."

Gözleri ve gülümsemesi ona hiç benzemiyordu, o kadar kana susamıştı ki öylece bakakaldım.

"Şu anda harika gidiyorsun. Muhteşem görünüyorsun ve hayatında istediğin her şeyi elde edeceğine inancım tam. Seninle daha fazla gurur duyamazdım ama Kafamda her zaman çok net bir resim olacak canım ve bu benim kabuslarımın malzemesi. Gözlerimi kapatabiliyorum ve o hastane yatağında nasıl kanlar içinde ve kırık göründüğünü hatırlıyorum. Kalbin kırılmış ve istismar edilmiş. Ya da kazadan sonraki ilk birkaç aydaki halini. Çok üzgün ve kaybolmuş. Ben sevgi dolu bir kadıyım. Bunu biliyorsun. Tüm kalbimle seviyorum, ama benimki gibi bir kalp iki yönlü çalışır ve içimde bir *öfke var*. O adamın seni düşürdüğü durumu asla unutmayacağım. Sence *o adam* orada olsaydı, seni bu hale getirseydi Tüm zaman boyunca rahatsız mıydın? Ben böyle çalışmam. O adama karşı medeni olabilmem için birkaç yıldan fazlası gerekecek."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ama garip bir şekilde sözleri içimi biraz ısıttı.

Bev'in yanımda olması her zaman iyi hissettirir.

Sonunda biyolojik babamla yüz yüze tanıştım. Hayatımın en garip anlarından biriydi, ancak sonunda bir parça tatmin hissetmediğimi söyleyemem.

Bronson Giles, büyük oğlu Dermot ile Los Angeles'ta bir galeri sergisine katılıyordu. Bir yerlerde onun babasının oyunculuk izinden gittiğini duymuştum. İri, sarışın ve çok yakışıklı olan Dermot, babasının mükemmel bir genç imajına benziyordu.

Aynı gözlerimle.

Sanırım babama karşı bir tepki veremeyecek kadar bir şey hissetme fikrine tamamen kapılmıştım. Onu görmek, sadece belli belirsiz bir rahatsızlıktı.

Öte yandan Dermot'u hiç beklemiyordum.

Beleşçi bir baba fikri bir şeydi. Benim varlığımdan haberi olmayan bir üvey kardeş kavramı ise başka bir şey. Çok garipti, ama kendimi Sanatı incelerken ne zaman yaklaşırsa ona bakıyor, onda biraz iyilik, biraz kefarete yakalamaya çalışıyorlardı. Ondan nefret etmek istemedim.

Aslında, ondan hoşlanmak istiyordum.

Bronson ona baktığımı mı düşündü, yoksa tesadüfen gözüne mi takıldım, emin değildim ama benim Dermot'a baktığımdan daha çok o bana bakıyordu.

Sonunda,

Bronson

bana

yaklaştı.

Doğrudan. İyi tanıdığı belli olan annemle aramızdaki benzerliği fark ettiğinden emin olarak gerildim.

Yaklaşmasının sebebi bu değildi. Şey, sanırım bu bir Bunun çarpıtılmış versiyonu. Görünüşe göre Marta onun tipiydi ve ona neredeyse tıpatıp benzediğim için sanırım ben de öyleydim.

İğrenç ağzını açmadan önce bile gülümsemesinden yağlı bir çekicilik damlıyordu.

O daha bir kelime bile edemedi, aklıma bir şey geldi: Tanrım, hayır. Öz babam bana asılmak üzere.

Lütfen, lütfen, lütfen, diye düşündüm, bu gerçekten olmasın.

Başka kimin böyle bir şansı vardı ki?

Söylediklerinin ilk kısmını bile anlamadım, daha çok ses tonunu duydum, zihnim dehşet içinde çalkalanıyordu.

Bu çok fazlaydı. Ben bile kendimi koruyamadım.

olağan

profesyonel

Orada dururken ve beni doğuran adam bana ne kadar seksi olduğumu söylerkenki tavrım.

İyi replikleri bile yoktu. Şöhretine ve parasına çok uzun zamandır güveniyordu.

"Peki ne diyorsun?" Elini cebine attı ve bir otel odası anahtarına benzeyen bir kart çıkardı. "Beverly Hills Oteli'nde düzenli bir odam var. Seninle orada buluşabilirim.

Üç saat. Bu arada, rahatınıza bakın,

Biraz

sipari

ş ver.

İçecekler. Odaya fatura et." Her şeyi kesin bir sonuçmuş gibi söylemişti.

Yüzüm ona, onu ayakkabımın altına yapışmış kötü kokulu bir şey kadar sevdiğimi söylemiş olmalıydı.

O kadar umursamazdı.

"Göz kamaştırıcısın. Bu rengi nereden aldın? İçinde biraz Asya var, değil mi? Her zaman Asyalı kızların hayranı olmuşumdur. Ama o soluk gözlerle siyah saçlar." O uzun ve alçak sesle ısıklık çaldı. "Çok çarpıcı. Ne kadar

güzel. Vücudun da çok ateşli."

Yüzüne bir tokat atmamak için kendimi zor tuttum. Sonunda sesimi bulduğumda sesim pek düzgün çıkmıyordu.

"Mirasınız nedir?"

"Çoğunlukla Danimarkalı ve İngilizim. Senin sıran, bebeğim." Ağzım keskin bir gülümsemeye dönüştü.

"Annem Japon ve Rus, babam ise görünüşe göre Danimarkalı ve İngiliz, gerçi bunu daha yeni öğrendim."

Bana garip bir bakış attı. "Nasıl yani?"

"Bronson Giles, annemin adı Marta Markova. Sanırım bir şeyler çağrıştırdı?"

O zaman en azından yeşile dönme nezaketini gösterdi. "Tanrım," diye fısıldadı.

"Bunun nasıl bir sorun olacağını anlayabiliyorum, o kadar çok kadınla birlikte oluyorsun ki çocuklarını takip edemiyorsun.

Bu arada Bronson, benim için çok yaşlısın. Senin kızın olmasaydım bile." Yüzümü buruşturdum. "Bu çok iğrenç. Eğer zampara bir domuz olacaksan, en azından bu konuda yaşına uygun davran. Özellikle de yıllar içinde hamile bıraktığın onca rastgele kadın varken. Belki de kızlarınız ya da torunlarınız olacak kadar genç kadınlardan uzak durun."

"Tanrım," dedi yine. "Benden para falan mı istiyorsun?"

"Senden *hiçbir şey* istemiyorum," dedim ona öfkeyle, sesim alçak ve acımasızdı. "Tek bir şey bile. Bu galeriyi ben yönetiyorum.

Bana gelen sendin, yoksa fark etmedin mi?

Bu mu?" Birkaç kez gözlerini kırptırdı, topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Her şey boyunca yaklaşık bir düzine metre uzakta olan Dermot, bana bir bakış gönderdi ve onu takip etti.

Bunun son olduğunu düşünmüştüm ama yaklaşık bir saat sonra Dermot geri geldi.

Beni aradı, ben bir satışla ilgilenirken bekledi. Boş olduğumda gülümsedi ve elini uzattı.

"Ben

Dermot," dedi sıcak bir şekilde.

Ben de belli belirsiz gülümseyerek elini sıktım.

"Danika." "Sadece babam adına özür dilemek istedim.

O...bir geri dönüş, ve bu

Orada biraz güçlenmiş gibi görünüyordu."

Onu inceledim. "Neden özür dilediğini anlamıyorum.

Sen hiçbir

şey

yapmadın."

"Sadece onun gibi olduğumu düşünmeni istemedim. O benim babam, ama söz konusu kadınlar olduğunda onun bir sürüngen olduğunu çocukluğumdan beri biliyorum."

Başımı salladım. Öyleydi ve bu konuda ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Dinle, bu tanışmak için utanç verici bir yol ama bir ara bunu telafi etmek isterim. Akşam yemeği nasıl olur?" I kendi alnıma vurmamak için çaba sarf ettim.

Cidden mi?! Bunu hak edecek ne yaptım ben?

O anda ona söylemem gerektiğini fark ettim, o garip kurşunu ısırp ağzımdan çıkarmam gerekiyordu. "Beni rahatsız eden tek şey babanın yaşlı ve evli olması değil," dedim ona, ses tonum gerçekçiydi.

"Öyle mi?" diye sordu, sanki ona komik bir fıkra anlatacaktım gibi gülümseyerek.

Evet, çok eğlenceliydi.

"Bronson Giles benim biyolojik babam."

Gözleri komik bir şekilde büyüdü, ağzı açık kaldı.

"Kanıtım yok, ancak ihtiyacım olsaydı, bana verdiği tepki ona annemin kim olduğunu söylemem yeterli olurdu. Ama eğer bana inanmıyorsan-"

"Hayır, hayır, biliyorum. Ben sadece şok oldum. Çok özür dilerim. Sana asılmıyordum. Platonik bir akşam yemeğini kastetmiştim."

Söylememişti ama ben de en az onun kadar bu uyduruk bahaneye sarılmıştım.

"Elbette. Öyle olduğunu düşünmemiştim." Bu pek de umut verici olmayan başlangıca rağmen, ondan sonra bir şekilde anlaştık.

Dermot bir akşam yemeğinde, belki de dördüncü kez buluştuğumuzda, "Kadınları ben de diğer erkekler kadar seviyorum," dedi. "Ama eğer onu pantolonunun içinde tutamıyorsan, en azından bekar kalabilirsin."

"İşte, işte," dedim ona kadeh kaldırarak. Koroya vaaz veriyordu.

"Ve ciddi, kaç yaşında ve bir şekilde doğum kontrolü kavramını anlamayı hiç başaramadı mı?" Kendi sözlerini duyunca yüzünü buruşturdu. "Üzerinize alınmayın."

Güldüm. "Alınmadım. Yani, var olduğum için mutluyum ama başka bir baba dileyebilirdim, mesela orada olan bir baba."

"Dahlia nasıl? Oğlu nasıl?" Sevgili Jack

hakkında bir hikayeye başladım.

Her zaman diğer kardeşleri sorardık. Dahlia'nın üvey kardeşlerimize karşı garip bir kızgınlığı vardı, onlarla daha fazla ilişki kurmak istediği düşünülürse, onlara karşı anlayamadığım bir acı duyuyordu.

babamızla olan ilişkimiz. Suçlanması gereken *oydu*. Suçlu oydu. Onu ve yaptıklarını küçümsemeyi anlayabilirdim ama üvey kardeşlerimiz artık

onun eylemleri için bizden daha fazla suçlanacaktı. Yine de onu bundan vazgeçirmek mümkün değildi.

Bu onun kaybıydı. Dermot keyifli, alaycı ve eğlenceliydi. Aynı çarpık mizah anlayışına sahip olduğumuza erkenden karar vermiştik.

Bacağıma ne olduğunu soracak cesareti bulana kadar birkaç toplantı geçti.

"Cehennemden gelen ilişki," diye cevap verdim.

Bu sefer şakayı benimle paylaşmadı. Yüzü kapandı ve ilk kez üvey kardeşimin biraz korkutucu olabileceğini gördüm. "Bunu sana bir *adam* mı yaptı?"

Başımı sertçe salladım. "Kötü bir şakaydı. Özür dilerim. Hayır. Uzun hikâye ama kısa versiyonu şu: Bu olay bir arabada oldu. kaza."

İkna olmuş görünmüyordu ama konuyu değiştirmeme izin verdi. Bunun en sevdiğim konu olmadığını anlaması kolay olmalıydı.

"İşler nasıl gidiyor? Seçmelere katıldığın rolü aldın mı?" Ona sordum.

"Ben yaptım. Önümüzdeki ay çekimlere başlıyorum.

Ayrıca, babamızla bir proje yapmayı kabul ettim."

Kaşlarım havaya kalktı. Başarıya ulaşmak için babasının kuyruğuna takılmak istemediği konusunda her zaman ısrarcı olmuştu. Hollywood'da ilerlemek için bağlantılarını hiç kullanmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

"Hey Şimdi, beni yargılama," dedi önlenemez bir gülümsemeyle.

"Ne? Ben bir Şey demedim."

"Gerek yoktu. Çok yargılayıcı gözlerin var." Güldüm, çünkü doğru anlamıŐtı. Gerçekten de etkileyici gözlerim vardı.

"Gerçek Şu ki, bu rol benim için bir rüya ve bu rol için mükemmel olduğumu düşünüyorum. Seçmelere katıldım ve bence babam kim olursa olsun, sadece bu seçmelere dayanarak rolü alırdım. Onun projenin bir parçası olmamasını tercih ederdim ama bu bana bağlı değil."

"Bana karşı savunmacı olmana gerek yok. Senin adına mutluyum ve nasıl sonuçlanacağını görmek için heyecanlıyım."

"O kızla hâlâ görüşüyor musun?" Konuyu tekrar deĐiŐtirerek sordum. En son konuştuğumuzda yeni çıkmaya başladığı bir kızıdan gerçekten hoŐlanıyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, o iş bitti. Sana onun bir aktris olduğunu söylemiştim, değil mi?" Başımı salladım.

"Bir Şey öğrendim. Asla bir aktrisle çıkmama. TV pilotunun yönetmeniyle yatıyormuŐ. Oyuncu seçme kanepesi kliŐesi bir yerden geliyor sanırım."

"Bu berbat. Pilotu nasıldı?" Sırıttı. "Bombalandı, işte bu kadar."

Gücenmezdim ama ben farkına varmadan önce bir süre bana yalan söyledi. Peki ya sen? Biriyle görüşüyor musun? O kızla ikinci bir randevuya çıktın mı?

Muhasebeci mi?" Yüzümü öyle bir hale getirdim ki güldü.

"Ben yapmadım.

İlk buluŐmada çok iyiyimdir ama ikinci buluşma becerilerime kefil olamam.

Daha önce hiç binip binmediğimi hatırlamıyorum." İkimiz de güldük, ancak bu gerçekten çok uzak değildi.

"Hepsinin aradığını biliyorum. Neden telefonu açmıyorsun?"

"Kulağa korkunç gelecek ama canım istemiyor. Bir kez yemeğe çıkacağım ama çok eğlenmeyeceksem neden tekrar deneyeyim? Kendi arkadaşlığımdan gayet memnunum. Sanırım kaderinde bekar kalmak olan insanlardan biriyim.

Sorun değil. Yalnız olmaktan daha kötü şeyler de

var." Bunu elinin tersiyle itti.

"Sen sadece

Genç. Birkaç yıl içinde bundan kurtulacaksın. Ya da belki sadece doğru adamı bulman gerekiyordur."

Ona o adamı bir kez bulduğumu söylemedim. T

kelimelerinin *hiçbiri* hakkında konuşmak

istemiyordum. **TRISTAN**

Parçalandım ve tekrar bir araya getirildim ve sonucun önceki halimden daha iyi olduğunu bilsem de, bazı günler öyle hissetmiyordum. Çoğu gün, sanki dünya rengini kaybetmiş ve hayatımı tanımlayan tek şey kaybettiğim şeylermiş gibi hissediyordum. Hayatımın çoğunu onsuz da iyi olduğuma kendimi ikna etmeye çalıştım ve hatta bazı günler buna inandım.

Onun benim için kayıp olduğunu kabul edebilmem için bir yıldan fazla zaman geçmesi gerekti ve bu süre zarfında neredeyse hiç temas kurmadım.

James planlanandan çok daha kısa bir süre içinde beni bir gösteri için işe aldı. Prova yapmanın ve tiyatronun bir araya getirilmesine yardımcı olmanın zaman alacağını düşündü. Kendimi tüm sürece, her parçasına kaptırmak zorundaydım. Sonuçta bu benim bebeğimdi. Tiyatronun tamamen yenilenmesi gerekiyordu. Şu anki oyuncusunun emekli olmasından sonraki bir hafta içinde canlı yayına geçmemi istiyordu ve hazırlanmam bir yıl sürecekti.

Benim için Tanrı'nın bir lütfuydu. Meşgul, üretken ve aktif oldum. Geçmişini düşünmek için daha az zamanım oldu.

Kumarhanenin emekli olan sihirbazı Tony Biello, onun yerine geçmem konusunda hiçbir sıkıntı yaşamadı. Aslında, benim için bir baba figürü ve akıl hocası gibi bir şey oldu.

Çocukluğumdan beri onun gösterilerine hayrandım. İşlerin nasıl gittiğini görmek için tiyatroya geliyordu, Daha önce hiç olmadığım kadar yıldızlara vurulmuştum ve emekli olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrim olmadığı için stresliydim. Gönüllü.

Kısa sürede içimi rahatlattı. Gün ortasında silindir şapka takan ve sırma saçlarıyla uyumlu büyük beyaz çerçeveli gözlükler takan tuhaf bir ihtiyardı.

İri bir adamdı ve yetmişli yaşlarında aşırı kilolu olma yolunda ilerliyordu.

Yarı inşa edilmiş sahnemde, birlikte çalıştığım mimara ayaklarımızın hemen altındaki nokta için neye ihtiyacım olduğunu gösteriyordum ki, Tony salona adım attı.

Bana şöyle bir baktı ve gülmeye başladı. "Dur tahmin edeyim. Bu bir tür gösteri olacak ve sana sürekli tişörtünü çıkarttıracaklar. Hiç şüphe yok ki sınıfta kaldı." Ağızım bir sırıtışla yukarı kıvrıldı ve elini sıkmak için zıpladım.

"Kontratıma gecede iki defadan fazla üstsüz dolaşmayacağımı yazdırdım," diye şaka yaptım. "Ayağımı bir yere basmak zorundaydım."

Gülerken koca göbeğini tuttu. "Ve sen şaka kaldırabilirsin.

Gerçekten de sınıfta kaldı."

Başımı kaşıdım, garip bir konuyu açacak kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

"Merak etme evlat, emekliliğim kendi isteğimle oldu. Yaşlıyım, kalbim kötü durumda ve kendime daha iyi bakmaya başlamamın zamanı geldi. Sadece takıma hoş geldin demek ve tavsiyeye ihtiyacın olursa kapımın her zaman açık olduğunu bildirmek için geldim. Yardım etmeyi çok isterim. Elli yıldır büyü işindeyim. Bu işi bıraktığımı düşünmekten nefret ediyorum. Tamamen.

Bu beni son derece memnun etti.

Tony Biello'nun desteğini sunması, bir süredir Elime bir deste kâğıt aldığım ilk andan beri istediğim numaraları uyguluyordum. Gerçeküstü, rüya gibi bir şeydi. gerçek gibi bir an. "Teşekkür ederim. Çocukluğumdan beri sizin hayranınızım. Bu benim için çok anlamlı. Bunu kabul edeceğime eminim. Ayrıca, eğer uygunsanız, konuk sanatçı olarak sahneye çıkıp çıkamayacağınızı merak ediyorum."

Neşeli neşeli sıırttı. "İşte ben de bundan bahsediyorum."

Ondan sonra neredeyse her gün geldi, yapılan işleri izledi, tavsiyelerde bulundu ve planladığım gösteri hakkında milyonlarca soru sordu.

Yirmi dört saat meşgul olmaya çalıştım ama ne yazık ki her zaman bir aksama oluyordu,

Ben

ise

bekled

im

ya da kendimi yarım kalmış buldum. Yine de boş zamanlardan vebadan kaçır gibi kaçtım.

Tabii ki, aynı lanet binada çalıştığımız için evde geçirdiğim zaman her zamankinden daha fazla acı veriyordu.

Sanat galerisi camdan yapılmış, kumarhane katının zemininden yükseğe yerleştirilmiş ve kendisi de bir sanat eseri olacak şekilde tasarlanmıştı. İçinde birini izlemek ve onu izlediğinizi fark etmesine izin vermemek, işte tam da bunun için daha mükemmel bir şekilde tasarlanamazdı.

Orada küçük bir kapalı avlu vardı, bir kafeye bağlı birkaç masa ve sandalyeden ibaretti. Cam galerinin altında ve ona göre bir açıyla yerleştirilmişti. Orada oturup istediğim kadar uzun süre bakabilirdim ve o hiç görmez, hiç fark etmezdi.

Bunu çok yaptım.

Bu tam bir mazoşizmdi ama duracak gibi değildim.

Her mola verdiğimde, her gelip gittiğimde o küçük noktada dururdum. Başka bir yerden yiyecek alıp oraya getirirdim. O işkence dolu küçük noktada zaman geçirdim.

Bütün bunlar, özellikle de

bazıları

nı

görme

ye

başladı

Takım elbiseli orospu çocuğu.

Binada bir yerde çalışıyor olmalıydı, çünkü onu öğle yemeğine götürmek için sık sık ortaya çıkmaya başladı.

Kendimi kontrol etmek, katıldığım öfke yönetimi ve terapinin her dakikasını

Kolunu onun beline doladığını ilk gördüğümde oraya gidip boynunu sıktım ama yaptım.

Uzaklaştım.

Ona gülümsemişti, kendisine dokunmasından gerçekten mutlu görünüyordu.

Kimse Danika kadar mutlu olmayı hak

etmiyordu. Kesinlikle ben değil.

İyileşme sürecim o zamanlar çok sağlamdı, on iki adımımın hepsi olması gerektiği yerdeydi ama o gece

Neredeyse nüksediyordu. Son çabam gibi gelen bir şeyle sponsorumu aradım ve beni etkili bir şekilde ikna etti. Bu ona hayatımı borçlu olduğumu bildiğim ne ilk ne de son seferdi.

Los Angeles'a taşınması bir lütuftu ama yine de nefret ettim.

Eski alışkanlıklarıma geri döndüm.

Etrafta uyumaya başladım. İlk başta iyi hissettirdi. Perhiz çok zordu ve iki yıldır neredeyse bir keşiş gibiydim.

Bunun içimdeki bağımlılığı tetiklediğini fark etmem birkaç ayımı aldı. Rehabilitasyon günlerimden beri hiç olmadığı kadar alkol arzulamaya başladım.

Tekrar seks yapmayı bıraktım, sonra arada bir şey denedim.

İlk başlarda, hatta aylarca bunun bir ilişki olduğunu inkâr ettim ama bu tür şeyler insanı sinsice ele geçiriyordu.

Elimden geldiğince nazik davranmaya çalışarak zavallı kızdan hemen ayrıldım.

Sadece bir kadınla yatmak ve ona bunun arkadaşlıktan, rahatlıktan öte bir şey olduğu fikrini vermemek zordu.

Birileriyle çıkmaya başladım. Sadece yatmak değil, akşam yemeği.

tüm anlaşıma. Bu benim için yeni bir deneyimdi ve sevişmeden önce bir kadınla biraz zaman geçirmek benim için gerekli bir bileşendi. Diğer yol, tek gecelik ilişkiler ve net bir gündemle işe yaramamıştı.

Bu konuda, bir kadınla iki ya da üç ay görüşüp sonra da dostane bir şekilde ilişkiyi bitirme konusunda iyi hale geldim. İşin içinde gerçek duygular yoktu, ama kimseyi kullanıyormuşum gibi de hissetmiyordum, bu yüzden her şey düşünüldüğünde benim için en iyi çözüm bu gibi görünüyordu.

Danika ile seks yapmak benim için akıl almazdı. İnanılmazdı. İnanılmazdı.

En iyisiydi. O kadar iyiydi ki, ona ihtiyacı olanı verme ihtiyacım o kadar güçlendi ki, bu deneyimden başka bir sapkınlık seviyesi geliştirdim. Yine de asla eskisi gibi olmadı.

Yakın bile değil.

Danika ile olmadığında hâkimiyet aptalca bir oyun gibi geliyordu ve kısıtlamalar ucuz bir taklitti.

Birlikte yaşadığımız şey; çok güzeldi. Başka hiçbir şey buna yaklaşamamıştı ve bunu unuttuğum bir gün bile olmamıştı.

Ama buna bir daha sahip olamadım. Ayrıcılığı kaybetmiştim. Ve hayat devam etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TRISTAN

Çığlık atan Jack kollarıma atlamadan önce arabamdan yeni inmiştim. Sırıtarak onu yukarı kaldırdım, sonra daha yükseğe fırlattım ve yakaladım. Korkusuz küçük bir adamdı, hiç korkmuyordu.

Kıkırdadı ve boynuma sarıldı. "Twistan Amca, seni özledim!"

"Ben de seni özledim dostum. Gerçi sadece birkaç hafta oldu. Sadece birkaç hafta içinde nasıl bu kadar büyüdün?"

"Tıpkı bana söylediğin gibi bwoccoli'mi yedim. Yakında senin kadar uzun olacağım." Başını okşadım ve onu gülümseyen annesinin bizi beklediği tek katlı apartman dairesine taşıdım.

Kapı aralığı.

Dahlia'ya sarıldım ve o da yanağımdan öptü. Kibarca mümkün olduğu kadar çabuk geri çektim.

Bana karşı hâlâ neler hissettiğinin farkındaydım ve onu cesaretlendirmemek için elimden geleni yaptım.

Dağınık sarı saçlarını pixy şeklinde kestirmişti. Bu onu tatlı bir çocuk gibi gösteriyordu, ben de onu hep böyle düşünürdüm. Yakın zamanda yirmi ikinci yaş gününü kutladığını biliyordum ama bana on altı yaşında gibi görünüyordu. Bir zamanlar benim baldızımdı, yani küçük kız kardeşim, ve benim için asla farklı bir rol üstlenmeyecekti. Bana ne kadar baskı yaparsa yapsın, bu değişmeyecekti.

Jack'in kaydırakta oynamasını, bir maymun gibi tepeye tırmanmasını izledik, tepeye ulaştığında bile sırtan yüzünde zerre kadar korku yoktu. Başka bir anıyı canlandırdı. Hiçbir şeyden korkmayan, sürekli gülümseyen sarışın çocuk, şimdi ölmüş olan adam, ardında kendisinin çocukluk halini bırakmıştı.

Tatiller benim için her zaman zor olmuştur. Evin büyük, piç çocuğu ben olmuştum ve Jared'in babası bunu unutmama asla izin vermemişti.

Bir Noel'de, on yaşındayken, sinir krizi geçirerek mahalledeki basketbol sahasına kaçmıştım. Jared'in şerefsiz babası bana yine serseri ve daha kötü şeyler söyleyip duruyordu ve ben de sınıırıma ulaşmıştım.

Bazen beni o evde tutan tek şeyin Jared olduğunu düşünürdüm.

Özellikle kendim için üzülüyordum; babasız çocuk için ve Dean'in sıska halini sanki biri onu kovalıyormuş gibi bana doğru koşarken gördüğümde nadir görülen bir sessiz gözyaşı nöbetine bile girmiştim.

Beni görünce sıırttı ve koşarak yanıma geldi. Yüzünün sol tarafı kıpkırmızı olmuş, bir gözü şişerek kapanmıştı. Sanki biri sopayla vurmuş gibiydi.

Gözyaşlarımı çabucak sildim. Dean arkadaş grubumuzun en küçüğüydü ama her zaman en acımasız sataşmayı o yapardı. Ağladığımı fark etseydi, bunun sonunu duyacağımdan şüpheliydim.

Fark etmişti ama yanımdaki banka otururken omzumu okşamakla yetinerek beni şok etti.

"Jared'in babası pisliğin teki," diye açıkladım. On yaşında iki çocuk için ağlamanın iyi bir mazereti olmasa da elimden gelen buydu.

"Evet dostum, pisliğin teki ama en azından Jared'a iyi davranıyor." Bu doğruydı.

Ben ona bakana kadar bana şakacı bir şekilde dirsek attı. Yüzünün hırpalanmış tarafını işaret etti. Gözü şişmiş ve neredeyse kapanmıştı.

"Asla endişelenme

Babanla tanışmak, dostum. Daha kötüsü de olabilirdi. Arada bir ortaya çıkıp seni dövebilir ve gözünün önünde annene çok daha kötü şeyler yapabilir. Güven bana, Seninle yer değiştirmeyi gözümü *kırpmadan yapardım*." Yumruğumu kaldırdım. Büyük bir yumruktu. Yaşıma göre oldukça iriydim. Arkadaş grubumuzun üzerinde yükseliyordum ve hepsiyle başa çıkabilecek kadar iriydim.

"Gidip kıcını tekmelemek ister misin? Büyük mü? Bahse girerim ikimiz onu alt edebiliriz." Dean başını salladı ama yine omzumu okşadı. Bu ondan gelen nadir bir sevgi gösterisiydi.

"Hayır.

O

çoktan gitti. O kadar büyük değil ama silah taşıyor, bu yüzden ondan uzak durmalıyız, anlıyor musun?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Yine de denemek istersen burada olduğumu biliyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum dostum. Bu yüzden benim en iyi arkadaşımsın."

O gülümseyen, korkusuz çocuk nasıl olmuştu da beni bu kadar kolay kandıran o yabancı adama dönüşmüştü? Cevabını asla öğrenemeyecektim ama yine de bu soru peşimi bırakmıyordu. Onun dönüştüğü şeye karşı bu kadar kör olmasaydım, pek çok korkunç şey önlenebilirdi.

Dean'in Jack'in babası olduğunu biliyordum, kimse çocuğa bakıp da bunu göremezdi ama bu konuyu hiç doğrudan konuşmamıştık.

Danika'ya ne yaptığını bildiğimi düşünürsek, şüphelerim vardı.

Sonunda, acı verici bir şekilde, bir gün Dahlia'ya o korkunç konuyu açtım.

"Dean... Yani, sormak istediğim şey," diye kekeledim. Elimde değildi, bu soru beni hâlâ dehşete düşürüyordu, bu konuda düşünmek için yıllarım olduğunu sanıyordum.

"Aranızda geçenler rızaya dayalı mıydı?"

Bunu sorduğumda ona bakamadım bile. Uyuşturulmuş burnumun dibinde olanlar beni *utandırm*.

Çocuktan zaten yeterince sorumlu hissediyordum. Dahlia'nın beni arayıp hamile olduğunu ve bebeğin babasının olmadığını söylediği günden itibaren onu ve çocuğunu kanatlarımın altına almıştım. Bunda beni yönlendiren bir görev duygusuydu. Ne de olsa o benim küçük kız kardeşimdi. Boşanma benim için bunu değiştirmemişti. Bu boşanma kalbimin bir parçasını kırmak dışında hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bebek büyüdükçe küçük sarışın çocuk, bunun benim sorumluluğum olduğuna dair hissim daha da güçlendi.

"Bana ilaç verdi. Olay olduğunda kimseyle yatmıyordum, bu yüzden hamile olduğumu öğrendiğimde yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz."

İrkildim. "Bunun için çok üzgünüm. O sırada kendimde değildim ama elimden gelseydi bunu önlemek için elimden geleni yapardım. var."

"Biliyorum. Denedin. Ne zaman benimle konuştuğunu görsen, ona haddini bildirdin. Beni korumaya çalıştığın için sana minnettarım. Danika dışında hiç kimse benim için bunu daha önce yapmamıştı."

"Başarısız oldum ve bunun için üzgünüm."

"Ama en iyi niyetle denedin ve buna ihtiyacım vardı, birinin beni korumasına ihtiyacım vardı. Bu çok şey ifade ediyordu. Tristan, ben-"

Onu durdurdum, çünkü ne olacağını biliyordum ve bazı şeylerin söylenmemesi daha iyiydi. "Dahlia-"

Sesimdeki uyarıyı duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. "Ben sana aşığım."

Eminim bunu zaten biliyordunuz ama yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Ve Jack için yaptıklarını, nasıl yanında olduğunu

onun için, bize maddi yardımda bulunmanız, hiç aksatmadan ziyarete gelmeniz benim için çok şey ifade ediyor. Bizim için."

"Dahlia, kız kardeşine aşığım," dedim, ses tonum düzdü. Bu işi ilk ve son kez halletmek en iyisiydi, artık her şey ortadaydı. "Her zaman öyle olacağım. Çok üzgünüm. Birini bulacaksın, seni sevebilecek birini, ama bu beni." Kollarını bana doladı, sıkıca tuttu ve beni öptü, sıska vücudu benimkine sürtünüyordu.

Kıpırdamadan durdum ve bir dakika boyunca devam etmesine izin verdim. Tüm bu süre boyunca hiçbir şey hissetmedim. Ne bir kıpırtı, ne de en ufak bir ilgi kırıntısı. Kız kardeşinin seni öpmesi böyle bir şey, diye düşündüm.

Sonunda nefes nefese geri çekildi. Acı dolu gözlerinden ne demek istediğimi anladığını görebiliyordum. Ona, onca insan arasında onunla ilgilenemeyeceğimi göstermenin daha açık bir yolu olamazdı.

"Sen çok güzel bir kızsın. Tatlı ve kibarsın. Bu fikirden vazgeçmelisin. Asla istediğin gibi olmayacak. Seni geride tutuyor. Senin için buradayım, bir kardeş, bir arkadaş olarak ve Jack için burada olduğumu biliyorsun. O çocuğu kendi kanımdanmış gibi seviyorum. Ama senin için daha fazlasını yapamam. Umarım şimdi anlıyorsundur." Başını salladı, dudakları titriyordu. "Nasıl hâlâ Onu bu kadar çok mu seviyorsun? Seninle konuşmuyor bile."

"Çünkü aşk böyle işler. Onu beslemesenez bile ölmez. Bu sadece böyle. Elimde olsa bile bunu değiştirmezdim. Onu sevmek benim bir parçam haline geldi. Ben."

"Bu hiç adil değil," dedi asık suratla, benden büyük bir adım uzaklaşarak.

Öyleydi.

O gece kendimi Adair'i ararken buldum, ancak ağızımdan çıkmadan önce ne yaptığıma dair düşünce tam olarak oluşmamıştı. "Dahlia'nın çocuğunu tanıyor musun, Jack?" Selam bile vermeden sordum. Onunla uzun zamandır konuşmamıştım ve grup yıllardır dağılmıştı.

"Dean'in çocuğu," diye karşılık verdi, kaba başlangıçtan etkilenmemişti.

"Sesini duyduğuma sevindim, Tristan. Geçen gün Kenny ile konuşuyordum. Dördümüzün tekrar bir araya gelmesini ve hâlâ şansımız var mı diye bakmamızı konuştuk."

Bu beni duraksattı ama devam ettim.

"Şüphelerim vardı ama Dahlia'nın gebe kalmaya gönüllü olmadığını yeni öğrendim. Bu konuda bir şey biliyor muydun?"

"Tanrım, hayır!" diye cevap verdi hızla ve inanarak.

Ona inandım.

Anında. İyi bir adamdı ama o da bağımlılıktan muzdaripti. Ben rehabilitasyona girdikten yaklaşık bir yıl sonra o da rehabilitasyona girmişti. Bildiğim kadarıyla o da ayık kalmayı başarmıştı. "Şerefsiz herif. Bilmeliydim ama dürüst olmak gerekirse

onunla takılması için onu kandırmıştı. Onun bir tecavüzcü olduğunu bilmiyordum, dostum. Eğer bilseydim onunla çalışmazdım.

bir ipucu yoktu, bundan emin olabilirsiniz. Onun için fazla masum olduğunu hep biliyordum.

Fuuuuck, bu beni mahvediyor."

"Evet, oradaydık ve durduramadık, bunu kabul etmek zor."

"Evet, öyle. Cory ve Kenny'nin de hiçbir şeyden haberi olmadığını garanti edebilirim. Hiçbirimiz böyle bir şeye izin vermezdik.

Bunu bilmek zorundasınız."

Duymuştum. Sadece yüksek sesle duymaya ihtiyacım vardı. "Cehalet mazeret değildir. O zavallı kıza borçluyuz Adair ve o çocuğun bir babası yok. En azından yapabileceğimiz-"

"Aynı fikirdeyim. Onu bugün arayacağım. Ben sadece, bilmiyorum, ikinizin arasında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Başından beri sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Senin bölgene girmek istemedim."

"O benim için küçük bir kardeş gibi. Orada bir hakkım yok. Benim bölgem değil."

"Yani sakıncası yoksa...?"

"Ona çıkma teklif edebilirsin. Ama ona iyi davran. Ona zaten çektiği acılardan daha fazlasını çektirirsen bunu gerçekten kişisel algılarım. Anlıyor musun?"

"Evet. Eskiden olduğum gibi değilim, dostum.

Ben büyüdüm. Eğer ilgilenirse ona iyi davranacağım, söz veriyorum."

Bu bana uyar. Dahlia'nın aşkı için yeni bir odak noktası bulması gerekiyordu.

ÜÇ YIL

SONR

A

KAZA

DANIKA

Yıldızlar aynı hizaya gelmişti ve Dahlia'nın onu en az ziyaret ettiği sırada Vegas'a yaptığım iş seyahatlerinden birinde Bev arka bahçesinde büyük bir mahalle barbeküsü düzenledi. Gezegendeki en sevdiğim şehir.

Öğleden sonrayı Mat, Ivan ve küçük Jack ile havuzda geçirdim. Büyüleyici bir gündü ve o kadar nadirdi ki her saniyesinin tadını çıkarmayı bildim.

Çocuklar artık dokuz ve on bir yaşındaydı ve onları hâlâ sık sık görüyordum ama onları her gördüğümde ne kadar büyüdüklerine ve değiştiklerine inanamıyordum.

Jack'i pek görmemişlerdi ama ona iyi davranmak ve onunla oyun oynayarak vakit geçirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Çok tatlı çocuklardı ve beni en az benim onları sevdiğim kadar seviyorlardı ve Jack benim ailem olduğu için ona aileleri gibi davrandılar. Bev ve Jerry de öyle yaptı. Çok iç açıcıydı.

Dahlia her şeyden biraz uzak durdu ama Jack'e bakmaya ara vermesinin nadir olduğunu biliyordum ve bu yüzden öğleden sonra güneşlenmenin keyfini çıkarırken, kulaklıkları sayesinde etrafındaki gürültülü havuz partisini bile duymuyordu.

Hiç umursamadım. Elimden geldiğince her zaman içeri girmekten çok mutluydum ve kaosu ortasında Jack'e bakmam için bana güvendiği için minnettardım.

Üç oğlum ve birkaç komşu çocuğuyla saatlerce havuz oyunları oynadım. Suda hâlâ iyiydim.

Aslında yürümekte olduğumdan daha iyiydim. Dizim, tüm kıkırdak kaybıyla birlikte daha hafifti.

O çocuklarla çok eğlendim. Yıllardır eğlenmediğim kadar eğlendim. Ve tüm bu süre boyunca, asla kendi çocuğum olamayacağı gerçeğini düşünüp acı çekmemek için kendimi zor tuttum.

Çocukları her zaman sevmiştim, onlara bakma konusunda her zaman çok becerikliydim. Tüm bu adaletsizliğe karşı öfkelenmemeye çalıştım.

Karanlık düşünceler asla uzun sürmedi, çünkü çocuklar beni her zaman oyunlarına geri çekiyorlardı.

Harika bir gündü ama hiç beklenmedik bir kaynak tarafından mahvedildi.

Bev ve Jerry'nin ilişkisi

hiç,

ve

çok

Ara sıra, rastgele PDA anları yaşadılar.

Çocuklar çok büyümüşlerdi ama anne babalarını öpüşürken gördüklerinde hâlâ tiksintiyle feryat ediyorlardı.

Olay olduğunda Jack'i tutuyordum.

Büyüyordu ama kalçama tüneyip havuzun etrafında taşıyamayacağım kadar da büyük değildi.

"Öpüşüyorlar mı?" Jack bana sordu.

Bev ve Jerry'ye baktım. Gerçekten öpüşüyorlardı. "Evet, Kaptan Jack, öpüşüyorlar. Muhtemelen biz konuşurken birbirlerine bit bulaştırıyorlardır." Yanağına kocaman bir öpücük kondurarak bunu gösterdim ve Jerry kıkırdamaya başladı.

"Annem ve Twistan Amca da öpüşüyor," diye soluk soluğa bağırdı.

Bunu iyi karşılamadığımı söylemeye gerek yok.

Birden kendimi güçsüz hissederek oturmak zorunda kaldım. Daha sonra üç yaşındaki bir çocuğu sorgulamak zorunda kaldığım gerçeğinden gurur duymuyorum.

Kız kardeşim o kadar ketumdu ki ondan beni tatmin edecek kadar cevap almayı beklemiyordum. Onunla konuşurken elimde bazı cevaplar olmasını tercih ederdim.

"Tristan Amcan var mı Jack?" Ses tonumu sıradan tutmaya çalışarak sordum.

Mutlu bir şekilde başını salladı. "O dünyadaki en uzun adam. Bana bwoccoli yememi söylüyor ve beni parka götürüyor." I

Kendi kendime bunun farklı bir Tristan olabileceğine dair mantık yürütmeye çalıştığım birkaç çılgın an yaşadım ama ben bir ihtimal oyuncusuydum ve ihtimaller neydi ki?

"Onda büyü var."

Sahip olduğum tüm umutlar bir duman pufu içinde kayboldu. "Ne tür bir büyü?"

"Bana kart numaralarını öğretiyor ve her şeyi yok edebiliyor. Her şeyi."

"Onu sık sık görüyor musun?"

Kuvvetle başını salladı. "Her zaman.

Keşke bizimle yaşasaydı. Ve sen de. Keşke sen de bizimle yaşasaydın."

"Yeterince yakın yaşıyorum, kaptan. *Ben* de her zaman ziyaret ederim. Sizi benden daha sık mı yoksa daha seyrek mi ziyaret ediyor dersiniz?" Konuşmadan hızla sıkılan üç yaşındaki Jack son soruyu duymamıştı bile. O Ivan'ın gülünç miktarda su balonu doldurmaya başladığı bahçeyi işaret etti.

İç çekerek, yardım etmek için koşmasına izin verdim.

Yine de konunun peşini bırakmaya hiç niyetim yoktu. Bunun ne anlama geldiğini bilmek zorundaydım. Akıl sağlığım buna bağlıydı.

Bunu yapmaz, dedim kendime. Kardeşimin yanına yaklaşmazdı, bu şekilde değil, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra değil. Bunun beni öldüreceğini bilirdi.

Hayır, kendime tekrar söyledim. O yapmaz.

Bir açıklaması olmalı.

Çıplak omzuna dokundum.

Üzerinde küçük sarı bir bikini vardı, soluk teni güneşte parlıyordu.

Nasıl yanmadığını anlamıyordum, o kadar uzun süredir yatıyordu ki.

Bana bakmak için gözlüklerini indirdi ama kulaklıklarını çıkarmadı.

Sabırsızlanarak kendi kulağıma dokundum.

Kulaklığının birini çıkardı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne oldu? Jack uslu duruyor mu?"

"O iyi," dedim ona sertçe. "Bev birkaç dakikalığına ona göz kulak oluyor. Konuşmamız gerek."

Burnunu kırıştırdı. "Şu anda değil. Dinleniyorum." "Şu anda," diye karşılık verdim.

Ses tonum karşısında gözleri büyüdü. Ona genellikle çocuk eldivenleriyle davranırdım.

Onu şezlongundan sürüklemedim ama çok yakındı.

Onu eski odama kadar götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım.

"Tristan'la görüşüyor musun?" Sesi titreyerek ona sordum. Bu konuda bir *saniye* bile soğukkanlılığımı koruyamadım.

İç çekti ve yatağa oturdu. Bana karşı dudağını kıvrırma şekliyle somurtkan bir ergeni hatırlatıyordu. "Jack bir şey söyledi," diye tahmin etti.

Başımı salladım, ağzım sıkı, yumruklarım sıkılıydı.

"Sizi öpüşürken gördüğünü söyledi. Bana doğruyu söyle. Öpüşüyor musunuz? onu görmek?" Gözlerini devirdi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sen ve Tristan! Tanrım!

Seninle onun hakkında konuşmayı reddediyorum."

"Onunla görüşüyor musun?" Sıkılmış dişlerimin arasından tekrar sordum.

Onu sarsmak ya da daha kötüsünü yapmak istiyordum ama öfkemdeki gerçek kaynağın o olmadığını biliyordum. O'ydu. O benim

Ama asıl ihanet *ondan* geliyormuş gibi hissediyordu. Mantık binayı terk etmişti.

Tıpkı bir ergen gibi sinirli bir homurtu çıkardı. "Adair'le görüşmeye başladım, tamam mı? Tristan hala yanıma geliyor, Jack'e yardım ediyor, ona ihtiyacı olan erkek ilgisinin bir kısmını veriyor, ama her şey

olan

herhangi

bir şey

"Aramızdaki her şey bitti." Aniden sırttı. "Ne düşündüğünü biliyorum; tüm grupla yoluma devam ediyorum." Komikmiş gibi güldü.

Gözlerim kocaman açılmıştı ve dehşetle doluydu. "Düşündüğüm şey bu değildi. *Yaptığın şey* bu mu?" Tekrar güldü. Tüm bunlar onu fazlasıyla eğlendirmişti. kendi saçımı yolmak istedim. *Onun* saçlarını yolmak.

"Hayır, yaptığım şey bu değil. Bu sadece, bilirsiniz, muhtemelen bazı insanlara nasıl görüneceği."

"Nasıl görüldüğünü sormuyorum. Nasıl olduğunu soruyorum.

Ne oldu?

Tristan'la aranızda bir şey mi var? Jack neden bana sizi öpüşürken gördüğünü söyledi?"

Bunu elinin tersiyle itti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum ve dediğim gibi, her ne olursa artık bitti." Gözleri aniden bana dikildi. "Onu bir kenara atıp sonra da

Kimi göreceğine ben karar veririm. Onu *asla bir kenara* atmazdım."

Kafam bunun için tercüme etti; onu terk etmişti.

Çok öfkeliydim. "Onunla neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok, neden çekip gitmek zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikrin yok. Bu seni ilgilendirmez ama *onu bir kenara atmadım*."

O ilişkiden zar zor sağ salım çıkabildim. Ve evet, o ve ben ayrıldık, ama bu tür şeylerin kuralları vardır. Sen ve o... hayır, bu çok yanlış. Sen benim kız kardeşimsin. Sana yaklaşmasına izin yok."

"Sakin ol, tamam mı?

Biz sadece arkadaşız.

Şimdi. Şu an Adair'le görüşüyorum ve gerçekten iyi gidiyor. Ve bu konuda konuşmaktan bıktım. Konu Tristan olunca deliye dönüyorsun. Ve tam tersi." Ne kadar ısrar etsem de artık bu konu hakkında konuşmuyordu ama bu beni rahatsız etmeyi bıraktı. İçimi kemiriyordu, çünkü hala ne olduğunu bilmiyordum ve muhtemelen hiçbir zaman da öğrenemeyecektim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adı Milton Sagar'dı. O bir NFL oyun kurucusuydu. San Diego'da oynamak için yeni seçilmişti. Onunla bir cuma gecesi Los Angeles'ta bir galeride tanıştım. Ziyarete geldi. Bir sonraki pazartesi Vegas galerisinde.

Çekici, zeki, yakışıklı ve çok ama çok ilgiliydi ve uzun zamandır ilk kez ben de gerçekten ilgilendiğimi fark ettim.

Kağıt üzerinde iyi değil.

Kalp atışı hızlanıyor.

Tristan'dan beri başıma böyle bir şey gelmemiştir. Bu gelişme karşısında rahatladım mı yoksa dehşete mi kapıldım emin değildim.

Çok ısrarcıydı. Onu iki kez geri çevirdim.

Kocaman kolları, muhteşem siyah saçları, kibar mavi gözleri vardı. Gamzeleri bile vardı.

Muhtemelen uykusunda flört etmiştir.

Tam da uzak durmam gereken tipte bir adamdı.

Üçüncü kez çok çekici bir şekilde bana çıkma teklif ettiğinde, iş yerindeki molamda Vegas'ta onunla öğle yemeği yemeye evet dedim.

Sadece beni görmek için uçtu.

Bundan bir adım öteye gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu.

"Vegas'ta yaşıyorsun ama Los Angeles'ta çok mu çalışıyorsun?" diye sordu bana mezeler eşliğinde.

Başımı salladım. "Tam tersi. Los Angeles'ta yaşıyorum ama şu sıralar sık sık Vegas'tayım. Burada birini eğitime kadar her iki galeriyi de yönetiyorum."

"Los Angeles, San Diego'dan çok uzak değil." Gülümsedi.

Ben de onun gamzelerine hayranlıkla bakarak gülümsedim. Kendi kendime kafamın tamamen dumanlı olduğunu söyledim.

Gülümsemesi birazcık soldu. "Sana çok tuhaf bir sorum var. Umarım bu konuyu açmamın sakıncası yoktur ama bir arkadaşım beni rahatsız eden bir şey söyledi. Sanırım eski kocanı tanıyor."

Şarap içiyordum ve neredeyse boğuluyordum. "Eski sevgilim-*Koca mı?!* " Sıradan görünmeye çalışarak sordum.

"Bu arkadaşın yanlış kıza sahip."

Gezegende sadece birkaç kişi biliyordu.

için evli

bir

sıca

k,

işlevsiz dakika.

O

baktı

şaşırdım

ama

değil

hoşnutsuz. "Öyle mi? Bu iyi işte. Açıkçası kendimi savunabilirim ama beni korkuttu."

Bu kadarla bırakamazdım. Bu çok tuhaftı. "Bu arkadaşının adı ne?"

"Tristan Vega. Eminim onu buralarda görmüşsünüzdür. Burada sihirbazlık gösterisi yapıyor. Gerçekten çok iyi."

Kendimi solgun hissettim. Çok dikkatli bir şekilde bardağımı yere bıraktım ve iki elimi de dikkatlice kucağıma koydum.

Deli gibi görünmeden onları istediğim kadar sıkabilirdim. "Tristan sana tam olarak ne söyledi?"

"Oh, yani onu tanıyor musun? Pek tanımıyorum.

Belli belirsiz bir şekilde beni uyardı. Eğer sana elimi sürersem beni uykumda bıçaklayabilecek eski bir kocan olduğunu söyledi. Konu sana, daha doğrusu çıktığın kişiye geldiğinde onun *çok* büyük ve delicesine şiddet yanlısı olduğunu söyledi.

Kısaca bana eski sevgilinin benim gibi bir adamla çıkmaya izin vermeden önce cinayetten hapse gireceğini söyledi."

Bu küstahlık, bu ikiyüzlölük karşısında çığlık atmak istedim.

Sıkıca gülümsedim. "Tristan'ın çarpık bir mizah anlayışı var. Sadece seninle dalga geçiyordu. Ben hiç evlenmedim." Ne yazık ki ara sıra karşılaşıyorduk ama o gece, kazadan bu yana Tristan'ı ilk kez bilinçli olarak aramıştım.

Otelde çalışarak gösterisinden önce sahne arkasına ve nihayetinde soyunma odasına girebildim. Oteldeki her güvenlik görevlisiyle ilk isim bazında olmak çok kullanışlıydı.

Benimle kapıda karşılaştı, çenesi sıkılmıştı.

Öfkeyle içeri daldım. Kapıyı kapatıp bizi yalnız bırakana kadar konuşmak için bekledim.

"Bu ne *cüret*?!" Titreyerek tısladım. Onunla bir odada yalnız olmak gerçeküstü hissettiriyordu.

Bunu katlanılabılır kılan tek şey benim katıksız
Öfke.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedi sakince.

"Açıklayabilirim." "Lütfen açıkla. Duymayı *çok* isterim."

Bana doğru birkaç adım attı ama ben de mesafemi koruyarak bir o kadar geri çekildim. "Sakın bana dokunmaya kalkma."

Derin bir nefes alarak yere baktı.

"Elbette Danika. Bu konuda ne hissettiğini biliyorum. Sanırım bu Milton'la ilgili?"

Başımı salladım ve aklıma gelen birkaç alaycı cümleyi geri püskürttüm. "Tabii ki öyle. Yoksa neden burada olayım ki?" Aşk hayatımın onu ilgilendirmedeği, kız kardeşimi ve Tanrı'yı öpemediği hakkında çok daha fazla şey söylemek istiyordum.

Sonra da hayatıma müdahale etmeye çalıştı, ama ben dilimi tuttum. Herkül gibi bir çabaydı ama başardım. I Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini, geceleri beni nasıl uyutmadığını, şüpheyi, belirsizliği bilmesine izin vermeyecektim. Onu hiç tanımış mıydım ki?

"Başka neden olabilir ki? Dinle, ona bunu söyledim

çünkü-" "Ona boşandığımı söylediğine

inanamıyorum!"

Gözlerime baktı. Gözleri sabitti, çenesi o kadar inatçıydı ki tokatlamak mı yoksa öpmek mi istediğimi bilemedim. "Sen boşanmış." Ses tonu azarlayıcıydı.

"O evlilik bir şakaydı. Sayılmadı bile."

İrkildi, bunu saklamaya bile çalışmadı, bir eli seğiren şakağını ovmak için havaya kalktı.

"Ona söyledim ki

çünkü o sana göre biri değil."

"Ne kadar şirin. Benim için neyin iyi olduğunu

bildiğini mi sanıyorsun?" "O bir kadın avcısı."

Güldüm. O kadar acıydı ki durmak istedim ama değiştiremedim, içimde tutamadım. "Bakın kim konuşuyor."

"Ve bir yalancı."

Etrafıma bakmaya başladım ve atacak bir şey bulmaya çalıştığımı fark ettiğimde, kesin olarak gitmem gerektiğini anladım.

Birbirimizin yakınında kaldığımız her saniye iç huzurum için kötüydü. Bu küçük sahne aylarca aklımdan çıkmayacaktı. Onu böyle yakından görmek ve onu içime çekersem, bu beni mahveder, geriye götürür.

Hırlamamaya çalışarak onun sabit bakışlarına karşılık verdim.

"Bu bir yana

Mesele bu. Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez. Hayatımdaki *hiçbir* şey seni ilgilendirmez. Anlaşıldı mı?"

"Lütfen Danika, ondan uzak dur. İsteddiğini yapmaya hakkın olduğunu biliyorum ama endişelenmeseydim müdahale etmeyeceğimi de bil.

Bu adam kötü haber. Kalbini kıracak ve bunu yaptığında ben de onun boynunu kırabilirim."

Ağzım titriyordu. Öfkeyle.

Acıyla. Beni bir ağabey gibi izlediği, kendini bu şekilde düşündüğü fikri... acı veriyordu.

Kesti.

Yaralanmış.

Ve yeterince yaralıydım.

Onu işaret ettim. "Kes şunu. Umrundaymış gibi davranmayı bırak ve hayatımdan uzak dur. Sen ve ben... birbirimiz için bir hiçiz.

Yabancılardan

daha az."

Başını salladı ve bu beni kızdırdı.

Kendimi ona saldırmaktan alıkoymak zorundaydım ama kafamın içinde itiyor, vuruyor, tokatlıyordum. Gömleğini iki yumruğumla kavradım.

Gerçekte, o hamile, nafile anda sadece birbirimize baktık.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Yumruklarımı sıkıp açtım ve onun ellerinin de bu hareketi taklit etmesini izledim.

"Lütfen," diye mırıldandı.

Gittim ve Tanrı'ya şükür beni durdurmadı.

Ertesi hafta sonu Milton ile halka açık bir galaya gittim. Fotoğrafçılarla dolu bir kırmızı halı vardı. Kameralara hayatımın en güzel gecesini yaşıyormuşum gibi gülümsedim ve bu geceye evet dediğim gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Çoğunlukla inadına. Tristan bu resimleri görecekt ve hayatımda ne kadar söz sahibi olduğunu anlayacaktı.

Beni evime bıraktığında Milton'ın bana iyi geceler öpücüğü vermesine izin verdim ama onu içeri davet etmedim. Güzel bir öpücüktü. Adam ne yaptığını biliyordu.

Tekrar yapmasına izin vereceğimi biliyordum.

Ertesi Pazartesi Los Angeles yakınlarındaki lüks bir kafede benimle öğle yemeği için buluştu.

Galeri.

Gözü morarmış ve yanağı futbol antrenmanından kaynaklandığını iddia ettiğı şekilde şişmişti.

Onun hikayesi

Daha fazla kurcalamaya çalıştığım da bile değışmedi.

Yine de bunu Tristan'ın yaptığını dair tuhaf düşünceyi aklımdan çıkaramıyordum. Kanıtım yoktu, sadece içimde güçlü bir his vardı.

Ertesi hafta sonu evimde ona lazanya pişirdim ve sonra beni tekrar öpmesine izin verdim. Hatta beni öpmesine izin verdim.

ve üçüncüye geçmesine izin vermek için yarı yarıya ikna oldu.

Yapmasam da, baştan çıkarıldığımı hissetmek güzeldi. Bir parçamın kalıcı olarak kırılmasından korkuyordum.

Belki hâlâ bir aşk hayatım olabilirdi.

Konuşması kolay biriydi ve üç hafta boyunca neredeyse her gün telefonda sohbet ettik. Onu erkek arkadaşım olarak görmeye ya da onu istemeye hazır değildim. Böyle bir şey, ama kesinlikle bu yönde ilerliyor gibi görünüyordu.

Tüm bunlar hakkında ne hissedeceğimden emin değildim ama eğleniyordum. Bana tam olarak kelebekler uçurmuyordu ama en azından *bir şeyler* hissediyordum, kısa bir süre için tattığım coşkunun bir gölgesi.

Tristan'a karşı hissettiğim tutku cehennemine hiç benzemiyordu ama yine de küçük bir alev bile olsa hâlâ yanabildiğimi görmek beni rahatlatmıştı.

Neredeyse tam üç hafta sonra onun numarasından bir telefon aldım ama bu sefer karşıdaki o değildi.

O gece akşam yemeği için buluşmak üzere plan yapmıştık ve ondan bir telefon beklemiyordum, bu yüzden "Alo?" diye cevap verirken ses tonum biraz soru gibiydi.

"Danika'yla mı görüşüyorum?" diye sordu telefonun diğer ucundaki kadın. Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu.

"Evet. Kimsiniz?"

"Ben Belinda."

"Merhaba, Belinda. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Titrek sesi beni otomatik pilota geçirdi, bu benim için bir tür bağımsız profesyonellikti.

"İ

am

Milton'ın *kız arkadaşı*," diye bağırdı, titrek sesi öfkeyle sertleşmişti.

"Affedersiniz?" Tamamen hazırlıksız yakalanarak sordum. Bunu nasıl kaçırmıştım?

"O ve ben dokuz yıldır birlikteyiz. Onunla birlikte *yaşıyorum*. Seni tanıdığımı bilmiyor ama duştan çıktığında telefonu ona vereceğim ve sana *hakkımdaki* her şeyi anlatacak." Buna ne diyeceğimi bilemediğim için iki dakika boyunca garip bir sessizlik yaşadık ve sonra "Hiçbir fikrim yoktu-" dedim.

"Artık biliyorsun, peki bu konuda ne yapacaksın?" Ses tonu canlıydı, ama sanki hiç şaşırmamış gibi her şeyde bir tuhaflık vardı. Milton bunu ona kaç kez yapmıştı? Merak ettim.

tüm bu olanlardan biraz kopuk hissediyorum.

Sonunda Milton hatta geldi, ses tonu bir özür, bir Benim için özür diledi ve duyduğuma göre Belinda'yı hemen sinirlendirdi.

"Danika, açıklayabilirim."

Gözlerimi devirdim, incinmekten çok aptal gibi hissediyordum. Sadece dört kelime söylemişti ama bütün parçaları bir araya gelmişti. Her heceyi binlerce kez söylemiş gibi şekillendirmesi, yalanlara yol açan başlangıç salvosunu başlatırken kandırıcı ses tonundaki mükemmel tonlama.

İçindeki yalancıyı, söylemek üzere olduğu cümleyi duydum. Artık numarası bendeydi.

Bunun geri dönüşü yoktu.

"Don't

rahatsız. Beni kişi listenizden silin lütfen."

Zihnimin çoğunlukla Tristan'a ve onun Milton hakkında haklı olduğu gerçeğine odaklanması çok şey anlatıyordu. Eğer onu dinlemiş olsaydım

kendimi bu utançtan kurtarmış olurdum.

Bu beni tüm bu iğrenç olayın diğer kısımlarından daha çok kızdırdı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DÖRT

YIL

SONR

A

KAZA

Andrew'la bir gösteride tanıştığımda geçen yıl sadece birkaç sıradan randevuya çıkmıştım.

Fotoğrafçıydı, sanatçıydı ama tanıdığım en az huysuz kişiydi. Daha ilk konuşmamızda anlaştık. Kendimizi çok eski arkadaş gibi hissettik.

Çok tatlıydı ve kağıt üzerinde de çok iyiydi. Bu Gerçek cazibe olayı benim için açıkçası bir tuzaktı, bu yüzden bundan oldukça memnun kaldım.

Kağıt üzerinde iyi olan, umabileceğim en güvenli bahis gibi görünüyordu.

Nazikçe ısrarcıydı ama her zaman sınırlarıma saygı gösterdi.

Esprî anlayışımı seviyordu ve ben de onu güldürmeyi gerçekten seviyordum. Anlamlı bir ilişki için harika bir temeldi. Ciddi bir ilişki.

İşin ciddileşmesine izin verdim. Andrew işleri olması gerekenden daha kolay hale getirme konusunda iyiydi ve bu kısmı bile kolaylaştırdı.

Birbirimizden yaklaşık kırk dakika uzakta yaşıyorduk ve sadece altı ay birlikte olduktan sonra, birbirimizi çok daha sık görebileceğimizi, çünkü Los Angeles'ta araba kullanmanın gerçekten çok zor olduğunu gerekçe göstererek birlikte yaşamak istedi.

Acele etmememin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatarak onu oyaladım.

Elbette buna saygı duyuyordu. Ne kadar zorlayacağını ve ne zaman tamamen geri çekileceğini bilmek onun bir yeteneğiydi.

Onu her gün görmek istemediğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Bunun için kötü hissetmem gerektiğini biliyordum. Kötü hissetmediğim için kötü hissettim.

Adam bana tapıyordu.

İlk kez seviştiğimizde, sonrasında kendimi banyoya kilitledim ve üç saat boyunca bebek gibi ağladım.

Yıllardır ilk kez ağlıyordum. Bunun nedeni üzerinde durmamaya çalıştım. O bile bu konuda anlayışlıydı.

Beni rahat bıraktı ve kendi kendime ağlamama izin verdi.

Hain zihnim bana Tristan'ın kapıyı kıracağını söyledi. Her şeyi daha iyi yapardı.

Mantıklı tarafım bana Tristan'ın *senin* acını göremeyecek kadar bencil olduğunu söyledi.

Bu, beni o ilişkiden sağ salim çıkaran yanımdı.

Yeterince sağlamdı. Erkek arkadaşım la tekrar seks yapma fikri bile beni histerik hale getirirken iyiymişim gibi davranmak zordu.

Andrew çok anlayışlıydı. Ona fazla bir şey anlatmamıştım ama hayatımda bazı travmalar yaşadığımı biliyordu. ve hazır olmam ne kadar sürerse sürsün beklemekle ilgili bir sorunu olmadığına dair beni temin etti.

Gerçekten çok iyi bir adamdı. Onu ne kadar takdir ettiğimi göstermeye çalıştım.

Ona karmaşık ve abartılı yemekler pişirdim.

Kendini bir yemek meraklısı

olarak görüyordu.

Ona düşünceli hediyeler aldım, çünkü o düşünceli bir adamdı.

Onun seveceği yeni müzikler için hep gözümü dört açardım. Biraz hipster'dı, her zaman bilinmedik bir şeyler arardı.

Boş zamanlarımda ona değer verdiğimi göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım, onunla tekrar yatmayı içermeyen her şeyi yaptım ve erkek arkadaşımın benim için bir sevgiliden çok bir arkadaş olduğu gerçeğine odaklanmamaya çalıştım.

Sonbaharın başlarında Bev rutin bir muayene için gittiğinde doktoru sol göğsünün yan tarafında sert bir düğüm keşfetti.

Kısa bir dizi testten sonra kendisine şu teşhis

konuldu

malign

meme

karsinomu.

Birkaç gün içinde çift mastektomi olmak zorunda kaldı.

Kanser agresifti ve agresif bir şekilde tedavi edildi.

Kısa bir süre sonra

Mastektomiden sonra iyileşmek için bir süre dinlendikten sonra, beş haftalık radyasyon tedavisini takip edecek altı zorlu kemoterapi seansına başladı.

Her bir tedaviye gittim. Araba kullandım, uçtum, havaalanında ve klinik lobisinde çalıştım. Ne olursa olsun onun yanında oldum, ona eşlik ettim ve desteğimi gösterdim.

Güçlü olduğumu sanırdım ama Bev hayatı için savaşırken bana gücün ne olduğunu gösterdi.

Zayıflamış eliyle elimi kavradı, saçları dökülmüştü. Başı tamamen pürüzsüzdü, vücudu bir deri bir kemik kalmıştı ama gülümsemesi her zamanki gibi parlaktı.

Yeni bir zehirli kimyasal dalgası

Kan dolaşımına,

onu hasta ediyor ama Tanrı'nın izniyle hayatını kurtarıyor.

Tüm bunlara rağmen *beni* teselli eden oydu.

"Bu kanserin *bana* uygun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu bana küstahça. "Hadi ama Danika. Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Jerry'den önce ölmeyecek kadar inatçı olduğumu biliyor olmalısın.

Wo ul d *never*

olur."

Güldüm ve sonra ağladım, çünkü onun için o kadar endişelendim ki bu beni *güçsüzleştirdi*.

"Ağlayan ben olmalıydım," dedi Bev bana. "Kahrolası memelerimi özledim."

Gözlerimi sildim. "Tüm bunlar bittiğinde yenilerini almalısın."

"Evet. Yapacağım ilk şey bu olacak. İğrenç olanlar değil, ama şımarık olacaklarından emin olabilirsiniz." İkimiz de uzun uzun güldük ve bu sefer hiçbiri gözyaşlarıyla son bulmadı.

Andrew

ötesinde

destekleyici

Her şey boyunca, bazen benimle arabaya bindi, hatta uçağa bile bindi. Bev onu sevdi; onayladı. Sonunda Tristan'dan ayrılmam onu rahatlatmıştı.

Kanserin keşfedilmesinden bir yıldan kısa bir süre sonra kanserden kurtuldu.

Bu olaydan sonra hepimize yeni bir hayat verilmiş gibi hissettim ve düşüncesizce Andrew'un yanına taşınmayı kabul ettim.

Bir ay içinde bunun bir hata olduğunu anladım. Daha fazla alana ihtiyacım vardı.

Kağıt üzerinde iyi olan gerçek hayatta çok boğucuydu.

TRISTAN

Haftada konserimin olmadığı sadece iki gece vardı, bu yüzden çocuklar yeni albüm üzerinde çalışmak için Vegas'ta bana geldiler.

Turne olmayacaktı. Bu sınırı hemen koydum. Onlarla çalışmaktan keyif alıyordum ve ara sıra Canlı gösteriler iyi olurdu ama bir daha asla yola çıkmazdım. Orada benim için çok fazla tetikleyici var.

Hepsinin uyuşturucudan arındırılmış bir stüdyo olması gerektiğini bildiğinden emin oldum, ama bir şey, belki de orijinal üyelerin beşte ikisinin uyuşturucu nedeniyle genç yaşta ölmesi, hepimizi ayık hale getirmişti. Kenny ve Cory ara sıra bira içiyordu ama bunun dışında dört ayık yetişkin olarak geri dönüş yapıyorduk.

Tuhaftı, ama iyiydi, çünkü eğer tüm bu grup olayı benim için bir tetikleyiciye dönüşseydi, kötü bir alışkanlık gibi bırakmak zorunda kalırdım.

Artık Kenny'nin yaptığı gibi kafayı bulmadığımı fark ettim. tüm sürece dahil olmaktan keyif aldığımı yazdım ve bazı şarkılara söz yazmaya başladım.

Müzik bestelemeye berbattım ama kelimelerle aramın iyi olduğunu görünce herkes gibi ben de şaşırdım.

Adair ve Dahlia hala güçlü bir şekilde devam ediyorlardı ve o ve Jack sık sık kayıtlarımızı dinlemeye geliyorlardı.

İyi bir ilaçtı. Hepimiz o çocuğu severdik ve o Grubun her bir üyesi tarafından ilgiyle şımartıldı. Hiçbirimiz Dean'e olan esrarengiz benzerliği görememiştik ve hepimiz kendimizi biraz sorumlu hissederek onun ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağladık.

O zamana kadar Adair'le birlikte yaşıyorlardı ve Jack ona tapıyordu. En hafif tabiriyle büyük bir rahatlamaıdı.

İkinci albümümüzün kaydını ilkinin yarısı kadar bir sürede tamamladık ve bu süre zarfında neredeyse her gece sihirbazlık şovumda çalışıyordum.

Hepimiz büyümüştük ve sonuçta çok daha ince ayarlanmış bir makine ortaya çıkmıştı.

Albümün ilk single'ından ilk bir numaramızı elde ettiğimizde tam olarak inanamadım ve bunu ikinci ve üçüncü takip ettiğinde tamamen şaşkına döndüm.

Hiçbirimiz inanamadık. Konuştuğumuz her şey gerçekleşmişti. Kenny, Cory ve ben on dört yaşımızdan beri bunun hayalini kuruyorduk ve gerçekten de bizim için işe yaramıştı.

Benim için acı tatlı bir dönemdi. Ne zaman yeni bir başarıyı kutlasak, tek düşünebildiğim bu eğlencede kimin eksik olduğuydu.

ALTINCI BÖLÜM

BEŞ

YIL

SONRA

KAZA DANİKA

Gizemli sanatçıyla tanışmam o yaz oldu.

Patronun bir kız arkadaşı olduğuna ve ona bir galeri sergisi vermekte ısrar ettiğine dair bir not almıştım. Bu bana New York galeri müdürü tarafından oldukça küstahça söylendi. Kendisi için James'i gözüne kestirdiğini biliyordum ama yıllar önce ona bir teklifte bulunmuştu. ilgilenmediği daha açık olabilirdi. Yine de, telefonda bana yeni gelişmeyi anlatırken, fikrini değiştirebileceğine dair bir fikre tutunmuş olması gerektiğini düşündüm. Bunu yüksek sesle söylemedi ama James'in bu gizemli kadına bir tür sanatçı olarak sponsor olacağı gerçeğinden çok yeni kız arkadaşı için üzüldüğü belliydi.

Kız arkadaş konusunda ben de şok olmuştum. James'i yıllardır tanıyordum ve o günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. herhangi bir romantik ilişkiye kendini adanmıştı. Gözlemlediğim kadarıyla, birlikte görüldüğü kadınlardan hiçbirisiyle ciddi bir ilişkisi olmamıştı.

James'i bir insan olarak önemseydiğimden ve tüm bunları yapıyorsa, kadına değer veriyor olmalı diye düşündüğümünden, şokun ardından hemen memnuniyet geldi.

Yine de bu fikir beni heyecanlandırmadı, en azından bana ilk sunulduğu haliyle. Büyük, cömert bir sadece bu kadının resimlerinin yer aldığı bir serginin tanıtımını yaptı. Ben sadece bana sunulan gerçekleri biliyordum.

Ben. Akrilik ve suluboya ile çalışıyordu ve Belirsiz sayıda resim yaptı ve herhangi bir eğitim almadı.

Yeni kız arkadaşına aşık olduğu belliydi ama bu işimizi kolaylaştırmayacaktı.

Ve sonra onun resimlerini gördüm.

Uzun alışma masama rahatça yaslanmış, o günkü iş yükümü gözden geçiriyordum.

Titiz biriydim; bu yüzden iş yükümü organize ettim ve her gün yapılacaklar listesi hazırladım ve doğrudan patrondan gelen her şey, ki bu nadirdi, doğrudan en üste giderdi.

Sadece resimlerin fotoğraflarının yer aldığı portfolyoyu hiçbir beklentim olmadan açtım. Bir kez baktım ve oturmak zorunda kaldım.

Üç saat sonra, kafayı takmıştım.

Her bir resmin içerdiği renk, derinlik ve rüya gibi hayal gücü kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyordu. Bu, işimin en başarılı olduğum kısmıydı. Sık sık olmazdı, bu şekilde olmazdı, ama olduğunda, böyle bir gösteriyi bir araya getirmek için *yaşardım*.

Tüm bunların ardındaki eğitimsiz beceri karşısında büyük bir şaşkınlık hissederdim. Etkileyici referanslara ve yıllarca süren çalışmalara sahip sanatçıların sanat dünyasında ortaya çıkardığı, ancak sonuçların beceri veya derinlik açısından çok az şey gösterdiği saçmalıklar beni her zaman hayrete düşürmüştür.

Bu tam tersiydi. Bu kadın, eğitimsiz olduğuna inanmakta güçlük çektiğim bir beceri ve yetenekle ruhunu tuvale döktü.

Portföyüne baktıktan sonra James ile bir telefon görüşmesi, ve ona aşık oldum, o da beni gösterimden sorumlu tuttu. Bu tür şeyler söz konusu olduğunda birbirimize çok benziyorduk ve sanırım sadece benim hevesim bile bana işi kazandırabilirdi.

Onunla tanıştıktan sonra her şey anlam kazandı.

O kadar sakın, o kadar

saklıdır. Yabancılara karşı benzer bir yaklaşımım olmasaydı, onun soğuk olduğunu düşünürdüm.

Tutkusu, canlılığı tuvalde ortaya çıktı, çok açıktı. Bana kalırsa ihtiyacı olan tüm ifade buydu.

Terfi ettim. Küçük bir terfi değildi.

Bir gün oldukça

Çok başarılı bir galerinin yöneticisi olmaktan memnundum ve bir sonraki adımda dünyanın dört bir yanına yayılmış yedi galeri işletiyordum.

Göz korkutucuydu ama heyecan vericiydi. Çok seyahat etmeme rağmen Vegas'a geri dönmek zorunda kaldım, bu biraz teselli oldu.

Tristan'la aynı binada çalışıyor olmak gerçeküstü bir durumdu ama birkaç hafta boyunca hiç görüşmedikten sonra, birbirimizden temiz bir şekilde kaçabileceğimizden oldukça emindim.

Andrew

memnun

beni

mle

ama bunun için yer değiştirmem gerektiği gerçeğini kabul etmedi. Yine de benimle tartışmadan kararımı kabul etti.

O bir dövüşçü değildi.

Her hafta sonu Vegas'a beni görmeye gelir, sık sık çeşitli gösteri biletleriyle beni şaşırtırdı.

Bir keresinde, o biletler Tristan'ın gösterisi içindi.

İlk başta bahaneler uydurmaya ve parasını geri alması için onunla konuşmaya çalıştım. O kadar şaşkın görünüyordu ki, vites değiştirdim, kurşunu ısırđım ve sadece gittim.

Kendime karşı birazcık bile dürüst olsaydım gösteriyi görmek için can attığımı itiraf ettim. Hastalıklı bir merak, dedim kendi kendime.

Üç sıra arkaya, sahnenin ortasına oturduk.

Tiyatro devasa büyüklükteydi ve koltuklar da harikaydı. Andrew biletler için en az beş yüz dolar harcamış olmalıydı.

Beni paranoyak bir karmaşa haline getirmek için 500 dolar. O kadar yakındık ki, tüm zaman boyunca Tristan'ın beni göreceğinden, geldiğimi bileceğinden emindim.

Tanrı'ya şükür hiç yapmadı, ama biter bitmez, bir kurşundan kurtulmuş gibi hissederek oradan hızla çıktığımızdan emin oldum.

O gece Andrew uyuyana kadar bekledim, banyoya girdim ve saatlerce ağladım. Gösteri inanılmazdı,

Ama onu tekrar görmek çok acıtmıştı, üstelik böyle, çok güzel, çok zorlayıcı.

Aklıma ona ne kadar yatırım yaptığımı getirdi, bu yatırımın bu olduğunu bilerek, bu gece gördüğüm bu harika adam. Güçlü bir kayıp ve kazanç potansiyeli olan bir kumardı. Kaybın acısını ben çektim. Bu gece vaat edilen kazancı acımasızca hatırlattı.

Bunun için ağladım. Ama aynı zamanda aptal olduğum için de. Onunla çok gurur duyuyordum.

TRISTAN

Kırmızı halı fotoğrafçılığı saçmalığını bitirdiğim sırada James ve yeni kadını gördüm.

James'in sırf ona doğru bir bakış attığım için bana ters ters bakmasına sııttım. Adamın durumu kötüydü.

Onlara doğru ilerledim, Bianca'yı kucaklayacakmış gibi yaptım, ama James oradaydı, beni bir ayı kucaklamasıyla yakaladı ve bana hiç de kolay lokma olmadığını gösterecek kadar kaldırdı.

"Ona elini sürersen o sihirli ellerini kırarım," diye kulağıma homurdandı.

Başımı arkaya attım ve güldüm.

Danika'yı tekrar görmekle ilgili gerginliğimin bir kısmını atlatmak için ihtiyacım olan şey buydu.

Her şeyden çok alışkanlıktan dolayı onu tarttım. Hayatımda hiç dövüş kaybetmemiştim ama James'in ben onu yere sermeden önce iyi bir mücadele verebileceğini düşündüm.

Bu, yenilmediğim basit gerçeğinden doğan bir kibirdi. O da benim kadar uzundu ama ben ondan daha ağırdım, bu yüzden onu yenebilirdim. Bu bana her zaman iyi hizmet etmiş basit bir formüldü. Ayrıca, hazırlık okulu prensinin benim kadar çok dövüşe girmiş olmasına imkân yoktu.

Geri çekildi, ama saatini çalmadan önce değil.

Doğrudan benimle kadınının arasında durdu. Onun bu yeni yönüne gerçekten doyamıyordum. Onu kızdırmak çok kolaydı.

Bianca bana küçük bir el salladı ve gülümsedi.

Sırtarak onu selamladım. Çok güzel ve gerçekten çok tatlıydı ve James'te yarattığı değişimi görmüştüm. Tüm kalbimle onayladım.

O

onun için iyi oldu. Onu kıskanç bir deliye dönüştürmüş olsa bile.

Bununla biraz eğlenecektim.

"Yani dokunmak yok," diye gözlemledim. "En azından dövmesini görebilir miyim? Hakkında çok şey duydum. Sırtının da diğer yerleri gibi çok güzel olduğunu duydum."

Bianca kıkırdadı ve James bile sırtarak başını salladı.

"Rezil herif," dedi James nefesinin altından.

Beni Stephan adında bir adam ve onun erkek arkadaşı Javier ile tanıştırdılar.

Bianca'nın en iyi arkadaşı Stephan'ı duymuştum ve hemen kaynaşmıştık. Onun, Bianca'nın en iyi arkadaşına

herkesle birlikte.

O

Büyüleyiciydi ve çok samimiydi.

Bana hemen fanboyluk yapması da canımı yakmadı değil.

"Eminim ona sarılmana izin veriyordur," dedim Stephan'a, James'e sırtarak.

Bu James'i kızdırdı ve neyse ki dikkatimizi dağıtan birkaç dakika boyunca birbirimize hakaret ettik.

Kendimi bir darbeye hazırlıyormuşum gibi hissettim ve gözlerim
Kalabalığı sürekli tarıyor, parlayan siyah bir saç teli arıyordu.

"Bianca senin *şarkı söyleyen* bir sihirbaz olduğunu daha yeni öğrendi," diye çıkıştı James.

"Faturaları ödüyor. Bazılarımız birden fazla yeteneğe sahip olmak zorunda. Hepimiz sadece dış görünüşle geçinemeyiz. Yeni bir saç kremi falan mı kullanıyorsun? Yemin ederim saçların her zamankinden daha parlak. Eminim çilek gibi kokuyordur.

Ve itiraf edin, onlar kontak lens."

"Lütfen, sadece sihirbazlık işi için ne kadar para aldığını biliyorum. Sen grubu tekrar bir araya getirmeden önce tüm faturaların ödenmişti. Ve hangi saç kremi kullandığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Hepsi sihirli bir şekilde duşumdaki dispenserde beliriyor.

Ve eğer saçımı koklamaya çalışırsan, üzerime geldiğini varsayacağım."

Bianca güldü, James ve ben de aynı gülümsemeyi paylaştık. Bu onun için gerçek bir anlaşmaydı ve ben bunun

daha iyi bir adamın başına gelmezdi.

Bianca sessiz kaldığında bile şakalaşmalardan sıkılmış gibi görünmüyordu. Aksine, yüzünde bir yapbozun yeni parçalarını birleştirdiğini düşündüren bir ifade vardı. James çıkmak için tuhaf bir adam olmalıydı. Ben onun en yakın arkadaşlarından biriydim ve ben bile onun geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordum.

James, yaklaşan sözleşme yenilememle onu ne kadar kazıklamayı planladığımdan şikayet ediyordu. bileğimdeki saatine baktı. "Beni taciz etmeyi bitirdin mi, tatlı çocuk?"

James elini uzatarak küfretti.

"Saatimi geri ver," diye talep etti.

Ona doğru salladım. "Neredeyse doğum günüm. Ödeştik diyemez miyiz?" Sırıttı ve başını salladı. "Senden o kadar da hoşlanmıyorum."

Omuz silktim ve ona geri uzattım.

Kalabalığın arasında ilerleyen tanıdık bir figür gördüğümde tüm vücudum kaskatı kesildi.

Kendimi hazırladığımı sanmıştım.

Orada olacağını biliyordum. Kimse uyarılmadığımı söyleyemezdi. Yine de onu gördüğümde karnıma acımasız bir yumruk yemiş gibi oldum.

Yalnız değildi.

Sert, düzensiz nefesler alıyor, tüm çabamı ciğerlerime çok ihtiyaç duyduğum havayı çekmek için harcıyordum.

Zor olacağını biliyordum ama hiçbir şey beni *buna* hazırlayamazdı.

Bize yaklaşmadan önce onu fark ettim ve yakaladım. Beni görünce bir an irkildi, sonra hafifçe arkasını döndü, omuzları dikleşti, neydi onun omuz silkmeden önce bir anlığına kolunu ona doladı. Güzel.

Onunla

birlikteydi. Bunu

biliyordum,

Çünkü onu takip ediyordum. Hep takip

ettim. Ama ondan *hoşlanıyor* gibi

görünmüyordu.

Ona, eskiden beni düzenli olarak öldüren o hayran bakışlardan birini bile atmadı.

Bu küçük iyilik için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ama yine de ona ayrıcalıklı bir şekilde dokundu ve ben onun bağırsaklarından derin ve kalıcı bir tutkuyla nefret ettim. Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir kavgaya girmemiştim ama içimde *onunla* bir kavga başlatmak için ani ve ısrarlı bir istek vardı. Bu öyle bir şey olurdu ki onu ezmek kolaydı. Benim yarı boyumdaydı ve haddinin bildirilmesini istiyordu.

Grubumuza yaklaştı, benden kaçmıyordu, topallaması fark ettiğimden daha belirgindi.

Her sarsıntılı adım göğsümü

ağrıyordu. Gözlerinin renginde bir

elbise giymişti.

Dikkat dağıtıcı bir şekilde kıvrımlarını okşuyordu. Hiç olmadığı kadar formdaydı, topal ya da değil.

"Merhaba Danika," diye konuştum sonunda, sesim istediğimden daha yumuşak, daha az kendinden emin çıkmıştı.

Birlikte olduğu serseri geride durmuş, kaynaştıkları son grupla konuşuyordu.

Bu beni son derece rahatlatmıştı. Onunla asla doğrudan muhatap olmak zorunda kalmamayı umuyordum. Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Bana doğru başını salladı, bakışları benim dışımda başka bir yerde, uzakta, herhangi bir yerde sabit kalmıştı.

"Merhaba, Tristan." Sesi sert ve kişiliksizdi.

Beklenmedik bir şey değildi ama yine de acı veriyordu.

Eski bir yaranın üzerindeki yeni bir kesik gibi. Hiç kapanmamış bir yara, çünkü hiçbir zaman tam olarak iyileşmemişti.

"Seni görmek harika," dedim ona. Sözcükleri içimde tutamıyor gibiydim.

"Her zamanki gibi enfes görünüyorsun." Kadın sıkıca gülümsedi. "Elbette," dedi.

O serseri, konuştuğu çiftin arasından sıyrıldı ve kıza arkadan yaklaştı.

O

bir kolunu beline doladı ve ona aşık olmuş gibi gülümsedi. Tabii ki öyleydi.

O serseri onun ayaklarını öpmeyi hak etmiyordu.

Benden birkaç santim daha kısa ve en az elli kilo daha

hafifti. Sanırım onu boğarak öldürebilirdim.

Tek elimle. Bu teoriyi gerçekten test etmek istedim.

Danika

ona

dokund

u

Omuz

tanıdık bir şekilde. "Millet, bu

Andrew." "Erkek arkadaşı," diye

ekledi serseri.

Bianca'ya sıkı bir gülümseme daha verdikten sonra onları tanıştırdı.

Gözlerimi Danika'nın yüzüne dikmiş, o serserinin elini onun üzerinden çekmeye çalışıyordum. Danika ondan pek memnun görünmüyordu ve ben de bundan memnun olduğum için pişin teki olduğumu biliyordum.

Danika gruptan hızlı ve kibar bir şekilde ayrıldı, sadece en sonunda bana doğrudan bir bakış attı, bu da sadece bana doğru salladığında bakışlarına daha fazla ağırlık verdi.

Soğuk terler döktüm ama bunun dışında oldukça iyi dayandığımı düşündüm.

Geçerken yanımdan geçti.

Tanrım, kokusunu alabiliyordum. Parfümünün en ufak bir ipucu bile onun kokusuyla karışmıştı.

Kendimi yavaşça göz kırpmaya zorladım, kafamda saydım ve Çılgınca bir şey yapmıyordum ama dış gıcırdatan bir çabaydı.

Dönüp uzaklaşmalarını izledim, o serserinin eli hâlâ kızın üzerindeydi.

Onları takip edip son derece aptalca bir şey yapmadan önce oradan çıkmam gerekiyordu. "İzin verirsiniz, şimdi gidip bir şeyleri yumruklamam gerekiyor, böylece *birini* yumruklama dürtüsüne teslim olmam." Adımlarımı hızlandırdım.

Evimdeki spor salonunda kum torbasına vurdum, çünkü yetişkin erkekler öldürmek istediklerinde böyle yaparlar. ya da terapistim bana öyle söyledi.

DANIKA

Bianca'nın gösterisini bir araya getirmek benim için nadir bir zevkti. Her küçük ayrıntıdan mutlak bir keyif aldım. Seçimlerin çoğunu ona danışmadan yapma özgürlüğünü bana vermişti.

Ben yaratıcı bir ruha sahip değildim. Sanatçıların büyük bir hayranı olmama rağmen saf sağ beyinliydim, özümde analitiktim, bu yüzden böyle bir gösteri yaratıcı bir çıkışa en yakın olduğum şeydi ve bundan zevk aldım.

Koleksiyonunda neredeyse hiç duyulmamış yüzden fazla resim olduğu için sergi odalara bölündü. Tabloları renklerine göre düzenledim, çünkü bu onun imzasıydı ve her odayı onun parlak gözünün gerçek bir tamamlayıcısı haline getirmeye çalıştım.

Sonuçlar onu çok heyecanlandırdı, bu da bende onu öpme isteği uyandırdı. Patronun

ve her nasılsa birlikte çalıştığım en kolay sanatçıydı.

Büyük etkinlikten önceki son iki gün neredeyse hiç uyumadım, her detayın mükemmel olduğundan emin olmak için yorulmadan çalıştım. Gergin bir Bianca'yı kapıda, benim tarafımda saat gibi işlemeyecek hiçbir şey olmadığına dair tam bir güvenle karşıladım.

Her şeyi düşünmüştüm ve her büyük olayda olduğu gibi endişeli olsam da, enkaz halinde değildim. Ta ki Frankie ve kız arkadaşı, her biri Tristan'ın koluna girmiş bir şekilde kapıdan içeri girene kadar.

Gafil avlanmış gibi hissettim ve kısa bir an için kendimi kaybedeceğimi sandım. Ne olduğundan emin değildim.

Öfkem, soğukkanlılığım, aklım, seç birini.

Neyse ki, o an çabuk geçti ve ben çoğunlukla Sürekli gözüme girmeye çalışmasına rağmen onu görmezden geliyordum.

Dört gözle beklediğim bir gecenin *onun* tarafından mahvedilmesine izin vermemeye kararlıyım.

Kapılar açıldıktan birkaç dakika sonra tablolar satılmaya başlandı. Heyecan vericiydi.

Her satıştan sonra Bianca'nın yanına koştum ve gecenin kesin bir başarı olduğunu bildiğinden emin oldum. O da her şeyden biraz daha fazla şok olmuş gibiydi.

Gözüm özellikle bir parçadaydı. Çöl güllerinden oluşan küçük bir suluboyaydı.

O kadar netti ki, renkler o kadar canlıydı ki, ilk bakışta neredeyse bir fotoğraf gibi görünüyordu.

Onu çok istiyordum ve ilgilenen ilk birkaç alıcı teklif vermek zorundaydı. Ben de onlardan daha fazla teklif vermeyi umuyordum ama birkaç dakika içinde

saatlerce, benim için kayıp olduğunu biliyordum. Fiyat aralığının çok dışındaydı.

Tam o sırada makyajımı tazelemek için aceleyle tuvalete gittim.

Kapı arkamdan açıldığında, tezgahlardan birinin altında tanıdığım bir dizi ince ayak bileğini hayal meyal seçebildim.

Tristan'ın beni takip ettiğini fark ettiğimde gözlerim öfkeyle açıldı.

ben

i

kadınların

Tuvalet. Akşam boyunca benimle konuşmak için yaptığı iki girişimi kısa sürede halletmiştim, ama bu, bu çizgiyi aşıyordu.

"Şimdi de beni mi takip ediyorsun?" Sesimin titrememesini isteyerek ona sordum.

Kollarına uyması için özel olarak dikilmesi gereken şık smokinin içinde harika görünmesi de işe yaramadı.

"Eğer benimle konuşmanın tek yolu buysa, evet," dedi bana, sanki buna hakkı varmış gibi.

"Konuşacak bir şeyimiz yok-" Ben başladım.

"Hâlâ *her gün* seni düşünüyorum," diye sertçe çıkıştı. "Hadi *bunun* hakkında konuşalım."

Bu beni tepeden tırnağa titretti, saf bir hakaret, saf bir *Öfke*. Benden uzaklaşması, beni aşması ve sonra da bana bununla eziyet etmesi ne yüzsüzlüktü. Bunun ne olduğunu biliyordum.

suçluluk duygusuydu ve bunu fark ettiğimde çok öfkelen dim. "Oh, lütfen. Suçluluk duygunu al ve benden uzak dur, Tristan. Bununla *hiçbir ilgim olsun* istemiyorum."

"Bahsettiğim şey suçluluk duygusu değildi," dedi, yalancı sesi o kadar ikna ediciydi ki neredeyse inanacaktım.

"Düşündüğüm sensin. *Hep seni.*" Homurdandım. "Lütfen! Beni aramayı yıllar önce bıraktın. Rehabilitasyona başladıktan hemen sonra seninle konuşmaya başladığımdan beri senden tek bir kelime bile duymadım. tövbe turu." Şaşırmış görünüyordu ama hemen toparlandı ve saçmalamaya devam etti. "Kendime güvenmiyordum Danika. Ayık kalmaya ihtiyacım vardı. Onsuz bir hiçim ve sen benim için çok güzel bir tetikleyiciydin. Yaptığım onca şeyden sonra gözlerindeki o bakış... Bana bir pislikmişim gibi bakman ve tüm antipatini hak ettiğimi bilmen. Bana bir daha öyle bakarsan dibe vuracağımı ve bu sefer geri dönemeyeceğimi biliyordum."

"Biriyle birlikteyim Tristan," dedim ona, ses tonum kararlılıkla sertleşmişti.

"Peki ya olmasaydın? Biriyle birlikte *olmasaydın* benimle konuşmaya, benimle vakit geçirmeye istekli olur muydun?" Tersledim. "*Hayır!* Bir araya geldiğimizde kötü şeyler olur, Tristan. Sen ve ben beladan başka bir şey değiliz. Zaman bunu değiştirmed i. Lütfen benden uzak dur."

Hızla yanıma geldi, elleriyle omuzlarımı kavradı. "Danika, çok üzgünüm. Seni özlemekten asla vazgeçmeyeceğim. Sen benim en iyi arkadaşımdın. Yaptığım şey için beni affedebilecek misin?" Titreyen ellerim uzandı ve onu benden çekti. "Seni uzun zaman önce affettim Tristan," dedim, bir adım geri atıp dokunma mesafesinden uzaklaşırken bile. "Ama *asla* unutmayacağım.

Lütfen mesafenizi koruyun."

I

pratik olarak kapıdan dışarı koştı.

Banyodaki yüzleşmemizi duyduğunu bildiğim için kısa süre sonra Bianca'yı aramaya karar verdim. Onun ne düşündüğünü önemsiyordum ve asil bir sürtük gibi görünmek istemiyordum, bu yüzden ona bir açıklama borçlu olduğumu hissettim.

"Banyodaki o küçük konuşmayı duymak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim ona ciddiyetle.

Rahatsız görünüyordu ama gözleri sempatikti. "Bunun için çok üzgünüm."

Bunu el sallayarak geçiştirdim. "Bu senin hatan değildi. Sadece tuvaleti kullanıyordun.

Ama ayakkabılarını tezgahın altında gördüm ve kendimi açıklamak istedim. Muhtemelen sesim soğuk bir kaltak gibi çıkmıştır."

Elini kaldırdı. "Sen yapmadın. Tamamen anlıyorum.

Bazen

Akıl sağlığını korumanın tek yolu kalbinizi korumaktır."

Tam on ikiden vurmuştu. Başımı salladım. "Evet, aynen öyle. Ona bir daha bulaşmayacağım ve onu yönlendirmeyi reddediyorum. Genç ve aptal olduğum zamanlarda, onun dünyadaki en harika ve heyecan verici şeydi. Ona deli gibi, aptalca, uçurumdan atlarcasına aşık oldum. Sanki Bir kasırgaya aşık olmak. Beni bıraktığı tüm parçaları toparlamam yıllarımı aldı ama başardım ve bir daha geri dönmeyeceğim.

Bugünlerde hayatımda istikrar istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Başını salladı. Omzunu okşadım ve anladığından emin bir şekilde oradan uzaklaştım.

Gecenin sonunda Bianca'nın iki resmini satın aldığı için Tristan'la tekrar muhatap olmak zorunda kaldım.

İnanılmaz bir

şekilde ve

Çileden çıkarıcı bir şekilde, bunlardan biri takıntı haline getirdiğim küçük natürmorttu.

Verilerini sisteme girerken ona "Harika bir zevkin var," dedim. Bunu yapacak başkaları da vardı ama ben her zaman

Gerçekten büyük biletli eşyaları kendim hallettim.

Başkasının yapmasına izin vermek beni geriyordu. Kontrol sorunlarım tüm hızıyla devam ediyordu.

"Her zaman öyleydim."

Gözlerimi devirdiğimi gördüğünden emin oldum.

Sanki ona bir hediye vermişim gibi bana sırtı ki niyetim bu değildi.

"Dinle, daha önce çok sert davrandığım için özür dilerim, ama bence gerçekten yeniden konuşmaya başlamamızın zamanı geldi."

"Sana söyledim, biriyle birlikteyim."

"Evet, biliyorum. Onun hakkında konuşmuyorum. Tekrar takılmamızdan bahsediyorum. Sadece arkadaş olarak. Sen yine Vegas'ta yaşıyorsun, biz de aynı binada çalışıyoruz. Aynı binada çalışıyoruz.

Arada bir kahve içmeye gitmedim. Biraz hasret giderdik. Hepsi bu." Sinirlenmemek için kendimi zor tuttum. "Arayı kapatmak mı istiyorsun? Kaç saat çalıştığımı mı duymak istiyorsun?

"Ayrıldıktan sonra fizik tedavide ne kadar zaman geçirdin?" Gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu ama ben devam ettim. "Tam olarak başka ne konuşmak istiyorsun? Milton'ın bir kız arkadaşı olduğunu bilmen gerekirdi ama ondan uzak durmam için beni o çılgınca uyarırken bundan bahsetmeye zahmet etmedin?"

"Hey şimdi, bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum-"

"Önemli değil." Gerçi o da bilmediği için küçük bir rahatlama hissettim ve nedenini bile söyleyemedim. "Önemli olan arayı kapatmamız gereken tek şeyin, dünyada konuşmak istemediğim şeyler olması. Bir daha asla. Ve kesinlikle seninle değil. Tablolarınız önümüzdeki birkaç gün içinde, kredi kartınızın doğrulanmasının ardından evinize ulaşacak. İyi geceler, Tristan." Sonradan pişman olacağım başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştım.

Tristan ve ben söz konusu olduğunda, hiçbir zaman kazanan olmadı.

TRISTAN

O gece yatağa kızgın ve üzgün girdim. O kadar tedirgindim ki, dinlenirken bile kalbim küt küt atıyordu.

Huzursuz bir uykuya dalmadan önce saatlerce dönüp durdum.

Sabah kahvemi içerken göğsümde garip bir şeyin hareket ettiğini hissettim.

İyi hissettirdi ama yabancıydı ve onu yerleştirmem uzun zaman aldı.

Neydi bu his? Anlamak için uzun süre düşünmem gerekti ama bir süre sonra kavradım.

Vücuduma tuhaf bir iyimserlik dalgası girmişti. Umut.

Ufacık bir umut kıpırtısı hissettim.

Ama neden? Her zamanki gibi sertti. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Ama zihnimin odaklanması gereken küçük bir şey vardı, bu en küçük temas ve bu yüzden tek bir ayrıntıyı bile unutmamıştım.

Aksine, o kısa yüzleşmenin her saniyesini ezberliyordum.

Her bir seğirme.

Her göz kırpışında, dudaklarını yaladığında ya da gerginlikle yutkunduğunda.

Son birkaç yıldır bana kayıtsızlıktan başka bir şey göstermemek için o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki, gerçekten böyle hissettiğine inanmaktan başka seçeneğim yoktu ve ben de buna inandım, ona ihtiyacı olan boşluğu verdim.

Bu kadarını hak ediyordu. Ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyordu, çünkü ondan çok şey almıştım, ve ben de onu rahat bıraktım.

Ama dün geceyle ilgili bir şey vardı, belki de benimkini iterken ellerinin titremesi ya da en ufak bir dürtmeyle bana nadir görülen öfkesini göstermesiydi.

Ve söylediği kısım,

"Lütfen! Beni aramayı yıllar önce bıraktın. Rehabilitasyondan hemen sonra tövbe turuna çıktığından beri senden tek kelime duymadım." Bu kısım beni büyüledi. Onu aramamı istemiş miydi? Yoksa ben sadece kendi bildiğimi mi okuyordum? istedin mi?

Her neyse, bir şeyler değişmişti ve hayatımın önemli parçaları yer değiştiriyordu.

Ne yapmam gerektiğini

biliyordum. YEDİNCİ BÖLÜM

DANIKA

Vegas'taki galeride normal, kaotik bir gündü. Kendi yönetimim altına aldığım için hala alışmaya çalışıyordum. Bu bir meydan okumaydı, ancak uykularımı kaçırın meydan okumalardan bile hoşlanıyordum, bu yüzden her şeyden çok heyecanlıydım.

Galerimin mermer zeminine ayak bastığı anda onun kim olduğunu anlamıştım.

Hoşuma gitse de gitmese de Tristan'ın aşk hayatı gündemdeydi, Benimle birlikte çalışan dedikodu meraklısı iki hanım sayesinde her küçük ayrıntıdan haberdar oldum.

Mona Biello gülünç derecede abartılı kıvrımları olan heykelsi bir sarışındı.

Sarışın bir şişeden çıkmıştı ve bu kıvrımların en az yarısı bir doktor tarafından eklenmişti, ama kim takip ediyordu?

Ünlü sihirbaz Tony Biello'nun kızıydı. Kısa bir süre önce emekli olmuştu.

Cavendish

Kumarhane

si.

Tristan

'ın

aslında onun işini elinden aldı. Aralarında herhangi bir kırgınlık olmadığını düşündüm, çünkü medyada yer alan tüm haberlere göre yakın arkadaş gibi görünüyorlardı.

Ve adam Tristan'ın kızıyla çıkmasını ve *yıllardır* çıkmasını umursamıyor gibiydi. Kız aynı zamanda sihirbazlık gösterisinde seksi asistanlar. Hatta evlenme teklif etmeyi planladığı bile söyleniyordu.

Neredeyse dünyada görmek istediğim son kişiydi. Daha doğrusu sondan ikinci.

Kalabalık galeride çalışan diğer iki kadının yanından geçti ve onları sevimli bir gülümsemeye başından savdı.

Doğruca podyuma yöneldi, ben de orada hoş bir çiftle konuşuyordum.

oldu

Ciddi bir şekilde

göz önünde bulundurarak

bu sınırlı eklemelerden birini satın almak

ayın

özelliikli

Fotoğrafçı. 50 bin dolarlık bir satışı. Bu satış için kur yapmışım ve anlaşmayı yapacaktım, ancak çiftin karar vermeden önce en az bir kez daha geri dönmesi gerektiğini düşündüm. Onlar ciddi alıcılardı. Aradaki farkı bilecek kadar deneyimliydim.

Mona araya girmedi, ki bu çok düşünceli bir davranıştı, bunun yerine ben potansiyel alıcılarla konuşmamı bitirene kadar sabırla bekledi.

Sohbet ederken kaçamak bakışlarla onu süzdüm. Neden orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

En iyi tahminim bir sanat eseri hakkında soru sormak istediğiydi. Ama orada bulunma sebebi ne olursa olsun. Öldürmek için giyinmiş, dar siyah bir elbise ve onu taşıyabilecek gibi görünmeyen dalan bir yaka ile içinde gülünç derecede büyük göğüsler.

Başlangıçta benden daha uzundu, ancak dört inçlik topuklu ayakkabıları onu benden daha yüksekte tutuyordu. Bu hoşuma gitmemişti. Nedense, daha kısa olsaydı daha çok hoşuma giderdi. Ve kesinlikle, ben

olabilirdim

onlar

olmada

n

yapılır

iğrenç sahte göğüsleri. Onunla gerçekten konuşmak

istemiyordum. Herhangi bir sebepten dolayı değil.

Çifte kartımı uzattım ve gittiler.

Yüzümde profesyonel bir gülümsemeyle Mona'ya döndüm. "İyi günler. Size nasıl yardımcı olabilirim?" O da bana gülümsedi ve bu gülümseme arkadaşça, hatta ilgi çekiciydi.

O kesinlikle

Dolgun dudakları ve karanlık, gizemli gözleriyle güzel ve yeterince dikkat çekiciydi. Güzelliği beni pek etkilememişti ama nasıl etkilenebilirdim ki?

"Danika Markova," diye başladı. Pek umut verici bir başlangıç sayılmazdı ama sadece tavırlarına bakarak bile benimle tanıştığına benden daha çok memnun olduğunu söyleyebilirdim. "Ben Mona Biello. Tristan sana benden bahsetti mi?"

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım.

"Affedersiniz?"

Gülümsemesi genişledi ve eğlenceli bir hal aldı. "Benimle bir fincan kahve içmek ister misin? Konuşacak çok şeyimiz var, sen ve ben."

İçimi çektim, başka bir yol göremiyordum.

İş yerime gelerek beni garip bir duruma soktu. "Neden gelmeyeyim?"

Önden buyurun."

Çıkarken Sandra'ya başımı salladım.

"On beş dakika içinde döneceğim," dedim ona sessizce.

"Otuz olsun," dedi Mona yüksek sesle, sesinde o büyüleyici gülümseme vardı.

Onu düzeltmedim, sadece arkasından bakarak onu takip ettim. Hızlı yürüyordu, benim yavaş yürüyüşüme hiç aldırış etmiyordu.

Bu iyiydi. Oraya gittiğimde gidecektim. Yolu biliyordum ve *onun* için acele etmiyordum.

Ben kahveye vardığımda o çoktan bir masaya oturmuş, kahvesini yudumluyordu. Kendim için bir tane almakla uğraşmadım, bunun yerine hemen onun karşısına oturmak için hareket ettim.

Bacaklarımı çaprazladım, kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Yüzü sakın bir şekilde, "Tristan ve ben iki yıldır birlikte uyuyoruz. Biz aynı zamanda en *iyi* arkadaşlar." Sesi samimi ve ilgi çekiciydi.

Kaltak onu sevmemi istiyordu. Bir tür arkadaşlık umuyorsa yanlış kadına gelmiş.

Yüzümü boş tutarak elimi kaldırdım. Bunu biliyordum ve bunu duymak midemi bulandırır da, ne yazık ki en iyi arkadaş kısmı birlikte uyumaktan bile daha fazla, ama bunu bilmesine izin verirsem lanetlenirim. "Seni orada durduracağım. Bu beni ilgilendirmez. Eğer buraya benimle Tristan hakkında konuşmaya geldiysen, bu son derece gereksiz. Burada konuşacak bir şey yok."

Yüzündeki hoş ifade bir saniye bile değişmedi ama yalan söylediğimi düşündüğü hissine kapıldım.

Omurgam hakaretle sertleşti.

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum Danika.

Size geldim çünkü Tristan'ı önemsiyorum ama şu anda beni dışlıyor. Tristan'ın iyiliği için birbirimize yardımcı olabileceğimizi umuyordum. Onunla bir tür geçmişiniz olduğunu ve aranızda bir şeylerin yeniden alevlendiğini biliyorum."

Kafamı sallamaya başladım ama daha bitirmemişti ve kafamı sallamam bunu durdurmayacaktı.

"Ya işeyeceksin ya da çömlekten ineceksin, Danika."

Sözleri kışkırtıcıydı, ama tonu yine de hoş, neredeyse şakacıydı, sanki eski arkadaşlarmışız gibiydi.

"Affedersiniz?"

"Oyun oynamaya inanmıyorum ve her zaman açık konuşmayı sevmişimdir. Tristan senin için bir çeşit meşale tutuyor. Çok romantik ama ben kendi adıma bunun bir yere varıp varmayacağını bilmek isterim. Onu oyalyor musun yoksa burada bir şansı var mı?"

Arkadaşı olarak soruyorum. Çünkü eğer şansı yoksa, gitmesine izin vermelisin. Onu yönlendirmeyi bırakmalısın." Dışlerimi sıktım ve kadına karşı biraz sabırlı olmak için derinlere indim. Neden rahatsız olduğumdan emin değildim. İyi ya da kötü, iyi ya da kötü, ben onunla *hiçbir* şey yapmak istemiyordu, hiçbir şey.

Ona cevap vermemi sağlayan şey işin esasıydı.

"Yanılıyorsunuz. Hiçbir şey yeniden alevlenmedi. Bu fikre nereden kapıldığınızı bilmiyorum ama Tristan'la aramızda bazı ortak pişmanlıklardan başka bir şey yok.

Eminim topallamamı fark etmişsinizdir.

Tristan bundan sorumlu olduğunu düşünüyor. Bu konuda kendini suçlu hissediyor. Böyle hissetmemeli ama hissediyor ve eğer

Bana karşı hissettiği Şeyin suçluluk duygusundan başka bir Şey olduğu izlenimini edindiyseniz, daha fazla yanılıyor olamazsınız.

Şimdi, başka bir Şey var mıydı?"

Yüz ifadesi samimi bir sempati ifadesine dönüştü. "Bu çok üzücü.

Bunu duyduğuma çok üzöldüm. Ama hala sana *takıntılı* olduğu hissinden kurtulamıyorum."

Omuz silktim; yüzüm o kadar kaskatı kesilmişti ki çatlayacakmış gibi hissediyordum. "Belki de suçluluk duygusuyla kafayı bozmuŐtur. Eğer hepsi buysa, gitmeliyim."

O toplantı yeterince tedirgin ediciydi ama cehennemden gelen günüm henüz bitmemiŐti.

İki saat geçmeden, Tristan büyük bir cesaretle galerime geldi.

BarıŐı korumak için gerekli olan bölge sınırlarını açıkça çizmiŐtik ve o *benimkine* girmeye cüret etti.

Podyumu kavradım ve güç için dua ettim.

Bana yaklaşırken gözle görölür bir Şekilde tedirgindi. Her zamanki kot pantolonunu giymiş ve üzerine tişörtünü dökmüŐtü. Elbette iyi görünüyordu. Hatta harikaydı.

"Konuşmamız gerek," diye başladı söze girmeden.

Kendimi çok utangaç hissederek etrafıma bakındım. Onunla benim hakkımda bir dedikodu baŐlatılabileceđi düşüncesine katlanamıyordum. DıŐarıdan gelenlerin kurcalaması için çok çiğ bir yaraydı.

"Ofisime," dedim ona sertçe. "On dakikan var." Beni

oraya kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Odanın uzak tarafına geçtim ve sonra uzun proje masamın etrafından dolaşarak aramıza koydum.

"Mona'nın seni görmeye geldiğini biliyorum. Açıklamak istiyorum."

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. Bunu yapamazdım. Başlamadan önce durdurmam gerekiyordu. "Yapma, lütfen. Onunla bir tür tartışmaya girmen benim yapabileceğim bir şey değil.

dahil olmaya istekli. Açıkçası ne hakkında olduğu umurumda bile değil. Hiçbiri beni ilgilendirmiyor. Ben biriyle beraberim. Başka bir adama *aşığım*." Bu sözler neden bu kadar boş geliyordu?

Neden bu sözler bana apaçık bir yalanmış gibi geliyordu ve neden bunları söylerken kendimi bu kadar kötü hissediyordum?

Gözlerim hâlâ kapalıydı ama sadece havadaki değişiklikten bile geri çekildiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

"Arkadaş olmak, hasret gidermek istediğini söylüyorsun. Bu iyi bir şey. *Onun* hakkında konuşmam için hazır mısın? Aramızdaki şey ciddi.

Hazır mısın

Nişanlandığımızda beni tebrik eder misin? Çok yakında olacak. Sana detayları anlatabileceğim kadar *arkadaş* mıyız?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vereceğini düşünmedim.

"Dilenciler seçici olamaz," dedi, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Tamam. Numaranı bırak. Bir ara seni ararım. Kahve içeriz.

Bu nasıl?"

Ben olsam derdim ki

onu oradan çıkarmak için her şeyi yapardı.

"Eğer ciddiysen, bu iyi."

"Bekleyip görmeniz gerekecek. On dakikanız doldu."

Sonunda ona baktım. Bana göğsümdeki aptal, hain organı tahrip eden küçük bir gülümseme verdi.

"Tek kelime etmeme izin vermedin. Tekrar yapmak istiyorum."

Başımı salladım ve ağzımda alaycı bir gülümsemenin küçük bir ipucunun oynamasına izin verdim.

"Olmuyor. Şimdi bir sihirbaz gibi yap ve ortadan kaybol."

Güldü ve ben de kalbimin gözlerime yansımasına izin

vermemeye çalıştım. Hiç telefon etmedim ve onunkine de cevap vermedim.

TRISTAN

Düzenli olarak öğle yemeği için buluşurduk ama büyük ofise çağrılmam nadiren olurdu. James'i gördüğüm anda bunun nedenini anladım.

Yüzündeki acı dolu ifadeye bir kez bakınca anladım.

Kendisini kötü bir duruma sokacak bir durumun ortasına atılmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu.

Tek kelime etmeden oturdum ve baltanın düşmesini

bekledim. "Danika hakkında," dedi ağır bir iç çekişle.

Başımı salladım ama içimdeki kargaşa devam ediyordu. Her ne söylemek üzereyse, bundan hoşlanmayacağımı biliyordum.

"Bildiğiniz gibi kısa bir süre önce şehre geri taşındı ve düzenli olarak sahada çalışacak."

Sadece başımı salladım. Tekrar. En azından bunların hepsi James aracılığıyla geliyordu. Bu bir şekilde işleri kolaylaştırıyordu. Haberciler söz konusu olduğunda, yakın arkadaşlar daha iyi bir senaryoydu.

"O, şey, benden size bir mesaj iletmemi istedi."

İrkildim ama devam etmesi için başımı salladım.

"Galeri ve Frankie'nin batısındaki her şey onun bölgesi olarak kabul edilecek, doğudaki her şey, tabii ki sizin tiyatronuz da dahil olmak üzere, sizin olacak. Sanırım onu iş başında görmeye gittiniz?"

"Evet," dedim, çenem sıkıca kenetlenmişti.

"Tanrım, dostum, aranızda ne oldu? İlgili tüm parçaları kaçırdım. Sadece sonrasının ipuçlarını yakalayabildim. İkiniz de bu konuda çok ketum davrandınız."

Ellerime baktım. "Bu konuda konuşmamdan hoşlanmıyor ama beraberdik. Yeterince uzun süre değil ama gördüğünüz gibi hayatımızı değiştirdi." Derin bir nefes aldım.

"Biz

Evlendim." Bu kısmı yüksek sesle söylemek, bunun gerçek olduğunu kabul etmek çok iyi hissettirdi.

Yüz ifadesinden hiçbir fikri olmadığını anlayabiliyordum.

Acı acı gülümsedim. "Kimse bilmiyor. Frankie'ye bile söylemedik. Danika da böyle bir şey olduğunu kabul etmiyor. Ama biz *evliydik*. Jared'i kaybettikten sadece aylar sonraydı. İyi olduğumu sanıyordum ama onun ölümüyle iyi başa çıkamadım.

James başını salladı, sempatik görünüyordu.

O sırada taziyelerini iletmiş ama cenaze töreninden uzak durmuştu. Hayatındaki her şeyde olduğu gibi bu olayı da bir medya sirkine dönüştürmek istememişti.

"Açıkçası Dean'le o albümü kaydederken kullandığımız uyuşturucuları ve içkiyi biliyorsunuz. Rehabilitasyon masraflarını sen ödedin."

"Her kuruşuna değer, en hafif tabirle." Ağzım bir sırıtışla açıldı. "Hamile kalmaya çalışıyorduk. O zamanlar bunun için çok gençti ama aramızda akli başında hiçbir şey yoktu. Birbirimiz için çıldırıyorduk.

O

Bebeğimizi düşürdüm ve bu konuda tam bir salaktım. Ondan sonra, kayıplar birikmeye başladı, eminim birlikte sahip olduğumuzdan daha fazlasını kaybettiğimizi söyleyecektir. Bu doğru değil. Kaybettiğimizden daha fazlasına sahiptik ama her halükarda her şeyi berbat ettim. İçkiyi ve uyuşturucuyu suçlayabilirim ama ne yaparsanız yapın, onun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veren benim."

Parmaklarını önünde birleştirmiş, düşünceli ve endişeli görünüyordu. "Her zaman onun bacağından kendini sorumlu tuttuğun izlenimini edinmişimdir?" Yüzümü buruşturdum. "Sorumluyum. Boşandıktan sonra beni görmeye geldi. "Ben sorumluyum.

Evime neden geldiğini hatırlamıyorum, uçurtma gibi uçmuştum ve boşanma yüzünden harap olmuştum. O gecenin büyük bir kısmı beynimden silinmiş durumda, ama Dean'den bir araç bulması için ona bağırdığımı hatırlıyorum. onu uyuşturdu. Ondan sonra ne olduğunu biliyorsun."

"Tanrım," dedi yumuşak bir sesle.

"Bianca'yı bulmana sevindim James.

Size çarpana kadar tarif edebileceğiniz bir şey değil ama görüyorum ki aradığınız kişiyi buldunuz ve sizin adınıza mutluyum."

Beni inceledi, gözleri dalgındı ama aynı zamanda acıyordu. "Özür dilerim Tristan. Uğraştığın şeyin bu olduğunu fark etmemiştim. Bunun senden çok şey istediği ve senin de yoluna devam ettiğin bir senaryo olduğunu düşündüm. Onu sevdiğini biliyordum ama gitmesine izin vereceğini düşünmüştüm. seçim."

"İsteyerek mi? Hayır, dostum. Bu benim seçimim değildi. I Her şeyi berbat ettim ama bana kalsaydı asla böyle olmazdı."

"Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum.

Bianca ile... Beni bir ay boyunca geri çevirdi ve aklımı kaçırdığımı düşündüm. Senin yaşadıklarını, onca yılı, onca mesafeyi hayal bile edemiyorum. Bu gücü nereden buluyorsun bilmiyorum."

Gözlerimi kapattım, kelimeler üzerime dökülüyordu. yatıştırıcı bir işkence. "Ben de bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok."
SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAZADAN ALTI YIL SONRA

DANIKA

Bianca'nın nedime olmamı istemesi gururumu okşamıştı. Hemen kabul ettim. Bana söylediğinde ona sarıldım ve utanç verici bir şekilde gözlerim doldu.

Onun arkadaşlığı benim için çok iyi olmuştu. Özellikle vurulma olayından sonra birbirimize bağlanmıştık. İyileşirken fırsat buldukça onu ziyaret ettim.

O sessiz tavrıyla beni ikna etmeyi başardı. İyileşirken onun için bir dizi resim için poz verdi.

Çok gururlandım ve heyecanlandım, çünkü bana zamanım karşılığında bir resim sözü vermişti.

Sanatı konusunda son derece cömertti, geçmişte beğendiğim eserleri bana vermek için birkaç kez teklifte bulundu, ancak onu her zaman erteledim ve sonunda koleksiyonundan satın aldığım iki küçük resim için ödeme yapmakta ısrar ettim.

Yine de bu, sanat için ilham alışverişi, avantaj elde etmek gibi gelmedi ve bu yüzden seansları bitirdikten sonra bir sonraki koleksiyonundan seçim yapma teklifini kabul ettim.

Bir resim diğerine dönüştü, ta ki ben James'ten sonra onun en sevdiği konu olana kadar.

Saatler günlere, hatta haftalara dönüştü ve ilkinden sadece sekiz ay sonra prömiyerini yapan bir sonraki sergisinde o kadar çok resmim vardı ki takip edemedim. I gösterinin gerçek bir parçası oldu. En hafif tabiriyle tuhaf bir deneyimdi ama iyi bir deneyimdi.

Ben otururken ve o resim yaparken birbirimize açılmıştık, hatta bir dereceye kadar zor çocukluklarımız hakkında konuşmuştuk.

Kabuslar söz konusu olduğunda, onunkinin pastayı kaptığını düşünüyordum, ancak sorunlu bir geçmişe sahip olmak ve hayatta kalmakla ilişki kurabilecek bir arkadaşına sahip olmak güzeldi. Bir moloz yığınınından tırmanmak ve onu geride bırakmak.

Zordu ama rüya gibi bir düğün yapacak olan iki hayranım için kendime bir söz verdim
Tristan'a iyi davranmayı hak ediyorlardı. Sadece medeni değil. Sadece daha az düşmanca değil.

Ama güzel.

Bunu yapabilirim, kendime birçok kez söyledim.

Ve iş zora girdiğinde, eski ilişkilere geri dönmenin bu kadar kolay olması korkutucuydu.

Sadece kolay değil. *Doğal*.

Bev ve Jerry'yi evlerinde ziyarete her gittiğimde böyle bir an yaşırdım. Kapıdan içeri girerdim ve evdeki herkes işini gücünü bırakıp bana doğru koşardı. Çocuklar, ne kadar büyürlerse büyüsünler, bana sarılırlardı. Köpekler, artık Mango yok ama fazladan bir
Karışımındaki köpek yavrusu, ben bir yere oturup hepsinin bana yaklaşmasına izin verene kadar gelip beni sıkıştırıyordu. Bev
Jerry başımı okşamak için tüm o kaosun içinden geçerken bile gelip beni alnımdan öperdi.
Sevgiyle.

O kadar sıkılırdım ki hava ciğerlerimi terk ederdi, cildimin örtülü olmayan her yeri yalanırdı ve bu genellikle birkaç dakika sürerdi. Bu kadar çok çocuk, insan ve köpek tek bir alanda rahatça var olmamalıydı, ama sadece rahat hissettirmiyordu, doğru hissettiriyordu. Sanki eve geliyormuşum gibi.

Her seferinde. Bu böyle

hissettirdi.

Tristan ve ben yeni ve alışılmadık bir döneme giriyorduk,
Ama öyle hissettirmedi. Sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Dehşet vericiydi. Ve rahatlatıcıydı, çünkü bunların hepsi bir
rüya değildi, bu adamla cehennemi yaşamamın bir nedeni
vardı, bu adam *için*, kötülükten önce gelen gerçek bir iyilik.

Yıllar geçtikçe, iyi şeylerin çoğunu hayal ettiğime kendimi
yarı yarıya inandırmıştım. Böylesi daha kolaydı.

Düğün partisinde ortaktık, yani birlikte yürüdük ve tüm
partilerde birlikte oturduk.

I

genelli

kle

benim

ama o hafta sonu çok uğraştım,
Saçım ve makyajım için fazladan zaman harcıyor ve en iyi
halimi ortaya koymak için günlerce alışveriş yapıyorum.

İşlerin nasıl yürüdüğü umurumda değil, her kız kendini güzel
hissetmek ister.

Yine "o eski sevgili". Bahsettiğimi biliyorsun. Asla tam olarak unutamadığınız. Ayrılırken bir kısmının kaybolmasına neden olacak kadar sizi sahiplenmiş olan.

Prova yemeğinde altın rengi dantel kolsuz mod bir kılıf giydim, altın rengi farlar ve büyük halka küpeler kullandım. Saçımı düz ve ortadan ayırmıştım. Ertesi gün karmaşık bir topuz yapacağım için saçımı açık bıraktım.

Etkilemek için giyinme modundaydım. Şenlikler başladığından beri Tristan'ı birkaç kez görmüştüm ve her seferinde özel bir özenle süslenmişim.

En sapkın haliyle kibir.

İyi tarafından bakarsak, iyi anlaşıyorduk, ikimiz de kırıcı olmamak için elimizden geleni yapacak kadar temkinliydik.

"Bu arada, şu adam nerede?" Tristan yemeğin üçüncü tabağı sırasında sordu, ağzından çıkan kelimelerle alay edercesine mutsuz bir gülümseme vardı.

Saçları daha uzundu. Ona yakışıyordu. Kavranabilir. Bunu düşündüğüm için bile kendime zihinsel bir tokat attım.

"Andrew," diye açıkladım, sesindeki bir şey beni rahatsız ediyor ve istemeden de olsa ilgimi çekiyordu.

Şimdiye kadar işleri hafif tutmuştuk ve işe yarıyor gibi görünüyordu. Bu yeni bir dönemeçti ya da potansiyel bir dönemeçti.

"Adını hatırlamadığımı mı düşünüyorsun? Bunun ne kadar olası olduğunu düşünüyorsun?"

"Nerede bu

O kız

mı?"

I

sordu,

Hemen geri almak istedim. Birbirimize bunu yapmamıza gerek yoktu.

I

aşağı

baktı,

yukarı

baktı,

yer

değişti

rdi

Ama gözleri yüzümden ayrılmadı, yoğun bakışları fiziksel bir dokunuş gibi hissettirecek kadar güçlüydü.

"Hangi kız?" diye sordu sonunda.

Elimle küçümseyici bir hareket yaptım. Adını biliyordum ama sorduğuma bile pişman olmuştum. "Hiç kimse. Çok aptalca bir soruydu."

"Hayır, söyle bana. Hangi kız?"

"Her zaman birlikte olduğun sarışın.

Kız arkadaşın."

"O benim kız arkadaşım değil. Kız arkadaşın olmayan bir kızı düğüne getirmek garip. Sıra sende. Nerede bu adam?"
Çenesinde mükemmel bir kırışıklık vardı. Dikkat dağıtıcıydı.

"Andrew gelemedi." Bu bir yalandı. Gelmek istemişti ama birkaç ay önce evlenme teklif ettiği ve benim de onu yine ertelediğim için uzun bir ara vermiştik ve bu konuda mutsuz olduğunu söylemek çok hafif kalırdı. Bugünlerde sadece arkadaştık, ama Tristan'ın aşk hayatımla ya da eksikliğimle ilgili bir güncellemeye ihtiyacı yoktu.

"Oh, bu çok kötü."

Onun

Açıklama o kadar inandırıcı değildi ki gülmemek için çaba sarf etmek zorunda kaldım.

"Andrew hayranı değil misin?"

Bana buruk bir gülümseme verdi, kahverengi gözleri çok sevimliydi. Komik bir şey söylemek üzere olduğunu anlayabiliyordum. Onu o kadar iyi tanıyordum ki. "Bu, kanser hayranı olup olmadığımı sormak gibi bir şey. I Nefret ediyorum ama ondan nasıl kurtulacağımı biliyor muyum? Hiç sanmıyorum."

Bu beni küçük bir kıkırdamayla şaşırttı. "Aman Tanrım. Kes şunu. Sen imkansızsın."

Odağı arkamdaki bir şeye kaydı ve ben de dönüp baktım. Neredeyse komik bir şekilde, herkes bize doğru bakıyor gibiydi, hepsi sessizleşmişti.

Kimse bizi normal insanlar gibi birbirimizle etkileşim halinde görmeye alışık değildi.

"Akıllarını başlarından alıp sevişmeye başlamalıyız," diye fısıldadı.

Tekrar güldüm ve koluna şakacı bir yumruk atma isteğimi kontrol etmek zorunda kaldım.

"Sen bir pisliksin. Kapa çeneni," dedim ona.

Gülümsemesi büyüdü ve gözleri sanki ona bir hediye vermişim gibi zevkle parladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

JAMES VE BIANCA CAVENDISH'İN

DÜĞÜN DAVETİ

Tristan yanıma oturduğunda ağızımdan "O orospu çocuğu senden bile büyük" sözleri döküldü.

Bana hızlıca bir bakış attı ve sonra Akira'ya baktı, ama bu bakış bana bilmemeyi tercih edeceğim pek çok şey söyledi. Öncelikle, ifadem niyetlendiğimden daha şımarıkça çıkmıştı ve Tristan şımarıklığımı hâlâ seviyordu. Aslında, onu yedi bitirdi. Bakışları sıcaktı ve...

adını vermek istemediğim başka bir şey.

"Aklına bir şey gelmesin," dedi boş boş, suyundan bir yudum alarak. "O dev piç alındı."

Gözlerim ona dikildi. "Bunu biliyorum. O bir süper modelle evli. Sadece diyordum ki... genellikle odadaki en iri adam olan senin için garip olmalı. Birisi. Hatta pazuları seninkilerden biraz daha geniş..."

Şaşkın bir kahkaha atarak nefesini dışarı verdi. "Sen ve senin büyük kol fetişin.

Benimkiler hala senin belinden büyük.

Hiç küçülmemişler." Onlara bakmama izin vermedim, ama bu bir mücadeleydi. Haklı olduğunu anlamak için yeterince bakmıştım zaten.

Dalgınca, masanın altındaki kötü dizimi

ovuşturdum. Bana baktığını hissettim.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu usulca, sanki kendine engel olamıyormuş gibi.

Yüzümü çok dikkatli bir maske haline getirdim. "Sorun yok, sadece biraz sert. Endişelenecek bir şey yok."

Yeryüzünde hiçbir şey beni elinin bacağıma dokunması, elimin altından kayarak bacağıma sürtünmesi kadar sarsamazdı.

Dizimdeki ağrıyı hafifletmek için nereye dokunacağını bir şekilde biliyordu. Bu konuda her zaman özel bir yeteneği vardı.

"Ne yapıyorsun?" Dişlerimin arasından sordum. Günlerdir iyi geçiniyorduk ama bu çok fazlaydı, çok ileri gitmiştik.

Ona gönderdiğim cinayet bakışından ürkmeyi bile, cesur piç. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi, son derece ciddiye.

"Yardıma ihtiyacım yok." Ses tonum zehirliydi.

Sürtünmeyi bırakmadı, hala geri çekilmedi. Son altı yıl boyunca onu geri çekirmek çok kolay olmuştu ve zehirim onu uzaklaştırmadığında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

"Bunu biliyorum. İnanın bana,

biliyorum. Ama ya vermem

gerekirse?"

"Taptığım iki insanın düğünündeyiz, bu yüzden yaklaşık on saniye daha medeni olacağım, ama şuna inansanız iyi olur _."

"Arkadaşlığa ne dersin? Bunu deneyebilir miyiz? Komiklik yok, yemin ederim." Kendimi çok kaskatı hissediyordum ve düşmanlığın üzerimden dalga dalga yayıldığını biliyordum.

Frankie gözüme takıldı, kolunu kızına dolamıştı. Bu bir düğündü, neşeli bir olaydı ve onun endişeli bakışı beni etkiledi. Olay çıkaracağımdan endişeleniyordu ve endişelenmekte haklı olması beni üzüyordu.

Kendime bundan daha olgun olduğumu söyledim. Hem neden arkadaş olamıyorduk ki? Artık beni çekici bulduğunu düşünmüyordum. Biliyordum ki istediği şey sadece dostluk ve affedicilik, peki neden sadece bunu veremedim ona? Neden onu tamamen dışlama ihtiyacı hissettim?

Cevabı biliyordum. Yaralı bir hayvan gibiydim, acımın nedeni haline gelen kayıtsızlığına saldırıyordum.

"Komik bir şey yok mu?" Sordum, sonra tekrar konuşmadan önce cevap verebilirdi. "Buna şimdi gerçekten inanıyorum. Sakatlarla ilgilendiğini düşünmemiştim."

Eli dizimden gevşekçe düştü.

Bakışları masaya düşmeden hemen önce yüzüne bir göz attım ve anında bu kadar çirkin bir şey söylediğim için pişman oldum.

Bana karşı hisleri her neye dönüşmüş olursa olsun, onu derinden yaralama gücüne hâlâ sahiptim.

"Özür dilerim," dedim ona çabucak.

Tekrar konuşmak için ağzımı açtım ama öfkeli görünen Frankie tarafından sözüm kesildi.

Tristan'ın diğer tarafına oturdu ve bana yönelteceğini asla tahmin edemeyeceğim düşmanca bir bakış attı.

"İyi misin?" diye sordu Tristan'a, eli koluna gitti. Kısa bir süre başını salladı, ayağa kalktı ve uzaklaştı.

"Onu incitmeyi ne zaman bırakacaksın? Bu senin için ne zaman yeterli olacak? Cezalandırılmasını istedin; cehennemi yaşadı. Daha ne istiyorsun?"

Bir yanım ağzından çıkan her kelimeye öfke duyuyordu ama diğer yanım, bugün susmayacak olan yanım, onun haklı olduğunu biliyordu. Onu cezalandırıyordum; altı yıldır onu cezalandırıyordum ve bu artık kontrolden çıkmıştı.

Ayağa kalktı ve ben onun iyi olduğundan emin olmak için peşinden gittiğini biliyordum.

Elini tutarak onu durdurdum. "Ben hallederim," dedim ona, ayağa kalkarak.

"Yapman gereken bazı sağdıçlık görevleri var."

"Lütfen Danika. Onu geri almak zorunda değilsin ama lütfen ona karşı nazik ol. Yeterince şey yaşadı. İkiniz de yaşadınız. Bu saçmalıklarla kendine de zarar veriyorsun, anlıyor musun?"

Biliyordum. Başımı sallarken gözlerimin bunu ona göstermesine izin verdim. Onu ormanda amaçsızca yürürken buldum, düğün çadırları ile kale arasında bir yerde

James'in 'ev' dediği bina. "Tristan," diye
seslendim yüksek sesle.

Dondu kaldı. Arkasını dönmedi, sadece
durdu. Ona çabucak yetiştim ve kolunu
tuttum.

"Bunu söylediğim için özür dilerim. Söylediğim çok çirkin bir
şeydi ve öyle demek istememiştim.

Nasıl olduğumu bilirsiniz. Hiçbir şeyi kendime
saklayamıyorum ve bazen söylediklerim içimden geldiğinden
daha kötü çıkıyor."

"Uzun zamandır bazı şeyleri kendine saklamakta oldukça
iyiydin." Kaşlarım havaya kalktı. Haklıydı. Dilimi tutma
konusunda daha iyiydim ama ses tonunun ne anlama
geldiğini tam olarak çözemiyordum.

"Bu doğru. Ben büyüdüm. Ama orada söylediklerim
yetişkince değildi ve bunun için özür dilerim. Benim bir
Sana karşı kinim var. Birlikte olan geçmişimizi gerçekten
unuttum ve bence sen haklısın. Tekrar arkadaş olmamamız
için hiçbir neden yok."

"Teşekkür ederim." Sesi kısık ve boğuktu, başı öne eğikti.
Yarı karanlıkta bile gözlerinin yerde kaldığını görebiliyordum.

Duruşunda o kadar yenilmiş, sesinde o kadar umutsuz bir
şey vardı ki kendimi tutamadım ve ona sarıldım.
Rahatlamak için, destek olmak için. Onun için mi, benim
için mi, yoksa ikimiz için mi, düşünmeye cesaret
edemedim.

Kollarımı boynuna dolayabilmek için parmak uçlarımda
durmam gerekti ve bu da o kambur dururken oldu.

Tepki vermeden önce yaklaşık on saniye boyunca bir ceset gibi kaskatı durdu, kolları beni o kadar sert sıktı ki, tüm havam dışarı itilirken bir homurtu çıkardım.

Yavaşladı ve ben de ona doğru gevşemeden önce birkaç nefes aldım.

Bedenim kontrolü ele almış gibiydi, çünkü ona dokunmak pek çok duyusal anıyı geri getirdi. O ve ben bir tren enkazıydık, ama ona dokunmakla ilgili bir şey bana her zaman doğru hissettirmişti.

Ona doğru bastırdım, yüzüm hâlâ boynuna gömülüydü.

Hafifçe geri çekildi ve ben de ona baktım. Karanlıkta pek bir şey seçemiyordum ama bana baktığını biliyordum.

"Tristan," dedim usulca.

Ağzı benimkinden bir nefes uzakta olana kadar başını eğdi ve o zaman bile, muhtemelen olabileceğini düşünmedim. oraya gitmek.

"Tristan."

Ellerini yüzümü kavrayacak şekilde hareket ettirdi ve görüş alanımın bir köşesinde ellerinin titrediğini görebiliyordum.

Başımı bir yana yatırdı, başını diğer yana eğdi ve dudaklarımızı birleştirdi.

Beni öptü.

Umutsuz, aç, vahşi, bana geçmiş ve geleceği unutturan bir öpücük.

Hayatımın çoğu dünyaya karşı soğukkanlı bir duruş sergileyerek geçti.

güvenc

e altına

alınmış

ve

görünüşte

Zahmetsizce. Kısa bir öpücük ve yıllar eriyip gitti; geçmiş ve şimdiki zaman tek bir düşüncede birleşti. şu anda vardı. Ve şu anda önemli olan tek şey bu bağlantıydı, birleşen dudaklarımızdan başlayıp vücuduma yayılan ve varlığımın her bir molekülünü bir his yangınına dönüştüren bu his.

Tersledim.

Ellerim omuzlarında pençeleşiyor, ağzım onunkine karşı açlık duyuyordu. Kendimi her zaman iyi öpüşen biri olarak görmüştüm ve Tristan'ın da öyle olduğunu biliyordum ama bu işte hiçbir incelik yoktu. Sadece aldık, aldık ve verdik. çarpışan dişler ve savaşılan diller.

Elleri kalçalarımına gitti, beni yukarı kaldırdı. vücut. Bu vücudu, tam olarak bu şekli, vücudumun ihtiyaç duyduğu her kıvrımı, çıkıntıyı ve kıvrımı özlemiştim. Bacaklarım beline dolandı, ereksiyonu göbeğime doğru sertçe iterken ve tam olarak doğru şekilde kaymamın ardından doğrudan klitorisime girerken boğazımdan hayvani inilti kaçı.

Yürüdüğünü, beni taşıdığını biliyordum ama umurumda değildi, sadece dilini emiyordum, kan tadı alana kadar dudağını ısıtıyordum. Sonra Gökyüzü başımıza yıkılabilirdi ve ben bunu umursamazdım.

Bunun peşini bırakmıyordum; her şeyin yerine oturduğunu ve tüm yanlışların yeniden doğru olduğunu hissettiğim bu akılsız anın.

Beni yere indirmeye çalıştı ama ben izin vermedim,
bacaklarım kalçaların etrafında bir mengene gibiydi,
kollarım omuzlarına kilitlenmişti.

Başını geriye çekti ve ben de boynunu ısırarak gövde mi
onunkine sürttüm.

"Lütfen," diye fısıldadı kısık sesle.

Bu küçük istek üzerine ona bakabilecek kadar geri çekildim.
Parlak bir fener ışığı bize doğru parlıyordu ve ben çevremizi
inceledim.

Çiftlik evinin arka verandasındaydık ve Tristan kalçalarımı
onunkilerden uzaklaştırarak beni verandayı boydan boya
geçen kalın parmaklığın üzerine oturtuyordu.

Kafam karıştı ve yönümü şaşırdım, ona izin verdim.

Sertçe yutkundum, kim bilir ne söylemek için ağzımı
açmıştım ki elleri lavanta rengi elbisemin eteklerine gitti.
nedime elbisesi, kalçalarımın üzerinde yukarı çekerek.

Bu, konuşmaya çalışma isteğimi etkili bir şekilde bastırdı.

Bu çılgınlığa balıklama dalmıştık ve yarattığımız karmaşa
için daha sonra endişelenebilirdim.

Bunu istedim, hayatımdaki tüm neşeyi dağladığımdan beri
hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım gibi buna ihtiyaç duydum.

Elbiseyi düz bir şekilde yukarı çekti ve kollarım etkili bir
şekilde kısıtlanana kadar başımın üzerine çevirdi.

I

Niyetinin bu olup olmadığını bilmiyor ya da umursamıyordu.

Sütyenimin ön kopçasını çözdü, inledi ve Titreyen bir küreyi ağzına almak için eğildi. Elleri kemerini ve fermuarını karıştırdı. İnledi ve serbest kalan ereksiyonu karnıma doğru fırladığında nefesim kesildi.

İri parmakları külotumu yana itti ve başını kaldırıp ağzımı tekrar alırken ucu içime giriyordu. Tereddüt etmedi, emin olup olmadığımı sormadı. bunu yapmak istedim.

Rahatlamıştım, çünkü bu kadar şiddetli bir kazada hiç fren yapılamazdı.

Geriye doğru çekildi, sonra ileri doğru sürdü ve sert bir vuruşla sikini içime gömdü.

İhtiyacımız olanı, onun kollarına son kez girdiğimden beri açlığını çektiğim şeyi alırken dünya durdu.

Çılgınca bir çiftleşmeydi, beni birkaç sert, ağır vuruşla coşkunun doruklarına çıkaran hızlı bir birleşme, çok kısa sürede bitti, ateşli aşk ilişkimizin mükemmel bir kanıtı oldu.

İşimiz bittikten sonra çok uzun bir süre hareket etmedik ve daha da önemlisi konuşmadık. Kelimeler büyüü bozabilirdi. Kelimeler gerçeklikti. Bu çalınmış bir andı ve ben onu gerçeklikten olabildiğince uzak tutmak istiyordum.

Alnım bir noktada omzuna düşmüştü ve yanağı gibi hissettiren şey başımın tepesine bastırılmıştı. Geri çekilmedi, aramızdaki tek hareket hala içimde seğirmekte olan aletin artçı etkileriydi.

Dakikalar ya da bir saat boyunca öylece kaldık. Ne düşünüyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve

İçinde bulunduğumuz andan ve bu küçücük an için onun kollarında olmanın verdiği hazdan başka bir şey düşünmemeye çalışarak deliliğe sürüklenmemize neden oldu.

Yıllardır yaptığım ilk düşüncesizce şeydi ve çok fena oldu.

"Danika," diye konuştu sonunda, sesi boğuk ama yumuşaktı. İçimi çektim ve geri çekildim. Büyü bozulmuştu.

Gözlerinin içine bakamıyordum ve yere bakmam da mümkün değildi, bu yüzden konuşurken omzunun üzerinden baktım. "Elbisemi tekrar giydirebilir misin? Geri dönmemiz gerek. İkimiz de düğün partisi, bu yüzden özleneceğimizden eminim."

Elleri elbisemi düzeltmek için hareket etti ama yine de çekilmedi. Uzaklaşmaya çalışırdım ama bunun başka bir düşüncesizliğe yol açmasından korkuyordum.

"Danika," dedi tekrar, sesi çok yumuşak ve çok üzgündü.

Tanrım, onun o derin sesini dinlemek bile beni nasıl büyülyordu. Sadece sesini duymak için bile sonsuza dek o noktaya yapışıp kalabilirdim.

Kendime aptal diyerek bu düşünceden sıyrıldım.

"Sakıncası yoksa bir dakika yalnız kalmak istiyorum. Gidip temizleneceğim." Beni öpmeye çalıştı ama ben başımı çevirdim. "Elbisem, lütfen." Sesim keskin değildi, aslında nazikti ama göz ucuyla onun irkildiğini gördüm.

Bunu her zaman nasıl yapardı? Bunca zaman sonra bile onu incitebilecek her ne söylediysem geri almak istememi sağlıyordu.

Ondan uzak durmam için bin numaralı sebep.

Kendini içimden çekip çıkarırken ikimiz de sert bir nefes aldık. O çektikçe ben de istemsizce sıkıyordum ve bu da onu saf bir işkenceye sürüklüyor gibiydi. Çevresi, çıkarken her sinir ucuna çarptığını garanti etti.

Küfür ettim.

Elbisemi tekrar kollarımın üzerine, sonra başımın üzerine, sonra da omuzlarıma çekti.

Elleri nazikçe

Her santimini yerine yerleştirirken okşuyordu. Ona bakmadım.

Elbisemi sırtımda düzeltirken bile kalçalarını hâlâ yakınımda, kalçalarımın arasında tutuyordu.

Tekrar giriş arayışıyla seksime doğru dürttüğünü hissettim.

Nasıl oldu bilmiyorum ama başımı sallamayı başardım. Biz ne kadar bağımlılık yapıcı olsa da bir tur daha atmayacaktı.

Artık bu çılgın trenden inmeliydim, bir tur daha atmamalıydim.

Biraz yalnız kalmaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Geri çekildi ve inmemeye yardım etti. Pantolonunun içine geri sokmak için beni bıraktı ve ben de eve kaçtım.

Mekanın her yerinde bir sürü banyo vardı. Geniş bir malikâneye yayılmıştım, ama bana ayrılmış misafir süitime çıktım ve temizlenmek için özel banyomu kullandım, sonra saçımı taradım ve makyajımı tazeledim.

Beş dakika boyunca sersemlemiş ifademe baktım ve neyim olduğunu merak ettim.

Bu yeni bir hastalık mıydı, yoksa eski hastalık her şeye rağmen devam mı ediyordu?

Yoksa bu, durumun tamamen yanlış idare edilmesinin bir sonucu muydu?

Nasıl oldu da altı yıl sonra başa döndük,

sadec

e

bir

kaç

Konuşmalar mı?

Bunun nedeni aynı alanı paylaşmayı hiç öğrenememiş olmamız mıydı? Hiç temas kurmamış olmamız bizi destansı boyutlarda bir çuvallamaya daha yatkın hale mi getirmişti?

Sadece kendimizi diğerinin varlığına karşı daha duyarlı hale getirseydik, ne zaman

biz

ihtiyaç

vardı

ol

m

ak

Duyarsızlaştırılmış mı?

Burada bir orta yol olması mümkün müydü? İlişkimizin hiç peşine düşmediğim romantik kısmına bir tür kapanış?

Tristan'ı hep ya hep ya hiç olarak düşünmüştüm ama belli ki bu işe yaramamıştı. Bu başarısızlık şu anda Yüzüme bakıyordu ve belki de daha utanç verici olanı, bacağımdan aşağı damlıyordu.

İtiraf edebilirim ki, birisini kesmek

böyl

e bir

inkar edilemez

önemli bir parçamın hayatımdan tamamen çıkması bana zarar veriyordu.

Beni dumura uğratmıştı.

Benim

Mutluluk. Büyümemi engelledi.

Bu, uzun zaman önce kabul ettiğim bir gerçektir, boyun eğmiş bir şekilde, bunu gerekli bir kötülük olarak görüyordum.

Ama ya gerekli değilse? Ya *sadece*
Zararlı mı?

Onunla nadiren vakit geçirmek yeni bir şeyin farkına varmamı sağladı.

Onun, bizim ve tüm olanların kötülüğüne o kadar odaklanmışım ki, iyiliği unutmuştum.

Kötüyü yaşadım, her gün uyanık olduğum her saatte ve bazı geceler rüyalarımda da onunla var oldum.

Neden ben de biraz iyi şeyler

almayayım? Ya belki de buna

ihtiyacım varsa?

Ya hayatımın o bölümünü kapatmama yardımcı

olacaksa? Onunla birlikte olmak söz konusu bile

olamazdı.

A

uzun

sürelî

romantik

ilişki kesinlikle düşünülemezdi.

Ama arkadaşlık? En azından kendimi biraz olsun rahatlatacak kadar ilerlememiş miydim?

Bunu hak etmedim mi?

Bunu bekliyordum. Frankie beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığında hiç şaşırmadım.

O ve ben kavga eden arkadaşlar değildik. Düzenli olarak birbirimize bok atardık, ancak önceki küçük sahne bizim için tam bir yüzleşme kadar iyiydi.

Bu konuda kendini kötü hissedeceğini ve hemen durumu düzeltmeye çalışacağını biliyordum.

Partiye döndüğümde resepsiyon hala tüm hızıyla devam ediyordu. Sabaha kadar devam etmeseydi şaşıırırdım.

Sessizce masama doğru ilerledim, bir saat içinde elimden geldiğince iyi temizlenmiş olmama rağmen Acelem vardı, duş almamıştım. Kibarca mümkün olduğunu düşündüğüm anda sıvışmayı ve bunu yapmayı planlıyordum.

Frankie ben oturduktan bir dakika sonra katıldı. Yalnızdı. Düğün ekibinden neredeyse herkes dans ediyordu. Estella şu anda Stephan ve Javier sandviçinde dans eden et olarak şehre gidiyordu.

"İkinize tuzak kurduğumu hatırlıyorsun, değil mi?" Çok ciddi gözleriyle karşılaştığımda ona sordum. "Bana borçlusun. O ateşli kadını ben getirdim. hayatınıza girecek." Uzun zamandır birlikte olduğu kız arkadaşına sevgi dolu bir bakış attı. "Bunu biliyorum." Yüzü hafifçe buruştu, bir çöküntü ya da gözyaşı değil, sadece acı çekiyormuş gibi biraz buruştu. Gözlerini kaçırdı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Başka tarafa bakma sırası bendeydi. Yakın arkadaştık, ama duygusal değil.

Böyle şeyler aramızda nadiren konuşulurdu. "Seviyorum. Ben de seni seviyorum.

Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin ve kalbinin *her zaman* doğru yerde olduğunu biliyorum."

"Beni affeder misin?" Sesi çok ama çok kısılmıştı. "I Orada haddimi aştım. Bunu biliyorum. Onun daha fazla acı çektiğini görmek benim için çok zor ve kimse ona senin gibi zarar veremez. Ama aşırı tepki verdim. Hıyarlık ettim ve özür dilerim."

"Frankie, seni içine soktuğumuz durumun ve bunun senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım, ama müdahale etmeyi bırakmalısın, ve bunu yapmanın senin işin olduğunu

düşünmeyi bırakmalısın.

onu ve hatta beni korumak için. Bizler yetişkiniz ve ne kadar istesem de, hatta geçmişte buna bağımlı olsam da, bir tampona ihtiyacımız yok. O ve ben... kendi sorunlarımızı kendimiz çözmeliyiz."

"Tabii ki. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben asla onun tarafını tutmadım. Ya da senin. Her zaman hanginiz daha çok acı çekiyorsa ona yardım etmeye çalıştığımı biliyorsunuz."

"Biliyorum. Sana sahip olduğumuz için ikimiz de şanslıyız."

Konunun kapandığını düşündüm ve anlaşılan o da öyle düşünmüş olacak ki bir daha bu konudan bahsetmedi. Uzun bir süre orada oturduk, sadece eğlenceyi izledik.

Devasa karşılama çadırında çok sayıda insan vardı ama yine de Tristan'dan hiçbir iz olmadığını söyleyebilirdim. Henüz dönmemişti ve bunu tuhaf buldum.

Gidip temizlendiğinden emindim ama yapamadı. Gerçek bir duş almak ve üstünü değiştirmek için zaman ayırmış olsa bile, muhtemelen benim sahip olduğumdan daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Bu düşünce sürecine kendimi o kadar kaptırmıştım ki, başka kimin bariz bir şekilde eksik olduğunu fark etmem bir anımı aldı. "James ve Bianca kendi resepsiyonlarının geri kalanını çoktan ektiler mi?"

Frankie güldü. "Ormanda bir yerlerde ayaküstü seviştiklerine dair çok paraya bahse girerim. James sapık bir sikici, ama geri döneceklerdir." İzlemeye devam ettik dans eden kalabalık. "Kim bu Marnie ve Judith?" "Dans pistinde saldırı mı?" Frankie gözlerini kıstı, sonra gülmeye başladı.

"Bu Jackie'nin babası. Marnie onu alkışlatıyor. Sanırım Jackie haklıydı."

O zavallı adama kalp krizi geçirtecekler. Lana ve Akira'yı da al.

Gençler gibi öpüşüyorlar. Tanrım,
bu adam kocaman." "Çok seksi,"
diye ekledim.

"Lana da öyle. Ve kardeşiyle ilk kez tanışıyorum,
Camden, ama çok ateşli. Bu çadır ateşli insanlarla dolu."

"Doğru. İyi dansçılar da var." Sonunda Tristan'ın çadıra
yeniden girdiğini gördüm.

Girişte durdu, kalabalığı taradı ve bana odaklandı. Gözleri
bana değdiği anda başladı.
masamıza doğru yürüyor.

"Siz ikiniz aranızdaki sorunu çözdünüz mü? Kavga mı ettiniz?"

Yüzümdeki çekingenliği gizleyemedim. "Evet, sanırım
hallettik."

"Sonunda iyi bir konuşma yaptınız mı? İkiniz de bir süre
ortadan kayboldunuz."

"Sanırım. Nasıl olduğumuzu biliyorsun. Karmaşık bir durum."

"Karmaşık.

İşte şimdi

epik

lanet olsun

oranlarda."

Gölmek zorunda kaldım. Haksız değildi.

İşte Tristan bizi böyle buldu, gülerek ve rahatlamış bir şekilde yaklaşıyordu.

Tam yanıma oturduğunda rahat olan kısım biraz bozuldu ve içgüdüsel olarak gerilmeye başladım.

Frankie bize sırtarak, "İzninizle," dedi. "Dans pistinde yapmam gereken bazı çıldırmalar var."

"Kim buna ucube diyor?" Ona seslendim ama o yürümeye devam etti.

Kolay olmadı ama dönüp gözlerinin içine baktım.

Yaptığımız şey yüzünden sabah muhtemelen mahcup olacaktım, ama her şeyin şok olmuş zihnimin uygun şekilde tepki veremeyeceği kadar yeni olduğunu düşündüm.

Yüzü ayıktı. "Konuşmamız gerek."

Bu beni gülmekten kırdı geçirdi. "Bunu daha yeni denedik. Pek işe yaramadı."

"Ben öyle demezdim. Kısa kesildiğini söyleyebilirim. Tekrar denemek isterim." Gölmekten kendimi alamadım. "Eminim isterdin!"

Sonunda ciddi yüzü bir gülümsemeye dönüştü. O felaket gamzelerinden birine dokunmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. "Evet, tabii ki isterim.

Tanrım, Danika, seni özledim, sadece seni tekrar gülerken görmek için bile."

Ellerime baktım, kahkahalarım biraz azaldı. "Sanırım haklısın. Bence sen hep haklıydın. Arkadaş olmalıyız. Ben de bunu özlüyorum. Bundan sonra seninle asla konuşmayacağımdan endişelendiğini biliyorum - ormandaki o küçük sahneden sonra, ama endişelenmene gerek yok. O delilikti ve bir daha olmasına gerek yok ama burada yetişkin olabiliriz.

Şehre döndüğümüzde yabancı olmayacağım. Seni ararım. Oturup kahve içeriz, ya da, bilirsin, bir şey."

Onun tarafında çok uzun bir duraklama oldu ve söylediklerimin hangi kısmının onu rahatsız ettiğini merak ettim.

Yine de buna değinmedi, onun yerine "Bu sefer ciddi misin, yoksa geçen seferki gibi beni başından mı savıyorsun?" dedi. Ona alaycı bir gülümseme gönderdim. Geçen sefer ciddi değildim ve onu ekmiştim. Ama şok edici bir şekilde kalbimin gerçekten değiştiğini fark ettim. "Bu sefer ciddiyim."

Ciddiydim ama hafta sonunun geri kalanında ondan uzak durmasam da temasımızın sınırlı olduğundan emin oldum. Bu gerekliydi. Bu arkadaşlık fikrine geçmeden önce düşünmek ve bir savaş planı yapmak için zamana ihtiyacım vardı.

İyi oynadığımız zamanlarda bile bir savaş planının gerekli olmayacağı konusunda kendimi kandıramayacağım kadar uzun süredir savaş halindeydik.

Eve gitmek üzere toparlanıyordum, mutlu çift partiyi çoktan terk etmiş ve Tanrı bilir nereye, Tanrı bilir ne tür sapıkça şeyler yapmak için uçmuşlardı, o sırada fark ettim Tuhaf bir şey.

Parf m m kaybolmuştu. Banyoda hızlıca bir arama yaptım, ama gidebileceği pek fazla yer yoktu ve küçük şişenin tam üzerinde durduğunu düşünmüştüm.
Sayaç.

Sinirlenmiştim. O parfümü çok severdim ve ucuz da değildi ama omuz silktim. Kaybolan bir parfüm gerçekten de sorunlarımın en k     y d .

Tristan ben gitmeden önce beni son bir kez köşeye sıkıştırmayı başardı.

Düğünün yapıldığı yer uzaktı ve bu nedenle tüm konuklar en yakın uçak pistine uçuruldu ve limuzinlerle götürüldü Yolun geri kalanında. Bunun ne kadar pahalı olduğunu aklım almıyordu ama James'in bunu karşılayabileceğine hiç şüphe yoktu.

Yine de insanlar uçak pistine ve çeşitli varış noktalarına giden uçaklara ortak biniyorlardı. Bu çok mantıklıydı.

Tristan ve ben aynı yerden gelmemize rağmen birlikte u mamış ya da araba kullanmamıştık.

Eve dönerken neden paylaşamadığımızı anlayamadı.

Aslında bu konuda konuşmak için odama gelmiş, odaya doluşmuş, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi odanın tek sandalyesine yayılmıştı.

Yataktan daha iyi olduğunu düşünmüştüm.

Kapının yanında kaldım, ondan kurtulmam için geçecek beş dakika boyunca aptalca bir şey yapmamaya kararlıydım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona "Israrcı olmayı bırak," dedim. Onunla sanki hiç zaman geçmemiş gibi konuşuyor olmak gerçeküstü geliyordu ama bu çok doğal bir şekilde gerçekleşiyordu. "İşte sorun da bu. Ben bir santim veriyorum, sen beş santim daha alıyorsun. Kes şunu."

Sırıtarak sandalyesinde öne doğru eğildi. "Hadi gel. Eğlenceli olacak. Yolculuk oyunları oynayabiliriz. Tüm oyunlarımızı hatırlıyor musun?"

İç çektim. Tabii ki hatırladım.

"Bu sefer olmaz, Tristan. Düşünmek için birkaç güne ihtiyacım var. Dediğim gibi, seni arayacağım.

Şimdi izninizle."

"Hayır," dedi kayıtsızca, gülümsemesi ölüyordu. "Seni mazur görmüyorum."

Ayağa kalktı ve bana o kadar yaklaştı ki geri çekildim. "Sana birkaç gün vereceğim, ama senden haber alamazsam senin için geliyor. Bu adil bir uyarıdır." Ona ters ters baktım. "Çok mu dramatik? Arayacağımı söyledim, arayacağım. Birkaç güne ihtiyacım olduğunu söyledim, bana birkaç gün ver."

ONUNCU BÖLÜM

Kendime o aptalca şeyi yapmamızın nedeninin kendimi çok sıkı tutmam olduğunu söyledim. Birbirimizi daha sık, ama gelişigüzel görebilseydik, böyle olmazdı. Birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizden korkmasaydık, aklımızı kaçırmak zorunda kalmazdık.

Onu hemen aramadım. Korkak olduğum için değil.

Tamam, erteliyordum çünkü son karşılaşmamız beni sarsmıştı.

Aklımı kaçırmıştım. Bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Ve bu korkutucu kısmı bile değildi.

Tekrar için ne yapardık? Düşünmeye bile değmezdi.

Ama bunu düşündüm. Sürekli, durmaksızın, onun hakkında ne yapacağımı takıntı haline getirdim.

Yine de, onu tekrar görmem bir ay sürdü ve ancak o zaman konuyu zorladığı için görüşebildik.

Sergi, kayda değer olmasa da büyüklük açısından önemliydi. Beş sanatçı yer alıyordu ve her biri Los Angeles'taki geniş galeride kendi temalarına ayrılmış iki odaya sahipti. Çok karmaşıktı. Yaklaşık bir yıldır bir araya getirmeye çalışıyordum.

Sanatçılardan biri, yaptığı bazı röportajlar nedeniyle son zamanlarda medyada dikkat çekmeye başlamıştı, bu nedenle umut verici ancak belirsiz bir etkinlik aniden yıldız gücüne sahip oldu.

Biraz telaşlıydı, ama ben her şeyin üstesinden gelmeye çalışıyordum, Huysuz sanatçıları sakinleştiriyor, basın için gelen telaşlı ünlüleri yatıştırıyordu.

Tristan kapıdan içeri girdiğinde, canlandırıcı derecede yoğun ama genel olarak sorunsuz bir gece olacaktı.

Smokin giymişti, saçlarını arkaya taramıştı ve güçlü çenesini gösteriyordu. takıntı yapmayı bırak.

O kadar yakışıklı görünüyordu ki göğsüm ağrıyordu. Onu aniden, hiçbir uyarı olmadan, görüldüğü gibi görmenin etkisi yıkıcıydı.

Derin bir nefes aldım, sakinleşmek için dua ettim ve etkinlik için hazırladığım yüksek yakalı, kloş etekli, kolsuz, kıpkırmızı dantel elbisem için Tanrı'ya şükrettim. Bu Vücudumu mükemmel gösteriyordu.

Yalnızdı, ki bu kesinlikle
Bir açıdan alternatif, bir açıdan da korkunçtu. Odaklanacağı başka kimse yoktu, orada olmak için benden başka bir nedeni yoktu.

Belki de sanat eseri için buradadır, dedim kendi kendime. Ama bu düşünceyi aklımdan geçirirken bile bana doğru geliyordu.

Önümde durduğunda yüzünde gülümsemeyen ve ciddi bir ifade vardı

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimi sessiz ve sakin tutmaya çalışarak sordum ama bu bir çabaydı.

"Hiç aramadın."

Ona öylece baktım.

"Arayacağını söylemiştin," diye tekrarladı.

"Bunu kolay da yapabiliriz, zor da yapabiliriz. Şahsen ben zoru tercih ederim."

"Burası size bu konuşmayı yapmak için uygun bir yer gibi görünüyor mu?

Çalışıyorum."

"Bir ay verdim. Sabrım tükendi.

Kaynağım zaten tükenmişti."

Sesi o kadar yüksekti ki, olay çıkarmaktan kaçınmak için etrafıma bakındım.

"Fark etmediysen, aynı binada çalışıyoruz. Büyük bir şovun olduğu gece buraya kadar gelmek bu işi halletmenin yolu değil."

"Kumarhanedeki galeri senin bölgen. Bölgeni ihlal etmem konusunda ne hissettiğin konusunda çok nettin. Şimdi oraya gelebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Evet, sorun değil," dedim onu yatıştırmak için. O anda yapmakta olduğu şeyden kaçınmak için her şeyi yapardım, çünkü onun orada olması, onunla orada konuşmak, uzun zamandır planladığım bir etkinliğin ortasında beni bir sepet vakasına dönüştürecekti. "Şimdi lütfen, çalışmama izin vermelisin."

Teorik olarak geri çekildi ama fazla değil.

Umduğum gibi gitmedi, kaldı, tüm binayı yavaşça, oda oda dolaştı, sanatı iyice inceledi, her zaman çevremdeydi, dikkatimi dağıtacak kadar yakınımda durdu.

Dikkatimi dağıtmamak için elimden geleni yaptım.

Sanatçılardan biri, çok panelli büyük oda bölmeleri üzerine bir dizi resim yapmıştı. Her biri yaklaşık altı metre yüksekliğindeydi ve odanın etrafına yerleştirilme biçimleri odayı bir tür labirente dönüştürüyordu. Çarpıcı bir seriydi.

Bazı potansiyel alıcılara göstermiştim. Alıcıların karar vermeden önce görmek istedikleri aynı ressama ait başka çalışmalar hakkında birkaç not alıyordum.

O zamandan beri yan odaya geçmişlerdi. Ben her zaman bunu cesaretlendirdi. Alıcıların kendilerine hitap eden parçaları kendi başlarına bulmalarına izin verme eğilimindeydim.

Labirent odasına dönüşen odanın arka tarafında küçük bir masa vardı. Bir dizi küçük boyalı yelpaze sergileniyordu, ancak birkaç ayrıntı yazarken kağıt inceliğindeki dizüstü bilgisayarımı koyabileceğim kadar boş alan vardı.

Tam doğruluyordum ki iri eller arkamdan omuzlarımı kavradı ve ovmaya başladı.

Kim olduğunu hemen anladım. Tabii ki biliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Kolonyasının sıcak, baharatlı kokusu beynime kalıcı olarak kazınmıştı.

Ve o eller. Dünyada başka hiç kimsenin elleri onunkiler gibi değildi. Derin nefes aldım, onu içime çektim, kavramaya çalıştım.

Bir el omzumdan ayrıldı ve alaycı bir parmağın elbisemin ince kumaşında omurgamın uzunluğunu gezdirdiğini hissettim.

Dokunuşu o kadar hafifti ki, aşağıdan yukarıya yolculuğu o kadar yavaş ki, enleme ulaştığında meme uçlarım sert tepeler halinde gerilmişti.

İstemsizce titredim.

Arkamdan yaklaştı, o gezinen eli belime gitti, kavradı. Avuçlarının sıcaklığını hissedebiliyordum, biri omzumun derisinde, diğeri giysilerimin arasından.

Bu

dokunuşların zıtlığı nefesimi tutmama neden oldu.

Karnımın çok altındaki hassas bir kas titremeye başladı.

Sonsuz küçük derecelerle yaklaştı, onu hissedene kadar Üzerime eğilmiş, başını öne eğmişti. Yüz hatlarıma bakıyor, tepkilerimi ölçüyor olmalı diye düşündüm.

"Ne yapıyorsun?" Ona titrek bir sesle sordum.

"Konuşmamızı burada yapmak istemediğini söylemiştin. Doğaçlama yapıyorum." Başımı hafifçe salladım, sonra belimdeki el nazikçe ama sertçe yukarı kalkıp göğsümü tuttuğunda donakaldım. Avuç içi zaten sertleşmiş olan tepe noktasının üzerinde yumuşakça kaydı.

"Burası *onun* da yeri değil," diye fısıldadım öfkeyle. Ama uzaklaşmadım.

Diğer eli omzumdaki kavurucu kavrayıştan kurtuldu ve önümdeki masanın üzerinde yumruk haline getirilmiş sağ elimi kapattı.

Kaldırdı, başparmağını avucuma dayayana kadar açtı ve ovmaya başladı.

Onun dokunuşu çok

O kadar rahatlatıcı, o kadar temelden zevk vericiydi ki, elim sanki bir anahtarla açılmış gibi açıldı.

İşte o zaman bana sahip olduğunu anladı.

Kolumu düzeltirken beni okşamaya devam etti, sonra arkamdan çekti, avuç içi ona bakacak şekilde büküldü. Tek kelime etmeden pantolonunun ön tarafına doğru çekti. Yavaşça, yavaşça, kendini avucuma sürttü, birbirine bağlı ellerimizle kendini okşadı. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı, her vuruş geniş uzunluğu boyunca tatlı zamanını alıyordu.

Dudaklarım titriyor, vücudum sarsılıyor, karnımdaki her bir kas beklentiyle geriliyordu.

İçimdeki tüm sinirler paramparça olacakmış gibi hissediyordum. Ve bunu *istedim*.

Her şey bir yana, bu eski kalıba girmek nasıl bu kadar kolay oldu?

Ortak çabalarımızla göğsümü ve sikini okşamaya devam ederken kulağıma fısıldadı. "Eğer şimdi hayır dersen, duracağım. Ama sonrası için herhangi bir garanti veremem. Şimdi

"Hayır için kes." Ürperdim. Her şeyden, yükselişimizden ve düşüşümüzden, acıdan ve sonrasında sonra, onun dokunuşu neden hâlâ bu kadar rahatlatıyordu? Nasıl böyle bir duyguyu ortaya çıkarabiliyordu? Güvenlik mi?

Aklımı bir kez daha arzumla, isteğimle geçici bir müttefik haline getirdim ve atıldım.

Kendimi o kadar kontrolden çıkmış hissettim ki sonrasında ne olduğu umurumda bile değildi.

Delilikti.

Ve yine de, tamamen gerekli.

"Evet ya da hayır. Duymak istiyorum." Gözlerim kapandı ve onu daha sıkı kavradım. "Evet."

Nefesi sert bir şekilde titredi ve pantolonunu el yordamıyla açmaya çalıştı.

Çıplak ve sert bir şekilde açık avucuma dökülür dökülmez kavradım ve okşamaya başladım.

Eteğimi yukarı kaldırdığını hissettim, diğer parmakları iki kat kumaşın arasından göğüs ucumu sıkıca kavriyordu.

tam o anda ortadan kaybolmak isterdi.

Ama soyunmak için zaman yoktu, burada olmazdı.

Bu doğrudan bir erişimdi; olabildiğince hızlı bir şekilde sikiş. Ve evet, bir adı vardı. Birlikte geçmişimizin yıkıcı gücü sayesinde, neredeyse her lanet şeyin bir adı vardı.

Eteğimdeki elini yukarı kaldırdı ve arkama geçti, şişmiş bedeni kalçama sertçe bastırıyordu.

Elinin topuğunu klitorisimin zonklayan çıkıntısına bastırdı. Bir kalp atışı gibi ona karşı atıyordu.

"Oh," diye bağırdım kendimi durduramadan.

Göğsümdeki eli ağzımı kapatmak için yukarı kalktı. O muhtaç bedenimi okşarken ben de usulca miyavladım.

"Şşşt, tatlım," diye kısık bir sesle mırıldandı. "Nerede olduğumuzu unuttun mu bilmiyorum ama burası fazla gürültü yapılacak bir yer değil." Başımı salladım, vücudum titriyordu, külotumu yana itip sikinin kalın başını ıslak girişime yavaşça sürterken tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla zonkluyordu.

Ağzı boynumla omzum arasındaki hassas tendona gitti, hafifçe ısırды ve sertçe içeri daldı.

Beni ciddi bir şekilde becermeye başladığında elini ısırдыm (nazikçe değil).

İki elimi de önümdeki masaya dayamak zorunda kaldım. O kadar da sağlam değildi; sallanmaya başladı, her harekette duvara çarpıyordu.

Umurumda bile değildi.

Birkaç narin yelpaze düştü ama yine de kendimi
durduramadım, daha sonra üzüleceğimi bilsem bile.

İşte

bu

her şeyi kapsayan,

Bedenim üzerindeki inkar edilemez kontrolü, mutlak gücü.

Bana unutturma ve bıraktırma gücü.

Beni gerdi, bedenim onun etrafında sıkıştı. İçime girip çıktı,
beni doldurdu, kısa bir süre için tüm boşluğu aldı.

Onun sabit ritmine uyarak

zonkluyordum. Her zamanki gibi

bedenimi ritmine uydurdu.

Başka kim olacak? Sadece onun elleri için ayarlanmıştı. Ayrı
geçen yıllar bu gerçeğı daha da belirginleştirmişti.

Kocaman parlayan neon harflerle.

Ağzı boynumda kaldı, yaladı, emdi, boştaki eli kalçama
saplandı ve beni amansız hamleleri için sabitledi.

İçimdeki basınç, her emin hamlede daha da artıyordu, ta ki
elini o kadar sert ısıırıyordum ki elini çekti.

Dalganın geldiğini hissettiğimde gerildim, içime girmeye
devam ederken kaslarım gerildi. Tüm vücudum sarsılmaya
başladığında bir çığlık attım.

Kırıldım, titredim, kenetlendim, zevk dalgaları üzerime yıkıldı, acımasızca tekrar tekrar çarptı.

Sanki beni durulayarak temizliyordu.

O imkansız yükseklikten aşağı inerken küçük bir hıçkırığı bastıramadım.

Sırtıma yaslanmıştı, kendisi titriyordu ve Titreyen tenime geri döndüğümde içim boşalıyordu. Kendi boşalmamla o kadar meşgul olduğum için onun boşalmasının başlangıcını kaçırmıştım.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "İyi misin?" Zayıfça başımı salladım.

"Şey, emin değilim."

Çekmeye başladı ve ben de istemsiz bir protesto sesi çıkardım. Sarıldı.

Arkam

dan

sıkıca

sarıldı.

"Tatlım, bu şekilde yakalanırsak bana daha da kızacaksın, yoksa bütün gece içeride kalırdım." Sözleri beni sarsarak nerede olduğumuzu hatırlamamı sağladı. Buna tam olarak inanamıyordum. Bağımlılık yaratan birkaç dakika için başka bir yere, başka bir dünyaya taşınmıştım.

Tekrar konuştuğunda pantolonunu bağlamış, eteğimi düzeltmişti, "Konuşmamız gerektiği konusunda anlaşabilir miyiz? Bu şekilde değil.

hafta, bir ay içinde değil, bu gece."

"Ben alışıyorum-"

"İşin bittiğinde. Ben

bekleyebilirim.

Belli ki."

Başımı salladım, ona bakmadım, yere devirdiğimiz yelpaze yığınınına odaklandım.

Onları toplayıp düzeltmek için işe koyuldum.

Hiçbiri

Tanrı'ya şükür hasarlıydı, ama denemediğimiz için değil. Her birini masadan kaldırmıştık.

Tristan bana yardım etmeye çalıştı ama elimi salladım.

"Git buradan. Git etrafa bak ya da bir şeylere karış. Sen etrafımdayken hiçbir şey yapamam."

Bu onu kızdırmak yerine gülümsetti. Adam hâlâ sapıktı.

İşe geri döndüm ama dikkatim o kadar dağılmıştı ki gecenin geri kalanında kendimi deli gibi hissettim.

Ne zaman arkamı dönsem, bana doğru bakıyor, sinirli bakışlarıma gülümsüyordu.

Onun nesi vardı ki, yakın olduğumuzdan beri hiç zaman geçmemiş gibi davranıyordu? Sanki hala yakınmışız gibi davranıyordu.

Beni silahsızlandırıyordu ve kollarıma *ihtiyacım vardı*.

Bir süre sonra, her zamanki telaşla farklı sergiler arasında gidip gelirken, soruları yanıtlarken, satışlarla ilgilenirken, sanatçıları yatıştırırken, beni takip etmeyi bıraktığını fark ettim.

Nedense bu daha da dikkat dağıtıcıydı.

Onu tekrar gördüğümde etkinlik sona ermek üzereydi.

Onu küçük odalardan birinde, bir kadınla baş başa gördüm. Birlikte gülüyorlardı ve daha yakından bakmak için, duvardaki bir resmi düzeltiyormuş gibi yaparak, gayet soğukkanlı bir şekilde içeri girdiğimde, onu tanıdığımı fark ettim.

Koyu kızıl saçları ve soluk ama ışıltılı bir teni vardı. Güzel ve çok gençti.

Ünlü bir şarkıcıydı. En az üç şarkısının adını biliyordum, yani *çok* ünlüydü. Her zaman diğer ünlülerle romantik bağları olan genç yıldız adaylarından biriydi.

Ve şu anda eski kocamla çok ilgileniyor gibi görünüyordu.

Dedikodu gazetelerinde hiç bağlantıları olduğunu hatırlamıyorum.

Her ne kadar takip etmiyormuş gibi davransam da
Bu bağlantıyı hatırlayacağımı düşündüğüm kadar tarih.

Kız çok gençti. On dokuz, eğer doğru hatırlıyorsam.

Onu güldürecek ya da söylediği her şeyi kendi gülecek kadar takdir edecek, koluna birkaç kez dokunacak ve genel olarak öyle görünecek kadar genç değildi.
Onun dikkatinin üzerinde olmasından mest olmuştu.

Arkamı döndüm ve gittim. Bunu görmeme, duymama ya da bir daha düşünmeme gerek yoktu.

Ancak birkaç dakika sonra bana tekrar yaklaştığında ağzımı bir saniye bile kapalı tutmayı başaramadım.

"Tanrım, sen ünlü olmadan önce de durum kötüydü. şimdi onları sopayla dövüyor olmalısın. Ya da değil, sanırım.

Etrafta *senden* çok var." Gülümseyen yüz ifadesi silinerek bomboş bir hal aldı. "Oraya gitmek istediğimizi sanmıyorum. İkimiz de."

Gözlerimi devirdim, çünkü bu bir rekabet değildi. Onun Döner yatak odası kapısı ile benim kilitli kapım aynı kategoride bile değildi.

"Bunun kıskançlık olup olmadığını sormama izin var mı?"

Öfkelendim. "Hayır, değilsin. Sen ne istersen onu yap. Bu beni ilgilendirmez."

Yanından geçmeye başladım ama kolumdan tutarak beni yavaşça kendisine döndürdü.

"Bu çok güzel bir davet. Ne istersem, ha? Hadi otel odana geri dönelim. Hemen şimdi."

Gözlerimi devirdim, kolumu tuttuğu yerden çektim ve hışımla uzaklaştım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

TRISTAN

İşini bitirmesi saatler sürdü ama ben sabırla bekledim.
Burada saatlerce beklemek daha iyi,

Sonra

günler,

haftalar

, aylar,

başka bir yerde. Ve tüm bu olanlara rağmen, eğer şimdi, bu gece konuyu zorlamazsam beni tekrar kesip atacağından hiç şüphem yoktu.

Ona kapıyı açarken bana küstahça "Bu senin için uygun olamaz," dedi. Topallaya topallaya yürüyüşü bile küstahçaydı.

Sertleştiğimi hissettim.

"Bu gerçekten rahatlıkla ilgili değil, değil mi?" Ona dikkatle sordum.

Cevap vermedi, sadece kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana baktı.

Galeri, Cavendish tatil köyü ile aynı otoparkı paylaşıyordu, bu yüzden gece için orada bir odası olduğunu varsaydım. Vegas'a dönmesi için çok geç olduğu açık.

"Hadi gidip odanızda konuşalım," dedim gülümseyerek, olumlu bir tepki vermeyeceğini bildiğim için fazlasıyla heyecanlandığım bir tepki için yüzünü izliyordum.

Bana pis bir bakış attı ve ben de ellerimi ceplerime soktum, sikim huzursuzca seğiriyordu.

"Seni kesinlikle oraya götürmüyorum.

Hayatta olmaz." Sırtışımanın çok büyümesine

izin vermemeye çalıştım.

"Buraya gelirken beş dakika uzaklıkta bir gece lokantası gördüm." Onu oraya götürmem için dar gözlerle onay verdi.

Küçük bir masada birbirimize baktık ve çizburger sipariş ettik. Masa o kadar dardı ki, benimkini genişçe açıp onunkini arasına almasaydım bacaklarımız birbirine değecekti.

Parlak, acımasız ışıklar altında birbirimize bakmak gerçeküstü bir şeydi.

Tabii

ki,

Danika

'nın

bağışlayıcı ışıklar. En zorlu koşullar altında bile mükemmeldi.

O kadar güzeldi ki göğsüm ağrıyordu, kendimi yakalayıp indirmeden önce elim bir dakika boyunca göğsüme sürtünmüştü. Ve tüm bu süre boyunca onu görerek içiyordu.

O kadar çok şok edici, köklü değişiklikler oldu ki

ve acı

verici, iç

burkucu

Kız ve kadın arasındaki benzerlikler. Kız şakacı, taze yüzlü ve yeni açmış bir çiçek kadar güzeldi. Kadın sessiz ve zarifti ve çok yürekliydi-

Ona bakmaya devam edebilmek için ruhumun bir parçasından daha vazgeçebilirdim.

Onunla tekrar birlikte olmama izin verdiğine inanamıyordum. Karşılaşmamızı, çıplak bir şekilde içine girmeme izin vermesini, ten tene boşalmama izin vermesini, kendimi onun derinliklerine boşaltmama izin vermesini net bir şekilde hatırladığımda bile, neredeyse her şeyi hayal ettim.

Uzun bir süre boyunca tek yaptığımız buydu, birbirimize baktık. İlk konuşmaya başlayan ben olmakta tereddüt ediyordum.

Ne kadar hızlı konuşursak, bu iş o kadar çabuk biterdi ve ben bu işi şafağa kadar uzatmaktan memnundum.

"Buranın hamburgerleri iyi mi?" diye sordu sonunda. "Çünkü seni şimdiden uyarıyorum, kötü bir burger için kalori harcamayacağım." Ona sevgiyle gülümsedim. "Ne yani, sipariş ettiğin yemeği yemezsen sana kızacağımı mı sanıyorsun? Kime benziyorum, Ike Turner'a mı?"

Bir kahkaha attı ve sonra bir süre bana bakmayı reddetti, konuşmadı da, sadece kucağındaki ellerine bakarken ben kaşının kıvrımının bile ne kadar güzel olduğuna hayret ettim.

Çok yavaşça, dizlerim onunkilere değene kadar bacaklarımı kapattım. Masanın altına uzandım, sıkılı ellerini kavradım.

kavrayışlarımda.

Çok derin bir nefes alırken göğsü titredi. "Peki burada ne yapıyoruz? Bana bu oyunu nasıl gördüğünü söyle dışarı."

Ona hangi versiyonu vereceğimden emin değildim. Acı gerçeğe başlamalıyım. Tamamen hayatta kalma moduna geçerek her şeyi ballandıra ballandıra anlattım.

"Bence tekrar arkadaş olmalıyız. İşyerine gelip sana selam veririm, bir şeyler yeriz, birbirimizi güldürürüz, vesaire vesaire."

"Ve geri kalanı. Çiftlikte, galeride olanlar. Bunun için çözümünüz nedir?"

Gece ya da gündüz, her fırsatta, bayılana ya da geberip gidene kadar bunu yapmak.

Onun bu masanın üzerine çırılçıplak yayıldığını, sikimin her santimini aldığını, hayır, sadece almadığını, bunun için yalvardığını çok canlı ama çok kısa bir şekilde hayal ettim. Şansımı düşündüm

Onunla bu gece tekrar sevişme ihtimali yok denecek kadar azdı ama bir erkek hayal kurabilirdi.

Hoş bir şekilde gülümsedim. "Top senin sahandaki. Platonik istiyorsan, bunu yapabilirim."

"Bence bu en iyisi olur." İfademi nötr tutmaya çalıştım.

"Tamam. Bence bu oldukça açık; alabileceğimi alacağım."

"Arkadaki delilikle ilgili teorimi duymak ister misin?"

İçimi çektim. Bulduğu her neyse hoşuma gitmeyeceğini biliyordum, ama yine de onu kırmadım, "Evet, kahretsin."

"Bence bu bir hayatta kalma içgüdü, birbirimize yakın olduğumuzda devreye giren biyolojik, fiziksel bir dürtü, çünkü hiçbir zaman gerçek bir kapanış yapamadık, bu yüzden bedenlerimiz birbirine sarılmak istiyor, çünkü bir daha asla şansımız olmayacağından endişeleniyoruz. Birini hayatınızdan bu şekilde çıkaramazsınız ve kapanış yapamazsınız. Kapanışa ihtiyacımız var." Terapistimden alıntı yapmak istedim.

Her zaman kapanışın bir efsane olduğunu ya da en azından insanların bunu bir efsaneye dönüştürdüğünü söylerdi ama ben sessiz kaldım çünkü onun bu teorisine tutunmasını istiyordum.

Bu teori benim müttefikimdi. Belli ki bunca yıldan sonra fikrini değiştirmişti.

Yani teoriden nefret ediyordum ve tamamen saçmalık olduğunu düşünüyordum ama buna itiraz edecek durumda değildim. İstediklerimi söyleyebilseydim ve onu korkutmasaydım

aramızdaki ilişkinin her zaman böyle olduğunu, her zaman birbirimize dokunma, birbirimizi hissetme dürtüsü olduğunu belirtti.

Bir insanın diğerine dokunabileceği her yol, iç, dış, beden, ruh.

Ama söylemek istediklerimi söyleyemedim. Henüz

söyleyemedim. Birinci adım: Onun hayatına tekrar

gir.

Diğer her şey ikincildi. Gerisi zamanla gelecekti, Tanrı'nın izniyle.

"Belki de bazı temel kurallar koymalıyız, sadece üçüncü bir

kişiyle çıkmak gibi, bir tür refakatçi gibi." Gülümsemem yüzümü çatlatacakmış gibi hissettirdi. Bu fikir hiç ama hiç hoşuma gitmemişti. "Sen nasıl uygun görürsen." İcini çekti, çünkü

bu konuda çelişkili olsa da. "Biz iki olgun yetişkiniz. Bebek bakıcısına başvurmak zorunda kalmamalıyız." İşte, işte.

"Ellerimizi kendimize saklayacağız.

Bu kadar basit."

Lanet olsun, diye dūřundūm, ona en mūlayim gūlūmsememi vererek. Onu yakın zamanda tekrar sikebileceėimi dūřūnecek kadar iyimser deėildim ama amını yalamama nasıl izin vereceėini planlamak için çok zaman harcadım.

O çok oldu

Birkaç dakika ūzerine çıktıktan sonra beni kabul ettiėini hatırladım.

Yūzūmū bacaklarının arasına gōmdūėūm ve onu kaybettirdiėim kısa ve yoėun bir fantezi yařadım. Bir an için bile olsa onun tadına bakmak istedim. Bu son ayrıntıyı bile sandıėım kadar iyi hatırlayıp hatırlamadıėımı bilmem gerekiyordu.

Bir dilin hafızası ne kadar sūrer? Bunu ōėrenmeyi çok istiyordum.

Aklım daha ōnceki karşılaşmamıza gitti. O kadar inanılmazdı ki.

Sıcak duvarlarının ūzerime kapandığını hissediyordum; Tanrım, kendime gelmem gerekiyordu.

Orada otururken bile sikimin hālā yaptıėımız řeyin kanıtlarıyla kaplı olduėuna inanamıyordum. Bu beni etkiledi. O kadar da umutsuz bir dava olamayacaėını dūřundūm.

Onunla birlikte otel odasına çıkmanın yollarını aramaya başladım.

Hâlâ konuşuyordu ve ben de onun bir daha asla yapmayacağımı söylediği şeyler hakkında hayal kurmuyormuşum gibi davranmaya çalıştım.

"Çatışmaya değil, barışa ihtiyacım var. Kaosa ihtiyacım yok, düzene ihtiyacım var. Ben burada ihtiyaçlarla ilgileniyorum, isteklerle değil, arzularla değil. Ve bunu anlamanız gerekiyor. Bunu anlamalısınız.

saygı duy." Konuşurken doğrudan gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Benden ne olmamı istiyorsan, o olacağım.

Benden ne yapmamı istiyorsan, bu işi nasıl yürütmemiz gerekiyorsa, onu yapacağız." Ve konuşurken onu bu kadar kısa sürede tekrar baştan çıkaramayacağımı fark ettim, kesinlikle bu gece değil.

Hayatımın en inanılmaz seksinden daha fazlasıyla onu tekrar kendime bağlamam gerekiyordu.

Yeniden en iyi arkadaş olmamız gerekiyordu. Evet, bunu böyle yapacaktım.

Onun hayatında o kadar önemli olmalıydım ki, çekip gitmeyi düşünemezdi.

Onu kırmak istedim.

Onu kırmam

gerekiyordu.

İster hileyle, ister kurnazlıkla, ister soğukkanlı bir hesaplamayla, isterse sadece irade gücüyle olsun, rotamı belirlemiştim.

Bana karşı bir duvar örmüştü. Bana öyle geliyordu ki, bu duvar onun ruhuyla iç içe geçmişti.

Yıllarca o duvarın aşılmaz olduğunu düşünmüştüm. Ama birkaç kelime, birkaç kısa karşılaşma bana duvarın taş değil,

cam olduğunu göstermişti.

Onu, onu ve yoluma çıkan her şeyi kırmak istiyordum. Bizi ayrı tutmak için kullandığı her şeyi paramparça edecektim.

Bu benim tek amacım haline gelmişti. Ve eğer vermeyi, boyun eğmeyi başaramazsa, bu süreçte kendimi kıracaktım.

Buna hazırlıklıydım. Hayatımın bu noktasında, ayrılığımızdan öğrendiklerimle, bunu riske atmaya istekliydim.

"Beni asla aramayacağın çok açık. Bebek adımlarıyla başlayalım. Seni aradığımda gerçekten cevap vermeye başlamaya ne dersin?" Bir dakika dudağını çiğnedi ve sonra başını salladı.

"Aynı binada çalışıyoruz, arada bir uğrayıp merhaba desem ve sen de uzak durmam için güvenliği ya da patronumuzu aramasan nasıl olur?" Bu bana alaycı bir gülümseme ve bir baş sallama daha.

"Ve seninle otel odana kadar yürümeme izin ver. Birkaç saat sarılabiliriz, komik bir şey yok." Gülümsedim.

Hayır derdi ama şımarık ve sevimli olurdu, ben de yine de denedim.

Gözlerini devirdi, güzel ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Hayır oluyor."

"Denemek zorundaydım."

Cheeseburgerlerimiz geldi ve yedik. Burger çünkü hepsini yedi ve kendisine ayrılan kalorinin çoğunu harcadı.

Benimkini de bitirdim ama tadının güzel olup olmadığını söyleyemezdim. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, yemek bitene kadar yediğimi bile fark edemeyecek kadar ona odaklanmışım. O şeyi içime çekmişim, Patates kızartması da.

Başını bana doğru salladı, hâlâ kendi vücudu üzerinde çalışıyordu. "İstediğin her şeyden istediğin kadar yiyebilmek ve hala mükemmel bir vücuda sahip olmak güzel olmalı."

Ona sırttım, vücut kelimesi bana benimkinin onunkine yapabileceklerinden başka bir şey düşündürmüyordu. "Her gün iki ya da üç saatimi spor salonunda geçiriyorum. Ağırlıklar ve kaloriler el ele gidiyor." Kollarımı biraz esneterek gözlerini üzerime çektim ve gözlerinin kamaşmasına neden oldum. Sadece Danika ile egzersiz konuşması ön sevişmeye dönüşebilirdi.

Burgerini bitirdikten sonra milkshake sipariş ettim. O da tatlıyı reddetti, ama geldiğinde benimkine aç gözlerle baktı.

Muzluydu, gerçek muz aromalı değil, sahte muz aromalıydı.

Bunun onun en sevdiği shake türü olduğunu biliyordum. Sadece oyalamak ve geceyi uzatmak için sipariş etmişim ama

Ona eziyet etme şansını seve seve

kullandım. I

bir

Uzun

içki,

inleme

Takdirle, sanki şimdiye kadar içtiğim en iyi shake'miş gibi, ama tadına bile bakmadım.

"Bir içki ister misin?"

İnatla başını salladı.

"Bir içki diyetinizi etkilemez." Ona doğru uzattım ve o da denedi.

Görünüşe göre tadı güzeldi, çünkü içmeye devam etti ve her zaman söylediği gibi, kalorileri vasatın altındaki yiyeceklerle boşa harcamadı.

Hepsini bitirdi, sonra da yemesine izin verdiğim için beni suçladı. "Şimdi yarın spor salonuna daha sıkı gitmeliyim."

"Bu gece sana bir egzersiz daha yaptırabilirim." O an için arkadaş modunda olsak bile, flört etmekten ne zarar gelebilirdi ki?

Tabii ki, eğer beni kabul etseydi, dünyadaki hiçbir şey beni takip etmekten alıkoyamazdı.

Ne yazık ki yapmadı. Onun yerine ters ters baktı.

Geceyi uzatmak için vişneli turta a la mode sipariş ettim ve ardından turta yemeyi ne kadar sevdiğimi anlatmaya devam ettim.

Sadece onu güldürmek için.

Öyle de oldu. Ve gülüşü beni her zaman olduğu gibi mutlu etti. Sonra kahve söyledim ve o da bir fincan içti.

Tıka basa doymuştım ama bir omlet sipariş ettim.

O zamana kadar anlamıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Yorgunum. Bu *gece bir* ara yatmam gerek."

"Yatağā beslenmeden mi girmemi istiyorsun? şu son şeyi de bitireyim, sonra seni geri götürürüm." Omletin tamamını ve yanında gelen tüm garnitürleri bitirdim, Sonuna kadar sürükleyerek.

"Vegas'a uçakla mı yoksa arabayla mı döneceksin?" Sonunda onu oteline geri götürürken sordum.

"Sabah uçağım var. Erkenden." Başımı salladım. Bu yolculuk bir son dakika dürtüsü olduğı için arabayı ben kullanmıştım; gösteriyi bir önceki sabah öğrenmiştim. Ayrıca araba kullanmayı severdim. Eğer hiç şansım olmadığını düşünseydim, onu benimle araba kullanmaya ikna etmek için gerçekten çaba sarf ederdim.

"Sabah arabayla geliyorum. Uçağını kaçırsan ya da sadece uyumak istersen bana haber ver, sen de gelebilirsin." Cevap vermedi. Vereceğini düşünmemiştim.

Onu içeri götürdüm ve kendime bir oda tuttum.

Bütün gece dönüp durdum, onun aynı çatı altında bir yerlerde olduğı gerçeğine kafayı takmıştım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

DANIKA

Bir yıl önce, Las Vegas'a geri döndükten iki aydan kısa bir süre sonra bir ev satın almıştım.

Garip bir hamleydi, çünkü daha önce bir ev satın almayı hiç düşünmemiştim.

Oldukça mutlu bir kiracıydım.

Ama iyi para kazanıyordum ve kök salmak için ev bakmaya başlamıştım. Çok hızlı bir şekilde Seven Hills'de küçük şirin bir yer buldum.

İşe gidip gelmek fena değildi. Los Angeles'ta alıştığım trafiğe kıyasla trafik bir rüyaydı ve bulunduğum yer, yanlış zamanlarda denk gelirsem bana birkaç rota seçeneği sunuyordu.

Burası sakin bir bölgeydi ve komşularım çoğunlukla kendi hallerindeydi.

Yan komşumuz olan kadının otuz kadar kedisi vardı ama bu beni rahatsız etmiyordu. Evcil hayvanım yoktu ama evcil hayvanları *severdim*, bu yüzden kendimi kedi maması alırken ve arka verandama koyarken buldum, beni sevsinler diye kedileri utanmadan besliyordum.

Kendi evcil hayvanlarıma sahip olamayacak kadar çok seyahat ediyordum, bu yüzden bazen birkaçını ödünç alıyordum.

Özellikle sevdiğim turuncu bir tekir ve mavi uçlu bir Himalaya vardı ve onlar evime bile girebiliyordu.

Yalnız bir kedi kadın olarak umut verici bir geleceğim vardı.

Şehre döneli iki gün olmuştu ve hâlâ Tristan'la iletişim kuramamıştım.

Hemen işe dönmüştüm ve Tristan'ın son iki gecedir şov yaptığını biliyordum.

Bazı günler Seven Hills'teki küçük evimin huzurlu yalnızlığından keyif alıyordum. Bazı günler işten eve gelip bir çift eşofman giymekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu,

tüylü arkadaşlarımı toplamak ve iyi bir kitapla kıvrılmak, dünyayı kapatmak, hayal dünyasında kaybolmak.

Dikkat dağıtma konusunda hiçbir şey sürükleyici bir kitabın yerini tutamaz.

O gece o kadar da yalnızlık ihtiyacı hissetmiyordum. Kitap okuma ya da kedi ödünç alma havasında değildim.

Aslında kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki kendimi neredeyse hiç yapmadığım bir şeyi yaparken buldum.

Facebook'a giriş yapıyorum.

Bu benim kişisel hesabımdı, yani pek bir şey yoktu. İki arkadaşlık isteğim vardı ama sadece bir tanesi kalbimi hızlandırdı. Kendimi vazgeçiremeden ikisini de onayla butonuna tıkladım.

İki dakikadan kısa bir süre sonra mesaj kutumun üzerinde küçük kırmızı bir numara belirdi ve nefes nefese tıkladım.

Tristan bana kısa bir mesaj bırakmıştı.

Tristan Vega: Kabul ettiğiniz için teşekkürler

arkadaşlık isteğim. Sana arkadaşlık

isteği göndermemek için elimden

geleni yapacağıma söz veriyorum.

Çok fazla penis resmi var.

Bu beni önce güldürdü, sonra da bir türlü geçmeyen bir gülümsemeye neden oldu.

Ne kadar tatlı. Ne kadar

centilmensiniz.

Tristan Vega: Çok fazla derken, bir düzineden fazlasını kastediyorum, böylece sizi adil bir şekilde uyarmadığımı söyleyemezsiniz.

Arkadaşlıktan çıkarma düğmesini buldurma bana.

Şaka olsun diye göndermiştim, ama bana verdiği yanıt coşkulu ve özür dileyiciydi.

Tristan Vega: Çok özür dilerim.

Tamamen şaka yapıyordum.

Danika Markova: Ben de sadece şaka yapıyordum.

Tristan Vega: Bu hafta sonu için heyecan verici bir planın var mı?

Ona ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemeden iç çektim. Yapmak istediklerim ve olayları nasıl ele almam gerektiği şu anda birbirine zıt iki kutupta ve aktif olarak birbirlerine karşı çalışıyorlardı.

Planlarım var. Bu geceki gösteri nasıldır?

Tristan Vega: Güzel. Yarın kumarhanede öğle yemeği yemek ister misin? Olurum.

Erken geldin ve çalıştığını biliyorum.

Hayır demek için bir bahane bulmam gerektiğini bilerek gözlerimi kapattım. Bu şeyi yavaşlatmam gerekiyordu ve eğer başlarsak birbirimizi her gün görüyorduk, bu olmayacaktı.

Yeniden hayatımın büyük bir parçası olma yolunda ilerliyordu ve bunun teşvik etmem gereken bir şey olmadığını biliyordum. Verdiğim her santim için bir mil aldı. Her zaman öyleydi.

Yine de kendime bunun sadece öğle yemeği olduğunu söyledim.

Ve zaten orada olacaksa, onu geri çevirmek aşırı kabalık gibi görünüyordu.

Danika Markova:

Kulağa hoş geliyor.

Sadece ne zaman gitmek istediğini

söyle. Öğle yemeği saatim esnektir.

Tristan Vega: Mükemmel. Öğlen

yaklaştığımda sana mesaj atarım.

Hemen ardından Facebook'a bir daha girmemek üzere not alarak çıkış yaptım. Bu bana aceleyle geri tepmişti. Ama bu düşünceyi aklımdan geçirirken bile gülümsüyordum.

Ertesi gün özenle giyindim, en belirgin nedenlerden dolayı en iyi şekilde görünmek istiyordum.

Kıyafetleri severdim, modayı

severdim. I

Her zaman vardı ve moda anlayışım yıllar içinde sürekli gelişıyordu. Harika bir işim ve çok az masrafım vardı, bu yüzden kendimi bu konuda şımarttım.

Geçen sezon iş kıyafetlerime biraz hazırlık katmak için pililer ve yakalarla çok ilgilenmişim. Bu görünümü sevdim çünkü sevimli ve kadınsı ama yine de şıktı. Etek boyum genellikle dizimde ya da dizimin altında, yakam yüksekti ve her şey genellikle vücudumu tamamlamak için uygun olsa da, hepsi çok mütevazıydı. Renk paletim genellikle nötrdü, bolca krem, bej ve griden oluşurdu. Renkler, onları giydiğimde, sessizdi.

Gerçi son birkaç haftadır (özellikle düğünden beri) kendimi her zamankinden daha fazla alışveriş yaparken buldum ve stil tercihlerimin bir gecede değiştiğini fark ettim.

Şimdi gözüme çarpan şey daldırma yakalar ve yükseltilmiş etek uçlarıydı. Biraz daha ten. Canlı bir renk parıltısı.

Hala klas, hala profesyonel, ama kesinlikle seksi tarafımı tekrar bulmuştum.

Bunun benim için neden değiştiğini anlamak için çok düşünmeme gerek yoktu.

Söylemeye gerek yok, çok alışveriş yapıyordum, gardırobumu güncelliyordum, bir çentik atıyordum. Şansıma, şehirdeki en iyi alışveriş mağazalarının bulunduğu bir binada çalışıyordum. Vegas da alışverişin çok iyi olduğu bir şehirdi.

Bugün üzerime oturan siyah bir smokin ceket ve kalçamın ortasına kadar uzanan beyaz pilili bir etek giydim. Ceketini sakladım düğmeli, çünkü içime mor bir sütyenden başka bir şey giymemişim. Ceketini düğmeli tuttuğum sürece yeterince mütevazıydı, sadece yakada göze batan bir dantel parıltısı görünüyordu.

Onunla parlak beyaz rugan mokasen ayakkabılar giydim. Onlar düzdü. Elden bir şey gelmezdi.

Saçımı ortadan ayırdım ve kalın bukleler halinde kıvırdım, sonra biraz karıştırdım. Koyu renk gözlerim ve parlak soluk dudaklarımla makyajıma da aynı özeni gösterdim.

İşe seksi hissederek gittiğimde fazladan harcadığım zamanın karşılığını almıştım. Gurur sapkın bir şeydi.

Sabah uzadı ve öğleden hemen önce banyoya gidip tüm makyajımı tazeledim. Aptalcaydı ama sadece arkadaş olsak bile Tristan'ın önünde en iyi halimle görünmek istiyordum. Ve en iyi halimden kastım, cehennem kadar seksi.

Saat on bir kırk beş sularında galeriye giren Frankie'ydi.

"Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum," diye seslendim ona gülümseyerek, "ama yüzde doksan beş eminim ki vahşi bir hayvan atletinin alt yarısını yemiştir."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kıskanıyorsun çünkü işinde göbekli tişörtleri içermeyen bir kıyafet yönetmeliği var. Bir ya da iki kez kendi göğüs altınızı salladığınızı hatırlıyorum, yoksa unuttunuz mu?"

Unutmamıştım. İç mekanda rastgele yağmurlu bir gün için hala birkaç değersiz tişörtüm vardı.

"Tristan bizimle restoranda buluşacak," diye devam etti. "Kendimi sizinle öğle yemeğine davet ettim. Umarım sakıncası yoktur."

Başımı salladım, gözlerimi kocaman açtım. "Hiç de bile. Kulağa harika bir fikir gibi geliyor." Güldü. "En azından senin tepkin Tristan'inkinden daha iyiydi.

O

Hatta dövmelelerini başka yerde yaptırmaya başlamakla tehdit etti. Düşünebiliyor musun?" Kızarmıştım, onun bu düşüncesi beni memnun etmişti.

benimle yalnız yemek yemek istedi. Ama yine aptallık ettiğimi biliyordum. Hatta aptalca.

Tristan söz konusu olduğunda çelişkiye düştüğümü söylemek hayatımın en hafif ifadesiydi.

"Öğle yemeği için nereye gidiyoruz?" Çantamı almaya giderken ona sordum.

Yürümeye başlamadan önce Sandra'ya el salladım. Frankie. doğal olarak benim için yavaşladı. Yavaş yürümeme alışmıştı.

"Meksikalıların yeri. Başka ne olabilir ki? Tristan'la birlikteyken enchiladas almaya bayılıyorum, böylece onları ne kadar iyi yaptığı hakkında atıp tutabiliyor ve sonra onu benim için yemek yapmaya ikna ediyorum. Her zaman yüzde yüz işe yarar. Dene bakalım. Bakalım yanılıyor muyum?"

Ona başımı salladım ve gülümsedim.

Bana bela gibi geldi. Yemeklerini düşünmek bile ağzımın suyunu akıtıyordu.

Tristan öğlen vakti geldiğinde oturmuş sohbet ediyorduk.

Bir kabindeydik, bu yüzden birimizin yanına oturmak zorunda kaldı.

Bir kolunu koltuğumun arkasına atarak yanıma sıkıştı.

Kulağıma sessizce "Tanrım. Çok güzel görünüyorsun." Salata sipariş etmeye çalıştım ama bu Tristan'ın sinirlerini bozdu.

Frankie onun tarafını tutarak, "Bana bir daha lanet olası diyetinden bahsetme," diye araya girdi.

Yüzümü buruşturdum ve omuz silktim. "Diyet yapmak ve harika bir vücuda sahip olmak zorunda olmamak güzel olmalı, ikiniz de, ama benim için işler böyle yürümüyor."

Tristan bunu tamamen görmezden geldi ve sonra hepimiz için tamale kombinasyonları sipariş etti. "Bu onların en iyi yemeği. Bu konuda bana güvenin."

Frankie, "Canım enchiladas çekti," diye yakındı.

"O zaman bu akşam gösterimden önce evime yemeğe gel. Ben pişiririm."

"Bitti," dedi adam daha konuşmasını bitirmeden.

"İkiniz de," diye ekledi.

Menüye bakıyordum ama gözlerini üzerimde hissettim.

"Teklifin için teşekkürler ama bu akşam için planlarım var." Çok kötüydü ama bu kadar kısa sürede yapabileceğim en iyi şey buydu.

"Öyle mi? Planlarınız nedir?" Tristan sordu ve eğer sesindeki gergin yeni notayı gizlemeye çalışıyorsa, bunu kötü yapıyordu.

Ona baktım ve tavrı gözlerimin önünde kendini dizginliyor gibiydi.

"O zaman başka bir zaman" dedi.

Omuz silktim, hiçbir şeye bağlı kalmayı reddettim.

Tuhaf bir yemektir ama keyifli olduğunu da inkar edemezdim.

O büyüktü ve bank büyük değildi, bu yüzden kalça kalçaya oturduk ve Frankie ile iyi bir saat boyunca yemek yedik ve şakalaştık.

Zamanda geri gitmek gibiydi. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Frankie işimiz bittikten sonra doğruca dükkânına gitti, ama Tristan beni işe geri götürdü, yanımda yavaşça yürüyordu, elleri pantolonunun cebindeydi.

Kravatsız, tamamen siyah bir takım elbise giymişti. Üzerinde durmamaya çalışsam da etkileri yıkıcıydı.

"Bugün çok şık giyinmişsin. Olay nedir?" Ona sordum, ses tonum boş, gözlerim aç.

"Beğenmedin mi? Tişört ve kot üniformamdan hoşlanmadığını biliyorum." Göz ucuyla ona bir bakış fırlatırken ağzım buruştu. "Beğendim ama neden böyle bir şey söyledin ki? Hayatımda hiçbir zaman giyim tarzından şikâyet etmedim."

Omuz silkti, yakasıyla oynadı.

"Sadece profesyonellerle çıktığınızı fark etmedim değil. Takım elbise giyenlerle, kot pantolon giyenlerle değil."

Ona tüm dikkatimi vermek için durdum.

"Benim için böyle giyindiğini söyleme sakın." Belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu.

Tekrar omuz silkti.

"Takım elbise giyerim

bazen. Önemli bir şey değil."

Tekrar yürümeye başladık. Gözlerim kumarhanenin zeminindeki halıya takılmıştı. Mavi ve altın renginde özenle desenlendirilmişti, çok güzeldi ama bir şekilde şimdiye kadar girdiğim diğer tüm kumarhanelerin zeminlerine benzemeyi başarmıştı. Bu da neydi böyle? Neden hepsi aynı görünüyordu? Kumar makineleri, sesler, manzaralar yüzünden mi?

Dikkatimi dağıtmaya çalıştığımı fark ettim ve kendime geldim.

" Ben tişört ve kot pantolon hayranıyım, Tristan."

Özellikle de *onun* muhteşem vücuduna sarılmışken, ama bunu ona söylemeyeceğimden emindim.

Aniden durdu ve sanki bir şeye tepki vermem gerekiyormuş gibi bana baktı.

Görünüşü umurumda değildi. İçindeki bir şey beni korkutuyordu. Beni ya da en azından sağlığımı tehdit ediyordu.

Etrafa bakındım. Birkaç kumar makinesinin yanındaydık ve solumuzda bir kadınlar tuvaleti vardı.

Gözlerim büyüdü, sonra daraldı.

Tekrar yürümeye başladım.

Zihnimde sistematik olarak o noktadan geçmeye alışmıştım, tıpkı bir sonraki geçeceğimiz spor kitabında olduğu gibi.

Burada anılar vardı, aklımı başımda tutmak için zihnimde çok gerilere itmek zorunda kaldığım anılar.

"Hatırlıyor musun-"

"Yapma. Bunu yapmayacağız. Hafıza şeridinde bir yürüyüş yapmıyoruz."

Biz sadece değiliz. Anlaşıldı mı?" İç çekti ama kabul etti. Ama hatırladım. Tanrım, hatırladım.

O kadar iyi hatırlıyordum ki, çok yakın bir geleceği, hatta o geceyi, eve tek başıma gittiğimi, tek başıma yattığımı ve saplantılı bir şekilde altı yıl önce o tuvaletin kabininde becerildiğimi hayal ettiğimi görüyordum.

Yolun geri kalanını sessizce yürüdük ama beni girişte bırakmadı, ofisime kadar takip etti.

Gidip uzun proje masamın başında durdum, ona baktım, yapacak işlerim olduğunu biliyordum ama işle ilgili hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Bir an için işimin ne olduğunu bile unuttum.

"Ne yapıyorsun?" Ofisimde duvara yaslanmış, sadece bana bakan Tristan'a sordum.

"Senin için yemek yapmak istiyorum. Akşam yemeği için evime ne zaman gelebilirsin?"

Onu geri çevirmeliydim ama söylediği bir şey ve duyduğum bir şey beni vazgeçemeyeceğim kadar meraklandırıdı bunu sorma şansım oldu.

"Senin evin mi?" diye sordum. "Kumarhanede yaşadığınıza dair garip bir söylenti duydum."

Ağız bir gamzesini gösterecek kadar yukarı kıvrıldı.
"Sözleşmemde gösteri süresince kişisel kullanımım için bir oda tutmaları gerekiyor. Geç saatlere kadar süren geceler için bir süit, kendi kişisel süitim, ama yaşadığım yer değil. Seven Hills yakınlarında bir evim var."

Gözlerim büyüdü ama ona benim de o yönde yaşadığımı söylemedim.

Sonra sorular soracak ve muhtemelen tam olarak nerede olduğunu öğrenecekti ve her şeyin üstüne bir de buna ihtiyacım yoktu.

"Yarına ne dersin?" diye sordu ellerini ceplerine sokarak.

Takım elbisesinin hatlarına hayranlıkla bakarak başımı salladım. Takım elbise
Ona bu kadar yakışması inanılmazdı, seksi, devasa pazuları ve hepsi. "Hayır.

Hayır. Bu bir randevuya benziyor. Biz çıkmıyoruz. Arkadaşlar çıkmaz."

"Frankie bu akşam evime geliyor, tek başına ve ben ona yemek pişireceğim.

Yarın için teklif ettiğim şeyle aynı. Şimdi bana Frankie ile çıktığımı mı söyleyeceksin?"

Tartışmalar devam ettiği sürece, boktan bir tartışmada en iyi aç ödülünü aldı.

Aklıma bir fikir geldi. "Eminim Estella da geliyordur, o zaman durum tamamen farklı olur."

"O değil. Estella meşgul. Sen gelmeyi reddettiğin için bu gece sadece ben ve Frankie varız."

"Planlarım olduğunu söyledim."

"Peki, tamam. O zaman yarın gel. Dostça bir akşam yemeği. Evimi görebilirsin.

Evimi merak etmiyor musun?" Elbette merak ediyordum. Beni çok iyi tanıyordu. Ne tür bir ev olduğunu görmek beni çok etkilemişti.

Sonunda geldiği ve artık evim dediği yer. "Yarın benim için iyi bir gece değil zaten," diye geçiştirdim.

"Ertesi gece o zaman. Bu daha iyi aslında. O gece izinliyim. Arkadaşlar birbirleriyle yemek yer. Arkadaşlar böyle çalışır. Şimdi *benimle* çalış." Gözlerimi kapadım, boyun eğdim. "Peki, tamam.

Yarından sonraki gün platonik bir akşam yemeği yiyeceğiz ve ben de senin evini gezeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi, şimdi daha yakındı.

Ona bakmak için gözlerimi açtım.

Elleri blazer ceketimin yakalarına gitti ve onları dalgınca düzeltti.

"Bu gece o adamı görmeye mi gidiyorsun?" "Seninle onun hakkında konuşmayacağım. Bu çizgiyi aşar."

"Benden haberi var mı? Ona ikimizden bahsettin mi-"

"Dur. Hemen dur yoksa işim biter." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Haklısın. Bunu yapamam." Gözlerini tekrar açtı ve ceketime, daha doğrusu ceketimin düğmelerine odaklandı.

Ani bir hareketle ve sinirle düğmelerini açtı,
Altına giydiğim küçük kumaş parçasını görünce nefesim

kesildi. İki hızlı adım geri atıp aceleyle tekrar ilikledim.

Bir elini saçlarında gezdirdi, gözleri irileşmişti. "Hay sikeyim.
İşe giderken sık sık böyle şeyler mi giyiyorsun?"

Umursamaz bir şekilde omuz silktim.

"Lanet olsun. *Bu* kafamı karıştırıyor. Ne yapabilirim
"Bunu tekrar görmeme izin vermen için seni ikna edebilir
miyim?" Gülümsedi. "Zar zor bir bakış atabildim. Eğer bu
gece bunun fantezisini kuracaksam, çok net bir resme sahip
olmak iyi olurdu." I
gülümsememi gizlemeye çalışarak parmağım la kapıyı
işaret ettim. "Birkaç gün içinde bana yemek pişirmekten
vazgeçmeden önce gitmen gerekiyor."

Küfretti, bana gülmemeye çalıştığım komik bir özlem dolu
bakış gönderdi ve gitti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tristan'la buluşmayacağım sabah özenle giyindim. Tabii ki
giyindim.

İşe giderken iyi görünmek için her zaman zaman ayırır ve
özen gösteririm ama o gün her zamankinden bir saat erken
uyandım,
ekstra özen göstererek ve karnımda baş döndürücü bir
ateşle kıyafetlerimi seçtim.

Dizlerimin birkaç santim üzerine oturan krem rengi bir
kalem etek ve köprücük kemiğinde kesik tasarımı olan
lavanta rengi ipek yüksek yakalı askılı bir üst giydim.
biraz tenim ve göğüs dekoltem ortaya çıktı. Ayrıca kollarımı,
sırtımın üst kısmını ve yanlarımın üst kısmını çıplak
bırakıyordu.

Krem rengi bir blazer ceketle eşleştirildiğinde oldukça profesyoneldi. Çıkarıldığında ise çok seksiydi.

Memnun oldum.

Saçımı ortadan ayırdım ve sert bir şekilde geriye doğru topladım. Sert stil gözlerimin solgunluğunu ortaya çıkardı. Ağır, dumanlı bir göz farı gözlerime ekstra canlılık kattı. Uçuk pembe bir dudak görünümü tamamladı.

İşler salyangoz hızında ilerliyordu ama bu beklenen bir şeydi. İnsani olarak mümkün olduğunca meşgul kalarak, çeşitli gösterimler için ayrıntıları bir araya getirerek aşırı telafi ettim.
bir ay daha yapılması gerekiyor.

Galeride benimle birlikte yarı zamanlı çalışan iki kadın, Kate ve Sandra, bende bir şeyler olduğunu biliyor gibiydiler.

Beni yıllardır tanıyan Sandra, beni köşeye sıkıştırdı.

be

ni

m

ofis

ve

utanmadan bilgi aradı. "Kate bana Tristan Vega'nın dün geldiğini ve ofisinize girdiğini söyledi." Yaptığım işten başımı kaldırıp ona çok mülayim bir bakış attım. "Evet, kısa bir süreliğine uğradı."

Başını merakla eğdi ve beni incelemeye devam etti. "Yani sanat eseri mi alacak? Ona yardım ettiğin şey bu mu?"

ile?"

İçimi çektim. Bu konuşmadan vebadan kaçır gibi kaçmak istediğimi söylemek hafif kalırdı.

"Şu anda

bir şey. Bu acil mi ve sormanızın bir nedeni var mı?"

"Ah, üzgünüm, hayır," dedi, az önce balonunu patlatmışım gibi bakıyordu. Arkadaştık ve doğal merakı Tristan'dan başka bir şey hakkında olsaydı, muhtemelen şımarttı.

Kendimi bir pislik gibi hissettim ama bu gerekliydi.

İstediğim son şey Tristan ve benim hakkımda dedikoduların başlamasıydı.

Normalde altıya kadar işte kalırdım ve bugün de durum farklı değildi. Saat tam beşe kadar kaldım, küçük bir mola bile vermedim.

Beklemek tam bir işkenceydi ve gitme vakti geldiğinde arabama koşma isteğimi dizginlemek zorunda kaldım.

Yol boyunca kendime sorup durdum: Ne yapıyorsun sen?

Gerekçesi ne olursa olsun neden bunu kabul ettiniz?

Ayartılmanın önemi yok.

Bu, küçük ya da büyük hiçbir planıma uymuyordu. Bana yemek pişirmesi için ona gitmek. Sadece o ve ben, baş başa.

Hiçbir numara yoktu, ya da kendimi sahte olmadığına ikna edebileceğim hiçbir numara yoktu.

Buna nasıl randevudan başka bir şey diyebilirdik? Nasıl olur da *bu* tamamen platonik bir şeymiş gibi davranabiliriz?

Arkadaşlık olarak adlandırdığımız bu lekeli cephe, daha başlamadan hızla temizleniyordu.

Kendimi hayal kırıklığına uğrattım, çünkü bu numara, eğer başka hiçbir şey, onunla daha fazla zaman geçirmeme izin vermezdi.

Bu mutluluk verici aşk karşısında özdenetimimin hiç şansı yoktu.

Evi göz korkutucuydu ama bunu tahmin etmeliydim. Şehirdeki en iyi sözleşmelerden birine sahip olduğu ve yeteneği için cömertçe ödeme yapıldığı herkesçe biliniyordu.

Kendi kapısı ve asıl eve kadar uzun bir yolu vardı. Tanrım, adam yüklü olmalı. Aklımda uzlaştırması zor bir kavramdı. Eskiden birlikte çok genç ve fakirdik.

Ben daha kapıyı çalmadan beni kapıda karşıladı. Bana gülümsedi.

Onu içeri aldım. Boynu açık, kolları kıvrılmış ama yine de bir elbise gömleği olan beyaz bir elbise gömleği giyiyordu.

Ve pantolon. Bu o kadar tuhaftı ki bir an için ona bakakaldım. Benim tişörtlü ve kot pantolonlu rockçım neredeydi?

"Harika görünüyorsun," dedi ve ben geldiğini görmeden yanağımlı öpmek için eğildi. Bir anda içeri girip çıktı, istisna kabul edemeyeceğim kadar hızlıydı.

"Sen de," dedim uyuşmuş dudaklarımın ve aniden kuruyan boğazımın arasından. "Toplantıdan falan mı geldin?"

"Hayır. Saatlerdir yemek yapıyorum." Beni içeri çekti.

Enchiladas için ölünemeyecek kadar güzel kokusuyla anında saldırıya uğradım. Şaka yapmıyorum; neredeyse salyalarım akmaya başladı, ağzım tükürükle doldu, çenem beklentiyle gevşedi.

"Aman Tanrım," dedim ona kocaman gözlerle bakarak. "Bu kokuyu zihnimde uydurduğuma kendimi ikna etmişim ama gerçekten varmış."

Gülümsemesi şakacıydı. "Çok şey kaçırıyorsun, boo. Canın ne zaman yemek pişirmek isterse beni kullanmaktan çekinme."

"Evi yemekten önce mi yoksa sonra mı gezeceğim?"

"Sonra. Yemek şimdi hazır. Şunu da al, ev yapımı tortilla."

Benimle edepsizce konuşuyormuş gibi gözlerimi kapattım.

Devam etti, "Pico ve guacamole sıfırdan. Ve tatlı bir sürpriz." Adam şeytan gibiydi.

Yemeğimizi onun resmi yemek salonunda yedik. Çok güzel bir odaydı, devasa, yirmi ayak tavanlı ve ultra modern bir dekora sahipti.

Bianca'nın muhteşem tablolarından biri duvarda asılıydı.

Taze çiçeklerden oluşan bir orta süsü ve odanın her tarafına yerleştirilmiş yanan mumlarla biraz zahmete girdiği belliydi.

Uzun siyah masasını özenle katlanmış beyaz peçeteler ve çok güzel yemek takımlarıyla donatmıştı.

Beni masanın başına oturttu, sağ tarafımdaki yeri aldı ve yemeği almak için parmağımı bile oynatmama izin vermedi, Bana kraliyet ailesindenmişim gibi hizmet etti.

Her lokmayı bana eliyle yedirmeye çalışsaydı şaşırmazdım ama Tanrı'ya şükür öyle yapmadı.

Ceketimi çıkardığımda garip bir an yaşadık ve tişörtümden bir parça aldı. Evet, yan göğüslerim vardı ve evet, bunun onu çıldırtacağını biliyordum.

Yine de, tüm oksijenin odayı terk ettiği birkaç dakikadan sonra bunu aştık ve o sadece açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana baktı.

Yemeğime baktım ve yemeye başladım.

Hâlâ kışını yırtarak yemek yapabiliyordu. Kendimi her lokmanın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatırken ve nadiren zevk için yediğimde ihtiyacım olandan çok daha fazlasını yerken buldum. Yemeği vücudum için yakıt olarak görmeyi severdim ve ona göre yerdim ama Tristan'ın yemekleri bu teoriyi benim için her zaman çöpe atmıştı.

Yemek yerken ona bakmadım. Burada olacak kadar teslim olmuş olmam bile yeterince kötüydü, ama beni hâlâ eskisi gibi izleyip izlemediğini öğrenmek içimi rahatlatmayacaktı.

Ve eğer şimdi kayıtsızsa, bunun daha da kötü olacağına hiç şüphe yoktu.

"Yemekler iyi mi?" diye sordu sonunda, sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Sadece başımı salladım, gerçi tamam demek dünyadaki en hafif ifadeydi.

Ağızıma kadar doldurduktan sonra, sonunda kendimi hazırladım.

Çatalımı indirdim. Ağızımı onun süslü beyaz bez peçetelerinden biriyle sildim, hâlâ ona bakmıyordum. "Teşekkür ederim, Tristan. Yemek pişirmen çok hoştu, ama benim gerçekten gidiyor."

"Bekle, yapamazsın," diye patladı, sesi biraz paniklemiş gibiydi.

Ses tonundaki çaresizlik, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu ve sonunda ona baktım.

Beni izliyordu, yüzü aldatıcı bir şekilde boştu, gözleri hariç, gözleri bana asla karşı koyamayacağım bir şekilde yalvarıyordu.

"Neden yapamıyorum?" Birbirimize rahatsız edici derecede uzun bir süre baktıktan sonra nihayet sordum.

"Tatlıyı atlayamazsın."

"Bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum. Doyana kadar senin enchiladalarını yemeden duramayacağımı biliyorsun."

"O yüzden bir süre buralarda takıl, canın istediğinde sana tatlı yaparım."

"Tristan-" diye başladım.

"Lütfen. Sadece biraz takıl.

Ne zararı var ki? Yeni bölümleri izleyebiliriz Arrested Development ve sadece rahatla. Komik işler yok. İstersen başka bir kanepeye otururum. Sadece seninle takılmak istiyorum, eski günlerdeki gibi. Arkadaş gibi."

Kullandığı yalvaran ses tonu beni etkiledi. Bu adama asla hayır diyemezdin.

"Yeni bölümleri duydum. Henüz izleme fırsatım olmadı.

İyi mi?" Eski sezonları her birimiz en az yarım düzine kez izlemiş ve komik kısımları sayamayacağım kadar çok kez birbirimize aktarmıştık. Onu düşünmeden izleyebildiğim bir dizi değildi, bu yüzden son altı yıldır çok bilinçli olarak kaçınıyordum.

"Ben de onları izlemedim. *Sensiz* hiç eğlenceli olmazdı."

Dudağımı ısırdım ve ona acıklı bir

gülümseme verdim. Birbirimizi *pek çok* şey

için mahvetmiştik. "Jerry bana iyi olduklarını

söyledi," dedim. "Diğerleriyle kıyaslanamaz.

"Orijinal ama iyi, dediği buydu."

"O dizinin kötü bir bölümünü başka bir dizinin iyi bir bölümüne tercih ederim."

Bir gülümsemeyi paylaştık.

Sanki bu kaçınılmazmış gibi, kendimi mutfağının hemen dışındaki rahat medya odasındaki kanepede dinlenirken buldum ve onunla şovu izlemek.

İlk başta uslu durdu, hatta söz verdiği gibi başka bir kanepeye oturdu.

Ama bu uzun sürmedi.

Öyle olacağını düşünmüş müydüm? Düşünmemek en iyisi.

"Rahatla, ayaklarını uzat," diye emretti, iki bölüm geçmiştik ve ben hala ayaklarım yerde, ellerim kucağımda oturuyordum.

Pelüş kanepesi çok büyüktü ve üzerinde dik oturmak çok zordu. Ayaklarımı uzattım çünkü daha rahattı ve kendimi gülünç hissetmeye başlamıştım.

Ayaklarımın dibine oturmak için hareket ettiğinde ikimiz de gülüyorduk.

Ona uyarıcı bir bakış attım.

"Oh, sakın ol. Sana saldırmayacağım."

Kendimi aptal gibi hissettim ve dikkatimi tekrar televizyona verdim. Ben

Ayaklarımdan birini ovmaya başladığında karnımı tutuyor ve gülüyordum. Dokunuşu sertti, tam doğru noktaya vuruyordu, bu yüzden durmasını söylemek için ona baktığımda ağzım zaten zevkten biraz gevşemişti.

"Tristan," diye uyarmaya çalıştım ama bu kolayca bir yalvarış olarak da yorumlanabilirdi.

Gözlerini ekrandan ayırmadı, her iki durumda da beni tamamen görmezden geldi ve ovuşturmaya devam etti.

İkinci ayağa geçtiğinde koltuğunda rahatlamış bir su birikintisiydim ve elini sakat dizimi ovmak için yukarı kaldırdığında işim bitmişti.

Üç bölüm daha vardı, tüm bu süre boyunca Zevkli eller dizlerimi, baldırlarımı, ayaklarımı okşarken, arkama uzanmak için hareket ettiğinde, kolu kaburgalarımın üzerinden geçiyor, sarılıyordu.

"Tristan," diye fısıldadım. Gerçekte nasıl algılandığını bir kenara bırakın, ona ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyordum.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Sadece bir anlığına sana sarılmama izin ver. Başka bir şey yok." Başka bir şey yok, *her şey hariç*, diye düşündüm, zihnim bulanıklaşıyordu.

Sırtıma sertçe bastırıyordu ve bu yüzden daha fazlasını yapmak istediğini hissedebiliyordum ama yapmadı. Sadece bana sarıldı ve bu bir an için değil, birçok an içindi ve her an için Saniyesinde *titredim*.

"Teşekkür ederim," dedi bir süre sonra saçlarıma doğru ve beni başımın yanından usulca öptü.

Ayağa kalkıp mutfağa gitti ama hemen dönüp ayaklarımın dibine oturdu. Ovalamaya devam etti.

Ev hızla pişen kurabiyelerin kokusuyla doldu. "Aman

Tanrım," dedim, nedense yine acıkmıştım. "Çikolata parçacıklı mı?" "Biliyorsun."

Ona bakıp gülümsedim ve elleri dondu.

Yüzündeki ifadeyi gördüğümde başımı sallamaya başladım ama o bunu duymazdan gelerek tekrar arkama uzandı. Bana sertçe bastırdı, bir kolunu üzerime attı ve büyük eli karnıma doğru hareket etti ve ovmaya başladı. Okşamaya.

Gömleğimi kaldırdı ve kaburgalarımın üzerindeki deriyi yoğurdu, sonra elini eteğimin içine sokarak göbeğimin etrafındaki ete masaj yaptı. Orada öylece yatıyordum, kaskatı kesilmiştim ama titriyordum. Sonunda, eli bir ipin içine girecek kadar alçaldı.

yara dokusu ve bu küçük rahatsızlık hissi bana biraz irade kazandırmaya yetti.

Parmakları, ne olduğunu anlamak istercesine yara izinin sert çıkıntısını yoklamaya başlamıştı ki, elini tuttum elini çekti.

Sesi sert ve endişeliydi. "Danika,

ne oldu-"-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Fırının saati çalmaya başladı ve ben de ayağa kalkarak kahvaltı köşesindeki yuvarlak masaya oturdum.

Mutfağa girerken onu dinledim, kurabiyeleri çıkarıp tabağa yerleştirirken her hareketini planladım.

Tüm bu süre boyunca ellerime baktım.

Masada bana katıldı ve büyük kurabiye tabağını tam önüme koydu. Yanıma oturdu ve oturur oturmaz, sakat bacağımın yan tarafına Dizimi ov.

Bu benim ona bakmamı sağladı ki amacımın da bu olduğundan emindim.

"Ne-" diye tekrar sormaya başladı.

"Hayır." Başımı salladım ve dizimdeki eli sakinleştirmeye çalıştım. Yine de ısrarcıydı ve sürtünmeye devam etti.

"Bunu

yapmayacağım.

Bizim bir

Sınırları olan bir ilişki, Tristan. Her istediğinde sana istediğin şeyi vermeyeceğim.
Çünkü sana hayır demekten acizim.

Ben değiştim, sen değiştin ve eğer bu şekilde birlikte vakit geçireceksek bazı kurallara ihtiyacımız var."

"Evet, bunu biliyorum, ama sadece bunun ne olduğunu bilmek istedim.
_"

"Hayır," dedim tekrar, kararlı bir şekilde. Bu konuda tereddüt etmeyecektim. "Bu konuda konuşmayı reddediyorum ve ellerin en başta oraya gitmemeli."

Çenesi sıkıştı ve gözlerinde artık nadir görülen öfkesinin bir parıltısını gördüm, ama çabucak susturdu, gizledi, kapattı.

"Tamam," dedi

Sonunda. "Bırakacağım."

Ondan sonra işler zorlaştı. Nefis kurabiyelerden iki tane yedikten sonra ona gitmem gerektiğini söyledim. İtiraz etmedi, sadece bana götürmem için bir kap kurabiye paketledi.

"Oh, gerek yok-"

"Al onları," diye homurdandı. "Onları senin için yaptım. En azından onları istiyormuş gibi davranabilirsin."

Başımı salladım ve onları aldım. Beni kapıya kadar geçirdi ve sonra arabama götürdü. Benim için sürücü tarafındaki kapıyı açtı ama sonra içeri girmemi engelledi.

Kurabiyeleri elimden dikkatlice aldı ve arabanın üstüne koydu. Bana döndü, sonra yavaşça, usulca, Beni kucakladı. Kollarımın altından sarıldı ve beni kendisine doğru kaldırdı. Beni boynuna doğru çekti ve ayaklarım yerden kesildiği için kollarım ensesine dolandı, tutunmaya çalıştım. Dudaklarını dudaklarıma koydu. tapınak ve sadece tutundu.

İkimiz de tek kelime etmedik ama bırakmadık. Çok uzun bir süre boyunca.

Eve yaklaşıp kadar aklıma gelmemişti ama bana evini hiç gezdirmemişti. Kahretsin, şimdi geri dönmek zorundaydım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah yine takım elbiseyle galerime geldi. Tekrar.

Ofisteydim, uzun çalışma masamın başında durmuş günü organize ediyordum.

Saate bir göz attım. "Senin için çok erken değil mi?"

Omuz silkti, bana baktı.

Bu çok yoğun bir bakış açıydı ve bazı kağıtları karıştırırken ellerime baktım.

"Bu akşam yemek için evime gel.

Denemeni istediğim yeni bir tarifim var." Sesinde hiç soru yoktu.

Başımı salladım. "Bunun bir hata olduğunu biliyorsun." Gülüşü alçak ve biraz da acıydı.

"Bunu bilmiyorum. Bu gece benimle eve gel. Bizi buradan doğruca eve g t recek im."

"Arabamı bırakayım mı? Eve nasıl gidecek im? Ve yarın i e nasıl gidecek im?"

"Gösteri için d nd ğ imde ya da ne zaman, nerede olursa olsun seni bırakırım. Sadece bir yemeği paylaşmak istiyorum. Ne zararı var ki?" Ona azarlayıcı bir bakış atmaya çalıştım.

 kimiz de arabamı burada bırakmanın sadece bir yemeği payla mamızla sonuçlanacağını d   necek kadar saf değildik.

"Ak am yemeğine gelirim ama arabayı kendim kullanacağım."

Kocaman, mutlu gamzelerini göstererek gülümsedi ve ben de hamlesini gördüm. Çok fazla şey istemişti, bu yüzden planladığımdan daha fazlasını kabul edecektim.

Tam arkamda durmak için hareket etti.

Bana yavaşça bastırırken gözlerimi kapattım. "Ne yapıyorsun?" Sesim titreyerek ona sordum.

"    , tatlım, sadece izin ver. Buna ihtiyacım var."  akağıma karşı konuştu, sonra beni oradan öptü.

Ona izin verdim.

Ellerimi kendi elleriyle kapattı ve ben yine de  ekilmedim.

Neyin peşinde olduğundan, neyi amaçladığından emin değildim ve bunun ne kadar devam etmesine, ne kadar ileri gitmesine izin verecek imden de emin değildim. Sandra'nın kafasını ofise sokmasıyla ikimizin de ellerinden alındı. büyüyü bozmak.

Bu utanç vericiydi ama en iyisiydi.

"Um, zgnm, ama birinci hatta bir çağrınız var." Ortadan kayboldu.

"alışmam gerek," dedim ona.

Bir adım geri çekildi. "Akşam görüşürüz."

Gitti.

Kendimi onu arayıp iptal etmeye zorladım ama iş günüm sona erdi ve kendimi ev yerine onun evine giderken buldum.

Hl iş kıyafetlerimi giyiyordum. iş kıyafetiydi, basit bir lacivert kolsuz gömlek elbisenin seksi bir versiyonuydu, etek ucu daha kısaydı ve yakası göğüs dekoltemi styenimin danteline kadar ortaya çıkaracak şekilde açıktı. Ofisten çıkmadan önce makyajımı tazelemek için zaman ayırmıştım.

Bunun platonik olduğu iddiası gerçekten de zayıftı. Her geçen dakika daha az inandırıcı oluyordu.

Beni kapıda başka bir elbise gömleği ve pantolonla karşıladı. Neden şimdi böyle giyindiğini gerçekten bilmek istiyordum, ama bana doğru dürüst bir cevap vermedi, inatçı adam.

Bir başka muhteşem yemeği, kremalı pesto soslu ev yapımı linguine'yi paylaştık.

O gece bir dizisi olduğunu düşünmüştüm ama yemekte oyalanırken benimle daha fazla bölüm izlemekten bahsetmeye başladı.

"Yakında kumarhaneye dnmen gerekmiyor mu?"

"Hayır, bu gece gösteri yok."

Programına oldukça aşina olduğum için bu beni şaşırttı. Bu, programın normal karartma gecelerinden biri değildi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silkti. "İyi bir kontratım var ve bazen fazladan bir geceye ihtiyacım olursa, bir gece izin alıyorum." Bunu istememiştim ama bu beni tepeden tırnağa ısıttı.

O bize tamamen gereksiz bir tatlı yaparken ben de mutfakta ona eşlik ettim.

Sıfırdan çikolatalı kek yapmaya başladı ve ben de kıcımlı tezgaha dayayıp onu izledim. Onu mutfakta çalışırken izlemekten her zamanki gibi büyülenmiştim.

Bana yandan bir gülümseme attı.

"Tatlım, tatlıyı mahvetmemi istemiyorsan bana öyle bakmayı bırakmalısın."

"Bana öyle deme," dedim zayıf bir sesle.

Görevine geri dönerken gülümsemesi büyüdü. "Bu doğru.

Sen tercih edersin

Puding. Şimdi hatırladım. Bu bakışlara dikkat et, puding."

Bu, yumruklarımı sıkmama neden oldu, çünkü anıları geri getirdi ve bu, onun her seferinde onun bana karşı kullandığı sevgi sözcükleri, *benim* sevgi sözcüklerim

anılar.

Şunlar

anılar tüm savunmamı kısa sürede yıkacaktı. Böyle bir şey olamaz.

"Boo, tatlım, puding. Şu lanet lakapları takmayı bırakmalısın," dedim ona, sesimi sertleştirerek.

"Sevgiler."

"Onlara ne dersen de, ama kes şunu." Neden rahatsız ettiğimden bile emin değildim. Belli ki mesajı almamıştı.

Yaptığı işi bıraktı ve bana döndü. "Bu bahis malzemesi mi?

O kadar kötü durmamı mı istiyorsun?"

"Oh, hayır. Bunu bir bahse dönüştürmeyeceksin."

"Sen kazanırsan, sana boo demeyi bırakırım. Ben kazanırsam, sen de şikayet etmeyi bırakırsın."

"Hayır. Sana zaten söyledim, buna

kanmıyorum." "Bir kaşık tarçınına bahse

girerim."

"Affedersiniz? Bu bir metafor mu yoksa bir çeşit meydan

okuma mı?" "Bir meydan okuma. Bir çay kaşığı tarçın yersen

kazanırsın." "Ben sen değilim, Tristan. Bir meydan okumayı

geri çevirebilirim."

"Kanıtlı."

"Şimdi de cesaret etmemem için bana meydan mı okuyorsun? Her iki durumda da, cesaret edeceğim.

Bana tuzak kuruyorsun."

"Peki, tarçın cesaretini göster, ben de bırakayım.

Kulağa kolay geliyordu. Gözlerim ona dikildi. "Sadece bir çay kaşığı mı? Bir çorba kaşığı bile mi?"

Bütün beyaz dişlerini göstererek sırttı. "YouTube'u fazla izlemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama bunun konuyla ne ilgisi var?" Dudağını

ısırdı ve başını salladı.

"Tamam, ne var biliyor musun? Ben yaparım." Benim onayıma verdiği yanıt saf bir neşeydi.

Bu bana ipucu vermeliydi, ama lanet olsun, ben de onun kadar inatçıyım, deli piç.

Önce bir bardak suyun hazırda bekletildiğinden emin oldu.

Tarçını çıkarırken konuştu. "İşte kurallar: Bir dakika boyunca su yok ve tüm kaşık bu süre içinde yutulmak zorunda. Tükürürsen ya da suya gidersen kaybedersin. Yutarsan kazanırsın. Herhangi bir sorular?"

Onu inceliyordum, her saniye daha da paranoyaklaşıyordum, ama gerçekten ne kadar zor olabilirdi ki? Bir çay kaşığı, tadını çok sevdiğim bir şeyden minicik bir kaşık dolusu?

"Hayır. Hadi yapalım şunu."

Hiç uzatmadım, kaşığı ve tarçını elinden alıp hazırladım.

"Bunu kaydetmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu. Sesi zaten gülmemeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Sizi uyarmak zorundayım, bu boğazınızı yakacak ve kusabilirsiniz."

Onu görmezden geldim, kaşığı ağızma ittim ve hızlıca yutmayı planladım.

Daha ağızımdan çıkarmadan ağızımdan ve burnumdan tarçın fışkırmaya başladı ve acı verici bir öksürük krizine girdim. Suyu uzandım, uzun bir yudum aldım ve onu da tükürdüm.

Boğazım yanıyor, gözlerim yaşıyor ve birkaç saniye içinde koşmaya başlıyordum.

"Aman Tanrım, yanıyor!" Nefes nefese kaldım ve bir içki daha aldım. Bunu üç kez yaptıktan sonra etrafta kâğıt havlu aramaya başladım. Onları hemen göremeyince Tristan'a doğru ilerledim ve dilimi onun çok güzel gömleğine sürmeye başladım.

O piç bunu ve daha kötüsünü hak etti.

O kadar çok gülüyordu ki iki büklüm olmuştu.

"Senden nefret ediyorum," dedim ona.

"Hey şimdi!"

"Bu iğrenç. Ağızımın çatısına yapıştı! İck!"

Lavaboya gittim ve tekrar durulamaya başladım, sonra dilimi tekrar kazımak için gömleğine geri döndüm.

"Burnum akıyor! Ağzım yanıyor!"

Biraz zaman aldı ama yeterince iyileştiğimi hissettiğimde ona doğru döndüm.

"Bu korkunçtu. Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum."

Gözleri parlıyordu; gülümsemesini engelleyemiyordu. "Seni çok sevdiğimi biliyorsun ama sana işkence etmekten hoşlandığım zamanlar da oluyor. Bu beni mutlu ediyor." Buna ne diyeceğimi bilemedim. İğrenç kısmına odaklandım ve şu kısmını görmezden geldim aptal kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu. "Bu kadar memnun görünmene gerek yok!" İşte oradaydı, o en Sorunlu bir gülümseme. "Oh, boo, memnun olduğumda böyle görünmediğimi en iyi senin bilmen gerekir."

Sanırım bunun içine doğru yürüdüm. Sinir bozucu bir şekilde kızardım. "Bana karşı bu ses tonunu kullanma," diye uyardım, ama o kadar zayıftı ki, onu şaşırtmadığını biliyordum.

Kek pişerken biz de programımızı izledik. Uslu durdu, kanepesinde kaldı. Israr etmeme bile gerek kalmadı.

Öylece yaptı. Bu sırada ona şüpheyile baktım, güvenmiyordum.

Çikolatalı pastasını yerken onu bana bakarken yakaladım.

Sadece bakmak değil. Beni yiyip bitiriyordu. Gözlerinde dayanamadığım, utanmaz bir özlemle bana bakıyordu. I ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

"Bana öyle bakma," dedim ona, çatalımı bırakırken sesim olabildiğince soğuk çıkıyordu.

Yüzü çok sıcak bir gülümsemeye, yumuşak, şefkatli bir bakışa dönüşene kadar bunu yapmaya devam etti.

"Ne gibi?" diye sordu ve benimle oynadığını anladım.

Eski duyguların tadına varmak için ikimize de işkence etmek. "Biliyorsun. Gideceğim. Ciddiyim."

"Ben bir şey yapmıyorum. Ben sadece...

seni özledim. Seninle tekrar vakit geçirebildiğim için mutluyum."

Her şeyi bildiğini biliyordum. "Geri dönemeyiz, Tristan. Hiçbir şeyi geri alamayız. Sen sadece senmişsin, ben de sadece benmişim gibi davranamayız. Aramızda rol yapmak için çok fazla kötü geçmiş var." Yüzünden bir şey geçti. Sadece kısa bir bakışla orada gördüğüm şeylerin hepsini adlandırmak zordu. Acı mı, pişmanlık mı, umut mu?

Kendim hissederken bile tüm bunları göz

ardı ettim. "Hissettiğin şey nostalji.

Geçicidir. Geçip gidecek." Sertçe yutkundu, yüz hatlarını tekrar o yumuşak gülümsemeye dönüştürmeden önce kısa bir an için kederli görünüyordu.

"Senin için belki. Ama benim için değil. Nereden bildiğimi bilmek ister misin?"

Başımı sallamaya başladım ama soru retorikti. Ne olursa olsun bana anlatacağı. "Çünkü hiç geçmedi. Nostalji, duyguların

geri geliyorlar ve *hiç gitmedikleri halde* bunu yapamıyorlar. "

Nefes alamıyordum.

Ayağa kalktım, sonra çantamı nerede bıraktığımı ve oradan çıkmadan önce neye ihtiyacım olduğunu hatırlamaya çalışarak etrafıma bakınmaya başladım.

Ayağa kalktı, ellerini sanki yalvarıyormuş gibi önüne uzattı.
"Özür dilerim.

Haddimi aştım. Kendime çeki düzen vereceğim, ama sen böyle üzgünken gitme, tamam mı?"

"Başka bir yapılmayacaklar listesi yapmalıyız, çünkü bu iş şimdiden kontrolden çıkmaya başladı." Uzun ve sert bir kahkaha attı.

Bunu bir espri olarak söylemek istememiştim ama *öyleydi işte*. bir espriydi. Başımı salladım, ve kendimi tutamadım. şaşkın bir gülümseme. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama bana kendini toparlayacağına dair söz vermelisin. Artık o imkansız bakışlar yok, tamam mı?"

Hiç tereddüt etmedi. "Evet, evet, elbette. Bunu yapabilirim. Sadece beni bir daha dışarıda bırakma."

Pastayı bitirdik ve beni arabama kadar geçirdi. O da Çoğunlukla kendi gibi davrandı, beni öpmedi, bunun yerine uzun bir sarılma için beni göğsüne katladı. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı ama kendini tuttu.

"Hâlâ tarçın tadı alıyorum," dedim göğsüne

doğru. O güldü ve ben de gülümsedim.

Kendi yatağımda kıvrılıp yatarken, onun evini hâlâ gezemediğimi fark ettim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün galeriye geldi ve bana yine yemek pişirmek istedi.

Onu uzaklaştırdım. Kolay olmadı. Ne kendime bunu yaptırmak ne de ona bunu kabul ettirmek.

Vardiyamdan sonra ve gösterisinden önce onunla hızlıca bir şeyler yemeyi kabul ettim, ama üç gün daha değil ve evinde değil, halka açık bir yerde.

İstediği bu değildi. Benden daha büyük tavizler almaya alışkındı ama kararlı olduğuma inanarak bunu kabul etti.

Bunu yaptığında rahatlamıştım, çünkü kararlılığım onun fark ettiğinden daha zayıftı.

O üç gün boyunca ondan haber alamayınca biraz şok oldum ve pek de memnun olmadım. Bu kafamı karıştırdı ve niyetinin bu olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım, Çünkü onu her zamankinden daha fazla *takıntı* haline getirmiştım.

Keşke üç gün demeseydim dedirtti bana. Uzak durmaktan başka bir şey yapmasına gerek yoktu ve ben de yaptığım hatayı anladım.

Neden onu üç gün boyunca görmek istemediğimi düşünmüştüm? Onun tarafında sessizlikle geçen o kısa süre, onu o üç gün boyunca görmemeyi beklemediğimi ve bu yüzden bu kadar kolay olduğunu fark etmemi sağladı. O uzak durarak bir oyun oynuyor olabilirdi, ama ben ona söylediğimde açıkça bir oyun oynuyordum. "Kim ister?"

Daha fazla mı?" oyununa bir isim vermek zorunda olsaydım ben de bu ismi verirdim.

Eski, bağımlılık yaratan kalıplara ne kadar çabuk geri döndük. Bunun korkutucu yanı ne? Bu şekilde baktığımda bile onu bir daha görmemeyi düşünmedim.

Elbette, o uzun üç gün boyunca en iyi şekilde görünmek için büyük çaba sarf ettim. Saç

-Gevşetilmiş, yumuşatılmış ve sonra kıvrılmış.

Koyu renk göz makyajı ve yumuşak pembe dudak.

İnce altın kemerli, havadar, hafif, gün batımı turuncusu bıçak püsküllü maksi bir elbise giydim. Etek ucu o kadar uzundu ki neredeyse yere değiyordu.

Öyleydi.

rahattı, ancak ince, tüllü malzeme ve kemerli beli, vücudu rahatlıktan baştan çıkarıcılığa yükselten bir şekilde sarıyordu.

Şu anda çok moda bir görünümdü ama beni seksi ve kadınsı hissettirmeyi başardı.

Tristan beni gördüğünde ve yüzü biraz gevşediğinde bu zahmete katlandığım için mutluydum. Bir anda kişisel alanıma girdi, restoran unutuldu, dış dünya unutuldu, sadece kısa bir sarılma olsa da. Yine de kucaklaşma birkaç vuruş yapmasına yetecek kadar uzun sürdü.

"Hâlâ gördüğüm en güzel şey," dedi kulağıma. Başını çevirdi, yanağına bir öpücük kondurdu, sonra bir adım geri çekildi, yüzü tekrar nötr hatlara büründü.

Kumarhanenin lüks et lokantasına anında oturtulduk.

Bu restoran kumarhanenin Tristan'ın tarafına düşüyordu ve garson onu görür görmez tanıyordu.

Ben küçük bir pirzola sipariş ettim, o da büyük bir tane. Sonra birbirimize baktık.

Özel dikim takım elbisesini inceledim, gardırobunda neler olduğunu merak ediyordum.

Yıllar boyunca pek çok fotoğrafını görmüştüm ve hiçbir zaman son zamanlarda onu her gördüğümde giyindiği gibi giyinmemişti.

Ön taraftaki reklam panosunda bile imzası haline gelmiş tişörtü ve yenilebilir kot pantolonu vardı.

"Şovun için mi böyle giyindin?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Elbette. Bunun için istediğim gibi giyinebilirim. Yetki bende." Ona sert bir bakış attım. "Pekâlâ, kıyafetlerinin nesi var? Seni her gördüğümde şık giyiniyorsun."

"Sen de öyle."

"İş için böyle giyiniyorum. Başka seçeneğim yok."

Tekrar omuz silkti.

"Ben de

profesyonel

giyinebilirim."

Daha önce söylediği bir şey aklıma geldi. "Birkaç gün önce bir şey söylemiştin,

beni

m

hakkı

mda

dışarı

çıkın

ak

profesyoneller. Bütün bunlar bununla mı ilgili? Sadece benim için mi böyle giyiniyorsun? Bana bunu hayal ettiğimi söyle."

"Hayal görüyorsun."

Ters ters baktım. "Öyle misin değil misin söyle bana.

Söylediklerimi papağan gibi tekrarlama." Yakasını çekiştirdi, belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Önemli bir şey değil. Sadece benim de uzlaşmacı olabileceğimi görmeni istiyorum.

Altı yıl önceki adam olmadığımı anla." Birkaç derin nefes aldım, yüzüm o kadar sertleşti ki çatlayacakmış gibi hissettim. "Tristan..."

Yemeğimiz geldi ve bifteğimi kesmeye başladım.

"Dediğim gibi, önemli bir şey değil. Bırakalım bu konuyu." Durakladı. "Bu akşamki gösterimi izlemeye gelmelisin."

Dudaklarımı çiğnedim. "Hayır, teşekkür ederim." Bir bahane bile bulamadım.

Birkaç ısırik aldı, çiğnerken başını kaldırıp beni izledi.

Sonunda ağzını sildi ve "Bu konuda en ufak

bir merakın yok mu?" diye sordu.

Bir dakika düşündüm. "Ben gördüm.

Çok iyi, aslında harika, ama bunu biliyorsunuz."

Bana göz kırptı ve uzun süre öylece baktı. "Gerçekten görmeye mi geldin? Beklenmedik bir şey olduğunu söylemeliyim. Ne zamandı ve nerede oturdunuz?"

Ben de ona baktım. "Çok tuhaf sorular soruyorsun. Nerede oturduğumun ne önemi var?"

"Bana ne tür bir gösteri izlediğinizi söyleyecek ve oturduğunuz yere bağlı olarak çok farklı bir gösteri olabilir. Ve ne zaman, tabii ki merakınızın sizi ele geçirmesinin ne kadar sürdüğünü bilmek istiyorum."

"Sahnenin ortasında, üç sıra arkada. Neredeyse bir yıl önceydi, şehre geri döndükten sadece birkaç ay sonra."

Bir dakika beni inceledi, sonra yemeğe geri döndü.

"Bunlar harika koltuklar. Yine de bir dahaki sefere seni balkona almam gerekecek.

Bu bir

farklı

deneyim

hep birlikte."

İkimiz de tekrar konuşmadan önce neredeyse bitirmiştik.

"Yalnız mıydınız?" diye sordu Tristan, sesinde gergin bir tını vardı.

Uzun bir su içtim ve yemeğimi çiğnemeyi bitirdim.
"Affedersiniz?"

"Gelip gösterimi gördüğünde." Çok yavaş konuştu, kelimelerin tadına baktı, sanki gerçekten emin değilmiş gibi bilmek istiyordu. "Beni izlerken yalnız mıydın, üç sıra arkada, sahnenin ortasında?"

"Hayır." Bunu söylerken onu izledim, onunla birlikte irkildiğini hissettim.

O anda ne düşündüğünü ve ne hissettiğini biliyordum. Onun şovunu izlediğimde de aynı şeyleri düşünmüş ve hissetmişim.
Yıllardır yatıyorum.

"Sanırım Bev ya da Frankie ile gittiğini varsaymamalıyım, ha?" Neden onun gözünden baktığımda kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum? Neden kendimi açıklamak zorundaymışım gibi hissediyordum?

Çünkü o zaman bile kendisini sahnede görmemi isteyeceğini biliyordum ama aynı zamanda bunu yaparken başka bir erkekle birlikte olmamı istemeyeceğini de çok iyi biliyordum.

Birden kendimi çok kötü hissettim. Ki

bu çok aptalcaydı.

Bu his mantıklı değildi ama güçlüydü. O kadar ki ona bir mazeret sunma ihtiyacı hissettim.

"Biletlerle bana sürpriz yaptı. Seni görmeye onunla gitmemin tek nedeni buydu."

Çenesi sıkıştı ve peçetesini yere fırlattı, burun delikleri açıldı.
"Ve ondan kastın..."

"Evet, Andrew."

"Yapma. Lütfen, bana onun adını söyleme."

Bu beni kızdırdı. "Sesini alçalt, olur mu? Cevabını istemiyorsan soru sorma. Sen de bir melek değildin. Aslında, eğer skor tutuyorsak, sütununda senden asla duymak istemediğim çok daha fazla isim var."

Tek kelime etmedi ama gözleri bana haykırıyordu. Bu ikimiz için de incitici bir konuydu ve bundan kaçınmak konusunda çok daha iyi olmamız gerekiyordu.

Sonunda tekrar konuştuğunda yüzü sakın, sesi sakindi. "Gösteriyi tekrar izlemeye gelmelisin, tek başına. Hepsi bu kadar. Sana bir balkon ayarlayacağım. bu gece."

"Şuna ne dersin? Seni görmeye gelirim, ama seviştiğin ya da sevişmekte olduğun biriyle sahne alacağın bir gece olmaz."

Biraz sert oldu ama öyle demek istemiştim. Bu ikimiz için de zor bir şeydi. Ve lanet olası Mona'nın ona yardım ettiği bir başka şovuna daha katılmayacaktım.

Derin bir nefes aldı. "Tanrım. Eğer kastettiğin buysa, asistanlardan hiçbirini becermiyorum."

Adını söyleyemeden çenemi sertleştirdim. "Mona bile mi?"

Yüzünü buruşturdu ve ben de çocukça bir 'Ah hah' diye bağırmamak için kendimi zor tuttum.

"O bile değil."

Bu da bir şeydi ama kesinlikle her şey değildi. "Sikişmemek" konusunda çok fazla esneklik vardı. Bu şu anlama gelebilirdi.

Bildiğim kadarıyla daha dün bırakmıştı. "Ben de sikiş dedim." Mutsuz görünüyordu. "Tamam, başka bir gün, o çalışmıyorken seni balkona yerleştiririm ama bu gece işim bittiğinde senin evine gelmek istiyorum."

"Hayır." Ayrıntıya girmedim ya da herhangi bir mazeret sunmadım. "Bir tur 'bana bir şey söyle' oynayacağız."

Bu çok cazipti ama yeterince cazip değildi. "Tanrım, neredeyse o aptal oyunu unutuyordum." Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Ama hayır."

"Evinizi görmek istiyorum. Gezmek istiyorum."

Homurdandım. "Hiç sanmıyorum. Senin evine iki kez geldim ve daha ikinci katı bile görmedim. Ben seninkini gezene kadar sen de benimkini gezemezsin."

"Tamam. Bu gece evime gel. Sana bir anahtar vereceğim, içeri girip beni bekleyebilirsin."

"Hayır."

"Tamam. Asıl plana dönelim. Bu gece geç saatlerde senin evinde olacağım."

"Sabahları çalışıyorum. Bir gösteriden sonra uğramak istiyorsanız, en azından ertesi gün izinli olduğumda uğrayın."

Kocaman gülümsedi. "O zaman yarın akşam. Mükemmel olur."

Ona ters ters baktım. Yine yapmıştı.

Bu taktik bende her seferinde işe yarıyor gibiydi. "Bu numarayı ancak o kadar çok yapabilirsin ki artık kanmam."

"Bununla yaşayabilirim. Başka bir tanesine geçeceğim. Elimde ne kadar çok numara olduğunu unutuyorsun." I Gözlerimi devirsem de gülümsememe engel olamadım. ON

ALTINCI BÖLÜM

DANIKA

Kendimi, evime yapacağı ziyaret için giyinmeme sorunuyla karşı karşıya buldum. Açıkçası, gösterisinden sonra geldiğinde gece geç olacaktı ve ben hala iş için giyinmiş olsaydım çok fazla çabalıyormuş gibi görünecektim.

Onu beklediğim saatler boyunca dört kez kıyafetlerimi değiştirdim.

Ayrıca, ona planlarımızı iptal eden üç mesaj yazdım, çünkü ne düşünüyorduk ki? Bu akşam yemeği bile değildi, ki bu yeterince kötüydü.

Bu düpedüz seks görüşmesi saatleriydi. Sonunda, hiç mesaj atılmadı.

Ben sadece bir insandım ve onu görmek istiyordum.

Neden her şeyin üstüne bir de bu kadar eğlenceli olmak zorundaydı? Bu hiç adil değildi. Ve çok bağımlılık yapıcıydı.

Bir çift gri eşofman altı ve hımbıl, kapalı bir pantolon giydim.

ve

omuz

grisi

sweatshirt. Bu bir numaralı kıyafetimdi, 'Yatma vaktim geçti ve senin için seksi olmaya bile çalışmıyorum' kıyafetim. Saçımı dağınık bir at kuyruğu yaptım, makyaj yaptım. makyaj yapmamışım gibi görünmesini sağladım ve sonra yatak odamdaki boy aynasında beş dakika boyunca kendime baktım.

Evdeki ofisime gittim ve dolabıma dönüp üzerimi değiştirmeden önce on dakikadan az bir süre işimi hallettim.

Beyaz bir amigo şortu giydim ama sweatshirt'ü üzerimde bıraktım. Bu iki numaralı kıyafetimdi, benim 'az giyiniyorum ama bu biraz seksi olamayacağım anlamına gelmiyor' kıyafetim.

Bu beş dakikadan az sürdü.

Göğüslerimi zar zor örten yarım bir tişört giydim (bunu bulmak için dolabımın derinliklerine inmem gerekti) ve beyaz şortumun bel bandını yukarı kıvrarak onları minicik hale getirdim. Sütyenimi çıkardım ve saçımı açtım. Bu üç numaralı kıyafetimdi, 'Bakalım biz sevişene kadar ne kadar dayanabileceksin? lanet olası bu gece' kıyafeti.

Bu kıyafet neredeyse bir saat sürdü ve vibratörüm sırf beni bu kıyafetle gördüğünde nasıl tepki vereceğini düşündüğümde aklımın gittiği yer yüzünden ciddi bir ilgi gördü.

O kıyafeti çıkardıktan sonra dolabıma geri gömdüm.

Daha sonra bol, soluk pembe, dantel kenarlı, içinde sütyen olan bir kaşkorse giydim ve (uzun süre araştırdıktan sonra)

En sevdiğim eski şortum. Poposunda 'arsız pantolon' yazanlardan. Çok uzun zamandır bendeydi. Tristan onları severdi, biliyordum.
Bu dört numaralı kıyafetimdi.

'Evet, seksi ama en azından giydikten sonra yarım saat mastürbasyon yapmak zorunda kalmadım'. Bu da sonunda Kazanan. Tristan'ı beklediğim beş dakikalık süre içinde, o gelmeden önce saçlarımı açık bıraktım ve dudaklarımı üç kez parlattım.

Ellerim titreyerek ve kalbim hızla çarparak ona kapımı açtım.

Birbirimize gülümsedik, o hala takım elbisesini giymiş, çok yıkıcı görünüyordu, ben ise bir bakışta takdir ettiğini anlayabildiğim düşünceli pijamalarımı giymiştim.

Tek kelime etmeden içeri girdi ve doğrudan benim küçük odamdan girilen oturma odama yöneldi.
Giriş holü.

Ceketini silkti, sırtı bana dönüktü ve bir dizi koltuktan birinin arkasına fırlattı. Arkasını dönerken kollarını sıvadı, sonra bana bakarak gömleğinin üst iki düğmesini açtı. Gömleği bebek mavisi bugün.

"Şovun nasıldı?" Nefes nefese sordum.

Bana doğru yürüdü, elleri kalçalarımaya gitti. Bu o kadar beklenmedikti ki beni zıplattı.

O kalp durduran gülümsemesiyle gülümsedi.

"Sakin ol. Sadece selam veriyorum." Bununla birlikte beni kendine çekti, kollarını omuzlarıma koydu ve başımın üstünü öptü.

Yüzüm zaten orada olduğu için göğsüne yaslanmasına izin verdim ve yanağımı göğüs kafesinin şişmiş etine sürttüm.

Ellerimi iki yanımda tutarak, ne kadar zayıf olursa olsun bir tür kısıtlama girişiminde bulundum.

Geri çekildi, sonra geri adım attı ve ellerini cebine soktu. İfadesini nötr tutarak beni izledi.

Ne yapacağımdan emin

değildim. "Sen

Aç mısın?" Ona sordum.

"Eğer yemek

yapıyorsan, evet."

Onu mutfağıma götürdüm ve buzdolabımdan çeşitli şeyler çıkarmaya başladım. Ne kadar çok yediğini biliyordum, bu yüzden onu beslemek için plan yapmıştım, ancak her ihtimale karşı sadece hazırlamıştım, pişirmemiştim.

Ne planladığımı anladığında minnettar bir ses çıkardı. Sormama gerek kalmadan gidip fırınımı önceden ısıttı.

Ne de olsa bana tarifi öğreten oydu.

Birkaç jalapeñosu doldurup pastırmaya sarmamda bana yardım etti. Çok fazla konuşmadık, neden bilmiyorum ama sessizlikte bile arkadaşlığın tadını çıkarıyordum.

Mezeleri fırına koyduktan ve zamanlayıcıyı ayarladıktan sonra oturma odasına geçtik.

O kanepeye yayıldı, ben de bir koltuğa oturdum.

Birbirimize gülümsedik.

'Bana bir şey söyle' eskiden oynadığımız bir oyundu. Uzun mesafeli işler yaparken telefonda oynadığımız bir oyun olarak başlamıştı ve yarı yarıya yalan söyledığımız, ancak diğerini ikna ettiğimizi düşündüğümüzde yalan olduğunu kabul ettiğimiz bir saçmalık testine dönüştü. Yine de en iyisi bir şey söyledim ve gerçekler konusunda saçmaladığımı söylediler. Nedenini bile bilmiyorum ama ikimiz de bunun tüm galibiyetlerin en iyisi olduğuna karar vermiştik.

Sanırım en eğlencelisi

buydu.

Bükülmüştük, ama bir partneriniz olduğunda bükülmek çok daha eğlenceliydi.

"Bana bir şey söyle," dedi sevgiyle.

Ayaklarımı sehpaye dayamış, dudağımı çiğniyordum. Uzun zamandır oynamamıştık; nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Aklıma iyi bir tane gelince gülümsedim. "Artık büyük bir Josh Groban hayranıyım."

Bir kahkaha attı. Bundan hoşlanacağını biliyordum. Bu tür müzikler hiç ona göre değildi. "Dalga geçiyorsun benimle. Bu çok kolay. Yalan söyle."

"Şaka yapmıyorum. Beş geçen yıl beni ona bağladı. Ben senin gibi rock züppesi değilim. Her tür müziği severim." Başını salladı. "Ben saçmalık diyorum."

"Son kararın bu mu?" Neşeyle sordum.

Gözlerini kısarak bana baktı.

Ben olsam

şimdi onu şaşırttı. "Şimdi yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum."

"Adam şarkı söyleyebiliyor. Sesinde

çok büyük bir güç var. Tüylerimi

ürpertiyor."

"Fuuuuck. Tamam, beni şaşırttın. Bırak düşüneyim, bırak düşüneyim." Bir meydan okumaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını germeye başladı.

Kıkırdadım.

Beni işaret etti. "Bir Josh Groban şarkısı söyle."

Düşünmek zorundaymışım gibi davrandım.

"Um, hmm. Oh, biliyorum. *Yağmur Yağdığında'yı*

hatırla." "Kahretsin."

Sırıttım. "Sanırım onun şarkılarından hiçbirini bilmiyorsun."

"Hayır, tabii ki değil. Ama bu şarkı sahte olmalı. Tam da senin uyduracağın türden bir şey. Kulağa uydurma gibi geliyor.

Yalan söylüyorsun. Bu benim son cevabım." Ellerimi çırpтым.
"Yanlışı!"

"Peki, lanet olsun. Ödülünü seç."

"Senin sırandan sonra seçeceğim, kaybetmem durumunda birbirimizi iptal edebiliriz."

Başını iki yana salladı, gamzeleri tüm gücüyle ortaya çıkmıştı. "Tabii ki hayır. Ne olursa olsun kaybedersen ödülü ben alırım. Ödemeyi asla umursamadığımı biliyorsun."

"O zaman senin için ekstra özel bir şey düşünmem gerekecek."

Bana göz kırptı. "Buna güveniyorum."

Tamam, hmm, oh evet, bir tane buldum. Senin bir resmini aldım, Bianca'ninkilerden birini. Yatak odamda asılı." Bu beni şaşırttı.

"Arıyorum"

Saçmalık." Bu çok kolay görünüyordu, çünkü o tablolardan birine sahip olmasına imkân yoktu.

Gösteriyi koyardım

birlikte, her birinin satışını halletmişlerdi. Alıcı olsaydı bunu *kaçırmamın* imkanı yoktu.

"Vintage bir elbise giyiyorsun. Öyle dendiğini biliyorum, çünkü parçayla birlikte uzun bir açıklama içeren bir kart geldi. Elbisede çok fazla boncuk var.

Gümüş rengi, gözlerinin renginde. Boynuna kadar örtüyor, ama omuzlarını gösteriyor ve eğer sapık olmasaydım, biraz da yan göğüslerini gösterdiğini belirtmek zorunda kalmazdım. Dünyanın en muhteşem yan memesini, ama içindeki gözlerin beni öldürdü.

Hangi tablodan bahsettiğimi biliyorsunuz."

Ona ters ters baktım. Bırakın evinde olduğunu iddia etmeyi, o resmi tarif edebilmesinin bile imkânı yoktu.

"Hiçbir yolu yok."

"Cevabın bu mu?"

Başımı salladım ve ona ters ters bakmaya devam ettim.
"Sana inanıyorum; sadece bunu nasıl yaptığını
bilmiyorum."

"Kahretsin, bu işte hep daha iyiydin. Bu raundu sen
kazandın. Gerçek buydu."

"Nasıl?"

"İkinci taraf alıcı.

Bana bir servete

mal oldu."

"Bu delilik. Sen gösteride bile değildin."

"Bana tüm resimleri gönderdi ve ben de seçtim.
ikinci gördüğümde. Aslında üç tane seçmişim ama
başkasına satılmadan önce aldığı tek şey buydu. Bu işi
yapması için ona ne kadar para ödediğimi düşününce göt
herif çok yavaştı."

"Bunun delilik olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet. Şimdi bana bunu tekrar yapıp yapmayacağımı sor."
Ses tonu şakacıdan o kadar şefkate dönüşmüştü ki uzun bir
süre gözlerinin içine bakamadım.

Bunun yerine ellerime baktım ve onları huzursuzca sıktım.

Prensip olarak onu azarlamalıydım ama içimden gelmedi.

Kalbim *acıyordu*. Onun için ne yapacaktım? Hakkında *Bu mu?*

"Senin sıran, boo."

Biraz zamanımı aldı ama kendimi toparladım, pervasız duygularımı dizginledim.

"Sanırım bu gece müzik temama sadık kalacağım. Hakkımda eğlenceli bir gerçek. Müziğimde am yemekle ilgili üç şarkı var.
kütüphane."

Deadpan söyledim ve

Başını arkaya atıp gevşek bir kahkaha atması onu şaşırttı.

Bu resmiydi, onu güldürmeyi hâlâ seviyordum.

"Bahse girerim amcık yemekle ilgili üç şarkı bile söyleyemezsin. Aslında, işte bu: üç tane söyle."

"Hmm?" Aptalı oynadım.

"Kafanızdan kedi yemekle ilgili üç şarkı söyleyin."

"Doğum Günü

Pastası." "Bu bir."

"Bu iyi bir tane. Sen de seviyorsun. Kabul et."

"Amını yalamak mı? Kesinlikle. Buna bayılıyorum."

Bu bende bir kıkırdama ve utanç verici bir kızarma yarattı.

"İki tane daha,
boo." "I Love the
Pussy."

"Bu gerçek bir şarkı değil."

"Evet. Alpa Chino'dan I Love the Pussy."

"Filmlerdeki sahte şarkılar sayılmaz."

"Öyle. Bu bir şarkı. Sözlerini biliyorum. Sana söyleyebilirim."

"Bunu görmek için para verirdim."

"Bunun için bir raunt kaybetmem
gerekirdi." "Not edildi. Tamam,
bunu sana vereceğim. Bir kedi
şarkısı daha."

"Iggy Azalea'dan Pussy."

"Hiç duymadım." "Bak o
zaman.

Gerçek şarkı.

Kesinlikle am yemekle ilgili. Artık şarkılara isim
verebileceğimi anladık. Kendinize sormanız gereken soru şu.
"iPod'umda var mı?"

Dudaklarını büzdü ama önlenemez sırtışını, karşı konulmaz
gamzelerini gizleyemedi. "Tamam, sana inanıyorum. Bunu
ben kazandım.
yuvarlak."

Masum görünmeye çalıştım. "Hatırlayamıyorum, bu senin de bir ödöl seçebileceğin anlamına mı geliyor?"

"Ha! Sen tamamsın. Kuralları biliyorsun. Her zaman bir kaybeden vardır, yani ben sana iki borçluyum, sen de bana bir borçlusun." Kollarımı havaya kaldırdım. "Oh iyi. Birer tane için birbirimizi iptal etmeye ne dersin?"

Kazan, ikimiz için de kazan."

"Tabii ki hayır. Bunu zaten

konusmuştuk. Geri adım atmayı bırak

da pazarlık yapalım.

İlk ben başlayacağım. Benimki kolay. Benim için Alpa Chino şarkısını söyle. Şimdi ve burada. Hadi dinleyelim."

Ellerimle yüzümü kapattım. "Bunu yapmayacağım," dedim ona.

Konuşurken daha da yaklaşıyordu. "Ve bunu kaydedeceğim. Zil sesi olarak kullanmak istiyorum."

"Aman Tanrım. Bu berbat bir şey."

Beni sandalyemden kaldırıp kanepeye götürdüğünde kıkırdamaya başladım. Beni kucağına yanlamasına oturttu, parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı, gözleri o kadar sıcaktı ki üzerimde kalıcı bir iz bıraktı.

"Bana bunu yaptırırsan senden geri durmayacağım," diye uyardım onu, sevdiğim bir gamzesine dokunmak için uzanırken.

"Sözler, sözler. Şarkı söylemeye başla, tatlım. Ve seksi söyle." Onun için söyledim ama seksiliğin tam tersiydi.

Duramadım.

Bütün o aptal şarkı boyunca kıkırdadım.

Ve şaka yapmıyordu, gerçekten kaydetmişti, ancak kayıttan şarkı söylediğimi duyabileceğinden şüpheliydim, ikimiz de çok gülüyorduk.

"Tamam, tamam, sıra sende. En iyi vuruşunu yap."

"Aklıma tek bir uygun ödül geliyor. Bana bir sik fotoğrafı borçlu olacaksın."

Kahkahalarla güldü, beni kucağından kanepeye attı ve ayağa kalktı. "Bana sormak zorunda değilsin iki kez." Elleri fermuarına gitti.

Koluna bir tokat attım. "Daha bitirmedim.

Sıradan bir penis fotoğrafı değil. Sana mesaj atacağım, bu her an olabilir ve ne zaman olursa olsun, özel bir yere koşmalı, bir sik fotoğrafı çekmeli ve Ben."

"Bu çok kötü. Ya bir gösterinin ortasındaysam?" Tekrar oturdu ve beni tekrar kucağına çekti.

"Bu benim her iki galibiyetime, her iki ödülüne de sayılacak, bu yüzden bir gösterinin ortasında olsanız bile bunu yapmak zorundasınız.

On dakikalık bir süreniz olacak. Ve yüzünüz fotoğrafta olmalı. Ve fotoğrafta zaman damgası için bir şey olmalı."

"Sen şeytani bir kadınsın ama sanırım bunu yapmak zorundayım. O şarkı konusunda çok iyiydin."

Parmağı çenemi tekrar yukarı kaldırıyor, sıcak gülümseyen gözleri üzerimde iz bırakıyordu. Tekrar. Keşke o da

İkisini de yapmayı bırak. Biri dikkat dağıtıcı, diğeri
sürükleyiciydi. Sonsuz cephaneliğinde daha fazla silah.

"Seninle ne yapacağım ben?" Ona sordum, sesim soluksuz,
ciğerlerim nefessiz kalmıştı.

Havamı söndürdü. Ve kavgayı. "İnsanın aklını
başından alıyor," dedi gülümseyerek.

onun

boğuk

ses

eğlenceli çizgiyle çelişiyordu.

Burnunu çenemde gezdirdi, üzerimde nefes alıp verdi. "Biz
arkadaşız, değil mi?

Sence de iyi gitmiyor mu?" Adam çıldırmıştı. "Hangi
kriterlere göre değerlendiriyoruz? Eğer iyi gitmesi ikimizin
de aklını kaçırmaması anlamına geliyorsa, evet, sanırım iyi
gidiyor! Eğer sadece arkadaş olmamızı baz alıyorsak, feci
şekilde başarısız oluyoruz." Benden uzaklaştı ve sırtıttı,
cevabımdan gıdıklanmış görünüyordu, inatçı adam. "Bu
kadar tuzlu olma.

Çok iyi anlaşıyoruz ve çok eğleniyoruz. Bana bunu
kaçırmadığını söyle. Sana meydan okuyorum."

Önümüzdeki beş saniye içinde çok daha iyi bir yalancı
olmadığım sürece bunu yapamazdım ve cesarete gelince,
psh, buna kanmıyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Pastırmaya sarılı jalapeño poppers yedik ve sonra beni taciz ettiği için ona evimi gezdirdim.

Komşunun turuncu tekirine

daha

önce,

ama

I

Ona küçük ev ofisimi gösterdiğimi hatırladı ve onu masamın altında uyurken sırtüstü yatarken bulduk.

Tristan,

kim

hepsi

ni

sevdi

m

sevimli

Yaratıklar, gülümseyerek ona doğru gitti, kediye aldı ve hayvanın gevşek uykusunu bile bozmadan onu okşadı. Sihirli eller falan.

Bana baktı, kediye bir bebek gibi kucağına almıştı. "Adı ne?" Zihnim karardı. Her şey bitmişti.

Ama ben ona sadece kedicik diyordum ve onu turuncu tekir olarak düşünüyordum.

Doğaçlama yaptım. "Turuncu saçlarından dolayı ona Ginger diyorum."

Güldü ve bana tuhaf bir bakış attı.

"Danika, bu kedi bir kız. Nasıl olur da bir kız kediniz olduğunu bilmezsiniz?"

Ona söylemek istemediğim için dudağımı çiğnedim. Utanç vericiydi ama olsun.

"Komşunun kedisi. Ben etraftayken burada takılmasına izin veriyorum."

Ginger'ı yere bıraktı, o kadar çok gülüyordu ki iki katına çıktı. "Aman Tanrım! Komşunuzun kedisini mi çaldınız?" Savunmaya geçmişim. "Ödünç aldım. Otuz tane falan kedisi var. Onu özlediğinden bile şüpheliyim. Kendi evcil hayvanlarımı alamayacak kadar çok seyahat ediyorum."

Gülmeye devam etti.

Bir süre sonra ben de onunla birlikte gülmeye başladım. Ben bile bunun çok komik olduğunu görebiliyordum ve bu benimle dalga geçmekti.

"İşte bu yüzden bir erkeğe sahip olmak çok kullanışlı," dedi sonunda ve masamın arkasındaki sandalyeye yayıldı. Odanın içinde gülünç görünüyordu, çok küçüktü ve o da tam tersiydi. Aslında, tüm oda birdenbire bir dolap kadar küçük göründü, onun hayattan daha büyük varlığı odaya hükmediyordu.

"Takip etmiyorum," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Pekala, sadece şunu söyleyeceğim.

Yan komşumuz çılgın kedi kadın bekar, değil mi?"

Başımı salladım. "Ne yani, kedilerin bütün erkekleri korkutup kaçırdığını mı düşünüyorsun? "Bekâr değil çünkü otuz kedisi

var. Bir tanesi birbiri ardına oldu, bunu garanti ederim. Ve eğer bir erkeği olsaydı, çılgın kedi trenini en fazla dört, beş dakika sonra durdururdu. Gördüğünüz gibi, erkekler çok kullanışlı olabiliyor.

etrafta." Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı ve beni çaresiz bir kahkaha tufanına sürükledi.

"Bu ilginç bir bakış açısı," diye soluklandım. "Özellikle bir şeye mi değiniyorsun?"

"Evet. Seninle yaşamama izin vermelisin. Evcil hayvanları sevdiğini biliyorum ve çılgın kedi dürtülerini daha başlamadan bastırırım. Ve yemek yaparım."

Odadan çıkarken hâlâ gülümseyerek ona başımı salladım. Koridorda turun bir sonraki durağına doğru ilerlerken ona "Sen imkânsızsın," diye seslendim.

Bakmama bile gerek yoktu, arkamdaki varlığını *hissedebiliyordum*.

Ona odamı gösterirken ağzım açık kaldı. Daha önce temizlememiştim, yatağımı toplamamıştım. Dağınık değildim, ama bu gece tüm kıyafet değişiklikleri ve mastürbasyon seansı nedeniyle dağınıktı.

Odaya adımını attığı andan itibaren gözleri yatağa yapışmıştı. Ben de onunla birlikte baktım ve onu neyin etkilediğini hemen anladım.

Ucuz pamuklu araflardı, ama pamuğın en güzel yanı, yeterince yıkadığınızda gerçekten çok yumuşak olmasıydı.

Ve o arafları seviyordum. Onları yıllardır kullanıyordum. Kaç yıl olduğunu düşünmeyi reddediyordum.

Başka araflarım da vardı, güzel araflar, hatta bunlardan çok daha güzel takımlar, ama onlar sadece iyi olanları yıkadığım zaman kullanılıyordu.

Ne yazık ki, ucuz olanlar da farklı araflardı, beyaz ve ağartılmış sarı gül goncalarıyla desenliydi.

Buraya geleceğini söylediğinde bir noktada buraya geleceğimizi biliyordum. Neden arafları değıştirmedim?

Ve tabii ki, aşırı gözlemci piç kurusu hemen fark etmişti.

"Bunları hatırlıyorum," dedi, ses tonunda saygı vardı. Kendisi yatağa doğru ilerledi, ellerini kumaşın üzerinde gezdirdi, yüzünü gömmek için eğildi.

"Bunlara ilk kez bindiğimizde..." diye devam etti.

"Biliyorum." İçimi çektim. arafları kaldırmalıyım. Şimdi benim bilmediğim şeyler hakkında konuşmak isteyecekti. konuşmaya hazırım.

"Buraya gel," dedi boğuk bir sesle.

Başımı salladım ama bana bakmıyordu, yanağını sarı gül yastık kılıflarından birine bastırmıştı.

"Buraya gel," dedi yine.

Dudağımı ısırarak yanına

gittim.

Yavaşça ama kararlı bir şekilde beni yanına çekti, ikimiz de sırt üstü yattık, kollarımızın yanları birbirine değiyordu.

"Bu çarşafı hatırlıyor musun?" Yutkundum.

"Tabii ki biliyorum.

Onlar *benim*

çarşafı." "

"İlk seviştiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Onu bu konuda şımartmamalıydım, bunu biliyordum ama ağzım beynimi dinlemeyi reddetti. "Üstte olduğumu ve bunun seni kızdırdığını hatırlıyorum."

Bana bakmak için yan dönerek gülümsedi. Gözleri o kadar yumuşaktı ki tüm bedenim onlarla birlikte yumuşadı. "Bunu hatırlıyorum. Tanrım, bana o kadar iyi biniyordun ki, sadece beni çıldırtmaya çalıştığını biliyordum, ama bunu bilmek bile işe yaradı. Hayatımın en iyi yolculuğu."

Kızardım ve gülümsemeye başladım.

I

Elimde değildi. Ben de sormadan edemedim, "Öyle mi?"

"O noktaya kadar. Aklımı başımdan almayı

bitirmemiştin,

Yine de bunu biliyorsunuz, çünkü bir sonraki sefer daha da iyiydi."

"Bu eşyaları teste tabi tutuyoruz."

Birden gerildi. "Ayrı kaldığımız süre boyunca bunları mı kullandın?"

Ne sorduğunu biliyordum. "Sadece tek başımayken."

Çarşafı Tristan'a sadık kalarak saklamıştım.

Benim için zorba.

Berbat durumdaydık. Çok fena

batmıştık.

Eli karnıma gitti, ince tişörtümün üzerinden hafif bir dokunuşla okşadı. "Bu çarşafı seviyorum. Sen bakmıyorken ya da sen bakıyorken onları senden çalacağım."

Güldüm. "Senin yatağına bile sığmazlar. Sadece bir kraliçeye sığarlar."

"Umurumda değil. Onları battaniye gibi kullanacağım."

Daha sert güldüm, sonra üzerime doğru hamle yapınca aniden durdum.

Bu savaşı ne zaman kaybettiğimi merak ederek ona baktım. Muhtemelen daha başlamadan kaybetmiştim. Andrew'un hiç şansı olmamasına şaşmamalı. Kimsenin olmamasına şaşmamalı. Kim yapabilirdi ki? bu güzel, hayattan daha büyük adam örneğiyle yarışabilir mi?

Bana hamle yapmadı ya da en azından beklediğim şekilde yapmadı.

Bana doğru eğilmek yerine, gömleğimin eteklerini kaldırarak göbeğimi ortaya çıkardı ve ardından şortumu göbeğimden leğen kemiğime kadar tenimi ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti.

Birkaç uzun, sivri yara izi oradaki deriyi çürütüyordu. Umduğumdan daha fazla solmuşlardı ama yine de gözden kaçmaları imkânsızdı.

Parmaklarını her birinin üzerinde gezdirdi, ifadesi çok boştu ama benimki kadar boş değildi. "Bana bunların ne olduğunu söyleyecek misin?"

Bu konu hakkında konuşmaktan mutlu değildim ama bir an önce bitirmek istiyordum.

"Onlar

bir şey

değil.

Tamamen

yüzeysel," diye

yalan söyledim.

Uzaktan yakından

yüzeysel değil. Tam

tersi.

Bu yaralar son derece zararlıydı. "Kazadan mı?" diye

sordu, yüzü hâlâ boştu.

"Evet. Sadece biraz sıyrık aldım.

Dediğim gibi, tamamen yüzeysel. Kibrimden başka bir şey incitmedi." Yavaşça ama kararlı bir şekilde şortumu yukarı çektim ve izleri kapatmak için gömleğimi aşağı indirdim.

Avuçlarını gözlerine sürterek doğrulup oturdu. "Bunun en

sevdiğin şey olmadığını biliyorum ama konuşmamız
gereken bazı şeyler var."

Bu beni kızdırdı. Bu konuya girmeden önce birkaç hafta bile geçiremez miydik? Bir kez olsun eğlenemez miydim? Ama bunu düşünürken bile, *benim* için açıklığa kavuşturmasını istediğim birkaç şeyi hatırladım.

Ayağa kalktım ve yürümeye başladım.

"Tamam, konuşmak mı istiyorsun? Hadi konuşalım." Ses tonum gergindi, kollarımı savaşa hazırmışım gibi önümde kavuşturmuştum.

Çünkü öyleydim.

"Ben onunla çıkarken Milton'ı dövdün mü?" diye sorarken volta atmaya devam ettim. Ona bakmak için boynumu çevirdim.

Bana çok masum bir bakış atmaya çalıştı ama ben buna inanmadım. "Affedersiniz?"

"Aptal numarası yapma. Cevap ver

bana." "Tam olarak ne zamandan

bahsediyoruz?"

"Oh, onu birden fazla kez mi dövdün?" Alaycı bir ses tonuyla karşılık verdim. "Onunla bir gün çıktım Cuma günü. Bir hayır etkinliği. Orada fotoğrafçılar vardı. Onu bir sonraki görüşümde, Pazartesi günü, bir kavgayı kaybetmiş gibi görünüyordu. O kavga seninle miydi?"

Yavaşça, keskin bir şekilde konuştum,

kare bir cevap almaya kararlı.

"Oh, o..." Bana cüretkâr bir gülümsemeye dönüşen ilgi çekici bir yüz ifadesi takındı. "Evet. O bendim.

Kendimi savunmam gerekirse, aklımın alamayacağı kadar kışkırtılmışım. Ve bir dahaki sefere, şey, bunu o istedi. Bu

kadar sinirlenme.

Bu konuda. O büyük bir çocuk, bununla başa çıkabilir. Kelimenin tam anlamıyla kendi boyumda biriyle uğraşıyordum."

Başımı öfkeyle salladım, çünkü üzgün olmadığı belliydi ve dahası, sapkın bir şekilde, utanmaz itirafını bir tür sevimli buldum.

Ve daha da kötüsü, "Yaralanmadın, değil mi?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Aptal, aptal bir kızdım. Gerçekten umutsuzdum.

Ayağa kalktı ve bana yaklaştı, bana sımsıkı sarıldı, yüzü boynuma gömüldü. "Sen çok tatlısın, biliyor musun? Bana zarar vermedi. Hem de hiç. Bir çeşit hayal kırıklığıydı, gerçekten. Daha zorlu biri gibi görünüyordu. Biliyor musun, bu ikinci sefer

"Ne zaman bir kavgaya karıştım?"

"Onu *ikinci* kez mi dövdün?"

"Seni yalnız bırakmamı söyledikten sonra seni aramaya devam ettiğini biliyordum. Nereden bildiğimi sormadan önce, onu bulup sormaya karar verdim. Bu ikinci seferdi. Aramayı bıraktı, değil mi?" Buna ne diyeceğimi bilemediğim için öylece bakakaldım.

"Tamam, benim sıram," dedi Tristan.

Geri çekildi ve sorusunu düşünürken yüzündeki tüm mutluluk kanadı. Şakağında bir seğirme başladı ama yine de devam etti. "Milton'la yattın mı?" Kelimeler ağzında çalkalanıyordu, sanki midesi kaldırmıyordu.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Tristan," diye uyardım onu.

Güvenli bölgeden ne kadar çabuk uzaklaşmıştık.

"Sizi son altı yıl hakkında sorguya çekmeyeceğim. Sadece *onun* hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Bunu benim tek özgürlüğüm olarak düşün. soru."

Ayağa kalktım ve adımlarımı hızlandırmaya başladım, her saniye daha da tedirgin oluyordum.

"O

sizi daha yüz­süz birinden daha fazla mı rahatsız ediyor? Tanımadığınız birinden?"

"Evet," dedi basitçe.

"Tamam. Hayır. Onunla hiç yatmadım. Hiç o kadar ileri gitmedi. Şimdi sıra bende."

"Sıra sende," diye temkinli bir şekilde kabul etti.

"Bana senden ve *kız kardeşimden* bahset." Kaşları birbirine çarptı. "Dahlia mı?"

"Evet. O kız kardeş. Bana ikinizin arasında ne olduğunu anlat."

"Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Elimden geldiğince ona ve Jack'e yardım etmeye çalıştım, yardıma ihtiyacı olduğunda bir telefon uzaklığında olmaya çalıştım, ama hepsi bu."

"Saçmalık. Jack üç yaşındayken bana ikinizi öpüşürken gördüğünü söyledi. Dahlia'yla yüzleştım ve o da doğru olduğunu teyit etti, ancak bana daha fazla bilgi vermeyi inatla reddetti. *Tam olarak* ne olduğunu bilmek istiyorum. Onunla çıktınız mı?" Adamın nefesi bir anda tedirgin bir iç ekiş. "Hayır, tabii ki hayır. Gerçekten bunu yapacağımı mı düşündün?" Sesi azarlayıcı bir hakaretle doluydu.

İnatla çenemi tuttum. Hiçbir suçluluk duygusu beni olanları duymaktan alıkoyamayacaktı. Çok iyi bir tane bile. "Bana ne olduğunu anlat. Onu öptün mü? Öpmediysen de Jack'in neden öptüğünü düşündüğünü söyle."

"Hamile ve yalnız olduğunu öğrenir öğrenmez onu kontrol etmeye başladım. Bir ağabeyin yapacağı gibi.

Çünkü ben öyleydim. Onun ailesine gelin gitmiştim. Aileyi ciddiye aldığımı biliyorsun.

Ve o, şey, her zaman bana karşı aptalca bir aşkı vardı. Açıkçası, sinir bozucuydu. Bu saçmalığa başladığında benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu bile. Ama ona hep iyi davranmaya çalıştım, çünkü o senin küçük kardeşindi, ve ona göz kulak olmaya çalıştım, çünkü o *senin küçük kardeşindi*. Sanırım o daha çok şey anlıyordu. Bir gün Beni öptü, Jack'in önünde bana bir öpücük kondurdu. Sisteminden çıkmasına izin verdim; benim tarafımda, onun tarafında olan her türlü sanrıyı besleyecek hiçbir şey olmadığını görmesine izin verdim. İşte bu kadar. Olayı anladı. Son."

"Bunu bana neden söylemedi ki?"

"Kim bilebilir ki? Sana karşı hissettiklerime, benim üzerimdeki gücüne hep içerlemiştir. Belki de bunu geri almanın küçük bir yolu olarak gördü. Mesele şu ki, aramızda hiçbir şey yoktu. Tabii ki yoktu. Bunu sana asla yapmazdım.

Küçük kız kardeşin mi? Hadi ama. *Asla*." Öyle bir rahatlama dalgası hissettim ki neredeyse sendeleyecektim.

Ona inandım. Sadece inandım. Dahası, onun böyle bir şey yapabileceğinden nasıl bu kadar emin olabildiğimi merak ettim.

Belki de buna inanmak istemiştim.

Belki de ona olan saygımı azaltmak için daha fazla neden arıyordum.

Çok uzun zamandır hayatta kalma modundaydım. Ve şimdi bana her ne oluyorsa, bu ancak tam tersi olabilirdi.

Tristan'ı bilgi avcılığı ruh halinden çıkarmak için sadece birkaç soru yetmişti. Bunun işe yarayacağını biliyordum, buna güvenmiştim.

Bu savaşımızda cephanesi olan tek kişi o değildi.

Yine de planlamadığım şey, onun kendi gibi davranmasıydı. Çok geçmeden beni öpmeden, hatta öpmeye bile çalışmadan gitti ve kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim.

Belki de daha iyiye gidiyorduk. Belki de teorim (Aşinalık özdenetimi geliştirir) doğrudu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ondan sonra birkaç gün ondan haber alamadım ve sonra beni arayıp gelmemi istediğinde havaalanındaydım ve beş günlüğüne New York'a gidiyordum.

Yine de beş dakikalık bir konuşma içinde, döndüğüm gün beni evine gelmeye ikna etti.

Aslında jetlag olmuş, seyahat yorgunu bir halde kendimi doğrudan havaalanından onun evine giderken buldum. Ne yapabilirdim ki? O sıkıldığını ve beni beklediğini telefonda söylemişti. Bunu kim geri çevirebilirdi ki?

Görünüşe göre ben değilim.

Havaalanından sadece beş dakika uzaklıkta bulunan Sophia's adlı eski bir İtalyan restoranından paket servis aldım. Eskiden Bev's'e teslim ederdik. Çok lezzetliydi ve altı yıldır yememiştim.

O yemeği ben istedim.

Beyaz tişörtü ve kot pantolonuyla nefis görünen bana kapıyı açtığında uzun uzun kucaklaştık.

Kabuk dolması ve kalorisine değeceğini düşündüğüm en yağlı sarımsaklı ekmekle karnımızı doyurduk.

Neredeyse evine giderken bir içki dükkânından bir şişe şarap almak için duracaktım. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamadan önce arabayı park etmiştim.

Alkolün hesaplı bir şekilde yokluğu o akşamki yemeğimizi eski günlerden farklı kılmadı. Hayır, eski günlerden değil. Eski *güzel günler*. Harika günler.

Akşam yemeğinden sonra kendimi yine onunla kanepede buldum, en sevdiğimiz programı birlikte izledik ve en başından beri daha ileriye gideceğini bildiğim özgürlükleri yavaşça almasına izin verdim.

Sonunda kanepede arkamda uzanmaya başladı, bir kolunu üzerime attı, diğerini başımın altına koyarak sert bir yastık gibi kullandı.

İzlediğimiz programa güldüm ve vücudum onu okşayacak kadar hareket etti. Bu kısa temasla sırtım içgüdüsel olarak kamburlaştı ve popomu sanatsız bir davetle ona doğru sertçe ittim.

Aklım buna hayır dedi ama ne yazık ki hain bedenimden birkaç saniye daha yavaştı.

Sert bir nefes çekti.

En ince buzun üzerindeydik, bu yüzden kırıldığında ve ikimiz de içeri girdiğimizde şaşırılmış gibi bile yapamadım.

Kapısından içeri girerken hissettiğim belli belirsiz ihtiyat kalıntısı, katıksız cinsel unutulma vaadiyle çabucak aşıldı.

Fiziksel ihtiyaç korkunç bir şey olabilirdi ve geri kalan yükümüzün ne kadar dağınık olduğu konusuna girmeme bile gerek yoktu.

Elleri kıyafetlerimin üzerinden göğsümü okşuyor, sert meme ucumu parmaklıyor, uysal etimi yoğuruyordu.

Üstümde sütyen vardı, bu yüzden eli bluzumun yan tarafına girdiğinde doğrudan tenimle temas etti. Nefes nefese kendimi onun eline doğru ittim.

Ellerim pantolonumun önüne gittiğinde ağzı boynumdaydı, gözlerim zevkle kapalıydı. Arkamda kot pantolonunun düğmelerini çözmeye çalıştığını hissettim.

Pantolonumu tamamen çıkarmadım, sadece kalçalarımı geçip dizlerimin etrafına dolanması için ittim.

Arkamı dönmeyi bile başaramadım.

Çıplak tenini üzerimde hissettiğim an, sertliği içime girerken tek bir amacımız vardı. Onu mümkün olan en hızlı şekilde içime sokmak.

Ellerinden biri kalçamı kavradı ve bana doğru sertçe iterken beni sabitledi.

Sırtım eğildi; vücudum onun girişine izin verecek şekilde bükülene kadar kıvrıldı.

Sert bir küfürle içime girmeye başladı. Yavaş yavaş girmesi gerekiyordu, dolgunluğu bunaltıcıydı, işlenen her ham hassas sinirin şehvetli hissi beni o kadar çılgına çevirdi ki yumruğumu ısırdım.
umutsuz bir kısıtlama girişimi.

Elini aşağıya sarkıttı, klitorisimi hafif ve hızlı bir dokunuşla okşadı, bu arada sikinin amcığma ilerleyişi her zamanki gibi yavaştı.

"Lütfen," diye seslendim.

"Aceleyle getiremem. Bunun bir daha ne zaman olmasına izin vereceğini bilmiyorum ve son birkaç sefer o kadar hızlı, o kadar aceleyle geldi ki, daha fazla tadını çıkaramadığım için pişman oldum."

Kalçalarımı sabırsızca oynattım. Daha derine gitmeye devam etti,

Tamamen suya battığında tamamen durdu. Geri çekmek ya da itmek yerine kalçalarını döndürmeye başladı, içeriye doğru kayıyor, shaftını etrafında sürüklüyor, sinirlere çarpıyor, kıvılcımlar çıkarıyordu.

Bunun neden olduğu hisler gözlerimi yuvalarından çıkarmıştı ve ateşim varmış gibi titriyordum.

"Bu çok fazla," diye nefes nefese kaldım, bir elim saçlarını kavramak için havalandı, diğeri sehpayı uzandı. Sadece kenarına ulaşabildim. Tırnaklarımı üzerinde gezdirdim ve yumuşak koyu renkli ahşap kaplama parmaklarımın altına girdi.

Hasarı saklamak için çok uğraşacak.

Beni o şekilde getirdi.
ve onun acımasız parmakları. Elini omzuma sertçe
bastırarak beni altından karnımın üzerine yatırana kadar
yuvarlarken hâlâ sikini sıkıyordum.

Onunla birlikte hareket etmeye başladı.

sonra derin itişler beni koltuğuna yapıştırdı.

"Siktir, Danika. Bunu ne kadar sık düşündüğüm hakkında bir
fikrin var mı? Bu lanet şeyi ne kadar sık düşündüğüm
hakkında bir fikrin var mı?

Aklım hep burada, bu ilahi amcığa gömülü. Bunu ne kadar
özlediğimi biliyor musun?

Seni özledim mi?"

İnledim, ama beni bombardımana tutmayı bitirmemişti -
itişleriyle ya da sözleriyle. Küfrederek, överek, kızıştırarak,
okşayarak devam etti.

Bu arada, zar zor nefes alabiliyordum, yüzüm kanepeye o
kadar gömülmüştü ki.

Bağırdı, sesi sert ve alçaktı, boşalırken o mükemmel açıyla
bana sürtünüyordu.

Ben de boşalmaya çok yaklaşmıştım, o kadar yaklaşmıştım
ki çekilirken ona küfretmeye başladım.

"Şşş, tatlım. Tuttum seni. Hadi yatağa gidelim. İşim bitmeye
yakın bile değil."

Üzerimden indi ve koltuktan kalkmama yardım etti.

Pantolonumu beceriksizce yukarı çektim, kafam karışmıştı.
"Çok hızlı ayağa kalktım," dedim ona. Yüzükoyun yatarken,
kıcını kaldırıp dik durmak ve yönünü bulmak için duraklamak
zorunda kalmamak mümkün değildi.

Beni kendine doğru çekti, kolunu omzuma atarak beni kendine yasladı.

Saçlarıma, kulağımın hemen arkasındaki hassas noktaya sokuldu.

"Benimle yatağa gel," dedi çok ama çok sessiz bir şekilde.

Cevap vermedim, vermem gerektiğini de düşünmedim, çünkü beni merdivenlere doğru çekıştirmeye başlamıştı bile.

Yatak odasının kapısında durakladım, her şeyi kavramak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Duvardaki benim resmim olan devasa tablo elbette ilk odaklandığım şey oldu. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordum. Kim eski sevgilisinin doksan bin dolarlık bir resmini alıp yatak odasına koyar ki?

Çok çarpıktı. Ve kahretsin, bir parçam bunun şimdiye kadar yaptığı en tatlı şey olduğunu düşünüyordu.

Bir süre sonra dikkatim geniş odanın geri kalanına kaydı.

Yatağını ölçtüm. Gördüklerimden memnun değildim. Göz korkutucuydu. Kocaman ve kırmızıydı ve bir yataktan çok minyatür bir ev gibi inşa edilmişti.

Ona bir bakış attım. "Bu senin işkence odan mı?"

"Bu bir Çin düğün yatağının modifiye edilmiş bir kopyası."

"Bu benim soruma tam olarak cevap olmadı."

Pantolonumdan başlayarak beni soymaya başladı. Elleri külotuma gittiğinde, uzaklaştım.

"Hadi yatağa girelim," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

Başımı salladım, hala o yatağa bakıyordum, daha da her saniye daha da tedirginleşiyordu. "Neden böyle bir yatağın var, Tristan?"

"Hadi gel." Elimi tuttu, beni ona doğru çekmeye çalıştı.

Onu silkeledim. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Benim için *sürprizlerin var mı?*"

Derin bir iç çekti, bir elini saçlarında gezdirdi ve öylece durdu, BDSM'ye aitmiş gibi görünen bir yatağı olan bir adam için çok kararsız görünüyordu.

oyun alanı.

Çenemi tuttum ve ona doğru ilerledim. Beni takip etmeye çalıştığında, uyarıcı bir el kaldırdım. "Orada kal." Sesim soğuktu.

Bir bakıma güzeldi, kırmızıya boyanmış ve karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Kararlılıkla içeri tırmandım. Yatak yumuşaktı.

Üzerinde sürünürken dizimi bile acıtmadı.

Baş taraftaki çekmeceleri gördüğümde şüphelerim doğrulanmıştı. Onları açmama bile gerek yoktu ama açtım.

Kelepçeler. Halatlar. Ve adını söyleyemediğim ama amacını bildiğim bir sürü başka şey.

Yatağın açıklığına geri döndüm, bacaklarımı salladım ve uzun bir süre orada tünedim, zihnim yarışıyordu.

Gözlerim yine benim resmime takıldı. Aylardır onda olmalı.

Eski sevgilinizin tüm iğrenç sapkın yatak aktivitelerinize tepeden bakan seksi bir resmi nasıl iyi gidebilir ki?

Tabloyu işaret ettim. "Bu sapıklık da neyin nesi? Bence bu aslında bağlardan daha kötü. Sen

"Başka kadınları becerirken resmimin *seni izlemesini* ister misin?"

"Ne kadar güzel bir kız, ne kadar pis bir ağız." Sesi boyun eğmiş ama yine de düşküdü.

Ona ters ters baktım. "Bana şirinlik yapma. Bu saçmalığı bana açıkla.

Şimdi."

"Yıllardır bu yatakta kimseyle birlikte olmadım, tamam mı? O resimdeki senin izleyeceğin bir şey yok." Durakladı.

"Bol miktarda mastürbasyon dışında. Ama bunun dışında, Boyacı Danika'nın şikayet edecek bir şeyi yok. Ve açıkçası, bana göre, Boyacı Danika beni mastürbasyon yaparken izlemeye bayılıyor." Gözlerimi kocaman açmış, elimi sallamaya devam ediyordum. ona kafa atıyor.

Omuz silkti, utangaç görünmeye çalıştı ama başaramadı, sonra düpedüz gülümserken yere baktı. "Çok mu uzak?"

Onu görmezden geldim, hâlâ o kelepçelere ve uzun süredir yatakta kimsenin olmadığına dair yorumuna takılmışım.

O otel süitinin emrinde olduğunu hatırladığımda, bu yorumla uzlaşmak kolay oldu.

Ve kısıtlamalar, şey, bir şey yaşamadığımı söylemek yalan olur.

sapık olduğunu biliyordum. Sadece onun için bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim.

Yatak bana bir yaşam tarzını

hatırlattı. Bana Frankie'yi hatırlattı.

"Frankie ve James'ti, değil mi?

O sapık herifler seni karanlık tarafa mı getirdi?"

O gülmeye başladı. Kendi sözlerimi duyunca ben de gülmeye başladım ve ikimiz de uzun süre duramadık.

"Aslında sendin."

Bu benim kafamı çok karıştırdı. "Nasıl
anladın?"

"Her şey seninle başladı. Teslimiyet, kısıtlamalar. Fetişim
yok ama kesinlikle bir tercih buldum. Seninle birlikte.

Tekrar çıkmaya başladığımda, cinsel tetikleyicilerim
duyarsızlaşmıştı.

O zamanlar kafayı bulamamak yardımcı olmuyordu. İşleri
heyecanlı kılmak için fazladan bir şeye ihtiyacım vardı,
Çünkü çok uzun bir süre herhangi bir konuda
heyecanlanmak benim için çok zordu."

Ayaklarıma baktım. "Biliyor musunuz? Artık bu konu
hakkında konuşmayalım.

Anladım. Ama açık konuşayım, eğer bana şaplak atmaya
kalkarsan muhtemelen taşaklarına dizimi geçiririm."

Güldü. "Ben şaplak atmam. Ne yaptığımı biliyorsun.
Seviyorsun
ne yaptığımı."

"Tanrım, altı yıl içinde neler neler olabiliyor ama yine de hiç
zaman geçmemiş gibi geliyor."

"Bunu nasıl yaptığımı bile bilmiyorum," dedi Tristan usulca.
"Buradan geriye dönüp baktığımda, bu kadar uzun süre
hayatımın dışında kalmana izin verecek gücü nereden
bulduğuma dair hiçbir fikrim yok." Kıpırdayan ellerime
baktım.

"Sen güçlü bir adamsın. Bulduğum yerden gayet iyi idare
etmişsin gibi görünüyor."

"Her zaman güçlü olan sendin." Kaşlarım birbirine çarptı.
"Saçmalık."

"Bitirmeme izin verin. Öyleydin. Kız olman ve yumruk yumruğa kavgalara girmemen benden daha sert olmadığın anlamına gelmez. Acınla yüzleştin. Her zaman da yüzleştin. Buna ne kadar hayran olduğumu anlatamam. Keşke ben de senin gibi olsaydım.

Ben de

Başıyorum. Daha fazla hayranlık duyduğum kimse yok.

Kaçamazsın

herhangi bir şey."

Yatağında oturuyordum, az önce kanepesinde sevişmiştik ve *arkadaşmışız gibi* davranıyorduk ve bu da boynumu büküp ona bakmama neden oldu, gülümsemem alaycıydı. "Bütün bunlara ne diyorsun? Bu şekilde birlikte olmak, sadece arkadaşmışız gibi davranmak? Sence *de inkâr etmek bir* çeşit kaçış değil mi? uzakta mı?" Geldi ve yatakta yanıma oturdu.

Tek kelime etmeden ya da görünüşte herhangi bir çaba göstermeden beni kucağına aldı. Beni sertçe kendine doğru çekti, kollarını sıkıca sararak yüzümün öne dönük olmasını sağladı. Onun yüzünü göremiyordum. bu pozisyonda yüz.

"İnkâr etmiyorsun, yani bu senin için kaçmak değil. Benim için belki, ama senin için değil."

Kısa bir kahkaha attım. "Peki benim durumumda buna ne diyorsun?"

"Yazık." Sesi sessiz, saygılı bir ifadeydi. "Bana acıdınız.

İnkâr ediyorum, kendime bunun benim için olduğu gibi senin için de daha fazla olduğunu söylüyorum." Kollarında nefes alamıyordum. Adil davranmıyordu. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum ama yine de çekip gitmedim.

"Bunu yapmaya devam edemeyiz, Tristan. Bana böyle şeyler söylemeye devam edemezsin. arkadaş olarak kalmak." Sözlerimde inançtan çok çaresizlik vardı.

"Duramam Danika. Lütfen benden bunu isteme. Bu hayatımın düşüşü için bir tuzak olsa bile, yine de çekip gidemem, ve geri çekilemem. Görmüyor musun? Şu anda yaşadığımı hissediyorum ve böyle hissederken *hiçbir* şeye geri dönemem. her seferinde bir günü atlatmak, *hayatta* kalmak, tutunmak yerine Geçen her saniyenin üzerine, her günün hiç bitmemesini dileyerek. Her gün aynı yerde olduğunu bilmek Seni görmeye geldiğimde benimle konuşacağını, benim için güleceğini ve beni güldüreceğini ve hatta, eğer çok yardımsever hissediyorsan, bazen seni tutmama, sana dokunmama ve hatta içinde olmama izin vereceğini. Şu anda umutla yaşadığımı ve bu umudun beni başka hiçbir şeyin destekleyemeyeceğı kadar desteklediğini görmüyor musunuz?

Üzgünüm ama bunu yapmaya devam etmek zorundayım. Duracak kadar güçlü değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Dediğim gibi, güçlü olan hep *sendin*."

Sonunda gözlerim kapanmıştı, dudaklarım titriyordu. "Oh Tristan, ne *yapacağız*?"

"Sen ne istersen, tatlım. Neye izin verirsen."

Çok ileri gitmeden o evden çıkmam gerektiğini biliyordum ama o anda kollarından kurtulmaya çalışacak gücüm yoktu.

Onlar

beni zayıflattı, güçleriyle değil ama şefkatleriyle.

Beni uzun süre tutmasına izin verdim ama gecenin bir vakti kalkıp gidecek gücü kendimde buldum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DANIKA

Tristan ya Vegas galerisinin öne çıkan fotoğrafçılarından biriyle birdenbire çok ilgilenmeye başlamıştı ya da onunla daha fazla zaman geçirmemi sağlayacak yeni bir yaklaşım bulmuştu,

Çünkü bir sonraki Perşembe günü galeride mesai saatleri dışında özel bir gösterim ayarladı.

Onu erteliyordum, bu yüzden ikincisi olduğunu düşünme eğilimindeydim. Bu konuda endişe verici olan şey, buna verdiğim tepkiydi. Söylediği ve beni ters yöne koşturması gereken onca şeyden sonra bile beklentiden başım dönüyordu.

İzin günümün akşamıydı ve bu tür gösterimlerle ilgilenen tek kişi ben olduğum için kendimi giyinip kuşanıp akşam dokuzda işe gelirken buldum.

Baştan çıkarıcı bir şekilde giyinmişim ve bu hiç de ince değildi. Bu, normal bir iş gününde yanıma alabileceğim bir kıyafet değildi.

Elbise kaburgadan dizlere kadar oturan siyah bir kılıftı. Göğüsten aşağıya doğru uzanan tek utanmazca şey, bir uyluğun yukarısına doğru uzanan yırtmaçtı.

Üst kısım ise tamamen kontrolden çıkmıştı. Krem rengi ipekten yapılmıştı ve yakası o kadar derindi ki askısız bir sütyen bile giyemezdim. Kolları büzgülü ve omuzlarıma hafifçe asılmıştı, onları orada tutan bir duadan başka bir şey değildi.

Ve kumaş çok inceydi, bu yüzden en ufak bir esinti göğüs uçlarımin dikkat çekmesine neden oluyordu.

Ve o anda bana doğru gelen hafif bir esintiden çok daha büyük bir şey vardı.

Galeriye girdim ve Tristan'ın birkaç dakika arkamda olduğunu bilerek eşyaları yerleştirmeye başladım.

İçimde her şey normalmiş gibi hareket etmeye çalıştım ama bu bir yalandı.

En derin zonklama midemin çukurunda kök salmıştı. Israrcıydı, gece gündüz benimle kalıyordu.

Uyanık ya da uykuda, bedenimin bana sırt çevirdiği gerçeğinden kaçamıyordum.

En lezzetli ıstırap türüydü, sürekli içinden *zonkluyor*.

Duyularımin her biri canlanmıştı.

Geldi, bana şöyle bir baktı ve çok resmi, neredeyse kaskatı kesildi.

Şaşırmıştım, çünkü yanağına bir öpücük bile kondurmadan, mevcut koleksiyonda yer alan bazı fotoğrafların gösterilmesini istedi, sanki Bu konuda araştırma yapmıştı. Sanata olan ilgisi

Sanki bu işkence dolu buluşmayı ayarlamasının nedeni gerçekten de buymuş gibi.

İşte o zaman bu toplantının bir maskaralıktan başka bir şey olduğunu düşünmediğimi, bir an bile aklımdan geçirmediğimi anladım.

Bu kadar yanıldığım için hiç de hoşnut değildim. Ve vücudumun içinde bulunduğu durum, ki bu kesinlikle onun hatasıydı, meseleyi daha da kızıştırdı.

İçimdeki zonklama, içimdeyken yeterince kötüydü,

yavaşça,

sinsice,

oldu

yayıliyordu. Ona bir bakışım, aynı havayı paylaştığım varlığının hafif bir hissi ve o dayanıksız kap *kırıldı*.

Böyle özel bir gösteri planlayan herhangi biriyle çalıştığım gibi onunla da çalışmaya çalıştım.

ilgisini çeken fotoğrafları, siyah oda adını verdiğimiz ve fotoğrafçının kristale gömülü kağıdındaki renk çeşitliliğini en iyi şekilde göstermek için aydınlatmayı ayarlayabildiğimiz bir odada sergiledi.

Belirli bir kırmızı kanyon parçasını kurdum, gerçek çerçevelemenin nasıl görüneceğine dair hızlı bir maket yaptım. Odanın arka tarafındaki uzun kanepeye oturdu ve ışıklarla oynarken ona doğru döndüm, solan renk tonlarının bile nasıl parlak olabileceğini gösterdim.

Ama bu his, bu *zonklama*, kalçalarım, göğüslerime, dudaklarım, karnıma doğru ilerlemişti. yüzümü buruşturmadan, hatta bazen yüksek sesle inlemeden hareket edemiyordum. Onun yanında bulunduğum birkaç dakika içinde Kısa bir rahatlama için bir kez daha pes etmeye hazırdım. Mesele ona tamamen direnmek değil, incelikle katlanmak ve umarım gururumu kurtarmak için bunu onun fikriymiş gibi göstermek oldu.

Ama beni zorlamamıştı bile. Bu sefer baştan çıkarma falan yoktu. Ve bu çok daha kötüydü.

İçimdeki sapkın bir parçanın onun da bunu hissettiğini bilmesi gerektiğini kabul ettim. Bu gece onun için neredeyse belime kadar açık bir elbise giymiştim ve bana neredeyse hiç bakmamıştı. Her nasılsa, bu en hızlı baştan çıkarma yöntemi.

Onun sahte ya da başka türlü kayıtsızlığı beni tamamen çözdü. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Oturmak için

hareket ederek sordum. Ben odadaki ışığı fotoğrafın üzerinde oynayacak şekilde ayarlarken onun yanındaydı. Parlakta başlattım, sonra neredeyse karanlığa kadar soldurdum, sonra işlemi tekrarlayarak ne kadar canlı olduğunu gösterdim tam ışıklandırma olmadan da görünebilir.

Ona çok yakın oturdum. Çaresiz bir hareket

gibi geldi,

am

a

be

n

olabilir

O anda çaresiz olduğumu kabul edin.

Homurdandı. Mağara adamı gibi *homurdandı*.

Tuhaftı ve nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

"Başka bir tane deneyeceğim. Bu serideki kırmızıyı sevdiğini biliyorum. Renklerle gerçekten oynayan, içinde ışık huzmesi olan bir tane daha var."

Ayağa kalktım, yanından geçip kapıya doğru ilerledim. Elini kalçama koyarak beni durdurdu, sonra yavaşça yüzümü ona çevirdi ve iki eliyle belimi kavradı. Ona baktım, zor nefes alıyordum ama bunu göstermemek için mücadele ediyordum. Sanki bir mil koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım.

Delilikti.

Bana bakmadı. Hâlâ başının üst kısmını seçebileceğim kadar karanlıktı. Benim gibi nefes alıp almadığını duymak için yeterince sessiz olmaya çalıştım, ama kalbim O kadar gürültülü atıyordu ki, ötesini seçemiyordum.

"Işığı tekrar aç," dedi bana, sesi kısık ve boğuk.

Uzaktan kumandayı almak için uzaklaşmak zorunda kaldım, ışıkları tekrar parlak konuma getirirken ellerim titriyordu.

"Buraya gel," diye kabaca emretti.

Alaycı bir söz ağzımdan çıkmaya çalıştı ama gözlerindeki bakış herhangi bir ses çıkmasını engelledi. ciğerlerimi terk ediyordu. Ona doğru hareket ettim, ellerim çok fazla değil Ona dokunmamak için kendi içlerine doğru katlanarak kenetleniyorlardı.

Böyle bir kaygısı yoktu, beni kendisine yaklaştırdı. tekrar onun erişimine girdiğim an. Dar eteğimi yukarı kaydırıldı.

Kalçalarımın tutup beni üstüne çekti. Elleri her yerimdeydi, her şeyden biraz alan aç dokunuşlar, aç gözleri çok daha fazlasını alıyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadı kabaca. "Nasıl konuşmaya devam ediyorsun, hissetmiyormuş gibi hareket etmeye devam ediyorsun, da mı?"

Başımı salladım, sonunda parmaklarımı açıp kafa derisine soktum ve ipeksi saçlarını kavradım.

Elleriyle kalçalarımı oynattı, ta ki cinsel organım onun ereksiyonuyla aynı hizaya gelene kadar.

Külotumun ve pantolonunun içinden bizi birlikte hareket ettirdi, ben inleyip titreyene kadar bana sürtündü.

"Bana hissettiğini söyle, ben de seni rahatlatayım. Kabul et ben değilim

burada yalnız." Üstümün kollarını sıyırdım ve kaburgalarımın yukarısı çıplak kaldı. Sırtımı dikleştirdim, göğüslerim

Bir adak gibi, onun için yukarı itti. Yıllar önce olduğundan biraz daha dolgundular ve fark edip etmediğini merak ediyordum. Hâlâ formdaydım ama biraz dolgunlaşmıştım. Artık bir dansçı kadar zayıf değildim ve göğüslerim artık C bedene taşıyordu. Belimin kıvrımı eskisi kadar küçük, karnım eskisi kadar sıkıydı ama kalçalarımın artık sadece kalça kemiği olmayan hafif bir kıvrım vardı.

Beni görüş şekli, farkı fark edecek kadar hatırlasa da, gördüklerini takdir ettiğini anlamamı sağladı.

Aslında, benim için nefes nefese kalmıştı, benim için çaresizdi.

Bu elbiseyi özellikle ona bunu yapmak için giymiştim. Kendimi bir saniyeliğine bile olsa nasıl kandırabilirdim ki? Başka bir şey?

Aşağı dönük yüzünün yukarı dönük bedenimi izlemesini izledim. Alt dudağını ısıırıyordu, bu da gamzelerini öne çıkarıyordu.
Açıkça.

Kalın kirpikleri tutkuyla gevşemiş yüzüne derin gölgeler düşürüyor, gözlerinin sadece küçük bir kısmı benimkiler tarafından görülebiliyordu.

Ama yeterliydi.

Gözlerindeki o bakışı görmeyi seviyordum, beni zamanda altı yıl geriye, aşkın *her şeyi* yenebileceğine inandığım zamanlara götürse bile.

Bir meme ucunu diliyle ısırdı ve ben de fermuarı doğrudan klitorisime girene kadar kalçalarımı eğerek ona bastırdım. Bu Ağrıyı acı noktasına kadar yükseltti, ama bunu yapmayı bırakamadım.

"Söyle," diye ağzını tenime dayadı ama gerçek bir ses çıkmadı.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Söz verdiği rahatlamayı elde etmek için neredeyse her şeyi söyleyebilirdim.

"Hissediyorum. Buna ihtiyacım var. Şimdi, Tristan."

Tenime doğru ağır bir şekilde nefes verdi, bu da tüm bedenimin beklentiyle titremesine neden oldu. Ne olacağını biliyordu.

Coşku, kendinden geçme, birkaç kısa unutuş anı
Dünyadaki her şey ama bu güzel adamın bedenime, ruhuma yapabilecekleri.

Aramıza uzandı, hâlâ tenimi emiyordu. Fermuarını çekerken parmakları bana sürtündü, ben de parmak eklemlerine sürtündüm ve tam doğru noktaya vurduğumda inledim.

Kendini kurtarmak için çabalarken küfretti.

Ağzını tenimden ayırıp ellerine bakması gerekti ve sonunda sert uzunluğunu dışarı ve yukarı çekti, külotumu kenara itti, böylece doğrudan girişime girebildi.

İçime yavaşça girene kadar kalçalarımı kaydırdım. Ben ıslanmıştım, ama o sağlamdı ve bu açıyla onu içime sokmak biraz çaba gerektirdi.

İçime sonuna kadar girdiğinde bile acele etmedi, acele etmedi, ben inerken ve üstünde zonklarken durakladı.

Kalçalarımı kavradı ve hareket etmeye başladı, beni yukarı kaldırdı, sadece ucu içeride kalana kadar, sonra jack kalçalarını bıçakladı, tekrar derinlere itti.

Bana sahip olurken ağzından hala pek çok seksi şey çıkıyordu. Benim gibi geveze biri değildi, oyun sırasında hariç. Bana sahip olurken, ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. Övgüler, küfürler, sevgiler, daha fazla küfür, daha fazla iltifat. Hepsini içime çektim. İçime çektim.

Dayanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm ya da çok üstündüm. Kötü dizimle bu benim için iyi bir pozisyon değildi ama o anda bunu anlayamazdınız. Tam o sırada, ağırlığın yükünü o çekiyordu ve bu karışımında kalan rahatsızlığı daha az umursayamazdım.

Bedenim oradaydı, Tanrım evet oradaydı ama *ben* içinde değildim. Çaresiz bedenim *sallanırken*, sadece birkaç metre yukarıda, ağırlıksız bir yerde süzülüyordum.

Kendini içime sokup çıkarıyor, elleri ve kalçaları beni becermek için senkronize çalışıyor, hızlı değil, yavaş değil, ama *sert* ve

Derin.

Kalçalarımıdaki elleri beni yönlendirdi, ta ki bir noktadan sonra ritmi yönetmekten çok beni bir arada tutmaya, beni tekrar kendi içimde yüzdürmeye başlayana kadar. Ağır, zonklayan bedenim tam patlayacakken, mutlak zevkin coşkulu dalgaları üzerime, içime vurdu, vücudumun her gözeneğini ıslatıyor.

Ona karşı gevşek bir şekilde uzandım ve bedenimle zihnimin tekrar bir araya gelmesine izin verdim.

Barışçıl bir birliktelik değildi.

Tristan ve ben bir çeşit kaçamak yapıyorduk. Tüm kararlı inkarına rağmen, ben bile buna başka bir şey diyemiyordum. Her şeyi olurluna bırakıyor, artık zorlukla direniyordum. Başka ne yapabilirdim ki? Kalbimle oynamasına, onu bir oyuncak gibi kullanmasına izin verecektim ve işimiz bittiğinde, bu sefer bıraktığımız tek şeyin çürükler olmasını umacaktım. Daha fazlası olabileceğine dair bir an bile umutlanmadım. Bu arkadaşlıktan öte bir şeydi elbette ama *geçiciydi*.

O bunu göremeyecek kadar kör olsa bile, *ben* başka bir şey göremiyordum.

Nihayet koltuktan kalktığımızda topallığım daha da belirginleşti ve hareket etmeye, doğrulmaya, meşgul olmaya başladım.

Tristan hemen fark etti. "Kahretsin Danika, dizini mi incittim?"

Ona el salladım. "Sadece sert. Telaşlanmayı bırak.

Ciddiyim." Her zamanki gibi imkansızdı.

O

Kelimenin tam anlamıyla beni kucağına aldı ve deri koltuğa geri götürdü, dizimi tedavi ediyormuş gibi ovuşturdu.

"Sanırım bir ameliyat daha olacağım," dedim.
o çalışırken sessizce. Bu düşünceyi yüksek sesle söylemek, bunu düşündüğümü bile ilk kez kabul ettiğim anlamına geliyordu.

Durakladı, sonra ovmaya devam etti.

"Bu kulağa cesaret verici geliyor. Hâlâ bir şeyler yapabilirler mi? İyileştirmek için?"

"Bev yaptıkları yeni bir şeyi denemem için başımın etini yiyor. Berbat olacak. Fizik tedavi yine hayatımı ele geçirecek. Ama evet, bir şeyler yapabilirler gibi geliyor. Çok büyük bir fark olmayacağından eminim ama bundan iyidir."

Doğrudan bana bakamıyor gibiydi. "Bunu düşünmene sevindim. Fizik tedaviye yardım edeceğime söz veriyorum. Seninle geleceğim, daha az sıkıcı olur."

Bu beni o kadar rahatsız etti ki ayağa kalkıp ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. "Bu güzel bir teklif, ama gerçekten şirket için istediğim bir şey değil."

"Bu konudaki fikrini değiştireceğim, tatlım. Göreceksin."

Ona bağırmamak için kendimi zor tuttum. Sakince, "Kes şunu, Tristan" demeden önce kendimi toparlamam gerekti. Bir santim veriyorum ve sen almaya devam ediyorsun. Bu senin yapacağın şey değil. öyleymiş gibi davranarak.

Sen benim erkek arkadaşım değilsin ve bu senin işin değil-"

"Haklısın, ben senin *kocanım*." Başardı. Gitti ve beynimdeki psikopat düğmeyi tekrar çevirdi.

Sadece birkaç kelime ve ben sersemlemiştim, mantığım beni terk etmişti.

Saç çekme öfkesine girin. "Ne dedin sen? Sen *Dengesiz* mi? Biz boşandık, *yıllar* önce!"

"O zaman da bu benim seçimim değildi, şimdi de değil. Sen Erkek arkadaşın olmadığım konusunda kesinlikle haklısın. Bu bir ilişkinin deneme süresi değil. nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorum. Ne istediğimi

biliyorum." Bu işe yaradı.

İşim bitmişti.

İçeri girdim.

kendimi içeri attım. Bu konuşmaya devam etmek için kendime güvenmiyordum.

Giysilerimi ve saçlarımı düzelttim, gözlerimin altındaki rimel parçalarını sildim. Dışarı çıkmadan önce kendimi sakinleştirerek çok uzun bir süre bekledim.

"Özür dilerim," diye patladı Tristan ben dışarı adımımı atar atmaz. "Çok ısrarcı davrandım."

"Haddini aştın."

"Evet, o da var. Bu konuyu kapatacağım, tamam mı? Sadece beni bir daha dışlama. Bunun için değil." Başımı salladım, mücadele edemeyecek kadar yorgundum, üstelik bu mücadele beni mahvetme gücüne sahip bir konuya geri dönmek anlamına geliyordu.

"Bana o resimlerin geri kalanını da gösterir misin?" diye sordu, sesi baştan çıkarıcı bir çekicilikteydi.

Bunun için çok geç, dedi parlayan gözlerim ona, ama başımı salladım. Ben bir yığın numune alırken onu tekrar izleme odasına yönlendirdim.

Ellerim titriyordu. Söyledikleri beni dehşete düşürmüştü ama bu onun suçu değildi.

Beni titreten şey, sistemime gönderdiği küçük neşe ve umut heyecanıydı. Kendime gelmem gerekiyordu.

Tristan  zel gösterisini bitirmekten çok uzaktı, düzinelerce fotoğrafa baktı ve sonunda bir fotoğrafta karar kıldı.

Bazıları tamamen açmış ve güneşe uzanmış, ancak küçük bir iek çemberi hala inatla aşağıya bakan bir ayçiçeği tarlasının özellikle çarpıcı bir fotoğrafı. Ne oldu?

Yine de resmin en çarpıcı yanı, güneşin daha kapalı çiçeklerin üzerine vurmasıydı.

onlara özel ilgi göstermek, onlara bir şans daha vermek.

Ben konuşurken o arkamda sessiz bir şekilde duruyordu.

"Bu resim yüz adetle sınırlı olduğu için şu anda kırk bin dolar. Bu kadar parayı öylece bırakacak kadar zengin misin gerçekten?"

"Düşürmek değil, hayır. Sadece çok seviyorum. İsmi ni seviyorum. Beni umutlu hissettiriyor. ş minemin üzerinde olmasını istiyorum." Yaptığım işe ara verdim, gözlerim fotoğrafların başlığını taradı, *İkinci şanslar*.

Gülümsüyordu, sesinde bunu duyabiliyordum, "Ve bana gösterdiğinde en sevdiğin şey olduğunu söyleyebilirim. Evimi sevdiğin şeylerle doldurursam, seni evime geri getirme şansımın daha yüksek olacağını düşündüm." Açılış salvosuyla hedefini vurmuştu.

İkinci kısım biraz fazlaydı.

İşimi bitirdim ve hızla oradan çıktım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün bana mesaj attığında çalışıyordum, kendi işime bakıyordum.

Tristan: Frankie'nin salonundayım.

Gel de beni gör. Yıllık ayıklık dövmemi yaptırıyorum.

Buna direnmeye çalıştım. Bir saat daha çalıştım ve bu binanın içinde neler olup bittiğini merak etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Tuvalete gittim, makyajımı tazeledim, saçlarımı karıştırdım, soluk gül rengi elbisemle oynadım.

Öyleydi.

Hafif ve ipeksi, vücudu saran, kemerli ve etek ucunda dizimin birkaç santim üstüne denk gelen büyük bir fırır vardı. Seksi bir yakası vardı, yanlarımı aşağı doğru sarıyordu ve daha seksi olan yarışçı sırt şeklindeydi.

Seksi ve flörtözdü ve onu giydiğim için mutluydum, çünkü onu giydiğim adamı görmeye gitmek üzereydim.

En fazla bir saat dayanabildim. Sandra'ya öğle yemeği yiyeceğimi söyledim ve aceleyle salona gittim. Bocalayan adımlar beni oraya götürecekti.

Frankie'nin sanatçılarından biri beni Tristan'ın üzerinde çalışıldığı arka odaya götürdü. Odayı iyi biliyordum. Daha önce

Orada kendi dövmemi yaptırdım. O odada olup biten diğer şeyleri düşünmeme izin vermedim.

Nerede olduğunu fark ettiğimde neredeyse geri dönüyordum ama çok geç kalmıştım.

Frankie beni fark etmişti.

Bana sırtarak iğneyi o muhteşem sırtından çıkardı.
"Danika!" Kamera ekibini tamamen görmezden geldi.

Onlara alışkındı.

Ben değildim. Bana döndüklerinde yüzüm kaskatı kesilmişti. I Onların yanından geçip masanın üzerindeki gömleksiz adama yaklaştım, her şeye rağmen hâlâ uyanıkken her düşüncemi tüketiyordu.

Tristan bana gülümseyecek kadar kendini kaldırdı. Omzundaki ve sırtındaki kasların kayma şekline takılmamaya çalıştım ama bu görmezden gelinemeyecek kadar lezzetli bir görüntüydü.

"Nasıl gidiyor?" Yanına yaklaşarak ona sordum.

"Acıyor," dedi masanın üzerine uzanarak. Bir elini uzatıp kalçamı tuttu ve beni kendine çekti.

"Tutun beni

Elini?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Adam benimle uğraşıyordu ama kendimi onun elini tutarken ve sıkıca kavrarken buldum.

"Mmm, teşekkür ederim. Çok daha iyi." Frankie işine geri döndü ve ben Tristan'ın başının arkasını inceleyerek diğer elimi

Saçlarının ipeksi tellerini elimle okşadım. Yeni uzunluğuna bayıldım. Kavramak için mükemmeldi.

"Dövmeyi beğendin mi?" Frankie sordu.

Bakmadım. "Bittiğinde bakacağım. Nihai sonucu görene kadar asla net bir resim elde edemem. Beni bir sanatçıdan ziyade iyi bir takdirci yapan da bu."

"Ama bu devam eden bir çalışma. Asla tamamlanmayacak. Hayatının geri kalanında her ayık olduğu yıl bu çiçeklerden bir tane alacak." Bu beni baktırdı.

Kelime

Blossom bazı kırmızı bayrakları kaldırdı ve düşündüm *ki, oh hayır, yapmazdı*.

Ama vardı. Sirtında, bir omzunun büyük bir kısmını kaplayan bir kiraz dalı vardı. Sirtında benimkiyle aynı noktada değildi ama benim dövmemin aynısı olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Dalın üzerinde beş küçük çiçek vardı, her biri biraz farklı tonda, her birinin üzerinde kalın ve kırmızı bir sayı vardı. Bir, iki, üç, dört, beş ve yakında, zaten yarısından fazlası bitmiş, bir altı.

Çenemi sıktım, gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim. Gözyaşlarımı durduramıyordum ama onları sessiz ve gizli tutabiliyordum, başımı saçlarımın yüzüme düşmesine izin verecek kadar eğiyordum.

Hâlâ Tristan'ın elini tutuyor ve saçlarını kavırıyordum ama şimdi bunu sadece dik durmak için yapıyordum.

"Kes," diye seslendi Frankie. "Bir molaya ihtiyacım var çocuklar. Bir dakikalığına dışarı çıkalım, bir kola alalım."

Onun düşünceli manevrasını fark etmedim, başımı kaldırıp bakmadım bile.

"Hoşuna gitti mi?" Tristan sordu, sesi bana tepki verdiğimi ve iyi tepki vermediğimi bildiğini söylüyordu.

"Hoşuma gitmesi mi

gerekiyor?" Bana cevap

vermedi.

"*Bundan hoşlanmam mı* gerekiyor?!" Tekrar sordum, sesim yükselmişti, öfke doluydum.

Acıyla. "Yoksa onun tarafından *mahvedilmek* mi?" O kadar hızlı hareket etti ki içimden bir çığlık koptu. Vücudunu kaldırdı ve o kadar hızlı bir şekilde oturma pozisyonuna geçti ki bu bir numara gibiydi. Gösterisinin bir parçasıydı.

Beni yakaladı, ürkekçe değil, hayır, saldırganca, beni kendine doğru, bacaklarının arasına çekti, yüzümü göğsüne bastırdı. "Hayır, tatlım, hayır. Mahvolmadı. Bu bir övgüydü. Seni incitmemesi gerekiyordu. Senin için olduğu kadar benim için de öyleydi. Nasıl biterse bitsin, benden nasıl nefret edersen et, sahip olduklarımızı ya da onu kaybetmeyi hak etmek için ne yaptığımı asla unutmak istemedim."

"Bu iyi bir iyileşme dövmesi değil, Tristan. Bana daha çok boynundaki bir albatros gibi geliyor. Değil mi? başarılarınızı kutlamanız gerekiyor, hatalarınızın içinde debelenmeniz değil?"

Dudakları çenemdeydi, nefesi sıcaktı. "Hataların içinde debelenmiyorum Danika. Onları kabul ediyorum, haklarını veriyorum ama bu hatalar benim saplantım değil. Ne olduğunu biliyorsun."

Dudakları açıldı, boynumdan aşağı iniyordu, sonra tekrar yukarı çıkıyordu, ta ki ağızımdan nefes alana kadar, naneli nefesi benimkine karışıyor.

"Sen

Bu odayı hatırlıyor musun?" diye

nefes aldı. Gözlerimi kapattım ve titredim.

Bu çok fazlaydı. İşim bitmişti.

Yenilmiştim.

Buraya gelirken hiçbir savunmam kalmamıştı ve hiç yumruk atmamıştı.

Saçlarımı iki eliyle kavradı, başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirirken beni sabitledi.

Yumuşakça, çok yumuşakça, ağzı tekrar boynuma doğru alay ediyor, o dayanılmaz ensesini en hassas bölgeme sürüyordu.

Yüksek sesle inledim ve o da kısa bir kahkaha atarak ağızımı kapattı. "Sanırım şu anda acele edemeyiz, ha?"

Sadece başımı salladım, titreyen ellerim göğsüne gitti ve muhteşem mürekkebinin üzerinde gezindi.

Bir anda hareket etti, beni yakaladı, döndürdü ve yerlerimiz değişene kadar masanın üzerine tünedi. O başladı bol eteğimi kalçalarımın yukarı doğru çekerken belime sarıldı, bacaklarımı iyice ayırdı ve içeri girdi, iki parmağını külotumun yan tarafına sokarak cinsel organımı hissetti.

Beni ıslak ve kendisi için hazır bulduğunda bana hem küfretti hem de övdü.

Ondan sonrası acele bir işti. Sütyenimi ya da külotumu çıkarmaya bile zaman yoktu. Sadece kotunun önünü açtı, çıkık ereksiyonunu dışarı çıkardı ve eliyle amıma doğru yönlendirdi.

Diğer eliyle küçük külotumu yana itti. İkimiz de onun sertçe ileri atılmasını ve sikinin içimde kaybolmasını şaşkınlıkla izledik.

Ellerimi arkamda birleştirdim, hâlâ dışarı kayışını izliyordum, sonra tekrar içeri, tam bir cehennem bükülmüş sikişe dönüşmeden önce birkaç test sürüşü.

Uzun sürmedi, onun yağmalayan sikini sıkmaya başladığımda başım geriye düştü.

İki eliyle kıcımlı kavradı, kalçalarımı masadan kaldırdı ve içime girmeye başladı, kendini boşaltana kadar devam etti.

Birbirimize yaslanıp nefes nefese kaldığımızda saçlarını, omuzlarını ve yüzünü okşadım, bu çılgınlıktan kurtulmamız sonsuza dek sürdü.

"Sessiz değildik," diye mırıldandı yanağıma karşı. "Sessiz olmaya çalışıyordum, çünkü bu açıkça yeterince özel değil, ama başaramadım."

Kıkırdadım. "Evet, öyle yaptın. Senin sorunun ne?"

Bana şakacı bir bakış atmak için geri çekildi. "Farkında mısın bilmiyorum ama çok daha yüksek sesle konuşuyordun. Frankie'nin az önce ne olduğunu tam olarak bilmemesine imkân yok. I Umarım öğrenmesi için hazırsınızdır."

Kızardım. Hazır olduğumu düşünmüyordum ama artık çok geçti.

Tristan söz konusu olduğunda kendimi kontrol etme konusundaki eksikliğim, tüm sağduyumu pencereden dışarı itti.

"Bana soracak," dedi sessizce, tekrar çenemi öpmeye başladı. "Ona ne söylememi istersin? Gerçeği mi, yoksa uzlaşmak için sana zaman kazandıracak başka bir versiyonu mu?"

Sözlerinin ima ettiği şeye itiraz etmek istedim ama bu biraz zordu çünkü hâlâ onun sikinin üzerinde kıvranıyordum ve inanılmaz bir orgazmın artçı şokunun küçük ürpertileri hâlâ vücudumda dolaşıyordu. "Sanırım, ona seninle yeniden yakınlaştığımızı, yeniden arkadaş olduğumuzu ve gerisinin onu hiç ilgilendirmediğini söyle."

"Bunu en sevdiği dövme masasına söyle." Sonunda ona ne söylediğinden emin değilim, çünkü dövme bittikten hemen sonra dışarı çıktım ve işi ona bıraktım.

Frankie bana birkaç meraklı bakış fırlattı ama onları görmezden geldim ve en azından şimdilik bu kadar.

Hala tüm bu olanlar hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum; kesinlikle başka birinin görüşüne ihtiyacım yoktu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

DANIKA

Ondan sonra birkaç gün ondan uzak durdum ama o ısrarcıydı ve ben bile bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Kırıldığımda ikimizin de izinli olduğunu bildiğim bir günden önceki akşamdı.

Kendimi Facebook'ta onu takip ederken buldum. Utanç

vericiydi ama bunu yapmaktan vazgeçmedim, hatta
saatlerce

Fotoğraflarını karıştırıyor, son iki yılda birlikte fotoğraf çektiği her lanet hatunu merak ediyordu, çoğunun muhtemelen sadece hayranları olduğunu bile bile.

Sonunda kendimi onunla mesajlaşırken buldum.

Kendime bunun sadece can sıkıntısı olduğunu söyledim. Bir zamanlar geçirdiğim sessiz zaman
Evimde tek başıma keyif yapmak benim için aniden can sıkıntısına dönüşmüştü ve bunun nedenini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Danika Markova: Yarın takılmak ister

misin?

Cevap vermedi ve bu beni rahatsız etti. Ondan beklediğim bu değildi. Tüm bu karmaşadan sıkılmaya mı başlamıştı? Bunu düşünmekten nefret ediyordum ama aklım hemen oraya gitti.

Umutsuzca davrandığımı fark ettiğimde bilgisayarımdan uzaklaştım.

İşten eve iki portfolyo getirmiştım. Onları inceledim, notlar aldım, neredeyse her zaman beni içine çeken bir iş yapıyor olmama rağmen amaçsız hissediyordum.

İş bile dikkatimi dağıtamayınca markete gittim. Bir saat boyunca boşu boşuna alışveriş yaptım, reyonları bir aşağı bir yukarı gezdim. Yiyecek için iki yüz dolar harcadım, sonra merak ettim

Eve dönerken yol boyunca hepsiyle ne yapacağımı düşündüm. Bu kadar çok yememiştım. Bir kısmı konserveydi, ki saklanabilirdi, ama çoğu ürün ve etti.

Evimin önüne geldiğimde hâlâ kendimi azarlıyordum. Kaldırım kenarına park etmiş tanıdık siyah bir Challenger gördüğümde kalbim çarpmaya başladı.

Arabamdan inip onunla garaj yolunda buluştuğumda gülümsüyordum. "Hey, naber?"

Önce cevap vermedi, onun yerine alışverişimi boşaltmama yardım etti.

Sessizliğinin tuhaf olduğunu düşündüm. "Daha önceki mesajımı aldın mı? Yarınla ilgili?"

Belirgin bir şekilde rahatsız

görünüyordu. "Evet. Planlarım var."

Göz kırptım. Bu farklıydı. Hayır cevabını ondan duymaya alışık değildim.

Omuz silktim. "Tamam. Sorun değil. Endişelenme."

"İptal ederdim ama bu sponsorlu bir yardım koşusu. Büyük bir şey değil, sadece 5 kilometrelik bir koşu ama basın ilgisine sonsuza kadar sürecek.

Ve bir de parti var. Böyle şeyleri hep yaparız." Bu cümledeki *biz'in* kim olduğu üzerinde durmamaya çalıştım. "Genelde bütün gün sürer.

Daha sonra uğrayabilirim."

Başımı salladım. "Evet, her neyse. Yani, sonra ara, bir yolunu buluruz." Ne söyleyeceğimden emin değildim. Beni davet etmek istemediğinden mi, yoksa bana sormaktan çekindiğinden mi bilemiyordum. Belki de böyle bir şeyi yapamayacağımı düşünüyordu? Üç mil yürüyebileceğimi biliyor olmalıydı. Topallıyordum ama yine de iyi durumdaydım. Her gün dizimi çalıştırdığımdan emin oldum.

"Bu ciddi bir 5k mı? Yani sadece sıkı koşucular mı yoksa daha yavaş katılımcılar da var mı?"

Tezgâhımdaki bar taburelerinden birine oturdu, gözleri sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi.

"Her şey serbest. Hepsi bazı yerel hayır kurumları için para toplamak için. Ben sadece biraz dikkat çekeceğim." Yutkundu. "Yapabileceğin, yapmak isteyeceğin bir şeyse davetlisin. Sana baskı yapmak istemedim ya da duyarsız bir hıyar gibi görünmek istemem. Her gün bisiklete bindiğini ve yüzdüğünü biliyorum ama emin olamadım..."

Omuz silktim. "Yapabilirim ama sadece gitmemi istersen. Zorlamak istemiyorum ve seni yavaşlatmak da istemiyorum. Bilirsin, önümden koşmakta özgürsün."

"Dayatmacı değilsin. Gitmeni istiyorum. Ve beni yavaşlatmayacaksın. Bu öyle bir yarış değil. Daha hızlı bitirirsem hayır işleri için daha fazla para toplamayacağım." Çok uzun bir duraklama oldu. "Mona da orada olacak. Dizideki tüm kızlar orada olacak."

Gözlerimi devirdim, Mona'yı görmekten pek memnun değildim ama kesinlikle daha az kötü olan buydu. En azından o
Artık günü bensiz onunla geçiriyor, izin günümde evde yalnızım.

"Bir yere kaydolmam ya da özel bir şey yapmam gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Seni kaydettireceğim ve ben süreceğim. Nerede olduğunu biliyorum.

Tek kural beyaz giymek zorunda olmanızdır."

Bunun tuhaf olduğunu düşündüm ama odama girdim ve dolabımı karıştırmaya başladım. "Üstler ve altlar?" Ona seslendim.

"Eğer yapabilirsen," diye cevap verdi arkamdan. "Sadece gerçekten bağılı olduğun bir giysi olmadığından emin ol. O gün hayatta kalamayabilir."

"Ne yani, onu benden koparacak mısın?" Ona küstah bir bakış attım ve o da göğsünün derinliklerinden sevdiğim şekilde güldü.

"Bu oldukça mümkün.

Kesinlikle

bunu göz ardı edemem."

Bir çift beyaz eşofman altı ve beyaz modifiye bir kas tişörtü çıkardım.

"Bunlar çalışıyor

mu?" "Mükemmel."

O gece fazla kalmadı, bu da hayal kırıklığı yarattı, ama en azından birimizin biraz itidal göstermesinin iyi olduğunu düşündüm.

Onu arabasına kadar geçirirken bana "Sabah sekizde seni almaya geleceğim," dedi.

Bana veda öpücüğü verdi ve hızla geri çekildi. "Gidip bazı işleri halletmem gerekiyor ve biliyorum ki bu işe girersek asla durmayacağız."

Başımı salladım ve geri çekildim. "İyi geceler," diye mırıldandım ve arkama bakmadan eve geri döndüm. Eğer o çekip gidebiliyorsa, dedim kendi kendime, ben de gidebilirdim.

Hazırdım, ayakkabılarıma kadar beyaz giyinmiştim, saçlarım Dağınık bir at kuyruğu ile bağlanmış, dizlik takılı.

Ertesi sabah kalktı. Onu kapıya kadar getirmedim, o eve doğru yürümeye başlamadan önce yanına gittim.

Yolun yarısında, garajımın önünde karşılaştık. Çok farklı görünüyordu, tamamen beyaz giyinmiş, V yakalı bir tişört ve atletik bir şort giymişti.

Her parçanın üzerine küçük bir Cavendish Resort logosu işlenmişti.

Ayakkabıları bile beyazdı ve beyaz bir ter bandı takıyordu.

"Tüm o mürekkebi hâlâ göremesem çok şık görünürdün."

Sırıttı. "Neden böyle giyindiğimin gayet iyi bir açıklaması var. Oraya vardığımızda ne olduğunu göreceksin."

Ben cevap veremedenden eğildi ve ayaklarımı yerden kesen sıkı bir sarımayla beni kaldırdı.

Kollarım boynuna dolandı.

Dudakları dudaklarıma doğru ilerlerken yüzümü kaldırdım ve gözlerimi kapattım, keşke daha erken gelseydi, ya da bir gece önce kalsaydı, ya da herhangi bir şey, bize bu açlığı uzak tutacak kadar besleyebileceğimiz birkaç çalıntı an daha verecek herhangi bir şey.

Bu ihtiyacımızı hiçbir şekilde gidermiyorduk. Her karşılaşmamızda bu ihtiyacı daha da keskinleştiriyor gibiydik.

Dudakları ısrarcı oldu, elleri kıcımlı kavradı, böylece bana sertçe vururken beni sabit tutabildi.

Kendini koparana kadar birkaç uyuşturucu dakika geçti.

"Tanrım. Seni bahçende becermemi mi istiyorsun, yoksa yanlış mı anladım?" Beni yere bırakırken kıkırdadım.

"Haklısın. Komşularınızdan daha sonra özür dileyebiliriz." Birkaç adım geri çekildim ve ellerimle onu savuşturdum. "Bir sorum var. Geç kalırsan yarış sensiz mi başlayacak?"

Nefesi gürültülü ve sinirli bir şekilde dışarı fırladı. "Pek mümkün değil."

"Evime girip hızlıca sevişmek ve yine de zamanında yetişmek için zamanımız var mı?"

"Hiç olası değil," diye homurdandı, ruh hali her saniye daha da kararıyordu.

"Tamam o zaman. Arabaya bin. Gitmek zorundayız. Herkesin seni beklemesine izin vermeyeceksin."

Arabaya doğru yürürken, kapımı açık tutarken ve hatta yolun bir kısmında bile küfür etmeye devam etti.

"Erken gelmeliydin," dedim ona.

"Davetiniz için teşekkür ederim ama biraz geç oldu."

Güldüm. Neden bilmiyorum ama huysuz Tristan'dan hep hoşlanmışımdır.

Oraya vardığımızda katılan herkesin beyaz giydiğini gördüm. Başlangıç çizgisinde *Color 5k for Charity* yazan büyük bir pankart vardı ve neyle karşı karşıya olduğumu anlamaya başladım.

"Beyaz, ha?" Ona bir bakış attım.

Sırıttı. "Çok eğlenceli. Buna bayılacaksın. Güven bana."

Bunlar en garip kelimelerdi.

İnan bana, onca insan arasından bunu söyleyen o. O bu sözleri söylediğinde aklım ve kalbim savaşa girdi. neşeli bir şekilde.

Çünkü ona güvenmek istiyordum. Bir parçamın buna ihtiyacı vardı. En iyi yanımla, en kötü yanımla ve aradaki her şeyle ona güvenmek istiyordum.

Bir yanım içgüdüsel olarak bu güvene uzanıyordu. Bazen ruhum kaderini onunla paylaşmış gibi hissediyordum ve ayrı geçen yıllarda bile ona tutunmuş, geri kalanımı *solmaya* terk etmişti.

Ama ona güvenmiştim. Tüm kalbimi ona emanet etmiştim ve o, ardında bıraktığı katliamı umursamıyormuş gibi görünerek kalbimi küçük parçalara ayırmıştı.

Ama o değişmişti.

Onunla ilgili beni bir zamanlar mahveden şeylerin dönüştüğünü, yok olduğunu ya da geride kaldığını inkâr etmek zordu.

Ve böylece, içimdeki savaş devam etti ve o büyüleyici şeytan adam gülümseyerek hayatına devam etti. Ona karşı olan tüm savunmalarımı yavaşça yıktı.

Uğruna çok çalıştığım savunmalar.

Hak ettiğim savunmalar.

Bu adil değildi, tıpkı bana beni eriten muzip bir sırtıma yaptığında adil olmadığı gibi ve hızla kendimi kaybettim.

düşünce treni.

Uğraştığım şey buydu.

Sınıfta kalmıştım ve silahsızdım ve bunun farkına ancak bu konuda bir şey yapmak için çok geç olduğunda varıyordum.

Bir kalp, amacını yitirmeden önce ancak bu kadar çok kırılabilirdi.

Başlangıç çizgisine yaklaştığımızda ayrıldık. Etkinliğe ev sahipliği yapıyordu ve kaosun ortasına dalmak zorundaydı, ben de geride durarak ona el salladım.

5 km koşabilirdim, bunu biliyordum. Ama en yavaş olanın ben olmasından nefret ederdim ve herkes sadece bana bakarak bunun nedenini bilirdi. Yıllarca bununla uğraştıktan sonra bile, yutması zor bir haptı.

Yine de her gün yutkundum ve elimden geleni yaptım. Bugün de farklı değildi, sadece biraz daha halka açıktı.

Orada tanıdığım insanlar olabilirdi, emin değildim. Kimseyi aramadım. Kimseyi yavaşlatmak istemedim.

Birden gelmemiş olmayı diledim. Tristan'la gerçekten vakit geçirecek değildim. Ama vazgeçmek için de çok geçti.

Yine de kısa bir süre için bir taksi çağırıp gitmeyi düşündüm. Nedense yapmadım. Bir sebepten dolayı kaldım.

Tristan'ın ve gösterisindeki tüm kızların sıranın ön tarafına doğru yaptığı gösteriye birkaç bakış attım.

Bu

asistanlar/şov

kızları

hepsi

beyaz göbekli tişörtler ve beyaz seksi pantolonlar giyerek onunla birlikte fotoğrafçılara poz verdiler.

Kısaca, yakınlaştım

Fotoğraf çektmek için bazılarına sarıldığını görecektadar... Onlar derken, içlerinden birinin Mona olduğunu kastediyorum.

Ondan sonra çok uzaklaştım.

için

gerekli

on

tane

var

şov kızı/asistanları ve neden hepsinin çift D'ye sahip olmak zorunda olduklarını. İç karartıcıydı.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Yarış başladığında en arkadaydım. Bu çok mantıklıydı.

Başlangıç atışı yapılır yapılmaz hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Yukarıya ya da yana bakmadım, sadece ayaklarıma baktım.

Yaklaşık beş dakikadır bunu yapıyordum ki onun ayakkabılarının benimkilerin yanında yürüdüğünü gördüm. Kafamı kaldırmadan ona "Benim için yavaşlamana gerek yok," dedim.

Elimi tuttu. "Kes şunu," dedi sessizce.

Devam ettim, yere bakmaya ve hareket etmeye

devam ettim. "Dizin acıyor mu?" diye sordu.

"Bir şeyim yok," dedim. Ağrıyordu. Her zaman ağrırdı ama buna çok alışmıştım.

"Eskisi gibi değilim, ha?" Bu ağzımdan kaçmıştı ve bundan hiç memnun değildim.

Serseri dizime ya da kısır karnıma bakmamaya çalıştım.

"Kes şunu," dedi yine, her şeyin ortasında beni durdurarak.

"Sen

Eskiden olduğun her şeyi. Sen hâlâ

sensin. Gerisi ayrıntıdır."

Bu ifadeye şiddetle karşı çıkmak istedim, ancak kendime acıyormuşum gibi görünmeyecek tek bir şey bile düşünemedim, bu yüzden sessizliğimi korudum ve tekrar yürümeye başladım.

"Asistanlarınızın her birinin kocaman göğüslere sahip olmasının bir nedeni var mı?" Ona sordum. Bu durum beni biraz tedirgin etmişti.

Ona baktım ve birdenbire ne kadar rahatsız görüldüğünü görünce memnun oldum.

"Burası Vegas."

"Sebebi bu mu? Sebep burası Vegas mı? Bu kızları kendin mi seçtin?"

"Ben yaptım. Kendimden emin olmak zorundaydım.

onlar

dan

biri

Yetkin. Sadece sahne dekoru üretmiyorlar. Bazıları gerçekten yetenekli."

"Ve hepsinin çift D'si mi var?" "Burası Vegas," diye tekrarladı.

"Bu iğrenç. Genel olarak senin hakkındaki düşüncelerim dibe vurdu." Küstahça demek istemiştim ama biraz sinirli bir ifade oldu ve öyle olduğunu fark ettim. Onun bu tercihi beni rahatsız etmişti.

Beni tekrar durdurdu ve sert bir bakış attı. "Söylediklerimi iyi dinle. Devasa rafları var, çünkü Vegas'taki bir gösteride sihirbaz asistanı olmak için seçmelere katılan kızlar, işi denemek için gelmeden önce kendilerine devasa raflar satın aldılar bile. Anladınız mı? Kahretsin, çoğu artık popo implantları da var. Seçmelere katılan en yetkin kızları seçtim. Göğüs ölçülerine hiç girmedim bile."

Biraz yatışmıştım ve söylediği bir şeyi merak ediyordum.

"Butt

İmplant mı? Bunu uyduruyorsun. Kimse bunu gerçekten yapmaz."

"Ben de anlamıyorum ama onlar anlıyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bir insan oturduğu bir noktaya nasıl implant taktırabilir? Bu kötü bir fikir gibi görünmüyor mu? Ya çok sert oturursanız ve implantlar? Ya düşüp kışının üstüne düşersen?" Güldü.
"Hiçbir fikrim yok; sadece böyle bir şey olduğunu biliyorum."

Biraz yürüdükten sonra aniden, "Gözlerini kapat. Bu eğlenceli kısmı."

Beni belimden tutup hiç çaba harcamadan omuzlarına oturttuğunda çığlık attım.

Başını tuttum ve gözlerimi kapadım ama başıma gelecekleri çoktan görmüştüm.

"Ağzını kapalı tut," dedi, sesinde bir gülümseme vardı. "Ve gözlerini." Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Biri size renkli toz fırlattığında, nefes nefese kalmamak zordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda gördüğüm tek şey pembeydi.

Pembeydim.

Aşağıya baktığımda Tristan'ın başını ve geri kalanını pembe buldum.

"Bu Şeyin üzerinde kaç tane boya atma istasyonu var?" Ona gülerek sordum.

"Yolda en az beş kişi var ve sanırım sonunda herkes için serbest olacak."

"Bunun olacağını biliyordum, değil mi? Bana Şaka yaptđını sanıyorsan, başarısız oldun. Buna *Hayırseverlik için Renkli 5k* deniyor.

Anlamak zor olmadı." Bacağımı sıktı ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bu bir Şaka değildi, hoş bir sürprizdi.

Yine de eğleniyorsun, değil mi?" Bize baktım, bana baktım, geniş omuzlarına bindiğim
Ellerim o sevgili başımın üzerinde serbestçe gezinirken ve pembe pudraya bulanmıŐken hayal ettim.

Evet, eğleniyordum. Mükemmel bir gündü ve İnkr Kraliçesi olan ben bile Tristan'ın hayatıma vals yaparak geri döndüğünü ve neŐemi de beraberinde getirdiğini inkr edemezdim.

Omuzlarında kaydım, saçlarını okşadım. "Evet, Tristan, eğleniyorum." Başını çevirdi, kötü durumdaki dizimi öptü, bir eli dizimi ovmak için yukarı kalktı. Ve sanki düŐüncelerimiz ruhlarımız kadar i içe geçmiş gibi, sessizce, "Beni mutlu ediyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerim doldu ve buna lanet ettim, çünkü gözyaŐlarım pudrayla kaplı yüzümde belirgin izler bırakıyordu.

"Yapma," dedim zayıf bir sesle.

"Ne yapmayayım? Mutlu olmamak mı? Sen hayatımdayken elimde değil.

Elimi hızla atan kalbime götürerek birkaç derin, sakın nefes aldım. Acımasızdı.

Uzun süre sessiz kaldığımda bana acıdı ve konuyu değiştirdi.

Bir sonraki boya istasyonunda sarı yağmuruna tutulduk. I sağlarına sürerek, "Kahretsin, senin sadece pembeyle kaplı fotoğraflarını çekmeyi çok istiyordum.

şantaj amaçlı."

"Boo, istediğin zaman pembenin içine gömülmüş fotoğrafımı çekebilirsin." Bunun için saçını çektim.

"Sizi uyarmam gerekiyor. Yarıştan önce Natalie'ye rastladım, yani burada bir yerlerde."

Sertleştim. "Twatalie Natalie mi? Hâlâ buralarda mı?"

Omuzlarının kalęalarımın altında kaydığını hissettim. Rahatsız olmaya başlamıştı, bu da *beni* daha da sertleştirdi.

"Kumarhanede çalışıyor. Yıllardır. Hafta sonları Decadence'da barmenlik yapıyor ve sanırım haftada birkaç gün de kumarhanede kokteyl garsonluğu yapıyor. Olgunlaştı.

ama yine de ele avuca sığmıyor, o yüzden uyarıyorum."

"Demek onunla hâlâ yakınsınız, ha?" Altımda iç çektiğini hissettim. "Hayır, değiliz. Birbirimize rastladığımızda yeterince arkadaşça davranıyoruz ama hepsi bu.

Beni geri almaktan uzun zaman önce vazgeçti."

"Sen ve ben ayrılırsak ikinizin tekrar bir araya gelip gelmeyeceğini hep merak etmişimdir."

"İşte cevabınız. Hiç şansın yok." "Tek bir ilişki

bile mi?"

"Sikeyim hayır. Hiç şansım yok. Bu kadar yanıldığın için mutlu musun yoksa üzgün mü?"

Sesimi çıkarmadım ama bu konuda oldukça heyecanlıyım.

"Terapide birkaç kez gündeme geldi, çünkü çoğunlukla onunla olan ilişkim, gençken onu kurtarmayı kendimden daha çok istediğime işaret ediyordu. mutlu olmak istiyordum. Terapistim buna kurtarıcı kompleksi diyordu."

Göğsüm sıkışmıştı. "Sen ve ben hakkında böyle mi hissediyordun? Beni kurtarmaya mı çalışıyordun?"

Başını çevirdi ve dizimi tekrar öptü. "Tanrım, hayır. Bunu çok çarpıtmışsın. Beni kurtaran sendin.

Her zaman."

Gözlerimi kapattım ve bunun beni yıkamasına izin verdim. Beni kendime getiren tek şey yüzüme vurulan parlak mavi renkli pudraydı.

"Yani Mona ve Natalie bu şeyin partisinde mi olacaklar?" Sonunda ona sordum.

"Evet. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sanırım Natalie Mona'dan senden nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyor."

Bu beni daha iyi hissettirmedi. Dünyada beni iyi hissettirmeyen şeyler arasında bu en üst sırada yer alıyor.

Beni yere bırakmasını sağladım ve sonraki birkaç boya istasyonu boyunca hızlıca yürüdüm.

İtirazlarıma aldırmadı, renkli bitiş çizgisini geçmek için beni tekrar omuzlarına aldı, beni renk fırlatanlardan birine doğru sürükledi, her santimimiz sıırsıklam olana kadar kıpırdamadan durdu.

Gülümseyen, renkli bir Mona bize yaklaştığında kıkırdıyor ve başının tozunu alıyordum.

İkimizi de sıcak bir şekilde karşıladı. Benim tarafımdan tehdit edilmiş gibi davranmıyordu ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Bir an için bile olsa Tristan'ı unuttuğu izlenimine kapılmamıştım.

Ama belki de bu benim bagajımdı, çünkü altı uzun yıl sonra, adama hala tamamen aşıktım.

Tristan'a, "Diğer kızlarla bir fotoğraf çekimi ayarlıyorlar," dedi. "Tüm boyalar henüz dökülmemişken bunu yapmak istiyorlar. taze." Kurulmakta olan bir sahneyi işaret etti. "Beş dakika içinde hepimizi orada istiyorlar."

"Bırak beni," dedim ona, saçlarını çekiştirerek. Tek kelime etmeden yaptı bunu.

"İstersen sen de gelebilirsin elbette," dedi Mona bana. "Hayır, teşekkürler," dedim hemen.

Tristan bana bakıyordu, Mona da ona bakıyordu. O anda gezegenin herhangi bir yerinde olmak istiyordum.

"Sen git," dedim ona. "Ben buralarda olacağım." Pazumdaki telefonumu tutan kol bandına dokundum.

Mona sanki orada değilmiş gibi yaklaştı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Benimle gel. İstemiyorum

bu kalabalıkta ayrılmak. Seni tekrar bulmam saatler sürebilir." Başımı salladım ama bu onu yerinden oynatmadı. nazik eller. "Telefonum yanımda. Git hadi. Ben iyi olacağım."

Eğildi ve beni öpmeye başladı, pudralı yüzleri ve her şeyiyle. Ben iki elimle gömleğinin önünü tutana kadar geri çekilmedi ve Mona çoktan onsuz yoluna devam etmişti.

Yine de onunla gitmeyi reddettim, ama o gittiğinde, çekimi uzaktan izlemek niyetiyle yavaşça peşinden gittim.

Etrafımda insanlar dans ediyordu ve genel olarak Herkesin üstü başı boya tozuyla kaplıydı ve her hareketleri havaya karışıyordu. Birkaç kişi çocuklarını bile getirmişti ve onlar da en az yetişkinler kadar eğleniyorlar.

Sadece Tristan'la kendimi böyle bir yerde bulabilirdim ve o yanımdan uzaklaştığı anda gitmek istedim.

Yine de, kolunu yarım tişörtlü, iri memeli, boya renkli kadınlara doladığı uzun fotoğraf çekimini izlemeye devam ettim.

Cehenneme kadar yolu var dememe bir saniye kalmıştı. taksiye binerken sağ tarafımda bir kadın sesi konuştu.

"Sanırım sürtük geri döndü."

Dönüp yanıma yerleşmiş olan boyalı, düşmanca kadını incelemem bir dakika sürdü.

Sonunda, pudranın altındaki kolajen enjekte edilmiş, şişirilmiş özellikleri tanıdım. Yarım kilo rengin altında bile

iyi yaşlanmadığını söyleyebilirdi. Ameliyatı abartıyordu.

"Natalie," dedim, sonra tekrar arkamı döndüm.

Elimden geldiğince onu görmezden geldim. Yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu düşündüm. Ve yapılacak en olgun şey.

Ona söylemek istediğim şeyleri o bile hak etmiyordu. Son altı yıldır yaşadığımız karmaşa onun suçu değildi.

"Yarış sırasında seni ve Tristan'ı gördüm.

Orada size yardım etmesi çok tatlı. Engellilere yardım eden çok iyi bir adam."

"Engelli mi?" Yavaşça söyledim, şimdi tüm dikkatimi ona vermiştim.

Şimdi o

hak etmişti.

Bir parçam, pençelerimin ortaya çıkabileceği ve sonuçları hakkında kötü hissetmek zorunda kalmayacağım o an için yaşıyordu, çünkü uygun şekilde kışkırtıldığımı hissediyordum. Bu kesinlikle o anlardan biriydi.

"Bana sorarsanız, her denemenizde neredeyse devrilmenize neden olan göğsünüzdeki silikon dolu dev balonlar ve o palyaço dudaklarınız salyalarınızı akıtmadan yemek yemenizi zorlaştırıyor. İşte bunlar bir sakatlık."

Tiksinti dolu bir ses çıkardı ama karşılık veremedi.

Gülümsedim. Uzaklaştı ve hepsi bu kadar. Üzücüydü ama aslında onunla uğraşmayı Mona'yla uğraşmaya tercih ederdim.

Oturacak bir yer buldum, dans pistine dönüşmekte olan bir piknik masasının yanına yerleştirilmişti.

Neredeyse oturduğum anda telefonumun kolumda titrediğini hissettim.

Tristan'dı. O kadar gürültü arasında onu duyma şansım olmadığını düşündüm, bu yüzden aramayı bıraktım ve ona yerimi mesajla bildirdim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Bir dakikadan az bir sürede oradaydı.

Yanıma oturdu, sonra beni kabaca kucağına çekti.

Yan dönüp ona bakana kadar döndüm. "İstersen gidip dans edebilirsin. Benim için sakıncası yok."

"Sensiz olmaz," dedi burnumu öperek.

"Hâlâ birkaç hamlem var," dedim ona, yüzünü

izleyerek. Onu güldürmeyi seviyordum.

Bunun için bana attığı hayran bakışlar gururumu okşamıştı. "Evet, öyle." Güldüm. "Ben bundan bahsetmiyordum.

Dans hareketlerinden bahsediyorum." İlgilenmiş görünüyordu. "Öyle mi?"

"Evet. İşte kement." Ona bu klasiği gösterdim ve o da güldü. "Ve 'yağmur yağdır'," parmaklarımı avucuma koydum ve para fırlatma taklidi yaptım.

"Ve Şu tokadı." Bir avucumu yere koydum ve diğeriini hızlı bir Şaplak hareketiyle hareket ettirdim. "Ve tabii ki

"aşağı inmek." Avucumu aşağıya doğıru uzattım, bir baŐın arkasını tutuyormuŐ gibi yapmak için avucumu ukurlaŐtırdım ve onun üzerime inmesini taklit etmek için aşağıya doğıru ittim.

Sonuncusunu ben uydurdum.

Ben bitirdiğimde çok gülüyordu. Böyle güldüğünde tüm göğsüm ısındı.

Ve sonra pŐyorduk, gençler gibi pŐyorduk. yine halka açık. Geri çekilmem gerektiğini biliyordum ama duracak gibi değıldim. O benim saçlarımı kavrarken ben de onun gömleğini kavradım ve dudaklarımızın birleŐmesine izin verdim. Bir süreliğine böyle bırakıvermek özel bir mutluluktu.

Beni bankın üzerine yatırıyor, elleri biraz edepsizleŐmeye başlamıştı ki kendimi geri çekecek iradeyi buldum.

"Yapamayız. Burada olmaz. Etrafta ocuklar var, Tristan. *Diğeri insanlardan* bahsetmiyorum bile. "

Geri çekildi ve oturdu. "Gidip bize yiyecek bir Şeyler alacağım." Kalabalığın içinde kayboldu.

Belki on dakika sonra kolları gazoz ve sosisli sandvile dolu olarak geri döndü.

Şikayet bile etmedim, sadece sosisli sandviçi yedim ve kolayı içtim. O kadar açtım ki bu bile kalorilere değıdi.

Yemeğimizi bitirirken bir gülümsemeyi paylaştık, aklım az önceki o saçma sevişme seansındaydı.

Ağzının kenarında bir parça ketçap vardı ve ben de bir peçete alarak onu sildim, sevgili yüzüne gülümsedim.

Çenesiyle yüzümü yukarı kaldırdı. İfadesi adını koyamadığım ya da koymak istemediğim şeylerle doluydu. "Oh, hayır, Şimdi yaptın," diye fısıldadı usulca. "Neyi yaptım?"

"Bana öyle bakıyorsun. Bana tekrar öyle bakarsan geri dönemeyeceğimizi biliyorsun. Anlıyorsun, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim ona, bu bir yalandı. Gözlerimden döküldüğünü ve onu acı dindirici bir merhem gibi kapladığını hissedebiliyordum. Bu benim verdiğim bir şeydi, O da kabul etti ve ikimiz de bunun için daha çok kaybolduk ya da en azından geçen sefer böyle olmuştu.

"Evet, öyle. Bana o bakışı *hissetmeden* atamazsın. o bakış." Derin bir nefes aldı ve sonra bir nefes daha.

"Muhtemelen tüm bu toz yüzünden. Bir şeyler görüyorsun."

Bu onu korkutmadı bile. "Yemin ederim, sanki bağırsaklarıma bir kurşun saplanmış, yıllardır orada gömülüymüş de şimdi çıkarılmış gibi hissediyorum. Teşekkür ederim."

Başka tarafa baktım. "Bana teşekkür etme. Sadece beni incitmemek için ne gerekiyorsa yap." Nefes alış veriş düzenlenmişti. "Ben de senden aynısını isteyebilir miyim?"

Bakıştık ama ona cevap vermedim.

"Mona'nın etrafında olmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim," diyerek konuyu değiştirdim. "Sanırım gelecekte bundan kaçınmak benim için en iyisi olacak."

Sarı, mor ve pembe yüzlü pişmanlığın resmiydi. Kendime rağmen, bunu inanılmaz derecede sevimli buldum. "Bunun için çok üzgünüm. Kötü bir duruma dönüştü."

Ona başımı salladım. "Birlikte çalıştığın biriyle yatarken aklından ne geçiyordu? Bu ne zaman iyi sonuçlandı ki?"

Çok rahatsız görünüyordu.

Başımı ona doğru biraz daha salladım.

"Seni saf piç. Hâlâ seks arkadaşlarının işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

İrkildi. "Ben yaptım. Aptalın tekiydim.

Ama bunu kendimize yapmayalım, tamam mı?" İyi bir noktaya değindi ve ben de kendi fikrimi söylemeyi bitirdiğim için konuyu kapattım.

Evine gittik ve sonunda o turu yapabildim.

Daha birinci katı bitirmeden ona "Çok büyük," dedim. "Hangi bekar erkeğin bu kadar alana ihtiyacı olur ki?" Bu şımarıklığım için bana esrarengiz bir bakış attı.

Onun sapıkça yatağının her yerinde renkli yollarımızı becerdik. Daha sonra, birlikte gökkuşağına dönüşen bir duş aldık.
ve beni tekrar duş duvarına doğru götürdü.

Kurulandığım sırada tezgahın üzerinde, kendi kolonya çeşitlerinin yanında duran yarısı kullanılmış bir kadın parfümü şişesini fark ettim.

Yakaladım ve havaya kaldırdım. "Bunu açıklamak ister misin?"

Sırıttı. "Elbette. Kızma ama James ve Bianca'nın düğününde bunu senden çaldım."

Ona sadece göz kırptım. "Çiftlikteki odama girip bir şey mi aldın? Parfümümü ne için kullanmış olabilirsin ki?"

"Muhtemelen bilmek istemezsin." Tepeden tırnağa kızarmıştım ve beş dakika boyunca ona bakamadım. Onun çıplak olması ve benim de ona yakın olmam işe yaramadı.

Bana bir tişört bulmak için beni dolabına götürdü. Kapı aralığında donup kaldım, içeriye bakıyordum.

Göğsüme tuttuğum bir havluyla uzun süre onun dolabına baktım. Çok büyüktü ve daha da tuhafı doluydu. Uzun takım elbise sıraları, bir duvar dolusu kravat, raflar dolusu gömlek.

Tişörtler için sadece küçük bir alan ayrılmıştı ve katlanmış kot pantolonlarının bulunduğu raf duvarı, kravatlar için ayrılan bölümden çok daha büyük değildi.

"Vay anasını. Burada ne oldu böyle? Bu sen değilsin."

Huzursuz bir elini saçlarının arasında gezdirirken utangaç görünüyordu.

"Bir

şifonyerim

var."

"Ha?" Yüzümü buruşturdum. "Bunu biz zavallı insanlara açıkla. Şifonyer mi?"

"Gösteri için alışverişimi yapan, kıyafetlerimi hazırlayan bir bayan var. Bir stilist sanırım. Bunu koydu

Kumarhane ile ilgili tüm etkinlikler için de dolap bir arada. Geniş bir gardırop için bir parçası sanırım. Yani o kısmı doğru anladınız, bu ben değilim."

Birkaç tişörtün katlandığı yerden bir tişört kaptı ve ben de havlumu bırakıp ona doğru yöneldim.

Gülümseyerek elini uzattı. "Sadece yeniden düşündüm sana kıyafet fikri veriyor." Gömleği omzunun üzerinden attı ve bana doğru uzandı. Başımın arkasını kavrayıp saçlarımı tutarken alnımı usulca öptü; arkamda duracak şekilde vücudumu çevirdi, sonra beni öne doğru itti.

"Bileğimi tut," dedi ve ben de kollarımı yukarı ve arkaya uzatıp saçımı tutan eli kavradım. Bu sırtımdaki kavisi abartarak diğer avucunu gövdemde gezdirdi ve beni yatak odasına götürürken bir göğsümü kavradı.

Beni garip, çift kemerli deri bir bankın yanına götürdü. Yaklaşık altı fit uzunluğundaydı, bir kemeri üç fit yüksekliğe ulaşıyor, sonra aşağıya doğru eğiliyor ve diğerinden belki bir fit daha kısa olan başka bir kemere yükseliyordu.

Dar bir banktı ve bunun bir nedeni olmadığını bir an bile düşünmedim.

Ona kısıp gözlerle baktım. "Tamam, pes ediyorum. Bu şey de ne?"

Beni doğrudan yüksek tarafın yuvarlak kenarına doğru yürüttü. Kığım yukarı bakacak şekilde yatana ve ayaklarım yerden kesilene kadar beni ileri doğru itti.

Eli hâlâ saçlarımı tutuyordu ve ben de bileklerini sıkıca kavramıştım.

"Buna Tantra Koltuğu deniyor. Eğer bu onu yeterince iyi tanımlamıyorsa, şu şekilde ifade etmeme izin verin: Bu sandalyede birkaç saat geçireceğiz. *Günler*." Kıpırdandım, pozisyon

Kalçalarım sandalyenin yumuşak yüzeyiyle aynı hizadayken tek başına bir heyecan. Elbette, Tristan'ın arkamda çıplak olması beni ıslatmaktan ve başka bir tur için hazır hale getirmekten biraz daha fazla sorumluydu.

Bir *s e x maratonunun* nasıl bir şey olduğunu bile unuttuğumu onunla paylaşamazdım. Aradaki yıllarda sadece Andrew'la birlikte olmuştum ama pek çok erkeğin Tristan gibi bu kadar çok tur atabileceğinden şüpheliydim. Adam insanüstü biriydi. Bunu her zaman biliyordum, ama buna sahip olmak ve kaybetmek, ikinci seferde daha da tatlı hale getirdi.

Ucu ile girişime doğru oynarken saçlarımı sıkıca tuttu.

"Tatlım, şöyle olacak. Ben söyleyene kadar gelmeyeceksin. Ne kadar dayanılmaz olursa olsun, ben söyleyene *kadar kendini tutacaksın*."

Ayrıca, ben söyleyene kadar ellerinizi hareket ettirmeyin."

Dudağımı ısırdım, o derinlere dalarken gözlerimi sımsıkı kapattım. O

hemen hareket etmeye başladı, ama o kadar yavaş, o kadar yavaş ki, ilk anda işkence gibiydi.

Zaten hazırdım. İhtiyacım olan şey başka bir sert sikişti. Bunu ona söyledim.

Kıkırdadı, sırtımı öptü, dudakları dudaklarımın üzerinde oynadı.

dövme. "Açık konuşalım; burada yetkili olmaktan çok uzaksın." Ne demek istediğini anlatmak istercesine bana birkaç sert hareket yaptı,

O sinir bozucu temposuna geri dönmeden önce sarsıcı koçlar.

Sol göğsümü avuçladı ve sırtımı öperken cehennem gibi pürüzsüz ve işkence gibi telaşsız ritmini korudu.

Bu o kadar uzun sürdü ki miyavladım, sonra yüksek sesle ve şiddetle ona küfrettim.

Buna tepkisi sırtıma vurarak gülmek oldu. "Seni zaten iki kez boşalttım. Seni şımartıyor olmalıyım, eğer bu kadar *üçüncü* bir tur için açgözlü."

"Üçten fazlasında iyi olduğunu biliyorum, seni sadist piç," dedim ona.

Bunun için birkaç sert sarsıntı yaşadım ve onunla alay etmenin bana istediğimi vereceğini anladığım anda, ona ciddi bir şekilde hakaret etmeye başladım.

Geri tepti. Kötü bir şekilde. Benden tamamen çekildi ve saçımı bıraktı. Her hakareti geri almaya çalıştım ama artık çok geçti.

"Ellerini gevşet," dedi ve gevşettiğimde onları yanlarımda düz bir şekilde hizaladı, kollarımı avuç içlerim yukarı bakacak kadar büktü, sonra kollarımı gergin tutmak için arkamdan yeterince yukarı ve uzağa çekti.

Arkamda diz çöktüğünü hissettim, hala ellerimi tutuyordu ve dilinin en alaycı küçük vuruşlarıyla beni arkadan yemeye başladı.

Ayaklarım yukarı doğru kalktı ve onları Başının arkasına geçti ve ensesine yaslandı. Dilini derinlere daldırmaya başladı, esir ellerimi kullanarak amımı onun meşgul dilinin üzerinde ve dışında hareket ettirdi.

Yaklaşmışım ve bunu ona söyledim. Geri çekildi ve ayağa kalktığını hissettim. Kollarımdan çekiştirerek beni tekrar sikinin üzerine çekti ve daha önceki yavaş temposuna başladı.

Kalçalarımı zıplattım ve yalvarmaya başladım.

Bana acıdı, istediğim, ihtiyaç duyduğum tempoda çalışıyordu. "Pekâlâ tatlım, bırakabilirsin."

Beni takip ederken sertçe gıcırdadığını hissettiğimde sertçe boşaldım, sarsıldım, titredim, sikini sıktım.

O raunddan sonra o kadar gevşemiştım ki beni yatağa taşımak zorunda kaldı.

Tristan'ın sahip olduğu kadar uzun süredir benim için kayıp olan bir şekilde doygun ve memnun bir şekilde kendimden geçtim. Dramatik dokunuşlara rağmen, hatırlayabildiğim kadarıyla yaşadığım en iyi gündü.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Onunla tesis dışında, Tropicana ve Pecos yakınlarındaki bir restoranda, en büyük atış mağazasına sahip büyük bir silah dükkanının hemen yanında buluştum. Şehirdeki menzil.

Mafya tarafından işletildiğine bahse girebileceğim harika bir küçük İtalyan lokantasıydı.

Burası yirmi dört saat açıktı ve köşede sessizce sohbet eden birkaç kilolu İtalyan adam dışında her zaman tamamen ölüydü. İçlerinden biri, yani sahibi, yemeğimizi beğendiğimizden emin olmak için neredeyse her zaman masamıza uğrar ve müşterileriyle ilgilendiğine dair uzun bir konuşma yapardı.

Süper mafya havası. Ve hadi ama, burası Vegas'tı.

Yemekler o kadar iyiydi ki ne olursa olsun geri gelmeye devam ettim. Bev ve ben yağmur çamur demeden iki haftada bir orada öğle yemeği yiyorduk.

Genellikle, Andrew ve ben restoranlardan birinde buluşurduk. ama bunun şu anda iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum, malum nedenlerden dolayı.

Sakladığım için değil, daha çok bu yüzden olası bir dramla uğraşmak istemediğim için.

Tamam, belki biraz saklıyordum. Yine

de yanlış bir şey yapmıyordum. I

kendi

me

bunu

sıkıca

söyled

im ve

Tekrar tekrar. Her nasılsa, işe yaramadı.

Ayrıldıktan sonra bile ayda birkaç kez öğle yemeği için buluşurduk. Biz böyleydik. Her zaman iyi arkadaş olacağımızı düşünmüştüm. Andrew öyle bir adamdı. Ayrılmamayı tercih etse bile, kararına saygı duydu.

Benden istediğini elde etmek için hiçbir zaman kirli numaralara ya da sorunlu gülümsemelere başvurmadı.

Tabii ki, cephaneliğinde bunlardan yoktu.

Aslında, Andrew'un bir cephaneliği yoktu.

Onunla ilgili en sevdiğim şey hep bu olmuştu. Yeterli olmaması çok kötü.

Onunla küçük bir masada otururken dövmeli kötü bir çocukla kıyaslama yapmamak çok zordu. İmkansız aslında.

Ve bu karşılaştırmaların zavallı Andrew için ne kadar kötü olduğunu düşünüp suçluluk duymamak elde değildi.

Ben salata, Andrew da lazanya sipariş etti ve bir yandan yemeğimizi yerken bir yandan da yapmacık bir sohbeta daldık. Genelde böyle olmazdı.

Orada olduğum için bile kendimi bok gibi hissediyordum. İptal etmeliydim ama hayatımın her zamanki gibi devam edemeyeceğini kendime itiraf edemeyecek kadar inatçıydım.

"Özel biriyle görüşüyor musun?" Bu konuda fazlasıyla umutlu hissederek sordum.

Hayatına devam ettiği gün vicdanımdan büyük bir yük kalkacaktı. Kalbini kırdığımı biliyordum ve tüm bunların üzerinden birkaç ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ kendimi kötü hissediyordum.

Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Fark etmediysen, senin için hâlâ biraz meşale taşıyorum." Ses tonunda kınama yoktu, sadece dürüsttü.

Bununla yüzleşmek çok daha zordu. Tabağıma baktım. Bir süredir temiz olduğumu sanıyordum ama görünüşe göre değilmişim. Acaba

istemeden de olsa onu oyalyor muydu?

Bu daha önce hiç aklıma gelmemişti ama tabii ki daha önce başka biriyle yatmamıştım.

Bu düşünce beni şaşırttı, başka biriyle ilgili olan kısım.

Tristan'ın başka biri olması yanlıştı. Bunu düşünmek bile yanlış geliyordu.

Nedenini ben de biliyordum.

O biriydi, bu yüzden asla bir başkası olamazdı.

Hastalıklı zihnim bana bunun başka bir şey olduğunu söyledi.

Son altı yıl başka bir şeydi ve zavallı Andrew, T&D'nin Büyük Savaşı'nda sadece bir başka kayıptı.

Sevgili Andrew yüzde yüz hayatta kalmayı amaçlayan bir intihar görevindeydi ve hiçbir fikri yoktu.

"Keşke yapmasaydın," dedim ona elimden geldiğince nazikçe. "Benim için bir meşale taşı yani. Sen harika bir adamsın."

"Uh oh," dedi zgn bir

gülümsemeyle. "Kulağa uğursuz

geliyor."

"ylesin. Bana karşı harikaydın, sabırlı ve naziktin ama ben seninle tanışmadan çok önce kırılmıştım ve korkarım ki ne sen ne de ben beni düzeltecek araçlara sahip değildik. Bunu yeni yeni görmeye başlıyorum.

Zamanınızı boşa harcadığım için zgnm; sizi incittiğim için zgnm. Gerçekten zgnm. Yine de arkadaş olarak iyiyiz. Sana her zaman büyük saygı ve sevgi duyacağım."

Sözlerimden dolayı uğraşmaya hazır olduğumdan çok daha fazla kırılmış görünüyordu. "Zamanımı boşa harcamadım. Aşık olmak asla öyle değildir." Elleriyle yüzünü kapattı.

"Ben yapmadım

Böyle hissettiğini biliyordum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm. Daha fazla alana. Bunun özel bir nedeni var mı?"

Elleri

yere düştü ve ciddi gözleri benimkilerle

buluştu. "Açık konuşmam gerekirse, başka

biri mi var?"

Yine de ses tonunda kınama yoktu, sadece hafifçe yaralanmış bir endişe vardı.

Kızardım, duyarsızlığımdan utandım. Ona daha önce söylemeliydim. "Biriyle görüşüyorum. Ciddi olup olmadığını ya da olma potansiyeli taşıyıp taşımadığını söyleyemem. Bu çok karmaşık bir durum. Ama-"

"Tristan Vega'ydı, değil mi?"

Bu beni çok etkiledi. "Nereden

biliyorsun?"

"Her zaman oydu, değil mi? Biliyordum," dedi duygusal bir şekilde. "Kalbine sahip olan biri olduğunu biliyordum, seni her zaman benden uzak tutan bir şey. Yapmalıyım Kendini banyoya kilitlediğin ve ağlamayı kesmediğin o ilk seferden sonra mahkum olduğumuzu anladım.

Açıkçası bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama *umutsuz* olduğunu bilmiyordum."

Uzun bir süre durakladı, kendine geldi

soğukkanlılı

k. "Sen

üzülmemelisin ve yanlış bir şey yapmış gibi hissetmemelisin. Beni sevmek için elinden geleni yaptığını biliyorum. Sadece hiç şansımız olmadı, değil mi?"

Başımı salladım, keşke onu nasıl rahatlatacağımı daha iyi bilseydim. Acı çektiğini anlayabiliyordum ve buna sebep olduğum için nefret ediyordum.

"Geçen yıl onu kırmızı halıda gördüğümüz zaman. Tanrım, o zaman anlamalıydım. Birbirinizi unutamadığınızı anlayabiliyordum."

"Bu kadar açık mıydım?" Bu düşünce en hafif tabirle endişe vericiydi. Zaman zaman, sahip olduğum tek şeyin gururum olduğu görölüyordu.

Duygularımı sakladığım o küçük rahatlık bile benim açımdan bir inkâr mıydı?

"Değildin, hayır. Duygularını saklamakta her zaman oldukça başarılı olmuşsundur. Bu oydu. Hiçbir şey saklamıyordu. Sana öyle bir baktı ki, bilmiyorum. seni gördüğümde *nefes alamadım*. Sevgilin olduğunu söyleyebilirdim ve kıskandığımı kabul ediyorum, ama yine de Adamım.

Ve bana bakışı, şey, bana çok az baktı, ama baktığında...

Hayatım boyunca hiç bu kadar düşmanlık beslememiştim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama sanırım bana saldırmak istedi. Yani, bana bedensel olarak saldırmak."

Kulağa çılgınca gelmiyordu. Tristan'ın sesine benziyordu.

Gelecekte karşılaşmaları halinde bunun çok gerçek bir olasılık olduğu konusunda onu uyarmalı mıyım diye kısa bir süre düşündüm. Tristan eskisi kadar asabi değildi ama Andrew'a karşı hissettikleri yeni bulduğu tüm kontrolünü yok edebilirdi.

"Bu konuda," diye başladım. "Yerinizde olsam ve onu görsem dikkatli davranırdım. Çok değişken olabiliyor." Gözleri büyüdü. "Tehlikeli biri mi?

Bekle, onunla güvende misin?" Elimi sallayarak geçiştirdim. "Onunla güvendedeyim.

Asla bir kadına zarar vermezdi ve *bana zarar vermeden* önce kendi kollarını keserdi. Onun hakkında emin olduğum bir şey varsa, o da budur. Ve hayır, tehlikeli değil, normalde değil, ama size olan düşmanlığı onun için sıradan değil. Evinize gelip sizi boğacağını söylemiyorum, sadece onu bir yerde görürseniz arkanızı dönüp diğer tarafa yürümeniz gerektiğini söylüyorum. yol."

Gözleri daha az geniş, daha az dehşete düşmüş değildi. "Ben dövüşmem. Hayatımda hiç kavgaya karışmadım ama bu adamın öylece gelip bana saldırabileceğini mi söylüyorsun?"

Omuz silktim, yüzümü buruşturdum. "Yapacağını sanmıyorum, ama kesin olarak söyleyemesem de emin de değilim. Senin adını bile söyleyemiyor. Senden bahsedersem, gözünün altında küçük bir seğirme başlıyor. Bu iyi bir şey değil. Seni daha dikkatli olman için uyarıyorum, çünkü daha önce bir kavgaya *karıştı*. Birçok kavgaya. Bu onun için neredeyse bir hobiydi. Seni korkutmaya çalışmıyorum, sadece incinmeni istemiyorum. Bedensel bir zarar. Her şeyin ötesinde."

"En azından ona benden bahsediyorsun.

Bunun bir anlamı olmalı."

"Öyle. Seni her zaman önemseyeceğim. Böyle olduğu için üzgünüm."

"Yani sen ve o? Bitmiş bir anlaşma gibi konuşuyorsun."

Çaresizce omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok."

Kim söyleyebilir ki? Birlikte güçlü bir geçmişimiz var, yıllar öncesine dayanan ve hayatımın en kötü trajedilerinden bazılarıyla sonuçlanan bir geçmiş. Hiçbir şey tamamlanmış bir anlaşma değil, hiç değil, ama Bize bir şans daha verebileceğimi yeni yeni fark etmeye başladım."

"Farklı görünüyorsun. Mutlu görünüyorsun. Bu da işlerin yolunda gittiğine dair iyi bir işaret olmalı."

Gülümsedim, o kadar mutluydum ki Her şeyi kabullenmek. Umarım bu ona yoluna devam etmesi için doğru yönde birkaç adım attırırdı.

"Öyle görünüyorlar. Her şeyi teker teker ele alıyorum."

"Bundan bir ilişkiden çok kanser tedavisi gibi bahsetmen beni endişelendiriyor ama seni küçük tuhaflıklarını takdir edecek kadar iyi tanıyorum."

Güldüm. Üzerimden bir yük kalkmıştı.

O iyi bir adamdı ve suçluluk duygusuyla beni geride tutmaya çalışmazdı.

Yemeğimizi daha hafif bir kalple bitirdim, Andrew ile aramızdaki her şeyin kesin olarak çözüldüğünü hissediyordum.

İşe dönmek için yola çıkmadan önce telefonumu kontrol ettim ve Tristan'dan gelen birkaç mesajı kaçırdığımı gördüm.

Tristan: İşler nasıl?

Ve sonra, yirmi dakika geçmeden.

Tristan: Seni yemeğe götürmeye geliyorum. İyi haberlerim var ve bunu kutlamalıyız.

Bu yaklaşık kırk dakika önceydi.

Ağzım acımasız bir çizgiye yerleşti, sessizce küfrederek geri mesaj attım.

Şimdi işe dönüyorum. Öğle yemeğinden dönüyorum.

Ayrıntıya girmedim ama yol boyunca şansımın nesi olduğunu merak ettim. Bazı insanlar her türlü aldatmacadan paçayı kurtarabiliyordu.

Kendi kendime bunun bir aldatmaca olmadığını söyledim. Sadece ona söyleme zahmetine girmemiştım, çünkü kiminle dostça bir öğle yemeği yediğim onu ilgilendirmezdi.

Ama yine de kafamda, gerçekten de dünyanın en kötü şansına sahip olduğum gerçeğiyle ilgili uzun bir söylev vardı.

Ayrıca o yolculuğun büyük bir bölümünü Tristan öğle yemeğine kiminle gittiğimi sorarsa ona ne söyleyeceğimi düşünerek geçirdim. I

Bev diyebilirdim ya da sadece iş olduğunu söyleyebilirdim. Her iki yalanda da beni yakalaması pek olası değildi.

Bu düşünceyi uzun süre aklımdan geçirmedim. Yalancı değildim ve yanlış bir şey yapmamıştım. Eğer bana sorarsa, ben sadece ona söyleyecektim. Çok

kolay. YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Oraya gittiğimde Tristan galeride bekliyordu. Kate ile sohbet ediyordu.

Elinde bir deste kâğıt vardı, şüphesiz akıllara durgunluk veren numaralarından biriyle onu şaşırtıyordu.

Sevgiyle gülümsedim. Onu ay gözlü bir karmaşanın içine çekiyordu.

Yapabilirim.

kesinlikle ilgili.

Birçok numarasını görmüştüm ve hatta sahne gösterisini bile gizlice izlemiştim.

Yine de yeteneğiyle beni şok etme becerisine sahipti.

Kürsünün üzerine dikkatsizce saçılmış bir dergiyi işaret etti.

Kate onu eline aldığı anda bir çeşit Vegas etkinlikleri broşürü olduğunu fark ettim.

"Sayfa altmış iki," dedi ona sırtarak.

Sayfayı çevirip açtı ve çıldırmaya başladı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım! Nasıl yaptın Bu mu?

Nasıl olur da

Muhtemelen, yani, o kartı kendim seçtim. *Benim* seçimimdi, yani, aman Tanrım, ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Tanrı'nın kutsal annesi."

Başımı salladım, inanmayarak onlara yaklaştım. Derginin altmış ikinci sayfasında bir deste iskambil kâğıdı resmi vardı ve bir kâğıt ters çevrilmişti.

Maça papazıydı.

"Maça papazını mı seçtin?" Yüzünü inceleyerek sordum.

Şiddetle başını salladı. "Bu çok acayip bir şey, değil mi?"

Tristan'a doğru dar bir bakış fırlattım.

"Nasıl olur?"

O baş belası gamzeler ortaya çıktı. "Bilirsin işte. Sihir."

Ağzı açık kalan Kate'e herhangi bir açıklama bile yapmadan onu ofisime çektim. "Cidden, bana bunu nasıl yaptığını anlat, çünkü gerçekten ruhunu Şeytan'a satmadıysan bazı büyülü güçler-"

"Hey şimdi!"

"Böyle bir şey olmadıysa, arkadaki numaranın bir açıklaması var ve bana gerçekten söylemen gerekiyor, çünkü bu beni korkuttu."

Gülümseyerek başını salladı. "Ticari sırları öylece veremem. Bir garantiye ihtiyacım var, boo, ikimiz arasında sadakatini garanti eden bir tür sözleşmeye."

"Yemin ederim numarayı ele vermeyeceğim," dedim ona.

Hafif bir dokunuşla çenemi yukarı kaldırdı, gözleri öyle O kadar sevecendi ki etkilenmemek için gözlerimi hızla kırptıştırıp başka tarafa bakmam gerekiyordu.

"Tamam, bunu kabul ediyorum ve Őimdi seni sigorta olarak yakınımda tutmam gerekiyor, anlıyorsun ya." Gölümsedi. AŐırıya kačmıŐtı. "Aslında iki kuruŐluk bir numaraydı. Hem de en ucuzundan. En ucuzu.

gerçekten zor olan Şeylerin değeri asla tam

olarak bilinmez,

ki

a

can sıkıcıdır. Ama bu seferki basitti."

"Bir Őekilde yanınızda taŐıdığınız ve o bir kart sečtikten sonra derginin içine yerleŐtirdiğiniz fazladan bir sayfanız mı var?" O gölüdü ve baŐını salladı. "Hayır.

Bu büyük bir başarı olurdu. Dergiyi daha önce görmüştüm ve sayfayı, kartı biliyordum. Aslında ben Bu sayfanın o yayının tüm nüshalarında yer almasından sorumludur ve Őehirde popüler bir sayfadır."

"Őey, bu bana oldukça ilgili görünüyor. Ama bu hiç mantıklı değil. Kartı o sečti."

"Bu lanet numarayı her zaman yaptığım ve pek çok işime yaradığı için bir ilgisi yok. James'e kopyalarını veriyorum Bu dergiler mülkün her yerinde, yayın sahibi olduğu için bu onun için kolay."

"Ama bu neden o kartı sečtiğini açıklamıyor. O öyle söyledi."

"O kartı kendisinin sečtiğini sanıyor. Ama o sečmedi. Ben önerdim, onun farkına varacağı Őekilde değil, hepsi bu.

Dediğim gibi, bu işteki en ucuz numara."

"Vay canına. Hepsi böyle mi çalışıyor?" Omuz silkti. "Duruma göre değişir. Elimde bir sürü numara olduğunu söylemek James'in çok parası olduğunu söylemek gibi bir şey. Yüzeyine bile dokunmuyorum."

"Böyle bir numaranın benim üzerimde işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Bana hangi kartı seçmem gerektiğini bu şekilde önerebilir miydin?"

Ağzı buruştu ve bir eliyle saçlarımı okşadı. "Şey, hayır, kesinlikle şimdi değil. Senin ve benim için her şey açıkta." Gözlerinden tehlikeli bir şey akıyordu.

Geri çekildim. "İşe gitmem gerek.

Bana iyi haberlerinizi çabuk söyleyin, çünkü ben piste çıkıyorum."

Başını salladı, gözleri bedenimdeydi.

Boynunda büyük bir fiyonk olan lacivert puantiyeli askılı bir elbise giyiyordum ve etek ucu tam üstüme geliyordu. dizlerime kadar. Elbiseyi giydiğimde etkilemek için giyinmemiştim ama birden elbisenin işe giderken giyilemeyecek kadar seksi olduğunu hissettim.

Gözlerinin bana yaptığı buydu. Dönüştürme güçleri vardı. Hissettiklerimi. İstedğim şeyleri.

"Bana iyi haberlerini söylemeyecek misin?" Sordum, artık nefesim kesilmişti.

"Ne olduğunu bile hatırlayamıyorum." "O

kadar da iyi bir haber olmasa gerek."

Ağzında bir gülümseme hayaleti dolaştı. "Dikkatimi çekme konusunda sıkı bir rekabet vardı. Daha önce hiç vuruldu."

Bana doğru bir adım attı ve ben de dikkatli bir adım geri çekildim. Bir şekilde sınırlar olmalıydı ve iş saatlerinin ortasında ofisimde seks yapmamak başlangıç için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Beni duvara yasladığında ona "Gerçekten işe geri dönmem gerekiyor," dedim.

Beni belimden tutup doğruca masama götürdü. Beni masanın kenarına oturttu ve masanın yüksekliği kalçalarını kalçalarımın arasına sıkıştırmasına ve tam da mükemmel noktaya vurmasına yetecek kadardı.

"Bu uzun sürmez."

Homurdandım. "Bu pek de satmak sayılmaz."

Gülümsedi ve önümde diz çöktü.

Bir ayaklı masanın ne kadar çok işlevli olabileceğini daha önce hiç fark etmemiştim.

Eteğimi bile yukarı çekmeden yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Sadece içine çekti, beni kıvrandırdı.

Elleri eteğimi yukarı doğru çekmeye başladı. Ona yardım ettim, yakın gelecek için resmen karanlık tarafa geçmiştim.

Akıl sağlığım bir nefesle diğeri arasında hızla tükeniyordu.

Ve geri gelen aynı nefeste, hissin içeri girmesine izin verdim. Keyifli bir unutkanlık.

İyi bir takas gibi görünüyordu.

Geri çevirmek imkansız, gerçekten.

Eteğimi kalçalarımın etrafından kıvırdı ve cinsel organıma sokuldu. Külotumu çıkarırken sert nefesler aldım.

Bu dişlerle.

Gözlerim zevkle kapanmak istediğinde izlemek için mücadele ettim.

Görölmeye değer bir manzaraydı.

Kendi çığlıklarımı bastırmak için eteğimi bir avuç dolusu yukarı çekip ağzıma tıktım.

Dudaklarının yapabildiği büyölü şeyleri nasıl unutabilirim? Ve dilini.

Ve elleri. O sihirli eller üzerimde çalışmaya başladığında, sınırlar koymak, çığlıkları bastırmak yoktu.

Ellerim sırayla saçlarını okşarken ya da çekip çıkarmaya çalışırken o yaladı, yaladı, işkence etti ve alay etti. Çenesindeki o lezzetli tüyler, iç bacaklarımın derisini gıdıklayarak işkenceye katkıda bulundu.

Çok geçmeden gerildim, kalçalarım başını sertçe kavradı, ateşli hisler ateşin doruğuna ulaştı.

Adını haykırarak boşaldım, neredede olduğumu ya da öz denetimime ne olduğunu hiç düşünmeden, umursamadan.

Doğrulurken gülümsüyordu.

Kendini beğenmiş bir şekilde, diye düşündüm. "Peki, ne düşünüyorsun? Sattım mı?"

Neden bahsettiğini anlamadan başımı salladım.

Rasyonel düşünce geri

dönecekti. Eninde sonunda. Ama

henüz değil.

"Satmayacağımı söylemiştin. Fikrini değiştirip değiştirmediyimi soruyordum." Başımı salladım, sesim çıkmadı. Bu bir hayır değil, "Neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok" demekti.

Geri çekilmeden önce beni öptü, uzun ve uyuşturucu bir tat. "İşten sonra evime gel. O zamana kadar külot bulma."

Gitti.

Kendime gelmem birkaç dakikamı aldı ve ancak kıyafetlerimi düzeltirken söylediklerinin tam anlamını kavrayabildim.

Piç kurusu iç çamaşırımı yok etmişti.

Saat vermemişti ama işten erken çıktım.

Kaldığım iki saat boyunca hiçbir işe yaramamıştım.

Kim yapabilir ki?

Ondan sonra herhangi bir şeye konsantre olabilir misin? Ben konsantre olamadım. Oraya giderken yola zar zor odaklanabildim, zihnim ofisimdeki karşılaşmanın görüntüleriyle dolup taşarken neredeyse kendimi bankete atıyordum ve sonra da gecenin ilerleyen saatlerinde dolaşmaya devam ettim.

Üstsüz Tristan kapıyı açmadan önce zili birkaç kez çalmak zorunda kaldım.

Terden pırıl pırıl parlıyordu. Kaslı, dövmele vücudunun her santimini içmemek için insanüstü bir irade gerekirdi.

Ve ben insandım. Tanrım, insandım.

Üzerindeki tişört, atletik şort ve koşu ayakkabılarından spor yaptığı belliydi.

Her zaman inanılmaz formdaydı, ama bu yeni, disiplinli versiyonu bunu yepyeni bir seviyeye taşımıştı. Bir zamanlar alkolü sakinleşmek için kullandığı tüm o huzursuz enerjiyi almış ve bunu destansı, bağımlılık yaratan boyutlarda bir egzersiz rutinine uygulamıştı.

Ve sonuçlara bağımlıydım.

Şortu aşağıya doğru sarkıyordu ve terli, kesilmiş pelvik V dilime sessiz ama açık bir davetiye çıkarıyordu.

Önce ne istediğimi biliyordum. Dizlerimin üzerine çöküp kapısının önünde ona oral seks yapmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Dudaklarımı ıslattım, sonra bir parmağımı uzatıp kaygan göğsünde gezdirdim.

Hiç kıpırdamadı bile.

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucum bu olmalıydı.

Ama tüm o görkemli çıplak et beni kör etmişti, fiziksel olan dışında her şeyden habersizdim.

"Erkencisin," diye nefes nefese kaldı.

"Fikrimi değiştirdin. Onu sattın." Bir adım daha yaklaştım ve elimin güneye doğru gidişini izledim. Akışkan şortunun içinden ereksiyonunun hareket ettiğini, büyüdüğünü görebiliyordum.

Dudaklarımı onun muhteşem sikine dolamadan önce duş almasına bile izin vermeyecektim.

Aniden arkasını döndü ve beni takip etmem için bırakarak evine doğru yürümeye başladı.

Ben de peşinden gittim, kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Girişte ayakkabılarımı çıkardım ve elbisemin düğmelerini çözdüm. Başımdan geçirdim ve iki odayı geçmeden omzumun arkasına attım. Styenimin düğmelerini açtım ve oturma odası ile yemek odası arasında bir yerde arkama attım.

Mutfakta sırtı bana dönük bir şekilde durduğunda tamamen ıplaktım.

"Hadi yukarı çıkalım," dedim ona boğuk bir sesle.

Bana doğru döndü, durumumu anladı ve çenesini ayarladı.

"Bu ğleden sonra kiminle dışarıdaydın Danika?" diye sordu bana korkunç bir sesle.

Keşke elbisem üzerimde kalsaydı diye düşünerek kaskatı kesildim.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim ve ağzımdan çıkan ilk şey belki de söyleyebileceğim en suçlayıcı şeydi. "Sana kim söyledi?"

Gözlerini sıkıca kapattı.

Bir elini kaldırdı ve saçlarının arasında gezdirdi. Titriyordu.

Çok kötü.

"Önce sen cevap ver. Senden duymak istiyorum. Bu öğleden sonra kiminleydin?"

Sertçe yutkundum, midemin bulandığını hissettim. Bu tepki neden? Kendime sordum. Mantıksızdı ama yine de inkâr edilemezdi.

Bu konuda kendimi

kötü hissettim. Suçlu

hissettim.

Çünkü kızgın değildi. Tristan'ı sayamayacağım kadar çok kez kızgın görmüştüm ve kızgın olduğunda zor olsa da onunla başa çıkabiliyordum. Onu idare edebilirdim.

Ama bu öfke değildi; acıydı. Yaptıklarım Onları öfkeliendirmişti; onu incitmişlerdi. Bu basit bir öfkeden çok daha zor bir durumdu.

"Andrew ile öğle yemeğine çıktım. Şehirdeydi ve hâlâ arkadaşız. Bu kadar heyecanlanman gereken bir şey değil." İşte, ağzımdan çıkmıştı ve kafasında kurduğu anlaşma. "Şimdi bana nasıl öğrendiğini ve seni bu kadar üzen ne duyduğunu anlat. Belli ki çok abartılmış." Elbisemi bulmak ve bu konuşmayı biraz daha ağırbaşlı bir şekilde yapmak niyetiyle geri çekilmeye başladım.

Beni takip etti, mutfaktan çıktı, resmi kapıdan geçti. yemek odası. Elbiseme ulaşana kadar beni takip etti, her adımında bir tehdit vardı.

Elbiseyi elime aldığım anda, elimden çekip aldılar.

Beni oturma odasındaki kanepeye yatırmak için ellerini değil, vücudunu kullandı. Beni takip etti, vücudumu sardı, gözleri altın rengindeydi ve yüzleşmeye dayanamadığım suçlamalarla parlıyordu.

Bacaklarımın arasına girdi, kollarımı başımın üzerine itti ve bileklerimi kavradı. "Ofisinden çıkarken Kate ve Sandra'nın konuştuklarını duydum. Andrew'a *benden bahsedip* bahsetmeyeceğini merak ediyorlardı. Hangimizin senin erkek arkadaşın, hangimizin diğer adam olduğundan emin değillerdi." Yüzümü buruşturdum. Kızlar arkamdan bana sert davranıyorlardı. Bu hiç eğlenceli değildi, ama özellikle de bu dedikodunun ısırtığı bazı kalıcı izler bırakabiliyorsa.

Ellerinden biri aşağıya sarktı ve seksimi parmakladı. Güzelce ıslanana kadar ovuşturdu, sonra iki parmağını derinlere daldırdı.

"Sen...?" diye sorduğunda sesi o kadar acı vericiydi ki sözünü tamamlayamadı. Bunu kaldıracak midesi yoktu ama ne sormaya çalıştığını, aklının neye takıldığını biliyordum.

"Hayır, tabii ki değil," dedim kararsızca.

Gözleri kapalıydı, parmakları içimden çıkıyordu. Sert, titreyen sikini şortundan çıkarıp girişime doğru yönlendirirken bedenlerimizin arasına baktım.

Acı verici bir yavaşlıkla shaftının başını hassas etime sürttü.

"Onu öptün mü?" diye sordu, içeri doğru itmeye başlarken.

"Hayır, hayır, sana söyledim. O ve ben artık sadece arkadaşız. Hepsi bu. Arkadaşız." Beni öptü, eve doğru itti.

Titreyen bedenimi aceleyle, çaresizce iterken, ellerim hâlâ onunkilerden biriyle başımın üzerinde sabitlenmişken, onun tahrik edici dilini emdim.

Sırtımı dikleştirdim, ağrıyan göğüslerimi onun sert, terli göğsüne sürttüm. Ona doyamıyordum, yeterince *hissedemiyordum*.

Ağzımın içinde inledi ve daha hızlı hareket etti, daha sert, daha derin itti, her ağır sürüşü hissedene kadar, alt bedenimi dolduran istilacı, uyuşturan bir zevk, sonra

kanama

harika

fıskıran

geri kalanıma kanıyor.

Geri çekildi, hâlâ girip çıkıyordu.

Gözleri kızarmış, burun delikleri şişmiş bir halde, "Ona nasıl aşık olabildin? *Bunu nasıl yapabildin?*" Ne zaman saldıracağını her zaman bilirdi ve ben burada en zayıf anımı yaşıyordum.

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım, kaybolmuş hissettim, bulunmuş hissettim, bedenim, kalbim ve zihnim *savaştaydı*.

Ama savaş bile unutulmuştu, soluk soluğa,

miyavlayarak,

titriyor ve

Hayatımı kurtarmak için tutunurken, uçurumun kenarından d u t m. Geniş his dalgaları amımdan, rahmimin derinliklerinden vurucu dalgalar halinde hareket etti ve tüm yenilmiş bedenimde acımasızca yankılandı.

Tristan'ın da durumu daha iyi değildi; bağırıyor, homurdanıyor, üstümde nefes nefese kalıyor, tepeden tırna a titreyerek boşalıyordu.  imdeki uzun ve ağır fı kırmalar, sıkın seksim onu kuruturken hissediliyordu.

Sonra konu madım. O da konu madı, ilk başta.

Nefesimi kesmeyecek kadar yükselmiş olmasına rağmen h l  üstümde yatıyordu. Sonsuz dakikalar boyunca odadaki tek yaşam belirtisi, g   slerimizin bastırılmış etinde bulu an kalp atı larımızın birbiriyle yarı an sert davulu ve hala birbirine bağlı olan cinsiyetlerimizin nabız atı larıydı.

Sonunda bana bakmak için geri çekildi.

Gözlerinde vahşi bir şey parladı. Acı, her zaman olduğu gibi, öfkeye benzer bir şeye d n  yordu.

"Geçen yıl bana ona *açık* olduğunu s ylemi tin. Bu sözler senin a zından çıktı, bana yönelikti. *Beni* bununla *mahvedecek* kadar ona değer veriyordun. Sen onunla evlenmeyi planladı ını söyledin. Bu evliliğin kaçınılmaz bir sonuç olduğunu söyleyecek kadar *kendinize* g veniyordunuz. Bunu söylediğini duymak bana ne yaptı sanıyorsun? Tersine sana ne yapardı? *Söyle. Bana.*" Sadece başımı salladım. Bir yıl kadar önce Mona'yla ni anlandıkları söylentisini duyduğumda nerede olduğumu o kadar net hatırlıyordum ki. Bu beni mahvetmi ti.

Ayrı olmak bir şeydi, ama başka bir kadının onun *karısı* olabileceği fikri? Bu haddini aşmaktı.

Tristan'ın kafasına da Andrew ve benimle ilgili aynı zehirli fikri ben yerleştirmiştım. Burada tamamen ben suçluydum. Tamamen saçma olduğunu bile bile ona bu fikri vermişim, benim gibi onu da mahvedeceğini çok iyi biliyordum.

Bunun için kendimi yeterince suçlu hissettim ve küçük bir telafi önerdim.

"Her şeyden önce, açık olalım. Ayrı geçirdiğimiz yıllar üzerinde hiçbir hak iddia edemezsin. Onların *hiçbirine* sahip değilsin."

Altın rengi gözleri o kadar çiğ bir yalvarışla doluydu ki, yakın mesafeden bakmaya dayanamazdım. Küçük bir söz onu öfkeden acıya geri döndürmüştü.

Onu ittim, benden uzaklaştırdım, geri çekildim, sonra ayağa kalktım ve kürek kemiklerim duvara çarpana kadar geri geri gittim.

"Hak talep etmiyorum," diye tekrarladım. Çıplaktım ama kendimi onun gözlerinden saklamaya bile çalışmadım. Vücudum en iyi bir parçamı açığa çıkardı. Kalbimi örtmek istedim.

"İddia yok," diye tekrarladım, sesim titreyerek. "Ama Elbette onu sevmedim. Onu sevmek istedim ama aşk *istemekle* ilgili değildir."

Gözleri saf sıvıya dönüşmüştü.

Ürperdim, sonra titremeye başladım, soğuktan değil. "O

benim için *iyiydi*, ama aşk iyilikle ilgili değildir."

Elim önce ona, sonra bana, sonra tekrar bana saplandı, bu hareket vahşi ve kaotikti.

"Aşk sana bunu yaptırır, tamam mı? Andrew'u önemsedim, hâlâ önemsiyorum ama *temiz bir şekilde* uzaklaştım." Dudakları titriyor,

Sesim titreyerek devam ettim, "Aşk temiz bir şekilde çekip gitmenize izin vermez. Aşk *dağıniktır*. Sana söylememe gerek yok.

"İnsanlar; aşk bitmeden önce sizden bir parça alır." Tabii

bitmesi mümkünse.

Bu kısmı yüksek sesle söyleyemedim. Korku hala çok güçlü bir şekilde

ve bu korkuya, ona ihtiyacı olan zamanı tanıyacak kadar saygı duydum.

Ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. Şortu kalçalarına kadar inmiş, öndeki kemer hâlâ testis torbasının altında kalmıştı.

Ağır, bitkin sikini örtecek kadar kaldırmaya zahmet etmemişti. Fark ettiğini bile sanmıyordum.

Dikkat dağıtıcıydı ama gözlerindeki amansız parıltı kadar değil. Ruh hali bir düşmenin çevrilmesiyle değişmişti.

Söylediklerim onu yatıştırdı, en hafif tabirle.

İstediğim sonucun bu olduğundan emin değildim. Bir sorunu çözmek istemiştım, yeni bir sorun yaratmak değil.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözleri *kır* beni.

"Buraya gel," diye yumuşak bir sesle ısrar etti, ellerini yüzümden çekti ve kollarını iki yana açtı.

Titreyen bir iç çekişle onların içine düştüm.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

TRISTAN

Kollarımı ona doladım ve göğsüme bastırdım, sözlerinin üzerimden akıp gitmesine ve beni rahatlatmasına izin verdim. Bunları söylemekten mutlu olmamıştı ama yine de yaralı kalbime merhem oldular.

Uzun süre bu şekilde kaldık ama sonsuza kadar süremezdi, özellikle de ten tene olduğumuz için.

Sonunda yer değiştirmeye başladık ve yatıştırıcı masajlar kalıcı dokunuşlara dönüştü.

Eli sertleşmiş ereksiyonuma doğru hareket etti.

Dişlerini gür alt dudağında ısırırken, avuç içi beni pompaladı, uzunluğumda yukarı ve aşağı koşarken sıkıca kavradı. I Elinin üzerimdeki hissini, narin parmaklarının zonklayan uzunluğumun etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılmasını sevdi.

Bana dokunurken yüzünü izledim. O sevgili, güzel yüzünü. Saçları ortadan ayrılmıştı ve bugün sıkıca geri çekildi. Kanepedeki çabalarımız bile onu gevşetmemişti. Sert bir tarzdı, ama bir şekilde sadece Yüz hatlarının ham güzelliğini, soluk kristaller gibi öne çıkan berrak gri gözlerini, titreyen dudaklarını o kadar gür ki, onları sikime sarılmış halde hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Henüz değil, diye düşündüm. Belki bir dahaki sefere.

Bu kez onu tekrar bana karşı hissetmeye, tüm bedenimi onun tüm bedenine bastırmaya ve *hissetmeye* ihtiyacım vardı.

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı, onu yağmaladı, fetihlerinde çürüttü.

Benim, dudaklarım ona söyledi.

Onu duvara yasladım ve elini üzerimden çektim.

Onu yukarı kaldırarak, kalçasını bacaklarının arasına dayadım ve iki elimle kığını kavradım.

Yüzümü göğüslerinin yumuşak tümseklerine gömdüm, sakallı yanağımı meme ucunun sert çıkıntısına sürttüm.

Aşındırıcı temas karşısında kıpırdandı ve nefesi kesildi, başımı ona doğru tuttu.

Titreyen diğer göğsüne doğru ilerledim, Sıkı tepesine sokuluyor, yalamak ve ağzıma almak için başımı çeviriyordum.

İnleyene kadar göğüs ucunu sertçe çektim. Yalvarana kadar.

Onu duvara yapıştırırken vücudum ona benim olduğunu söyledi.

Kısa, ağır nefesler alıyordu, nefesleri başımın tepesine çarpıyordu. Yemin ederim ki sadece bu nefes alış verişlerin sesi bile beni boşaltabilirdi.

Kalçalarımı döndürdüm, çıkık sikimi iç uyluğunun yumuşak etine sertçe sürttüm. Aminin hemen altındaki deriyi kaplayan bir ön sperm fışkırması hissedene kadar ona doğru ittim.

İnledi ve kavrayıcı bir elini aşağı uzattı, beni kavradı, pompaladı.

Çok fazlaydı, çok erkendi ve geri çektim. Kalçasının her tarafına boşalmam boşa gitmiş gibiydi. dar amcığının içinde hoş geldiniz.

Yer değiştirirken dilimi boğazına değdirdim,
İkimizi de kalçalarının arasına yerleştirerek ayaklarını
yerden kaldırdı.

Onu yavaşça ağrıyan sikime yerleştirirken ağzını vahşice
aldım.

Sadece kalçasındaki sert bir el ve içeride onu çalıştıran sert
üyem tarafından askıya alındı.

Onu duvara ivilediğimde nefesi kesildi ve titredi.

Boşta kalan elimle saçlarını kavradım, ensesinden tutarak
ağzını benimkine sabitledim.

Hareket etmeye başladığımda yüzünü izlemek için geri
ekildim.

Gözlerim onun özlemle gerilmiş yüzünü, geniş ve nemli
gözlerini gördü,

alt

duda

ęı

kontROLSÜZCE

titriyordu.

Aşağı baktım, içeri ve dışarı kayarken izledim, sadece kalın
kafa içeride kalana kadar horozumun dışarı çekilmesini
izledim.

Gözlerim terden kayganlaşmış göğsüne kaydı, göğüsleri o
kadar yüksek ve güzeldi ki.

Ona acımasızca geri sokulurken şaşkın bakışlarıyla
karşılaştım.

Çığlık attı ve aklımı kaybettim, onu daha sert, daha sert becerdim, içine girdim, kabaca dışarı çıktım, tekrar tekrar, şehvetle akılsızca.

O kadar sıkıydı ki, her çılgın sürüşümde onu geriyormuşum gibi hissediyordum ve buna doyamıyordum.

Kalçalarını iki elimle kavradım ve onu zorla sikimin üzerinde zıplattım.

Daha yüksek sesle çığlık attı ve ben de onu ciddiyetle sikmeye devam ettim.

O kadar yakındı ki, beklentiyle beni sıkmaya başlamıştı. Bırakmadım.

Kollarımda parçalanırken alt dudağını usulca ısırdım.

İhtiyacım olan şeyin tam da bu olduğunu düşündüm. İhtiyaçlarını karşılama yeteneği, onu bana yaslanacak kadar zayıf, güçsüz kılma gücü.

Benim kalbim ona haykırdı.

Durmadım, onun sıkan duvarlarını ve kazıyan tırnaklarını sürdürdüm.

Bacaklarım titrerken bağırdım ve küfrettim, sırtım eğildi, son bir kez onun ucuna vurdum ve patlayıcı bir güçle onun derinliklerine patladım, o kadar sıkı kenetlenmişim ki, ortak çabalarımızla titreşen horozumdan sağılan her sert meni çekişini hissedebiliyordum.

Boşaldım ve boşaldım, o kadar ileri gittim ki titrediğimi hissettim. Birkaç uzun ve yoğun an boyunca görüşüm bile bulanıklaştı.

İkimizi de yere kaydırdım, yolda ondan ayrıldım.

Onu nazikçe sırtüstü yatırarak, kendimi onun üzerine çıkardım. Hafif bir dokunuşla gevşek kalçalarını ayırdım ve cinsel organını parmakladım.

Zaten iki kez içine dökmüştüm ve sıvı izleri kalçalarından aşağı akıyordu. Yüzünü izlerken, aklımda korunmasızlığımız varken, o serseri sıvının bir kısmını tekrar içine ittim.

Aklımdan çıkmış değildi. Aksine, ben Bunu çiftliğe ilk gittiğimde, akli başında düşünme yetimi kaybettiğimde bile fark etmiştim. Nasıl fark etmedin?

Onun içinde çıplak olmak benim için cennetin küçük bir türüydü,
Ve o sırada itiraz etmemiş olmasını, şehvetin benim gibi onun da tüm kontrolünü kaybetmesine neden olduğu gerçeğine bağlıyordum.

Ama bir dahaki sefere de bu konuda tek kelime etmemişti.

Ya da bir sonraki.

Ben de bilmiyordum.

Kendi adıma, bundan bahsetmek için hiçbir motivasyonum yoktu. Ben temizdim ve onun da temiz olacağını biliyordum. Hamile kalmasına gelince, doğum kontrol hapi kullandığını düşündüm ama gerçek şu ki, kullanmıyor olsa bile umurumda değildi.

Bu doğru değildi. Önemsiyordum. Hapları bırakmasını istedim. Ben *istedim*
Hamile kalması için.

Doğru ya da yanlış, bunu istemekten asla vazgeçmedim. Bırakacağımdan da şüpheliydim.

Aramızdaki şeyler hala huzursuzdu, ama sahip olabileceğim küçük bir şansı dilemiyormuş gibi bile davranamazdım.

onu hamile bıraktım. Bunu ben istedim. Baba olmayı denemeye fazlasıyla hazırdım.

Ve çocuklarımla annesi rolü için düşünebileceğim tek bir kadın vardı.

Nefes nefese kaldı ve yüzünü başka

yöne çevirdi. "Tanrım, Tristan. Ne

yapıyoruz biz?"

"Bilmiyorum, ama yarın ikimiz de çalışmıyoruz, bu yüzden iki gün boyunca bunu yapmak üzereyiz, adına ne dersek diyelim."

Beni duymuş gibi bile görünmüyordu. Aslında, dalmış gibi görünüyordu.

Yanına sırt üstü uzandım. "Söylemeliyim ki, ben Burada yerde uyumak cazip geliyor. Şu anda hareket etmeye çalışmaktan daha kolay görünüyor."

Homurdandı.

"Ne? Sen de hareket edemiyorsun. Kabul et."

"İstesem hareket edebilirim," dedi, sesinde hafif bir gülümseme vardı.

Ona bakmak için yüzümü çevirdim. "Kanıtla. Bahse girerim şu anda ayağa bile kalkamıyorsundur."

"Sen ve bahislerin," dedi ama yan yatarak hareket etmeye başlamıştı.

Bunu asla kabul etmezdi ama kadın hayatını kurtarmak için bir cesarete sırtını dönemezdi.

Bir dakika sürdü ama yüzüstü yatmayı başardı ve sonra elleriyle bacaklarını altından çekerek yukarı itti.

Yavaşça, bana müthiş bir manzara sunarak, dirseklerinin ve dizlerinin üzerine kalktı.

Orada durdu, yüzü bana dönüktü ve o anda bana verdiği manzara.

Tanrım.

Kendi yumruğumu ısırdım, bu manzara beni çok tahrik etmişti.

Artık yorgun değildim. Her parçam hemen uyandı ve aslında, belirli bir parçam ayağa kalkmak için büyük çaba sarf etti.

Bu vesileyle.

Bununla gurur duymuyorum ama işte tam o anda serseri aletim onun daracık bedenine gömülmek zorunda olduğuna karar verdi.

küçük kıcını aceleyle.

Her şey mükemmel bir şekilde sıralanmıştı. Gevşeyecek kadar rahatlamıştı, vücudunun her hareketinde kalçasından aşağı doğal kayganlaştırıcı damlıyordu.

Kim karşı koyabilir ki? Ben değil. Hiç sanmıyorum.

Onu örttüğümde henüz emeklemeye başlamamıştı, göğsüm sırtına bastırıyordu.

Ayağa kalktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın!" dedi, kahkahasını tam olarak bastıramadan.

Kalçalarını arkadan ayırmaya başlamıştım bile, sikimi ona doğru sürüklüyordum, bacaklarının arasındaki nemi kullanarak

penisimi kayganlaştırdı. Biraz daha nem kaptım ve onu arka girişine doğru sürükledim.

İşte o zaman anladı. "Oh," dedi usulca, sonra kıpırdamadan durdu.

İzin istemedim, sadece pozisyonumu aldım ve içine girmeye başladım.

"Çok fazla gelirse bana söyle," diye soludum, ucumu içeri sokmaya çalışıyordum. İlk şok edici inç zor olacaktı.

Kolay olmadı.

O değildi

Buna alışkındı ve vücudu bana sıkıca kapanmıştı.

Aramıza uzandım ve iki parmağımı amına gömdüm. I Onları hareket ettirmeye başladım ve parmaklarımı kabul ederken, sırtı zonklayan ucumu içine itmeme izin verecek kadar gevşedi.

Ondan sonra, olabildiğince yavaş bir şekilde içine girebildim. ayakta durabiliyordu. Büyüktüm ve beni bu şekilde almasının kolay olmayacağını biliyordum, ama sabırla birkaç ağrılı, değerli inç içine batmayı başardım.

"Canını yakıyor muyum, tatlım?" İnledim, parmaklarımla onu sertçe becerdim, çünkü bu onun geri kalanını yumuşatıyor gibiydi.

Konuşamıyordu bile, sadece altımda kıvranıyor ve inliyordu.

Bununla yaşayabilirdim. Yaşayamadığım şey, onun kıcını sikmeye başlamamak için gereken insanüstü kontroldü.

Daha sert.

Sert bir homurtuyla bir santim daha soktum, sonra bir tane daha. Aklıma bir fikir gelince durdum.

"Dizini incitiyor muyum?"

"Durma!" diye nefesini tuttu, çünkü parmaklarım hareket etmeyi bırakmıştı. Onları tekrar çalıştırmaya başladım, sertçe sarsıyordum ve sikimi daha da içeri itti.

Biraz geri çekildim, ilerleyişimi izlemek için başımı eğdim. Kendimi kabzasına kadar gömebileceğimden emin değildim. Çok istiyordum ama onu incitme düşüncesine katlanamıyordum ve bu özel eylemi rahatça yapmak için gerçekten çok büyüktüm.

"Sadece sik beni," diye inledi.

Gözlerim bir zevk iniltisiyle kapandı ve geri çekilmeye başlamadan önce olduğumdan daha uzağa battım. "Bunu bir daha söyle," diye ısrar ettim, sesim çabayla sertleşmişti.

"Sik beni. Kıcıımı sik. Kendini tutma." "Geri çekilmezsem canını yakarım."

"Umurumda değil. Yarın ağrım olacak. Olur böyle şeyler. O muhteşem sikini içime göm. Dayanabilirim."

Bu, cinsel bir eylem sırasında onun için tam bir tirattı, çünkü genellikle bu aşamada kelimeler için yeterince tutarlı değildi.

Parmaklarımı hızla pompalamaya başladım, kalçalarımı ona doğru sertçe salladım, dibimde sadece iki inç gömülü olmayana kadar içeri girdim. Altımda iyi görünüyordu, aslında zevk içinde kıvranıyordu, bu yüzden son birkaç santimi sürmeme izin verdim.

Alışmasına yardımcı olacağını umarak tam bir dakika boyunca öyle kaldım.

Sonunda kendimi tutamayıp gözlerimi sıkıca kapattım ve bıraktım, yarıya kadar çekip sonra tekrar soktum.

Tekrar dışarı çıktım, bu sefer daha uzağa, sonra tek bir sarsıntıyla tekrar derinlere daldım.

Neredeyse tamamen dışarı çıktım, sertçe geri girerken dudağımı ısırdım.

Ona ne kadar güzel olduğunu, ne kadar mükemmel olduğunu, o küçük kışının kendimi içine gömmek için ne kadar iyi hissettirdiğini söyledim. Ağzımdan çıkarken ne söylediğimi zar zor fark ettim ama hepsi apaçık gerçektir. Eti, herhangi biri, etrafımı sarıyordu, beni içine çekmesi, benim için her zaman bir doğruluk serumu görevi gördü. Danika'nın içindeyken onun ne kadar muhteşem olduğunu düşündüğümü kendime saklayamazdım.

Hiç olmamıştı.

Bu ironik bir durumdu, çünkü başka biriyle oynarken konuşkan biri değildim.

Sadece o. Her zaman o.

Dışarı çıktım ve içeri girdim, hala yavaş gidiyordum, dikkatli oluyordum, düşünülebilecek kadar dikkatli.

Parmaklarımın etrafına gelmeye başladı, bunu hissettim ve bıraktığında ben de bıraktım.

Sert bir çığlıkla omzunu aşağı ittim, kalçasını kavradım ve ciddi bir şekilde sikişmeye başladım, büyük, ağır hareketlerle içeri ve dışarı sallandım.

Serttim, ama sert kısmı hızlıydı, çünkü beni bitiren ritmi başlatmadan önce çoktan gitmiştim. Kesemin dolduğunu hissettiğimde gözlerim başımın içine yuvarlandı, orgazmımın büyük acelesi, benden ağır dalgalar halinde fırlayan bir patlamaya dönüştü.

Çekildiğimde yeni boşalmaya başlamıştım, sırtına, kıkırına boşalıyordum, hatta seksi kürek kemiklerine kadar sürünerek her bir fişkırmamanın onun üzerine inişini izliyordum. Dövmesini bile boyadım.

Sesi boğuk ama neşeli geliyordu.

"Orada kendine para mı veriyorsun?"

Bana mağara adamı demeyi sevdiği gibi olumlu bir homurtu çıkardım.

Biraz zaman aldı ama ikimizi de üst kata çıkarmayı, duş aldirmayı ve yatağa yatırmayı başardım.

Sırtüstü uzandım, onunla sarmaş dolaş, derin ve geri dönölmez bir şekilde sarmaş dolaş oldum.

İçime sokuldu ve yanağını kalbimin üzerine çektim, onu düzenledim, gece boyunca onu bana hapsettim.

Derin bir uykuya daldığından emin olana kadar uzun bir süre yüzünü izledim. "Seni seviyorum," dedim ona, sesim kısık ve saygılıydı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

DANIKA

Ertesi gün kapanış saatinden sadece birkaç dakika önce süslenmiş bir Mona galerime girdiğinde hissettiğimden daha az nahoş bir ifade takınmaya çalıştım.

İşte günüm böyle geçiyor, diye düşündüm, yüzüm o kadar kaskatı kesilmişti ki sahte bir gülümseme yapmaya çalışsaydım çatlardı, ki yapmadım.

Elbisesi kısa, altın rengi ve yoğun payetliydi. Tristan'ın gösterisinde giydiği birçok elbiseden biri olduğuna bahse girerim.

Bana doğrudan yaklaşırken sıcak bir gülümseme verdi. Sanki eski arkadaşmışız gibi.

Biz değildik. Ona başımı salladım, çenemi ayarladım, o yaklaşırken kendimi destekledim.

Gözlerim onun kocaman göğsüne takıldı. Bu kadar büyük olduğunu unutmuştum. Dar elbisesinin içinde daha da gülünç görünüyordu. Yuvarlak bir yakası vardı ve neredeyse içinden dışarı taşıyordu. Öyle bir göğüs dekoltesi vardı ki en azından bir plastik cerrahın lisansı, çünkü cidden, kim bir insana bunu yapmayı kabul eder mi? Olduğu yerde devrilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Midem bulanıyordu ve daha ağzını bile açmamıştı. Bu kadınla uğraşmak gerçekten hoşuma gitmiyordu. Ona bakmak ya da onun var olduğunu hatırlamak.

"Danika! Nasılsın?" Sesi gerçek bir şefkatle dolup taşıyordu.

Buna inanamadım.

Buna bir an bile inanmadım, ama bunun onunla bir ilgisi olduğuna dair güçlü şüphelerim vardı. Daha büyük olasılıkla, ben sadece

ve bu hoşnutsuzluğumu destekleyecek bir şeyler arıyordum.

Benim kişisel hayat saplantımla yakınlaştığı gerçeğinden başka şeyler.

"Merhaba Mona," diye sesimi medeni bir şekilde yükselttim. "Sizin için ne yapabilirim?" Işıl ışıl parlıyordu. "Senin mesain bitiyor, benimkinin başlamasına daha birkaç saat var, bir şeyler atıştırmak ister misin diye sormaya geldim." Ses tonu ilgi çekici ve cana yakındı, sanki bu en makul istekmiş gibi.

Hiç tereddüt

etmedim. "Özür

dilerim.

planları."

"Hızlı olabiliriz. Aslında seninle birkaç konu hakkında konuşmak istiyordum, iğ arkadaşlarının önünde konuşmak istemeyeceğinden emin olduğum hassas konular." Etrafına bakındı, gözleri muhtemelen duyma mesafesinin dışında bile olmayan Kate'i buldu.

Bu bir tehditti, ancak sözlerinden başka hiçbir şey bunu ifade etmiyordu, sesi her zamanki gibi sıcaktı.

Birkaç derin nefes aldım. Çocukça bir davranıştı ama Tristan'ı aramak ve bununla uğraşmak zorunda kaldığı için onu azarlamak istiyordum. "On dakika içinde seninle buluşacağım," dedim ona, sesim aldatıcı bir şekilde sakindi.

"Mükemmel! Tiyatronun yakınındaki

bistro mu?" "Bu iyi."

O gitti ve ben de ona ters ters baktım.

Oraya varmam on dakikadan uzun sürdü, daha çok otuz dakika, kapattığımda tatlı zamanımı aldım, çünkü gerçekten, bu karmaşaya acele etmek için motivasyonum neydi?

Açıkçası tamamen çekip gitmeyi düşündüm, ama benden daha iyi olduğunu hissetmesini istemedim, bu yüzden gittim, ruh halim karardı.

Ben yaklaştığımda yemek yiyordu ama bir şey sipariş etmedim. Gururumun elverdiği en kısa sürede gidecektim.

Salatasını yemek için kullandığı çatalı bıraktı, konuşmak için ağzını açtı, ancak bir gece önce onu gösteride görmüş olan ve imzasını isteyen bir çift tarafından sözümüz kesildi.

Onlar gittikten sonra utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Bu neredeyse hiç olmaz. Tuhaf bir zamanlama."

Sadece başımı salladım. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Bir an için belli belirsiz rahatsız görünüyordu.

Sonunda, bir şeye karşı anlaşılabilir bir tepki. Onunla ilgili diğer her şey bana çok garip geliyordu.

"Tristan hakkında."

Tabii ki öyle, diye düşündüm.

"Eminim onunla çok yakın olduğumuzu biliyorsunuzdur. Sanırım size uzun süreli dostluğumuzdan bahsetmiştir."

İnce bir şekilde gülümsedim. "Garip bir şekilde, hayır.

Sen hiç gelmedin. Yine de en son karşılaştığımızda bana ikinizin çok iyi arkadaş olduğunuzu söylediğini hatırlıyorum."

O

göz kırptı. "Evet, bunu hatırlıyorum.

Bana onunla aranızda hiçbir şeyin yeniden canlanmadığını söylediğin aynı toplantı. Sana bir şey sorayım, durum hala böyle mi?"

Ona düzgün bir bakış attım. "Çok az tanıdığım insanlarla özel hayatım hakkında konuşmaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Eğer bu konuda bir sorunuz varsa, belki de çok yakın arkadaşınız Tristan'a sormalısınız." Hiç şaşırmamıştı, her zamanki gibi arkadaş canlısıydı, sözlerime karşılık olarak en ufak bir öfke belirtisi bile göstermedi. "Son zamanlarda ağzı çok sıkı. Son birkaç haftadır farklı, sinirli ve daha az mutlu. Bu beni endişelendiriyor Çünkü uzun yıllardır onun yanıdayım ve zor anlarında ona yardımcı olmak için arkadaşlığımıza güvendiğini biliyorum. Söylesene, seninle de benzer bir ilişkiniz var mıydı? Zor anlarında ona yardım ettin mi Danika?"

Titriyordum ama sesim kararlıydı.

"Hepsi bu kadarsa, ben gidiyorum."

Benim

soğukkanlılığı çok ince bir ipliğe bağlıydı.

"Durun! Özür dilerim, bu kadar ısrarcı olmak istemezdim ama dün beni endişelendiren bir şey oldu.

Tristan, kontratım iki ay sonra bittiğinde beni başka bir sihirbaz için başka bir gösteride işe almaya çalışıyor. Bunu anlamıyorum. Bunun nereden geldiğine dair bir ipucunuz var mı? Onunla çalışmamı istemediğinizi ona söylediniz mi?" Göğsümdeki yaralı, çiğ, yanık organ biraz daha az ağrımaya başladı. O

Mona'yı hayatından çıkardığı için. Bunu kutlamak, sonra da bu kadar mutlu olduğum için kendi kafamı duvara vurmak istedim.

"Size geldim, kadın kadına, çünkü biz kadınların bu tür şeylerle erkeklerden daha iyi başa çıktığını düşünüyorum." Gülümsedi.

Ona bir şey fırlatmamak için dua ettim. "Şey, bu bir

ilginç bir bakış açısı, ancak ben bu görüşü paylaşmıyorum. Benim düşüncem şu: Bu konuyu, çok az tanıdığınız bir kadın yerine, çok yakın arkadaşınız olduğunu söylediğiniz kişiye götürmelisiniz.

Bu adamla olan arkadaşlığınızla hiçbir ilgisi yok."

Hâlâ şaşırmamıştı. "Bu adil. O konuda seni suçlamıyorum. Tekrar birlikte misiniz yoksa bu sıradan bir durum mu?

Ayağa kalktım. "Daire çizerek

konusuyoruz. Bunu Tristan'a

götür lütfen."

Kendimi kaba bir kaltak gibi hissederek oradan ayrıldım, çünkü kaba bir şekilde ayrılmış olsam da onun hoş havasını bozmamıştım.

Arabama gittiğimde Tristan'ı aradım. Bu çılgın tren yeniden başladığından beri onu ilk kez gerçekten aramıştım.

Çoğunlukla mesajlar aracılığıyla iletişim kuruyorduk, ama telefonda konuştuğumuzda hep o arıyordu Beni arıyor.

İlk zil sesinde cevap verdi, kısık sesi sevinçli ve şaşkıncı.

"Danika, tatlım. Ben de tam seni düşünüyordum."

Durakladım. Bu şekilde başlamaya hazır değildim. Uzun bir süre kendimi toparlamam gerekti. "Az önce Mona'yla konuştum," diye başladım.

Uzun bir duraklama. "Seni rahatsız mı ediyordu? Ne oldu?"

"Sanırım arkadaş olmak istiyor. Bence birlikte takılmamızı ve senin hakkında konuşmamızı istiyor, çünkü hepimiz *çok iyi arkadaşız*."

Bir uzun duraklama daha. "Onunla konuşacağım. Bunun için çok üzgünüm."

Bu konuyu kapatmaya çalıştım ama... "Andrew seni köşeye sıkıştırıp *benim hakkımda* konuşmaya kalksa hoşuna gider miydi?"

Uzun ve alçak sesle küfretti. "Çok özür dilerim. Onunla ben ilgilenirim. Sen iyi misin?" Gözlerimi kapattım ve endişeli sesinin üzerimde dolaşmasına izin verdim. "Sana garip bir sorum var. Onunla son görüştüğümde bana bir şey söyledi... o... o senin en iyi arkadaş mı?"

Bu düşünce beni her şeyden çok etkiliyordu.

En uzun duraklama. "Hayatım boyunca en iyi arkadaşım dediğim sadece iki kişi *var*." Sözleri kadar ses tonundan da gözlerim doldu.

"Sen ve Jared."

Havayı içime çektim. "Seni bu gece görmek istiyorum," diye çıkmayı başardım.

"Evet," dedi sessizce, şiddetle.

"Gösterimden hemen sonra senin evinde olacağım, tamam mı?"

Geldiği anda ona kapıyı açtım. Bekliyordum, aşık bir köpek yavrusu gibi ön pencereden dışarıyı izliyordum.

Üzerimde birkaç gün önce evinden aşırđığım tişörtten başka bir şey yoktu.

Bana ateşli bir bakış attı ve beni yatağa götürdü.

Orada, üstsüzdüm ve o, bana elini sürmüş en muhteşem yaratık, göğüslerimin arasına sokulmuştu, Onları avuçluyor, yoğuruyor, her birine çok özel bir ilgi gösteriyor.

Tek hayal edebildiğim Mona'nın o kocaman memeleriyle neredeyse devrilecek olmasıydı.

Ani ve karşı konulmaz bir kaçma dürtüsü hissettim. Bu akıllıca bir seçim olurdu.

Onun yerine koca ağzımı açtım.

"Oldukça küçükler, değil mi? Yani senin alıştığına kıyasla."

Dondu kaldı, sonra dirseklerinin üzerinde doğrulup bana şaşkın bir bakış attı.

Şaşkın ve biraz da sersemlemişti. Yaptığı şeyle kesinlikle ilgileniyordu.

Ne demek istediğimi anlatmak için ellerimi göğsümün bir karış önünde tuttum.

İfadesi sertleştii ve başını sallamaya başladı, hâlâ üzerime doğru geliyordu, bacaklarından biri benimkinin arasına sıkışmıştı.

Biraz uzaklaşıp nefes almaya ihtiyacım vardı. Ben Beni rahatsız etmesine rağmen bu konuyu açtığım için utanmıştı.

"Oraya gitmemize gerek yok, Danika.

Kayıp yıllarda kimlerle birlikte *oldum*, *kimlerle* birlikte *oldun*. Bunu kaldıracak midem yok."

"Sadece şaşırdım... Yani, senin kocaman, sahte göğüsleri tercih ettiğini nasıl bilmezdim. Beni bir tane almam için ikna etmeye çalışmadığına şaşırdım." Benden uzaklaştı. Oturuyordu, ayakları yatağın kenarındaydı, kalçası hâlâ bacaklarımın arasında sıkışmıştı.

Kendimi itmeye başladım ama kalçamdaki sert eliyle beni durdurdu.

"Bunu yapmak mı istiyorsun? İyi, ama sen başlıyorsun." Sesi teslimiyetçi ve biraz da kızgındı. "Çiftlikte birlikte olmadan önce Andrew'u sikmeyeli ne kadar olmuştu?" Bu kaba söz karşısında irkildim, utanmamam gerekirken bir şekilde utandım. Mantıken bunu biliyordum. Ama burada, onunla birlikte olmak ve bedenimi başka bir erkekle nasıl paylaştığım hakkında konuşmak, daha önce hiç bakmadığım bir şekilde bakmamı sağladı. *Onun* kiminle birlikte *olduğunu* düşündüğümde hissettiğim korkunç duygularla karşılaştırmamı sağladı.

"Ne kadar sürer

Danika? Kaç yıl?

"Onun aletinden benimkine geçmeden önce haftalar mı yoksa *günler mi geçti*?"

Bu kadarı çok fazlaydı ve elini çekerek uzaklaştım, yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çökene kadar döndüm, gitmeye niyetlendim.

Göğsü sırtımı kapladı ve ben daha fazla uzaklaşmadan beni yerimde sabitledi. "Özür dilerim.

Bu söylediğin çok aptalcaydı. Gördüğünüz gibi, bu bir benim için hassas bir konu. Büyük, sahte göğüsleri tercih etmiyorum, eğer sorduğunuz buysa. Sadece *tercih* ettiğim şeylere sahip oldum
Bir kişi, o da sendin Danika. Onunla göğüslerini beğendiğim için birlikte değildim. Yalnızdım ve o da
Arkadaşım, tamam mı? Bundan daha fazlası yok ve Andrew hakkında sorduğum için özür dilerim. Doğruyu söylemek gerekirse, onunla aranızdakileri bilmek istemiyorum. Onun adını söylemek bile midemi bulandırıyor."

Ona, "Andrew'dan çiftlikten çok önce ayrıldım," derken gözlerimi kapattım. Aslında birkaç ay önce. O zamanlar sadece arkadaştık. Hiçbir şey örtüşmüyordu. Yakın bile değildi."

Kelimelerle cevap vermedi ama bana doğru sıkıca hareket ederken nefesi kesildi. Aramızda fermuarını çekmeye çalıştığını hissettim.

"Düşünde, bana hala
Birlikte," diye suçladı, ama içinde hiç sıcaklık yoktu. Yüzünü görmesem bile, bu ifşaat karşısında rahatlamaktan başka bir şey hissetmediğini biliyordum.

"Biliyorum. Özür dilerim. Seni uzak tutmak için bunu kullanıyordum."

Elleri eteğimi yukarı iterken bir kahkaha attı,
külotumu indirdi. "Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

Hemen cevap vermedim çünkü arkamdan sikini içime
sokuyordu. O sertçe sokarken ellerimin ve dizlerimin
üzerinde kendimi destekledim, gözlerim yuvarlanmaya
çalışıyordu
Kafamın içine batan saf zevkle.

"Pek iyi değil," diye itiraf ettim sonunda, o kendini kabzasına
kadar gömdüğünde.

Tek tepkisi yavaşça içimden çıkmak, sonra da sertçe geri
itmek oldu.

Sırtımı kamburlaştırarak inledim.

"Tam burası," diye homurdandı, yavaşça geri çekilerek. "İşte
sevdiğim şey bu." Ellerinden biri göğüslerimi avuçladı ve
sert bir ritimle içeri dışarı sarsarak ciddi bir şekilde hareket
etmeye başladı. "Arzuladığım, ihtiyacım olan şey bu. Bu,
tatlım, tercih ettiğim şey."

Kalçalarımı kavradı, tüm ağırlığı dizimden alacak şekilde
kaldırdı ve beni sertçe çalıştırmaya başladı.

Kendimi dirseklerime kadar indirdim, bir elimi aşağı uzatıp
onu yokladım.

Her sert hamlesinde taşakları bana çarpıyordu,
ve onu avuçladım, tırnaklarımı hafifçe üzerine geçirdim.
Boşalmaya başladığında sıkılaştıklarını hissettim ve hâlâ
ağırlık taşıyan kolumu indirerek yatağa yüzüstü uzandım,
böylece bir elimle onu kavrarken diğer elimle klitorisimi
ovabiliyordum.

Ona yetiştiğimde, gözlerim yuvalarından fırlamış bir halde,
derin bir sancı içinde, hâlâ itişip kakışıyordu.

Birden fazla açıdan, işim bitmişti. BÖLÜM

YİRMİ SEKİZ

Lana ve ben James ve Bianca'nın düğün haftasonunda çok iyi anlaşmıştık ama Maui'de yaşadığı için onu çok fazla göremiyordum, yine de iş için şehre geldiğinde iki kez öğle yemeğinde buluşmuştuk. Son seferinde dört aydan fazla hamile olduğunu açıklamıştı, ancak belli etmiyordu.

I

Bunu süper model genlerine bağladım.

Onun adına çok mutlu oldum ve Bianca'nın bir dahaki sefere iş için Vegas'a geldiğinde ona doğaçlama bir bebek partisi düzenleyeceğini duyunca heyecanlandım.

Bianca'dan bunun tam da o hafta sonu gerçekleşeceğini öğrendiğimde şaşırdım, çünkü Lana hamileliğinin geri kalanında adadaki evinden seyahat etmeyi bırakmaya karar vermişti, çünkü bu onu yıpratıyordu.

Bir başka sürpriz de partinin karma olmasıydı. Dünyada tanıdığım tüm erkekler arasında Akira bana bir bebek partisinden en az hoşlanacak kişi gibi görünmüştü. Ama ben ne biliyordum ki?

Tristan da davetliydi ve arabayla gitmek istedi ama ben bunu hemen reddettim. Aramızda tam olarak neler olup bittiğini bilmiyordum ve arkadaş çevremizle aramızın bozulması yeterince garip olurdu. Şu anda bunu duyurmak için çaba sarf etmemize gerek yoktu, diye düşündüm. Hâlâ her şeyi günü gününe yaşıyorduk.

Bu, partide iyi görünmek için elimden geleni yapmadığım anlamına gelmiyordu.

Pürüzsüz ve akışkan lavanta rengi mat jarse bir şal elbise giydim.

Sadece gövdem her santimini tam olarak sarmakla kalmadı, aynı zamanda ve kalçamdaki kravatu birkaç kez hızlıca çekince önü tamamen açılıyordu.

Muhteşem erişim, Tristan bu elbiseyi böyle tanımlardı. Tam da onu çıldırtacak türden bir elbiseydi. Görmesi için sabırsızlanıyordum.

İşlevsiz olduğunu biliyordum ama onun da ihtiyaçlarını kontrol edemediğine dair sürekli bir kanıtı ihtiyacım vardı.

Her nasılsa, kaçan bir tren benim için şarj olan bir trenden daha az sorunluydu.

Bazı açılardan, bu şeyi *ikimizin de* kullanmamasını tercih ederdim.

Bianca'nın evine vardığımda onu göremedim, onun yerine hızla en sevdiğim insan kalabalığına dönüşen bir merhaba turu yaptım.

Bianca ve Lana beni kapıda karşıladı ve kucakladı, İsveçli bikini modellerinden oluşan bir ekip tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi hissedene kadar beni sıkıştırıyorlardı. İkisi de çok uzundu ve bu topuklu ayakkabılarından önceydi.

Kendimi bu kadar kısa hissetmemek için saçma sapan platformlar kullanabilmeyi çok isterdim ama düz ayakkabılar benim kaderimdi, bu yüzden elimden geldiğince onları kullandım, ancak bu ikisinin etrafında daha dik durdum.

Lana'nın minik bebek yumrusunu okşadım, onu tebrik ettim, sadece en ufak bir acı hissettim. Bunun asla ben olamayacağım gerçeğiyle başa çıkmak için çok zamanım olmuştu.

"Kız mı erkek mi olduğunu biliyor musun?" Kesinlikle parlıyordu. "Erkek.

Akira'ya bir bak. Etrafta kasıla kasıla dolaşmasından ve göğsünü yumruklamasından erkek olduğunu tahmin edebilirsin." I

Etrafına baktı ve onu odanın karşısında James'le sohbet ederken gördü. Özellikle kendini beğenmiş görünüyordu.

Bianca elbisemin yakasına pembe bir bebek bezi iğnesi taktı. "Şimdi, B-A-B-Y demene izin yok, ama dersin, sana bunu kim söylerse iğneni o alır. Sonunda, en çok iğneye sahip olan kişi bir ödül alacak.

İğneyi parmakladım ve başımı salladım, *Tanrım, bebek partileri* diye düşündüm. Muhtemelen sonunda hepimiz bebek maması yemek zorunda kalacaktık.

Estella'yı kocaman bir kucaklamayla, Frankie'yi de uzun bir kucaklamayla selamladıktan sonra Akira'nın elini sıkmak için hareket ettim ve James'e gülümseyerek başımı salladım. O da bana çok sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Geçen yıl içinde onda meydana gelen değişime hâlâ hayret ediyordum. Bana kalırsa her zaman harika bir adam olmuştu ama şimdi çok daha *mutluydu*. Bu iç açıcıydı.

Ben bunu düşünürken Bianca onun yanına döndü ve o da Sanki fırsat kolluyormuş gibi onu kendine çekti.

Çok iyi tanımadığım ama samimi olduğum partililerle kaynaşmaya gittim.

Lana'nın kardeşi Camden bir köşede Bianca'nın stilisti Jackie ile sohbet ediyordu. Onları el sıkışarak ve sarılarak selamladığımda ne kadar tuhaf bir çift olduklarını fark ettim.

Evin arka tarafında bir yere açılan koridordan çıkan Stephan'la karşılaştığımda kocaman gülümsedim.

Bianca'nın en iyi arkadaşıydı ve tanıdığım en iyi insanlardan biriydi.

Bianca için kelimenin tam anlamıyla bir kurşun yemişti. Bu size Stephan hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyordu. Ona neredeyse James kadar takıntılıydı.

Uzun bir kucaklaşmayı paylaştık. "Nasılsın?" diye sordum. Onu neredeyse üç haftadır görmemiştım, bu bizim için alışılmadık bir durumdu.

"Harika. Ama daha çok ziyarete gelmelisin."

O ve kocası Javier kumarhanede gösterişli bir barın sahibi ve işletmecisiydiler. Genelde oraya gelir ve Haftada en az birkaç kez takılıyoruz.

"Yarın ya da ertesi gün bir şeyler içmeye gelirim. Sadece çılgın birkaç hafta oldu."

Javier bize yaklaştı ve tek kelime etmeden beni derin bir kucaklamanın içine sürükledi. Yanağımdan öptü, "Seni özledim kızım," diye mırıldandı ve bana gülümsemek için geri çekildi.

Ben de gülümsedim.

Stephan'ı çok severdim ve onunla çok iyi anlaşırdım. Herkes öyleydi. Ama Javier ve ben birbirimize çok benziyorduk. Sessiz ve çok tatlıydı ama pek kimseye belli etmediği hınzır bir espri anlayışı vardı. Kişiliklerimizin birbirini tamamladığını düşünüyordum.

Sessiz sohbetimiz arkamda patlayan iki yüksek sesli çığlıkla kesildi.

Marnie ve Judith bana doğru koşarken döndüm ve sıırttım. Komik bir çifttiler, ama iki kadının yakın olması pek mümkün değildi.

hiç tanışmadığım çekingen Bianca ile arkadaşı. Yine de verdiği her partiye bu ikisi davet edilir ve gelirdi.

"Lana burada olduğun ve kardeşini baştan çıkardığın için mutlu mu?" Onlara sordum.

Marnie gözlerini devirdi. "Bizi uyardılar ve hamile Lana beni korkutuyor."

Yüzümü buruşturdum. "Sizi zavallı şeyler. Asılacak kimse olmadan üç saat boyunca ne yapacaksınız?"

"Ben de o sihirbazdan bir parça istiyordum," dedi Judith, sesi kederli geliyordu.

İfadem sertleşmeye çalıştı ama büyük bir irade gücüyle düzelttim.

"İlgilenmiyor," diye ekledi Marnie, bu da bana kendimi anında daha iyi. "Düğünde değil, şimdi de değil. Yine de çok seksi."

"Kız arkadaşı falan olmalı," diye devam etti Judith. "Ama sana söylüyorum, eğer buna hazır olsaydı, vay canına, biz biraz eğlenin."

Stephan omzumu okşadı. Tristan ve benim hakkımda ne bildiğinden emin değildim ama Bianca'nın bildiği kadarını bildiğini, yani birlikte acı dolu bir geçmişimiz olduğunu düşündüm.

Odanın etrafında tam bir tur atmış, daha önce tanışmadığım kişilere kendimi tanıtmıştım. Çok büyük bir toplantı değildi, ama önemliydi.

Bianca bana yaklaştı. "Oturma odasını tulum boyama stüdyosuna çevirdik."

Bu beni gülümsetti. "Eğer bir tane *yaparsan*, en az beş rakam eder." Güldü.

"Bu sadece senin yüzünden."

Başımı salladım. Kendi yeteneğini her zaman küçümserdi. Bu öyle bir yetenektir ki, sadece yapıyordu, yapmak zorundaydı, ama ben onun işine asla aşırı fiyat biçmezdim.

Ben vermiştim.

Tam olarak bu kalitedeki herhangi bir işe vereceğim değer.

Birden dudağını çiğneyerek arkama baktı. "Tristan zaten içeride. Sadece seni uyarıyorum. Aranızın hassas olabileceğini biliyorum."

Suçlu hissederek başımı salladım. Çok yaklaşmıştık. Tristan'la aramızda meydana gelen tuhaf değişiklikler hakkında ona en azından biraz ipucu vermeliydim ve bunu daha uygun bir zamanda yapmaya kararlıyım. Bir gerçeği biliyordum ki Bianca ev sahibesi rolünü pek sevmezdi, bu yüzden bugün onun vaktini almak istemedim.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Gözlerini devirdi, arkasına bakıp James'i aradığını tahmin ettim. Birazdan geleceğinden emindim.

"Hayır.

Yapacak bir şey yok. James'in her zaman bir ekibi vardır. stres altında kalmamam için bugün fazladan bir ekip tuttum."

Güldüm. "Bu da muhtemelen seni strese sokuyordur," diye tahmin ettim.

"Aynen öyle. Hatta arka bahçeyi çocuk getiren herkes için tam teşekküllü bir kreşe dönüştürdü, güvertede beş cankurtaran vardı.

Bunu başka kim yapar? Ama sen ne yapabilirsin ki? Onun bir Onunla evlendiğimde deliydi." Bunu söylerken gözlerinde sevgi dolu bir pırıltı vardı.

Güzel bir kıkırdamayı paylaştık ve sonra tulum boyama stüdyosuna dönüşen oturma odasına geçtim.

Odada bir tek Tristan vardı. Sırtı bana dönüktü ve bir tulumun üzerine resim yapıyordu. Yaklaştığımda bir deste iskambil kağıdı boyadığını gördüm ve bu gerçekten iyiydi.

"Bu

Etkileyici," dedim ona sessizce. "Resim yapabildiğini bilmiyordum."

Fırçasını yere bıraktı, sonra ellerini kaldırdı ve parmaklarını oynatarak döndü

Ban

a.

"Sihirli

eller,

hatırlıyor musun?"

Beni görür görmez elbiseye odaklandı, gözleri biraz kamaştı.

Bu beni gıdıkladı.

Ellerini ceplerine soktu ve uzun süre öylece baktı.

"Hey," dedim gülümseyerek.

Başını yana eğdi, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, gözleri kalçamda bağlı olan dikkatsiz düğüme yapışmıştı. "Um, bu mu, hmm?"

Vay canına, nutku tutulmuştu. Tüm vücudum zevkten kızardı.

"Bu mu

Ne?" Ben sordum.

Elbisenin bağlanması için el salladı.

"O şeyi kapalı tutan tek şey oradaki küçük kravat mı?"

Yüzüne baktım ve yavaşça başımı salladım.

Küfretti, topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Bir şövale üzerine monte edilmiş çok sayıda gerilmiş beyaz tulumdan birini boyamak için çalışmaya başladığımda gülümsememi durduramadım.

Geri döndüğünde bunu hissettim, gözlerini üzerimde hissettim. Arkamdan sessizce konuştu. "Kilitli bir misafir odasının nerede olduğunu biliyorum."

Başımı salladım ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. "Nu-uh. Burada olmaz." Beni yan odaya soktu, ama ben Ondan kaçarak, güçlü kocasıyla öpüşmekle meşgul olan Lana'nın yanına gitti.

Tristan'ın geri çekilmekten başka çaresi yoktu.

Sonraki otuz dakika boyunca Javier, Jackie, Akira ve Bianca'ya bebek kelimesini söyleterek odanın etrafında dört bebek bezi iğnesi toplamaya devam ettim.

Çevremde Tristan'ın da aynı şeyi yaptığını görebiliyordum. Meydana gelen gürültülü kargaşadan James, Stephan, Marnie ve Lana'dan iğne topladığını fark etti.

Tristan ve ben bütün gün yan yana oturduk. bebek bezi/şekerleme koklama oyunu. Bu oyunda, eritilmiş farklı şeker çubuklarını bebek bezlerinin içine koyuyorlardı ve biz de bunların hangi şeker çubukları olduğunu tahmin etmek zorundaydık.

İğrenç ve komikti ve bunu çalmadıkları bir bebek partisine hiç gitmemiştim.

Tristan'ın telefonu çalmaya başladığında Snickers çikolatasına benzediğini ve koktuğunu düşündüğüm bir şeyi kokluyordum.

Yüksek sesle.

Çok tuhaf bir zamanlamaydı, çünkü daha önce telefonunun çaldığını bile duymamıştım, ama aniden zil sesi *yüksek* sesle çalmaya başladı ve *benim* kıkırdayan, akortsuz sesim rap yapıyordu, "*Pussy, pussy, pussy, hepsi benim Zihin...*" Yüzüm kızardı ama oda kahkahalara boğulurken kıkırdamadan edemedim.

"Yemin ederim Danika'nın sesine benziyor," dedi Bianca, bakışları bana kayarak.

Frankie, "Bu kesinlikle o," diye onu temin etti. "Bu akortsuz şarkıyı daha önce de duymuştum. Hiç şaşırmadım. Kukuyu bu kadar çok sevdiğini öğrenmek harika Danika. Bunu nasıl bilmezdim?" Gözlerimi kapadım ve yüzüm kızararak başımı salladım.

ayak parmaklarıma kadar. Yine de glmekten kendimi alamadım. "Bir iddiayı kaybettim," diye açıkladım.

İntikam planları yaparak Tristan'a ters ters

baktım. Piç kurusu bana göz kırptı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Aradan on dakika geçmişti ve Javier'e verdiğimde Almond Joy gibi kokan bir bebek bezini kokluyordum, sonra çantama uzanıp telefonumu aldım.

Sık fotoğrafım için hazırım. On

dakikan şimdi başlıyor.

Gönderdim ve Tristan'ın artık susturulduğunu hissetmesini izledim.

telefon titredi ve elini cebine attı. Çıkardı ve ekranı kontrol etti.

Gülmemek için dudaklarımı ısırmaya başlamıştım ki başını kaldırıp gözlerini kocaman açarak yüksek sesle, "Gerçekten mi?

Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu şimdi mi yapıyorsun?!"

Glmekten iki büklüm olmuştum ama yine de başımı sallamayı başardım.

Hışımla odadan çıktı. Sonunda doğrulduğumda herkesin bana şaşkınlıkla baktığını gördüm.

Frankie bunun tek istisnasıydı.

Açıkçası neşeli görünüyordu. "Vay canına. Demek çılgın tren tam gaz ilerliyor, ha? Tam zamanında."

Telefonumun elimde titrediğini hissetmeden önce yaklaşık beş dakika bekledim. Yeni bir mesajım vardı. Kontrol ettim ve

yeterince eminim,

Tristan'dan bir fotoğraftan başka bir şey almamıştım.
Banyodaki aynayı kullanarak çekilmişti, otuz adım ötede
değil.

Gömleğini çıkarmış ve kot pantolonunun düğmelerini
açmıştı. Aynaya dişlek bir sırtıyla bakıyor, büyük bir eliyle
koca sikini yumrukluyordu. Kendini sertleştirmişti.

Göz kırptım. Her şeyi komik olduğu için yapmıştım.

Ben asla

bir penis resminin gerçekten seksi olabileceğini hayal ettim.
Sanki beni banyoya davet ediyor gibiydi.
Muhtemelen öyleydi.

Olası daveti görmezden geldim, telefonumu kaldırdım,
yüzüm o kadar kızarmıştı ki bunu hissedebiliyordum.

Kasıla kasıla odaya geri döndüğünde gözlerim pantolonunun
kasıklarından başka bir yere gitmedi. En azından bir
Ama bunu nasıl yaptığını sormayacaktım.

Tekrar yanıma otururken kaşlarını beklentiyle kaldırdı.
"Anladın mı?"

"Zaman damgalı değil. Tekrar yap." Bunu söylerken ne ben
ne de o yüzümüzü tutabildik.

"Kahrolası banyolarında olduğunu görebilirsin," dedi
kahkahalar arasında. Bu onun için tam bir göbek
kahkahasıydı. En sevdiğim kahkahaydı. Ondan bu
kahkahayı duymak için cehennemden bile geçebilirdim.

Bunu atlatmıştım.

Yine olsa yine

yaparım.

"Koşullar çok açıktı. Zaman. Pul."

Gülmekten inanamayarak başını sallayarak odaya baktı. Beni işaret etti. "Bu kadın şeytan. Bu kadına asla bahis kaybetme. Ne yani, bana bu evde bir resim çektireceğini tahmin ettiğimi mi sanıyorsun? banyo?"

Hayali saatime dokundum. "Zaman geçiyor."

"James, bir yerlerde gazeten var mı? Bir resme zaman damgası vurmam gerekiyor."

Odanın diğer ucunda Akira ile sohbet eden James, Tristan'a iyice tiksinişmiş bir bakış attı. "Ciddi misin?"

Bir fotoğrafa zaman damgası vurmak için gazeteye ihtiyacın olduğunu mu sanıyorsun? Taş devrinden çık, Tristan. Bana telefonunu ver, ben yaparım."

"Güven bana, bunu görmek istemezsin."

Gazete mi?"

James ayağa kalktı ve sanırım gazete almaya gitti.

Tristan gülerek dikkatini tekrar bana çevirdi. "Diğerini silmen gerekiyor. İkisini kabul etmedim ve sen de bir sümük gibi davranıyorsun, bu yüzden sana bedava bir şey vermiyorum."

Çok fazla dikkat çekmediğimizi umarak etrafıma bakındım ama tabii ki çekmiştik.

Yine de Tristan'a dönüp baktım ve gözlerimle ona gülümsedim. "Yap beni," diye mırıldandım.

Ayağa kalktı ve odadan çıkıp banyoya giden koridora yöneldi.

Tedirgin görünüyordu. İyi türden bir tedirginlik.

James elinde bir gazeteyle odaya geri döndü. Elimi uzatarak onun yolunu kestim.

"Bunu ona götüreceğim," dedim ona gülümseyerek.

Şaşırmış görünüyordu ama hiç tereddüt etmeden verdi.

"Teşekkür ederim," dedim neşeyle ve Tristan'ın kaybolduğu koridora yöneldim.

Banyo kapısı hafif aralıktı, ışık yanıyordu. Kapıyı çalacakmış gibi kapıya yaklaştım.
tamamen açıldı ve gülümseyen Tristan beni içeri aldı.

Beni şaşırtmıştı ve sadece içgüdülerime güvenerek elimdeki kâğıtla göğsüne vurdum.

Tekrar yaptım, ona uzattım.

"Acele etsen iyi olur. Sanırım otuz saniyen kaldı."

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitledi, beni uzun banyo tezgahının üzerine oturttu, sonra gömleğini çıkarmaya başladı.

"Eğer acele etmezsen, bu bahiste bana borçlu kalacaksın."

Bir küfür savurarak aletini çıkardı, telefonunu ve gazeteyi aldı ve aynada aceleyle bir fotoğraf çekti.

Gönder tuşuna bastığında hâlâ gülüyordum.

Yaklaştığında gülmeyi bıraktım, elleri uyluklarıma gitti ve aralarına girebilmesi için onları ayırdı.

Gözleri ve elleri beni giydiren tek düğümün üzerindeydi ama uzun sürmedi, çünkü ben daha "Yapmamalıyız" diyemeden düğümü çözdü.

Birileri duyacaktır."

Elbisemin iki yanını ayırıyor, omuzlarımla üzerinden geriye doğru katlıyordu. "Bu elbiseyi ilk fırsatta seni sikkemeyeyim diye giymedin." Styenimin önünü açarak iki kupunu da yana doğru itti. "Ve şuna bak. Bir şansım var."

Tüm tanımlara göre bir şipşaktı. Klotun kenara itildiği, sikkini içeri sokulduğu, dışarı çekildiği, sallanılan, kızışan bir şipşak.

Hızlı, abuk, kısa, aceleci, kısacık, aceleyle, aceleyle, şipşak. Sert, kaba, güçlü, acımasız, kaba bir şipşak sikkisi.

Bu harika olmadığı anlamına gelmiyor. Ben indim, o indi ve günün geri kalanını onun göğsünde uyuyarak ve hayatın ne kadar tatlı olabileceğini hayal ederek geirebilirdim.

şipşakların sorunu da buydu. Her zaman bir nedenden dolayı hızlıydılar ve sonra tek yapmak istediğiniz şey oyalanmak, doymak olduğunda gerçek hayata geri dnyordunuz.

Elimden geldiğince güzelce yıkandım, sonra Tristan temizlenirken ben de kıyafetlerimi düzeltmeye başladım. Tam elbisemi bağlıyordum ki Tristan yaklaştı ve önce alnımdan, sonra yanağımdan, sonra da ağzımın kenarından öptü.

"Seni seviyorum tatlım," dedi sessizce ama şiddetle, sonra kapıdan çıkıp gitti.

Orada öylece durdum, donup kaldım, uzun bir süre deli gibi boşluğa baktım.

Kelimeler orada öylece duruyordu, düşüncemin tam kenarında, yeterince dikkat dağıtıcıydı ama gün ışığında bir şekilde odaklanması zordu.

Ve sonra, sanki kendime gelmişim gibi, partiye geri döndüm ve çoğunlukla iyi vakit geçirdim.

Her yönden iyi değil, ama çoğunlukla.

Çoğunlukla, Tristan'ı havuz partisi veren bir avuç küçük çocuk için numaralarından birini yaparken bulmak için geri döndüğümde çok kötü bir an olduğu için Yetişkinler bebek partisi verirken. Çocuklarla arası çok iyiydi. İnanılmazdı. Her şeyi izledim. sadece yüzünde karasevdalı bir

gülümseme olabilirdi. Kötü kısmı bu

değildi, henüz değil.

Günü biraz buruklaştıran kısım, bana yaklaştıktan sonra hiç tereddüt etmeden elini karnımın alt kısmına götürüp okşamasıydı.

ve tek kelime etmesine gerek yoktu. Aklından geçenleri okuyabiliyordum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım, içeri girdim ve tekrar nefes alabilene kadar ondan uzak durmaya çalıştım.

Ve geri döndüm, hatta Tristan'ı bebek bezi iğnesi oyununu kazanmama izin vermesi için kandırdım. Kolay oldu. Benim de bazı kirli numaralarım vardı.

Resim stüdyosuna dönüştürülen oturma odasındaki malzeme küvetlerinden birinden bir keçeli kalem, tam olarak bir Sharpie aldım,

ve banyoya girdim. Elbisemi sütyenime kadar indirdim ve hemen üstündeki deriye BEBEK yazdım.

Elbisemi tekrar yerine oturttum, kalemi çöp kutusuna geri attım ve Tristan'ı aramaya koyuldum.

Onu, kıkırdayan Lana'yı ellemeye giden Akira ile konuşurken bulduğumda, sessizce onu kenara çektim.

Kaşlarını kaldırdı, çok mutlu görünüyordu. "Bir tura daha hazır mısın?" Başımı salladım ve elbisemi ona ne yazdığımı gösterecek kadar aşağı çektim.

Kelimeleri görmek için başını eğdi ve yavaşça okudu: "Bebek."

Gözleri büyüdü, boynu dikleşti ve beni işaret etti. "Vay canına. Sen şeytansın."

Elimi uzattım ve yavaşça, isteksizce, tüm iğnelerini çözdü ve bana verdi. "Lüks bir spa paketi olduğunu duydum," diye alay ettim onunla.

"Oldukça heyecanlıyım."

"Biliyorum. Bana cinsel iyilik yapman için sana rüşvet vermek için kullanacaktım." Suratını asarak söyledi.

Sanki rüşvete ihtiyacı varmış gibi.

Ancak daha sonra, geceleyin, karanlıkta yatarken sözleri kafamın içinde hareket etmeye başladı. Dönmeye. Çılgın bir döngü içinde.

İşte Çılgın hakkında bilmeniz gereken her şey: Çılgın'ın en sevdiği şekil dairedir.

Bozuk plaklar, döngü halinde çılgın dürtüler.

Bunlar bir şey çağrıştırdı mı? Delilik böyle işler ve bu yüzden sürekli kendini tekrar eder.

Ve oğlum şimdi kendini tekrar ediyordu.

Her şey yeniden oluyordu. Lanet olası her şey geri gelmişti.

Her şeyi tüketen aşk. Geri dön.

Ona her baktığımda göğsümde oluşan gerginlik. Geri. Onun

kollarında uykuya dalmak ve hala onu hayal etmek.

Arkaya.

Çılgın psikotik kıskançlık. Geri

dön.

İki kere, çünkü ikimiz de bu hastalığa yakalanmıştık.

Sanki ergenmişiz gibi herkesin önünde öpüşme seansları.

Arkada.

Titreşimli dil ve tüm beyin fonksiyonlarımı kaybetmeme neden olan sihirli eller. Geri dön.

Bir saat bile ayrılmaya dayanamadığım bir adamla birlikte olmanın cenneti ve cehennemi. Geri dön.

Gülümsemesi beni dünyadaki diğer tüm gülümsemelerden mahrum bırakıyor.

İnkâr edilemez, tartışmasız bir şekilde aşık olmanın sevinci ve acısı.

Benim için doğası gereği bu kadar kötü, bu kadar *yanlış* olduğu kanıtlanmış bir kişi nasıl olur da benim için hala bu kadar gerekli olabilir?

Mutluluk mu?

Bu adil değildi.

Orada yatıp belayı düşünmüyordum. Ondan nasıl kaçınacağımı bile düşünmüyordum. Sadece onunla birlikte var olmak istiyordum.

Asıl soru, iyi ayarlanmış, tamam, biraz iyi ayarlanmış yetişkinler olarak, bu çılgın şeyi ikinci kez sağlıklı hale getirebilir miydik?

Bunu planlamaya çalışıyordum, işe yarayabilecek bir oyun planı bulmaya çalışıyordum, çünkü bunu *istiyordum*.

Hedeflere, kurallara ve geleceğin neler getirebileceğine dair net bir resme ihtiyacım vardı.

Ancak bunun nereye gidebileceğine dair net bir fikrim *yoktu*, uzun vadede değil. Ve bu beni korkutuyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Konuyu ilk üç kez açtığımda, konuyu değiştirdim. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

Onun performanslarından birine gitme düşüncesi bile bana eski zamanları düşündürüyor, onu sahnede görmek için yaşadığım günlerin uzun zamandır unutulmuş anılarını canlandırıyor.

Dördüncü seferde, benim için bir bileti vardı ve hayır cevabını kabul edecek gibi görünmüyordu.

"Bunları çok sık yapmıyoruz," diye kandırdı. "Orada olmanı istiyorum. Tekrar canlı performans sergilememiz bir yıl sürebilir. Burası daha sakın bir yer. Çılgın bir seyirci olmayacak. Herkes oturacak, yemin ederim."

"Oh Tristan."

Umutsuzdum. Gerçekten.

"Lütfen. Bana bir iyilik olarak. Orada olman benim için çok şey ifade eder. Destek için."

Sadece umutsuz.

Neden ona hayır diyebileceğim gibi davrandım ki?
Tamamen inkar.

Bana yerimi gösteren görevliye teşekkür ettim.

Endişeyle etrafıma bakındım. Sahnenin hemen yanındaki ilk sıradaydım. Frankie'nin de katılacağını biliyordum.

James ve

Bianca da. Ama isteğim üzerine yalnız oturdum. Bunun benim için duygusal bir girişim olacağını biliyordum ve bunu yanımda kimse olmadan yaşamayı tercih ettim. Ayrıca, onları partiden sonra da göreceğimi biliyordum.

Bana canlı yayınlanacağı söylenen akustik bir performans için kurulmuş samimi bir mekandı.

Seyirciler arasında olmak bile beni geriyordu. Hapşırırsam ne olacaktı?

Bir şarkıyı yeniden mi çekeceklerdi yoksa beni kovacaklar mıydı? Bunu düşünmek bile burnumu gıdıklamaya başladı.

Çok güçlü bir set çaldılar.

Rock'tı, bunu inkar etmek mümkün değildi, ama yine de müziğe duygusal bir öz kazandıran duygusal, cesur bir hisleri vardı.

Çok güzeldi. Taşınıyoruz.

Hiç olmadıkları kadar iyidiler. O daha iyiydi.

Hâlâ kalabalığın nefesini kesebiliyordu, hatta bir solist olarak daha önce olduğundan bile daha etkileyiciydi. Sesi daha iyi eğitilmişti ve yaşı ve disiplin sadece onu geliştirmeye yardımcı olmuştu.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Güneşi emen bir çiçek gibi manzarayı yalayıp yuttum.

Şarkı ilk notasından itibaren beni gerdi. Her zamanki tarzlarından daha yavaştı ve karanlık, akıldan çıkmayan notaları nefesimi kesiyordu.

Gözlerini kapattı ve şarkı söylemeye başladı.

Şarkı söylerkenki sesi bile farklıydı. Çok çığ, çok duygusal.

Dinledim, büyülendim ve aniden, kalabalığa rağmen, sanki dünyadaki tek iki kişi bizmişiz gibi hissettim.

*Bana senin olduğumu ve benim olduğumu söylediğin zamanı
hatırla Her kalp atışı, her nefes, Aşkımız mükemmeldi,
yeminlerimiz kutsaldı*

*Ve tatlım, bu çizgiyi çekmek için çok uğraştığımı
biliyorsun,*

Ama kalbimde bir zehir vardı, Ve aklımda bir karanlık

Sen boğulurken yanında değildim Gerçi

geri almak için ruhumu verirdim Beni

geride bırakmak zorundaydın

Geriye dönüp baktığımda, yılların boşluğunu görüyorum,

En sert

dikiz

aynasında

n,

Sana yaşattıklarımı hatırlayarak

Şimdi merak ediyorum, kim geldi yerimi almaya

Sana baktığımda dünya dağıldı

*Zehrim iyileşti, karanlığım aydınlandı Seni hiç hak etmedim
sevgilim Ama senin kollarında yanırlarım çözüldü*

Başım öne eğik, ellerim kenetli, yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ve her nasılsa, çektiğim acıya rağmen, bedenim sanki bana bir büyü yapıyormuş ya da bir hastalığı iyileştiriyormuş gibi müzikle hafifçe sallanıyordu. Konser yoluyla terapi. Bu yeni bir şeydi.

Acı çeken kalbimde yankılansa da

O gece benim tek suçum değildi.

Yine de işleri yoluna koymak için can atıyordum. Bir şekilde zamanımız tükendi.

Ama kalbimde bir zehir vardı, Ve aklımda bir karanlık

Sen boğulurken orada değildim. Yine de

geri almak için ruhumu verirdim.

Beni geride bırakmak zorundaydın.

Uzayın genişliğinde bir yerde,

*Ruhların yaşadığı bir ev var, Seninki ve benimki
Birbirimize kenetlendik, o yerden ayrılmadım, Tanrı
yardımcım olsun, o yerden asla ayrılmayacağım*

Ama kalbimde bir zehir vardı, Ve aklımda bir karanlık

Sen boğulurken yanında değildim Gerçi

geri almak için ruhumu verirdim Beni

geride bırakmak zorundaydın

Beni geride bırakmak

zorundaydın. Beni nasıl geride

bıraktın?

Müzik sadece yumuşak bir gitar sesi ve Tristan'ın tutkulu mırıltısına dönüştü.

Söz verdiğin her şey, ihtiyacım olan her şey

Sana vermek istediğim şey, senden istediğim şeydir. Bunu

benim için yapamaz mısın, tatlım?

Senden yeterince kalmadı mı?

Bunu ona bir kez söylemiştim. Hatırladığına dair hiçbir fikrim yoktu; bunu ona söylediğimde kafası çok iyiydi.

"Ne düşündünüz?" diye sordu nazikçe, konser bitip salon boşaldıktan sonra.

Herkes dışarı çıkarken ben orada öylece, hareketsiz ve sessiz oturuyordum.

Gözyaşlarımın arasından ona "Son kısım kafiyeli bile değildi," dedim.

Güldü ve beni sandalyemden çekip göğsüne bastırdı. "Bana kızgın mısın?" diye sordu, yüzü saçlarıma gömülmüştü.

Ne olduğumu bilmiyordum.

Kaçış yollarının tükendiğini söyledi çarpık beynim.

Fethedildi, dedi hain, beyaz bayrak sallayan kalbim bana, ama her zaman, *her zaman onun* tarafında olduğu için oy alamadı.

"Anladığım kadarıyla artık şarkı sözlerinde parmağın var?" Titrek sesimle yüz­süz­lük etmeye çalışarak sordum. "Tabii bunu Kenny yazmadıysa ve eğer yazdıysa, bu gerçekten çok garip."

"O şarkının sen ve ben hakkında olduğunu mu sandın?"

Koluna bir yumruk attım, o da daha sert güldü ve bana daha sıkı sarıldı.

"Evet, şarkı sözü yazmaya başladım, ama şarkıların çoğunu hâlâ Kenny yazıyor."

Orada uzun bir süre sessizce durduktan sonra ona baktım ve konuştum: "Seninle gurur duyuyorum. Her zaman çok yetenekliydin. Böyle bir potansiyele bakmak ve onun hakkını vermeye çalışmak ürkütücü bir şey. Sen bunu başardın."

Yüz ifadesi gerginleşti ve yüzünü boynuma gömdü. Bu onu etkilemişti.

Yatıştırıcı bir şekilde sırtını sıvazladım.

"Tek eleştirim gömleğini çıkarmamış olman," dedim. ona ruh halini hafifletmesini söyledi. "Bu eskiden her gösterinin en sevdiğim bölümüydü."

Bu durum onu güldürdü. "Gerçekten her gösteride tişörtümü çıkarır mıydım?" diye sordu, sanki hatırlayamıyormuş gibi.

Kaybettiği tüm anıları düşününce göğsüm daraldı.

"Yeterince yakın," dedim hafifçe.

Ona baktığımda, onun da bana baktığını görünce *çıldırma*ya başladım.

Ondan iki adım geri çekildim.

Duygularımı kalbimin ve zihnimin bir köşesine kilitlemeye çalıştım.

Onları unutmamıştım, farkına varmakta hiç başarısız olmamıştım.

Oradaydılar ama kendimi onlara doğrudan bakmamaya ikna edersem, üzerimde hiçbir etkileri kalmayacaktı.

Ama şimdi, şimdi çevremi sarıyorlardı, Her geçen nefesle daha parlak, daha net hale geliyordu, ta ki bakma dürtüsü, onun çekiciliği, düşüncelerimi sadece bakmaktan daha fazla tüketene kadar, emindim.

Daha iyisini bilsem bile, bu duyguların ertelenebileceğine karar vermiştim. Ama böyle bir şey ne kadar ertelenebilirdi ki?

Tepeden tırnağa titriyordum.

Yavaş ama amansız bir şekilde çözülüyordum.

Bir arada tutamadım. Bir gün daha olmaz. Bir dakika daha olmaz.

Oluyordu. Ne kadar mücadele etsem de, içimde sürekli bir çözülme yaşıyordum.

oluyor. Sona *yaklaşıyordu* ve ben *hazırlıklı değildim*.

Tristan ellerini omuzlarıma koymak için hamle yaptı ama ben iki elimle onu savuşturdum.

"Ah Danika," dedi usulca.

Başımı şiddetle sallamaya başladım.

"Söyle bana, tatlım. Sorun her neyse, halledeceğim."

Gözlerimi kapattım, yüzüm parçalanıyordu.

"Ah tatlım," dedi, şimdi daha yumuşak, şimdi daha yakın. "Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum."

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Hayır

artık. Ben buradayım. Yanındayım."

"İçimde sana olan inancımın eskiden olduğu yerde bir boşluk var. Korkuyla doluyum ve sana tekrar nasıl güveneceğimi *bilmiyorum*. Bunu yapacak gücüm yok. Bir daha olmaz."

"İkimize de yetecek kadar var." Yaklaştı ve beni kollarıyla sardı.

"*Bana* yaslanmana izin vermenin zamanı gelmişti."

Beni çok uzun zaman önce akıntıya bırakmıştı ve ben de derin sularda, benim için çok büyük derinliklerde dolaşıyordum. yalnız gezinmek.

Ve işte buradaydı, beni kurtarmak için yüzüyordu. Bunca zamandır beni takip mi ediyordu? Bu kadar kör müydüm?

Yine de, beni kurtardığını bilsem bile, bir parçam onunla savaşmak zorundaydı.

"Bana ne yapıyorsun? Buna dayanamayacağımı bilmiyor musun, Tristan?" İnledi ve beni daha da yakınına çekti. "Yapabilirsin. Bana tekrar güvenebileceğini düşünmüyorsun ve ben Bunu anlıyorum ama öğrenmen gerek. Ne kadar sürerse sürsün, benimle birlikte olmanın eskisi gibi olmayacağını öğrenmen gerek.

Buna izin vermeyeceğim."

Başımı salladım ama o çenemi, boynumu öpüyordu, Kulağımın arkasından, ve ben onu durdurmadım. "Anlıyor gibi görünmüyorsun Tristan. Her şeyin eskisi gibi olacağını sanmıyorum, çünkü tüm hasar çoktan verildi.

Bu sefer benden geriye kırılacak kadar bir şey

kalmadı." "Hayır, yanılıyorsun."

Tabii ki neyi kastettiğimi bilemezdi, çünkü ona söylememiştim, henüz midem kaldırmamıştı.

Şimdi bile, tüm savunmalarım etkisiz hale getirilmişken, ona söyleyecek cesareti bulamadım.

"Ve hiçbir şey kırmayacağım," diye sertçe devam etti, "Yemin ederim." Kollarım yanlarımda gevşemişti ama şimdi onları kaldırdım ve boynuna doladım.

"Bu sadece *beni* kırmakla ilgili değil." Çok derin bir nefes aldım. "Bunu kendi gözlerimle gördüm Tristan," dedim ona sessizce, sefilce. "Kafedeki o gün, kazadan sonra son kez buluştuğumuz o gün. Sen benden uzaklaştıktan sonra, mutluydun, gülüyordun, sağlıklıydın. İşte o zaman hayatıma devam *ettim*."

"Oh, Danika," diye nefes aldı.

"Bensiz nasıl olduğunu, ben hayatından çıkınca nasıl çok *daha iyi olduğunu* gördüm ve işte o zaman seni gerçekten bıraktım."

"Ah, Danika," dedi duygusal bir şekilde.

"Nasıl oluyor da birbirimiz için pek çok açıdan bu kadar iyi, diğer pek çok açıdan da bu kadar kötü olabiliyoruz?"

"Birbirimiz için asla kötü olmadık.

Asla. Bizde olan bu değildi." "Ne

yaptı

Sonra?

Açıkla.

Bana burada akıl veriyorsun."

"Bizim için kötüydüm. Kan kaybediyordum.

Eminim fark etmişsinizdir, ama Jared'e olanlar ve sonrasında yaşananlar beni mahvetti, yani serbest düşüşe geçtim, ama bunu bize yüklemeyin. *Benim* suçumdu. Hepsinin. Her bir zerresi."

"Oh Tristan. Bu doğru değil. Seninle birlikte ben de değiştim. Seni etkinleştirdim. Seni daha iyi değil, daha kötü yaptım."

"Oh, Danika." Sesi hâlâ nazik ama azarlayıcıydı.

"Bana 'Oh, Danika' deme. Belli ki sana yardım edemedim. Denedim ve denedim-"

"Bunun senin işin olduğunu mu sanıyordun?

Bana *yardım* etmek için mi? Bunun *senin* sorumluluğun olduğunu mu düşündün?"

"Şey, evet. Ama denediğim her şey seni daha da kötüleştirdi."

"Oh, tatlım-" "Bana

öyle deme."

"Tatlım," diye vurguladı. "Bu durumdaki bir insana kimse yardım edemez.

Bazen, eğer gerçekten şanslıysak, bundan kurtuluruz ve kendimize yardım ederiz ve bunu sevdiğimiz insanlar *sayesinde* yaparız. Beni *daha da kötüleştirmekten* sen sorumlu değilsin. Ama sana bir şey söyleyeyim, beni iyileştirmekten sorumlu olduğun bir gerçek. Kendimi ölüme bırakmışım. Bununla başa çıkabilirdim. Ama sana ne yaptığımı gördüğümde-"

"Bu senin suçun değildi."

"Bu sizin gerçekliğiniz olabilir. Nasıl görmek istiyorsan öyle görmeye hakkın var ama ben sadece tek bir şekilde görebiliyorum. Sana olanlar benim yüzümdendi, benim yüzümdendi ve sadece kendime zarar vermediğimi, aslında sana kendi uyuşmuş zihnimden daha fazla zarar verdiğimi fark ettiğimde, ihtiyacım olan motivasyonu buldum kullanmayı bırakmak, hayatımdan çıkmaya çalışmaktan vazgeçmek için. *İşte bu* sana."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün aradığında işimi bitirmek üzereydim.

"Bu gece dışarı çıkalım. Seni özel bir yere götürmek istiyorum." Tristan'ın derin sesi, ben daha bir 'merhaba' bile diyemeden kulağıma mırıldanmaya başladı.

Derin bir nefes aldım. "Bu gece olmaz." Andrew'la öğle yemeği konusunda çıkardığı krizden sonra kendimi

hazırlamam gerektiğini biliyordum.

En kötüsü için.

Diğer uçta uzun bir duraklama oldu. "Neden olmasın?"

Hiçbir zaman utangaç biri olmamıştı.

"Bir arkadaşımla yemeğe çıkıyorum." "Bu özel bir yemek mi, yoksa ben de gelebilir miyim?"

Bu dinamiği düşündüm. Dermot'un ondan hoşlanacağını sanmıyordum. İki adamın sakın bir yemek için yeterince iyi anlaştıklarını düşünemiyordum. İkisi de tamamen farklı şekillerde bana karşı aşırı korumacıydı. "Bu sadece bir tür aylık bir şey. Karmaşık bir durum ama arkadaşım ile iyi geçineceğini sanmıyorum. Ona senden bahsedeceğim. Belki bir dahaki sefere, onu adil bir şekilde uyardıktan sonra."

Tabii ki ifadelerimin sadece bir kısmını duydu. "O mu?"

"Evet. Bunu konuşmuştuk. Erkek arkadaşlarım var."

"Bu gece *randevuya* mı gidiyorsun?" İçimi çektim. Terapi sonrası mağara adamı hâlâ mağara adamıydı. "Hayır. Bir arkadaşım ile yemeğe çıkacağım." Ona Dermot'un kardeşim olduğunu söylemeyi düşündüm ama bunu Dermot'a sormaya karar verdim. Babası hâlâ zavallı annesiyle evliydi ve ben de onu üzmemek istemedim.

Ailesinde herhangi bir soruna yol açmaması için bunu gizli tuttum. Tristan sır saklayabilirdi, bu yüzden ona söyleyeceğimi biliyordum ama önce Dermot'un onayını almak istedim. Benim sırrımmış gibi hissetmedim.

"Bir *erkek* arkadaş. Bu bir randevu. Adı ne? Nerede yaşıyor? Eminim onu götürebilirim."

Yarı şaka yapıyor olsa da kıkırdadım. "Bu sadece romantik bir ilişkimiz olsaydı bir randevu olurdu ki öyle bir ilişkimiz yok.

Dinle, bu biraz karışık bir konu ama arkadaşımınla konuştuktan sonra sana açıklayacağıma söz veriyorum."

Sonrasında o kadar perişan oldu ki neredeyse iptal edecektim.

Bağırılmıyordu, çığlık atmıyordu ya da beni vazgeçirmeye çalışmıyordu.

Diğer tarafta o kadar sessizleşti ve içine kapandı ki, buna zar zor dayanabildim.

"Tamam, ne var biliyor musun? Kes şunu artık. Sana artık Mona ile arkadaş olamayacağını söylediğimi görüyor musun? Hayır. Ve sen onunla yattın. Ben Dermot'la hiç yatmadım."

"Adı Dermot," diyerek sözünü kesti.

"Evet, Dermot, onunla asla yatmam, *milyonda* bir bile. Yıllardır. *Game of Thrones*'daki karakterler olsak bile. "

Bu da onu olayın dışına çekti ya da kafasını karıştırdı. "Bu lanet olası dizinin ne alakası var?" Ben de Son zamanlarda ona izletmeye başladım ve Bir bölümden diğerine isteksizce beğenmekle nefret etmek arasında gidip geldi. Gerçi sadece ilk sezonda oynamıştı.

Eğer onu sadece bir taneden geçirirsem, onun da benim kadar bağımlı olacağını biliyordum.

Sırıttım.

"Eninde sonunda

anlayacaksın."

Ona veda etmeye çalıştım.

"Seninle gelmek istiyorum," diye kulağıma homurdandı.

Derin bir nefes aldım. Neden hala ona hayır demekte bu kadar zorlanıyordum ki?

"Sınırlar, Tristan."

Hattan çıkmama izin verdi ama mutlu olmadığını biliyordum.

Dermot ve ben akraba olduğumuzu kimseye söylemedik. Hiç söylemek zorunda kalmadık. İkimiz de kimseye hesap vermiyorduk, bu yüzden dünya bizi sadece yakın arkadaş sanıyordu, ya da ben öyle sanıyordum.

Dermot'la buluşmalarımın randevu gibi görüldüğü hiç aklıma gelmemişti. Daha önce bu konuda hiç endişelenmemiştim.

Andrew öyle bir erkek arkadaştı ki anlayışlı biriydi. Sık sık başka bir erkekle yemeğe çıkmaktan hoşlanmamı hiç sorgulamadı bile.

Yemeğimizi sipariş ettikten sonra Dermot'a "Biriyle görüşüyorum," dedim.

O

baktı

şaşırdım

ama

değil

hoşnutsuz. "Bu harika. Ciddi bir şey mi?"

Ağzım burkuldu. "Kalp krizi gibi. Kalıcı bir şey yapma şansımızın olup olmadığı tamamen başka bir konu. Sizi haberdar edeceğim."

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Bu çok garip bir şeydi. Dahlia'yla birlikte büyümüştüm ama Dermot'a açılmak benim için çok daha kolaydı. Başından beri böyleydik.

Ve bir şekilde kendimi ona hikâyemizi anlatırken buldum, uzun versiyonunu, Tristan ve Danika Destanı'nı.

Savaşlar ve zaferler. Yenilgiler

ve zaferler. Trajediler ve

denemeler.

Ortalarda bir yerde, onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde ağlarken yakaladım ve her şeyi daha az dramatik bir şekilde anlatmaya çalıştım, ama olan oldu.

"Bekle, yani ona yapamayacağını söylemedin mi...?" diye sordu sonuna yakın bir yerde.

Kucağıma baktım. "Nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Çok üzgünüm Danika."

Omuz silktim. "Her neyse, ona senin benim üvey kardeşim olduğunu söylememin bir sakıncası var mı? Önce sormam gerektiğini düşündüm, çünkü bilirsin işte. Eminim sen de anlamışsındır, o delicesine kıskanç bir tip. Bir erkekle yemeğe çıkacağımı duyunca hiç memnun olmadı."

"Benim için hiç sakıncası yok. İlişkimizi gizli tutmuyorum Danika. Öyle düşündüğün için üzgünüm."

"Annen yüzünden bunu gizli tutmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Sen bir sır değilsin, sen bir insansın.

Ailemin berbat evliliği onları ilgilendirir ve senin benim kız kardeşim olduğun gerçeğini asla etkilemeyecektir."

Bu kalbimi ısıttı. O iyi bir kardeşti. Yemekten sonra doğrudan Tristan'a gittim.

Hâlâ gergin ve üzgündü ama Andrew'la yemeğe gittiğim zamanki gibi değildi.

"Tamam, anlat bakalım," diye başladı hemen. "Bu arkadaşınla ilgili büyük gizem nedir?"

"O benim kardeşim."

Bu onun tüm şımarıklığını söndürdü. Hoş bir şeydi. Kısa bir an için bu yeteneğimi şışeleylebilmeyi diledim. İyi bir süper güç olurdu.

Kendimi o gece ikinci kez hikâye anlatırken, Tristan'a beleşçi babamla ilgili her şeyi anlatırken buldum.

"Baban sana asıldı mı?" diye sordu şok olmuş bir halde.

"Annemi gördün. Tıpkı ona benziyorum. Sanırım onun da bir tipi var."

"Sakin bu normalmiş gibi davranmaya kalkma! Ben hiç O adamı görürsem, kışına tekme basarım. O kadar. Bu oluyor. Siktir, sanırım o herifle tanıştım. İnanılmaz."

Bence bu her şeyi özetliyor.

Beni evin içinde, merdivenlerden yukarı, doğruca yatak odasına doğru çekirtmeye başladı. Beni köşeye sıkıştırdı.

alışılmışın dışında bir yatak ve beni soymaya başladı. "Az önce bana saatlerce işkence ettin," dedi, sesi alçak ve hırıltılıydı. "Şimdi sıra bende."

TRISTAN

Benim 'sapıkça' yatağım hakkında atıp tutmaya bayılırdı. Ona neler yapabileceğini göstermenin zamanı geldi diye düşündüm.

Onu küçük tangasına kadar soydum ve gözlerini bağladım. Onu yatağa götürüp ayağa kaldırmadan önce o sarhoş edici görüntüye doyasıya baktım.

Kollarını, sağlam yatağın tavanına tutturulmuş dolgulu deri kelepçelerle bağladım.

Sonra çenesinden başlayıp yavaşça ağızla üzerinde çalışmaya başladım.

boyn

unda

n

aşağı

ya

doğr

u,

onun

Köprücük kemiği, büzülmüş meme uçlarını emmek için fazladan zaman harcadım. Göğüslerini iki mükemmel

avuç halinde kavrayıp dilime doğru yuvarlayarak
yoğurdum.

Vücudunu sevdim. Aslında, bu biraz endişe vericiydi.
Bunu takıntı haline getirmişt看, saatlerce bunun hayalini
kurmuştum.

Göbeğine sokulurken sikimi yumrukladım. Yüksek sesle yapıyordum ve kendi yumruğumla uğraştığımı duyunca inledi ve kıvrandı.

Önünde diz çöktüm ve yüzümü kalçalarının arasına gömdüm, bacaklarını omuzlarıma attım. Külotunu kenara ittim ve şehre gittim, onu tekrar tekrar getirmek için sahip olduğum her dil numarasını kullandım.

Sonra ellerimle onun üzerinde çalışmaya başladım.

Sonunda ayağa kalkıp onu şiddetle sikmeye başladığımda, ellerimin altında uysallaşmıştı.

Boşaldıktan sonra ona pompalamaya devam ettim ve uzun bir süre sütünü içmeme izin verdim.

İşte burası. Cennet.

"Seni seviyorum," dedim ona, tutkunun sancıları içinde değil, ama sonraki net anda. Ona söylemeye devam edecektim, Onu buna şartlandırdım. Bana tekrar güvenmesini sağlamak için gerekirse sonsuza kadar denemeye devam ederdim.

Beni hâlâ sevdiğini biliyordum. Hâlâ inkârın sancılarını çekiyor olsa da artık bunu görebiliyordum. Bunu kelimelerle söylemesine gerek yoktu. Benimle başka şekillerde konuşuyordu. Aşk, vücudunun her teslimiyetçi çizgisinde benimle konuşuyordu.

Bana her baktığında saf gümüş gözlerinden dökülüyordu.

O yine benimdi.

Ve beni istemediği zamanlarda bile, tüm inancımı kaybettiğimde bile, her zaman, *her zaman* onun olmuşum.

Onu aşığı indirdim ve sırt üstü yatırdım. Külotunu çıkardım ve bacaklarını ayırdım. O kadar doymuştı ki, neredeyse gevşemiştı, o kadar lezzetli bir şekilde uysaldı ki, baş döndürücü zevkten beynim biraz bulanıklaştı.

Doğrulurken parmaklarım kalçasının yumuşak derisi boyunca kaydđ, seksi küçük ayaklarından birini yakaladım ve tamamen rahatlamış gevşekliğinde bile yatakta küçük kıvrınma hareketleri yapmaya başlayana kadar ovuşturarak içine girdim.

Ayağının kemerini, sonra da ince bileğini öptüm. Ellerimin altında o kadar narin ve yumuşaktı ki, ona her dokunuşumda titrek bir kısıtlama hissediyordum.

Bu vücudu, bu ince beli, bu zayıf kalçaları, ince uyluklarını seviyordum. Bu kadar narin görünen şeyin çelikten bir  ekirdeğ  sahip olmasına bayılıyordum, o kadar g   , o kadar acımasızca sağılamdı ki, bu dünyada kaderimi paylaşmaya, evimi yapmaya uygun bulduğum tek şeydi.

Beni bugüne kadar alçalttı.

Titreyen bedeninde titreyerek ilerlerken ellerim saygılıydı, dudaklarım taparcasına, bana izin verdiğı her dokunuş için o kadar minnettardım ki başım dönüyordu, *titriyordum*.

Çünkü o kabul etse de etmese de bu a lığ , bu affetmez tutkuya her teslim oluşumuzda birbirimize gerçek duygularımızı göstermiştik. O bana savunmasızlığınđ göstermeden kendini bana veremezdi, ben de ona olan bağılılığımı, sonsuz ařkımđ göstermeden onu alamazdım.

Ellerimi onun mükemmel küçük bedenine götürdüğümde hiçbir zaman pis konuşmalarımı içimde tutamazdım, ama giderek daha fazla, kelimeler kirli olduğı kadar çaresizce duygusaldı.

"Bu olmadan nasıl yapabildik, tatlım?" Saten gibi pürüzsüz karnına doğru sordum. "Bunun bir seçenek olduğunu nasıl düşünebildik?" Kaburgaları boyunca dolgun bir göğsünün alt tarafına doğru sokuldum.

"Bunu nasıl durdurabilirim ki? Artık geri dönemeyeceğimizi biliyorsun, değil mi? Buna geri dönemeyiz."

Bana cevap vermedi.

Ben yapmadım

onu da bekliyordum. Tutarlı bir cümle kurma noktasını çoktan geçmiş olduğunu biliyordum. Onun ukala ağzını her zaman sevmişimdir ama böyle zamanlarda, kelimelerin tamamını kurmaktan aciz olduğunda daha da çok severdim.

Göz bağınyı çıkardım ve üzerini örttüm.

Onu tekrar aldım, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi açlıkla, umutsuzca. Onun içinde seğirirken bile, hala serbest bırakılmamdan dolayı titriyordum, o açlığı hissettim.

Tam uykunun eşiğindeyken yakaladım.

"Lanet olası Game of Thrones," diye

mırıldandım. O da yanımda güldü.

Sarmaş dolaş uykuya daldık ve uyandığımda hala ona arkadan sarılmıştım. Aslında, sertleşmiş sikim tam daha gözümü kırpmadan bir giriş bulmaya çalışıyordum.

Doğrudum ve onu sırt üstü yatırdım. Bir ziyafete göz atmak gibiydi. Nereden başlayacağımı bilemedim.

Çenesi uykuda gevşemiş, dudakları ayrılmıştı. Ereksiyonum bana açıkça oradan başlamamı söyledi.

Vücudundan yukarı tırmandım ve bir dizimi başının yanındaki yatağa saplamayı başardım, diğeri vücudundan uzağa uzandı. Yavaş gitmeye çalışarak ucumu o davetkâr dudakların arasına soktum ama boğazına ulaştığımda, dizlerimin tepkisiyle biraz fazla zorladım.

Gülerek beni itmeden önce iki kez ağzını tıkadım. "O aç için çok büyüksün," dedi bana.

İyi bir noktaya değindi.

"Bunu düşündüğümde henüz tam olarak uyanmamıştım."

Beni itti ve ben de onun için sırt üstü uzandım. "Bir dahaki sefere beni uyandır."

Başını sallamaya başladı ve ben de saçlarını kavradım. "Sen ne dersen." BÖLÜM OTUZ İKİ

TRISTAN

Tarihin yaklaştığını hep bir mıknatıs gibi hissettim, zihnim sürekli ona doğru çekildi.

Bu yıl biraz daha iyiydi. Siyah bilekliği çıkardım. ve onun ölümünden beri sahip olduğumdan daha hafif bir kalple giydim.

Danika'nın hayatıma geri dönmesi bu konuda bana yardımcı oldu, buna hiç şüphe yok.

Yine de onunla bu konuda konuşmaya çalıştım, ona neler olacağını anlatmaya çalıştım ama bunu yapacak sesi bulamadım.

O günün sabahıydı ve ben onun evinde yatıya kalmıştım. Mutfağında kahvemi yudumluyor ve boşluğa bakıyordum ki sonunda bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

Bir süre beni inceledi, sanırım tarih için telefonunu kontrol etti ve sonra pişman olmuş bir şekilde bana yaklaştı.

"Oh,

Tristan,"

dedi.

usulc

a

söyle

di,

Küçük bedenini büyük bedenimin etrafına sararak. "Çok

Özür dilerim." Başının üstünü öptüm.

"İşe hasta olduğumu söyleyeceğim. Bana bu günü nasıl geçirdiğini anlat."

"Frankie genelde gelir, Cory ve Kenny de buralardaysa. Onun hakkında hikayeler anlatırız. Güzel hikayeler. Elimdeki tüm videolarını izleriz. Asla kötü şeylere odaklanmayız."

Giyindik ve evime gittik. Frankie ve

Kenny ğlen geldiler. Cory şehir

dışındaydı.

Danika'yı tüm zaman boyunca mutfağında rehin tutarak gülünç miktarda kurabiye pişirdim.

Hepimiz oturma odamda oturduk ve Jared hakkında

konuştuk. Ben başladım.

Çikolata parçacıklı bir kurabiye tuttum.

"Jared'in favorisi. Aslında pişirmeyi öğrenmemin sebebi o. Çocukken hepimizi parmağında oynatırdı, beni, annemi, babasını." Ellerime baktım. "Bu Yaralandığı zaman. Nasıl olduğundan bile emin değilim ama Dean ile odasında oynıyorlardı. ikinci kat penceresinden düşmüş.

On iki yaşındaydım ve onu izlemem gerekiyordu. Korkunçtu ama hiçbir yerini kırmamıştı. Sanırım sadece korkmuştu ama ağlamayı kesmiyordu.

Teselli edilemez bir haldeydi ve onu bu durumdan kurtaran tek şey kurabiye vaadiydi. Hiç kurabiyemiz yoktu, ama her zaman pişirme malzemelerimiz vardı, bu yüzden o gün kurabiye pişirmeyi öğrendim. Onları o kadar çok seviyordu ki, sırf ben pişireyim diye yaralanmış numarası yapmaya başladı. Hiç umursamadım. Bu asla bir sır değildi; o çocuk için her şeyi yapardım." Böyle bir kayıptan sonra nasıl toparlanırsınız? Bildiğim tek yol her seferinde bir gündü. O kadar yakındık ki, hâlâ benim bir parçamdı ve hep öyle kalacaktı.

Tam sağımda oturan Danika bana sıkıca sarıldı. Ben de kolumu ona doladım. Onun burada, şu anda olması *her şey* demekti ve acı tatlı anıların arasında bile bunun tadını çıkardım.

Sırada Kenny vardı. "Grubu ilk olarak Jared ve ben kurduk. İkimiz de gitar çalıyorduk ama o her zaman benden çok daha iyiydi. O çocuktan çok etkilenmiştim. Hepimizden beş yaş küçüktü ve yetenek açısından beni utandırıyor. Bu konuda hiç egosu yoktu, sadece keyif alıyordu. Zanaatına karşı çok saf bir sevgisi vardı."

Yanına vardığımızda Frankie hüngür hüngür ağlıyordu. Üzüntüsünü saklamıyordu ve bu benim üzüntümü ifade etmemi her zaman kolaylaştırmıştı.

"Çok iyi biriydi," diye söze başladı.

"Bunu çok düşündüm. Onunla çok fazla zaman geçirdim. Birlikte çok eğlendik. Ve tüm bu zaman zarfında hiç kimse hakkında olumsuz bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir ki? O kadar *iyiydi* ki. I onun etrafında olmayı özlüyorum. Gülümseyen yüzünü ve ne kadar saçma olursa olsun bir sorunu çözmek için yardıma ihtiyaç duyduğunda bana gelmesini özlüyorum. Jared'e, cennetteki en tatlı meleğe." Kadeh kaldırır gibi kurabiyesinden büyük bir ısırık aldı. Benim gibi alkoliklerin yanında yaratıcı olmak zorundaydınız.

Kurabiyemi kadeh kaldırır gibi kaldırdım, sonra büyük bir ısırık aldım.

Danika'nın bir şey söylemesini beklemiyordum, neden bilmiyorum ama tabii ki söyledi. Kelimelerle arası her zaman iyiydi, onları beni rahatlatacak bir şekle sokabiliyordu.

Başlamadan önce ağzı yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bana abla derdi. Bunu çok severdim. Ve onunla telefonda konuşmaya bayılırdım. Saatlerce.

O en iyi konuşmacıydı. Ve dinleyiciydi." Eğildi ve çantasına uzandı ve kapaklı bir telefon çıkardı. Bu şey bir kalıntıydı.

Gülümsemesi kayboldu ve ağlamamak için kendini zor tuttuğu zamanki yüz ifadesine dönüştü. "Bu şey şarjı on dakika bile tutamıyor ama ondan asla kurtulamayacağım. Bunu ancak o öldükten sonra bulabildim."

Birkaç düğmeye bastı ve sonra Jared'in sesi duyuldu. Telefonda bir ses geldi. "Selam kardeşim. Ona kızgın olduğunu biliyorum ama söylediği her şeyden pişman olduğunu söylersem bana güven. Sadece beni ara. Konuşarak hallederiz, tamam mı? Vega kardeşler seni seviyor, kardeşim. Bundan asla şüphe etme."

Bu ses odayı yıktı ve uzun bir süre kimse konuşmadı. O kadar acımasına rağmen onun sesini duymak yine de çok iyi hissettirmişti.

"Onunla Cavendish kumarhanesindeki bahis bürosunda kafayı bulduğumuz geceyi hatırlıyor musun?" Danika sonunda söylemek için konuştu. "Çok eğlenmiştik. O her zaman çok eğlenceliydi."

Frankie gülümsedi, güzel yüzünün her yerinde rimel izleri vardı. "O geceyi hatırlıyorum.

Tristan ve ben saatlerce kadınların ne kadar çılgın olduklarından yakınırdık sen Jared'le birlikteydin. Senin adın da bir ya da iki kez çılgınlar sütununda geçmiş olabilir."

Gözlerini devirdi. "Eminim çılgın köşenin çoğunu ben kaplamışım. Hatta muhtemelen kendi sayfam bile vardı."

Jared'in yıllar önce çekilmiş tüm videolarını bir araya getirmiştik. Çocukluğumuzdan sadece birkaç kare vardı ama Tanrı'ya şükür o ölmeden önce birkaç yıllık kameralı telefonlar vardı. Büyük bir kısmını oluşturuyordu. Biz hepsini izledi, sonra birkaç hikaye daha anlattı.

Hatırlamak için güzel bir gündü. Acıyordu, elbette, acısı asla dinmeyecekti, ama onun orada olması daha iyiydi.

Her şey öyleydi.

Anıları tazelediğimiz saatler boyunca birkaç aramayı cevapsız bırakmıştım ve birkaç mesajım vardı. Bunu gördüğümde yüzümü buruşturdum.

Mona'dandı ve neredeyse siliyordum. İki ay içinde başka bir gösteriyle anlaşmasını sağlamıştım.

Bu konuda mutluydum. Ama Danika'yla tekrar bir araya geldiğimizden beri garip davranıyordu ve bu da ona güvenmemem gerektiğini, aslında mesafemi korumam gerektiğini anlamamı sağladı ve ben de öyle yapıyordum.

Yine de dinledim, çünkü mesaj bırakması alışılmadık bir durumdu. Duyduklarım karşısında biraz afalladım. Ve üzüldüm. O kadar gün içinde bugünün ihtimali neydi?

Grubun yanına oturmaya gittim.

"Tony Biello az önce öldü," dedim hissiz bir şekilde. Bu hissizliğin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Benim için bir akıl hocası, bir baba figürü olmuştu.

Birkaç hafta içinde konuk olarak gelmesi planlanmıştı. "Sanırım bu kadar şaşırmamalıyım. Sağlığı kötü olduğu için gösterisini bıraktı." Danika bana sıkıca sarıldı. Onunla Tony hakkında hiç konuşmamıştım ama her şeyi bildiğine dair bir his vardı içimde. Bu konuda benden daha ketum davranıyordu ama ikimiz de birbirimizi takip ediyorduk. Yıllar boyunca.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DANIKA

Evine gittiğimde üzerimde muhafazakâr siyah bir kılıf elbise vardı, saçlarımı topuz yapmıştım, makyajım nötr ve yumuşaktı. Tam bir cenaze modundaydım.

Gitmek istemedim.

Bu konuda kendimi kötü hissettim ama yine de gitmeyi doğru bulmadım. Mona her zaman nazik olmaya çalışırdı, ama babası

Ölmüştü, acı çekiyor olmalıydı ve benim orada olmamı isteyeceğini sanmıyordum.

Tristan'a tüm bu olanları duyarsız bir pislik gibi görünmeden açıklamak için kelimeler aradım.

Mona'dan hoşlanmadığımı biliyordu.

Sanki benim pul pul dökülme saldırımı önceden haber almış gibi, gömleğinin içinde omuz silkerek kapıya geldi. Gömleğinin düğmeleri hâlâ açıktı ve elimi çıplak teninde gezdirdim. Bronzlaşmış, dövmele teninin karşısındaki bembeyaz ten, dokunmamak için fazla lezzetliydi.

Elimi tuttu ve beni evinin içine çekti, sonra da ona sıkıca sarılıp alnımdan öptü. "Geldiğin için teşekkür ederim. Şu anda yanımda olman benim için çok şey ifade ediyor ve Mona'yı sevmediğini biliyorum, bu yüzden bunu yapmaya istekli olduğun için iki kat minnettarım."

Ona sıkıca sarıldım, geri çekilmeyi düşündüğüm için kendimi asil bir sürtük gibi hissediyordum.

Ve Mona'yı sevmediğimi bu kadar belli ettiğim için. O sırada konuşmadığım bir adamla yatmak dışında bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. (Mantık duygularla buluşur. Mantık ve duygular.

İkiniz asla göz göze gelemeyeceksiniz. Ömür boyu sürecektedi kavgası başlasın.)

"Tabii ki. Kravatını seçmemi ister misin?" İkimiz arasında modayı deneyecek kadar önemseyen tek kişi bendim.

"Evet. Teşekkür ederim."

Nasıl bakmaya çalışırsam çalışayım, kadından hoşlanmadım. Benden hoşlanıyor gibi görünmesi doğru gelmiyordu. Onun tamamen benden hoşlandığını düşünmek arasında kalmıştım,

İnandırıcı bir şekilde sahte olduğunu ya da daha kötüsü, o kadar büyük bir insan olduğunu, çünkü bir dakika bile inandırıcı bir şekilde ondan hoşlanıyormuşum gibi davranamadım. Medeni olmak için tek yapabildiğim buydu.

Babası yakın zamanda vefat etmiş olsa da, bugün benim bile ona başsağlığı dilemekte bir sorun yaşamayacağımı biliyordum.

Ama, sahte ya da değil, büyük insan ya da değil, ben sadece yapamadım

Bugün benimle uğraşmak isteyeceğine kendimi ikna ettim.

Tristan orada olmamı istediğini belirttiği için bu konu tartışmalıydı. Ona hayır demekte hiç iyi değildim.

Doğruca dolabına gittim ve onun için yumuşak gri bir kravat seçtim. Ben düğümlerken kıpırdamadan durdu, gözleri kapalı, başı hafifçe arkaya eğikti.

"Kravatımı düğümlerken hoşuma gidiyor," dedi sessizce.
"Ama bunu yapmayı nereden öğrendiğini sormaya korkuyorum."

Ellerim bir an durakladı, sonra düğümü atmaya devam etti.

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Andrew," diye doğru tahmin etti. Sanki kaşlarını çatmadan söyleyemiyormuş gibi ağzı bu ismin üzerine eğildi.

Bitirdim, yakasını düzeltmeye başladım, düzleştirdim ve sonra ellerimi üzerinde gezdirdim, sadece hissetmek için dokunuyordum. "Yapma. Sen sapıkça kafes yataklarına düştün ve düğüm atmaya öğrendin; bu arada ben de kravat düğümlmeyi öğrendim.

Bunları tekrar tekrar anlatmak sağlıklı değil. Ve eğer bu işe yarayacaksa, sağlıklı olmak zorunda."

Başını salladı, ağzı hala derin bir kaş çatma şeklindeydi.

"Haklısın ama bu kolay değil. Ben hala... işliyorum. Bir zarafete ihtiyacım var

ayarlamalar için süre."

"Ben de öyle. İnan bana, kız arkadaşının

babasının evine gitmek

cenaze

değil

yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey."

"O benim kız arkadaşım değil. Hiçbir zaman kız arkadaşım olmadı."

Gerçekten bu konuya girmek istemiyordum ama bu konuyu kapatamazdım. "Şimdi öyle değil ama hiçbir *zaman öyle olmadığını* da söyleyemezsin."

"Biliyor musunuz? Haklısın, şu anda bu konu hakkında konuşmayalım. Boktan bir ruh halindeyim ve bunu daha da boktan hale getirmek için aktif olarak çalışmamıza gerek yok." Yüzümü buruşturdum. Bir an için unutmuştum. Bugün neler olduğunu bir dakika. Bugün iyi bir arkadaşını toprağa veriyordu. Daha yatıştırıcı bir varlık olmayı hatırlamam gerekiyordu.

Kollarımı beline doladım ve yanağımı göğsüne koydum. "Özür dilerim. Nasılsın?"

"İyiyim, sadece kötü bir ruh halindeyim."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Günün geri kalanında seni kıskırtmayacağıma söz versem yardımı olur mu?"

Beni sıktı ve başımın üstünü öptü. "Açıkçası, senin karışıklığın hiçbir zaman sorun olmadı. Aslında, çoğunlukla hoşuma gidiyor. Senin gitmen benim sorunum, bu yüzden

Önümüzdeki birkaç gün burada kalacağına söz verirsen çok iyi olur. Arkadaşlık işime yarayabilir." Bunun terapisinin bir sonucu olduğunu düşünmüştüm. Eskiden de bana çok ihtiyacı vardı ama daha önce hiç bu kadar özel bir şekilde iletişim kuramamıştı. "Anladın sen onu. Yarın çalışmak zorundayım ama istersen birkaç şey getirip sende kalabilirim."

"İstiyorum. Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Bana ne zaman ihtiyacın olursa."

"Sana her zaman ihtiyacım var," dedi ciddiyetle.

Gözlerimi kapattım ve ona doğru sallandım, yüzüyormuşum gibi hissediyordum. Bir bulutun üzerinde mi yoksa okyanusun ortasında demir atmadan mı yüzüyordum, bilemiyordum.

Karar hâlâ verilmemişti.

Bir süre sonra yüzümü incelemek için geri

çekildi. Ona sadece göz kırptım.

Kendimi toparlamaya çalıştım ama toparlanmak için zamanım yoktu, ne sağlam bir zemine dönmüştüm, ne de zeminden ayrılmıştım.

Cenaze töreni tam bir çileydi, yine de tek kelime şikayet etmedim.

Cenazelerin hoş olmaması gerekiyordu ve kim tatsızlığın yöntemi konusunda seçici olabilirdi ki, gerçekten?

Çok büyük bir etkinlikti ve program ürkütücüydü. Yakın arkadaşları ve ailesiyle özel bir anma töreni yapılacak, ardından tabutu halka açılacak ve isteyen herkes törene katılabilecekti.

yaklaşık beş saat boyunca saygılarını sundular.

Yargılamıyordum ama

Eğer onun ailesi olsaydım, bu durumla başa çıkmanın zor bir yol olduğunu düşünürdüm. Kendi açılarından, onlar

cömert

olmak

Ondan geriye kalanlar.

Mona oldukça sakın görünüyordu.

Tabut odasının girişinde mahkemeyi yönetiyordu.

Saçları yüzünden sıkıca geriye doğru toplanmıştı, makyajı

Ağırdı. Boynundan yukarısı muhafazakârdı.

Boyundan aşağısı ise bambaşka bir hikâyeydi. Kalçasına

kadar yırtmaçlı, seksi siyah bir elbise giymişti,

ve göğüs dekoltesini öyle bir gösteriyordu ki cenazede giydiğine şaşırmıştım.

Belki de bu kadar çok memeyi bir kısmı dökülmeden

taşıyabilecek elbiseler yapmıyorlardı, diye düşündüm

küçümseyerek.

Evet, kaltakça olduğunu biliyordum.

İlk görüşte üzüntüsünü belli eden tek işaret

hafif kırmızı gözleri ve onu görür görmez kendini Tristan'ın

kocaman kollarına atması.

Tek kelime etmemeye kararlıyım. Yıllardır yakın

arkadaşlardı ve sarılmaya ihtiyacı olduğu için onu

suçlamadım. Tristan'ın kollarında sonsuz bir rahatlık

vardı. Bunu fark eden tek kişinin ben olduğumu hiç

düşünmemiştim.

"Kaybınız için çok üzgünüm," dedim ona.

Bana bakmadı ya da beni tanımadı, kollarını Tristan'ın boynuna doladı ve yüzünü onun boğazına gömdü.

Tristan onun sırtını sıvazladı ve bana çaresiz bir bakış attı.

Ben de omuz silktim. Garip bir durumdu.

Ben de ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden onları rahat bıraktım.

Sıraya girmiş olan Tony'nin ailesinin geri kalanına başsağlığı diledim. Tabutun yanına gitmedim. Bunun gerekli olduğunu düşünmedim.

Bianca şeklinde tanıdık bir yüz gördüğümde sonsuz derecede rahatlamıştım. Ona doğru koştum ve çabucak sarıldım.

Siyahlar içinde iyi görünüyordu, açık teni ıslık ıslık. Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı, sadece biraz rimel ve dudaklarına hafif pembe bir parlaticı sürmüştü ama bundan fazlasına ihtiyacı yoktu. O inanılmaz buz mavisi gözleriyle göz kamaştırıcıydı. Unutulmaz derecede solgun ve etkileyici gözleri vardı. Simsiyah kıyafeti bu etkiyi daha da artırıyor gibiydi.

"Hey," dedi kısık bir sesle, o tek nötr kelimenin içinde bir dünya sevgi vardı.

"Tony'yi tanıyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece James için

buradayım." Etrafıma bakındım. "James nerede?"

"Aile ile konuşmak."

Kadın konuşurken bile onu fark ettim. Tony'nin karısının elini okşuyordu, karısı da onunla ciddiyetle konuşuyordu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Tristan'la mı geldin?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. yüzümü inceliyordu. Herkesin kafasını karıştırdığımızı biliyordum. Kimse birbirimizle konuşup konuşmadığımızı bile takip edemiyordu.

"Evet. Ben de Tony'yi tanı mıyordum."

"Hadi oturalım. Buraya gelip gelmememizin kimsenin umurunda olduğunu sanmıyorum."

Bunu söyleme şekline gülümsedim, sanki karışmak onun varoluşunun felaketiymiş gibi.

"James seni sık sık kaynaştırıyor mu?" Ben sordum.

Burnu kırıştı. "Deniyor. Şimdi bana başarılı olup olmadığını sor." Gülümsememeye çalışarak dudağımı ısırdım. "Buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım, nereye gidersek gidelim yanımdan ayrılmamasını kastediyorsanız, karıştığımı söyleyebilirsiniz. İnsanlarla konuşmak zorunda.

Ona doğru geliyorlar.

Her yerde. Bunun neden hepsiyle konuşmam ya da onları dinlemem gerektiği anlamına geldiğini anlamıyorum."

"İyi bir noktaya değindin."

"Tristan nerede?" diye sordu etrafına bakınarak.

"Mona ile fuayede." "Oh."

Bunu söyleme şekli ağzımın bir köşesinin kalkmasına neden oldu. Ona eğlenen bir bakış attım.

"Onu orada onunla bıraktığıma şaşırdın," diye tahmin ettim, sesim alçak bir fısıltı halindeydi.

"Evet, 'oh'un anlamı buydu," diye fısıldadı.

"Bugün babasının cenazesi var. Bugün onun ellerini tutmasını kıskanırsam kendimi kaltak gibi hissederim."

"Ne kadar kapıcılar?" Sesi meraklanmış gibiydi.

"Kendi gözlerinle göreceğine dair bir his var içimde.

Ben konuşurken Mona ve Tristan koltuklarımızın yanından geçerek ön sıraya gittiler.

Mona iki kolunu onun beline dolamış, başı onun omzunda yürüyordu.

Bunu sonuna kadar kullandığına dair acımasız bir düşünceye kapıldım.

Tristan onun yanına oturdu, başı onunkine doğru eğildi. Sessizce konuşuyordu, sesi bu mesafeden duyamayacağım kadar yumuşaktı.

Çok zaman ve çaba gerektiriyor gibi görünüyordu, ama o Kendini ondan ayırdı ve ayağa kalkarak Bianca'yla benim oturduğumuz yere doğru yürüdü ve sağıma yakın bir yere oturdu.

"Hey," dedi Bianca'ya küçük bir gülümsemeyle.

O da gülümsedi. "Hey."

"Sana sarılırdım ya da elini sıkardım ama James sana dokunursam beni vurmakla tehdit etti. serçe parmak."

Gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırđı. "Bence bunu sen uydurdun."

"James'in bir kaçık olmadığı o hayal dünyanda yaşamaya devam et, ama Stockholm sendromunu atlatırsan, bizden birine işaret et, seni çıkaralım. Kaçmana yardım etmemizi istiyorsan üç kez göz kırp." Ağzını kapattı, gözleri parlıyordu. "Ona, sana Bu."

"Öyle olduğunu biliyorum. Dört gözle bekliyorum." Bana döndü, yüzü ciddileşmişti. "Tony'nin ailesi benden önde oturmamı istedi. Benimle gelmek ister misin, yoksa daha çok James ve Bianca ile otururken rahat mısın?" Tereddüt etmedim. Hiç tanımadığım bir adamın cenazesinde aile sıralarında oturma fikri

met

made

me

yüksek

rahatsız edici. "Ben Bianca'yla kalacağım." Başını salladı ve kalkıp Mona'nın yanına dönmeden önce yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Frankie'nin orada olduğunu, yanımdan geçip koridora doğru ilerlerken eliyle saçlarımı okşayana kadar fark etmemiştim.

O ve Bianca arkadaştlar ama Bianca'nın saçları aynı muameleyi görmüyordu. James'in kimin saçına bakacağı konusunda çok garip kuralları vardı. Bianca'ya dokunabilirdi, öylesine bile olsa.

Örneğin, şu anda ona sarılabilir, yanağından öpebilir ya da saçını okşayabilirdim ve o bundan rahatsız olmazdı. En azından ben rahatsız olacağını düşünmüyordum.

Frankie ya da Tristan bunlardan herhangi birini yaparsa, bunu pek iyi karşılamayacağı bir gerçektir.

James Bianca için deli oluyordu.

Gerçekten deli.

Birbirleri için ne kadar garip kuralları varsa (ve çok vardı) onlara çok mantıklı geliyordu ve kimse bunun işe yaramadığını söyleyemiyordu.

İlişkilerinin iç işleyişi hakkında pek çok kişiden daha fazla şey biliyordum. Bianca ona poz verdiğim saatler boyunca her şeyi anlatmıştı.

Örneğin, boynunda muhteşem bir gerdanlık vardı ve ben bunun son derece pahalı bir parça olduğunu düşünmüştüm.

Mücevher. James'in buna sadece tasma demekle kalmadığını, aynı zamanda çıkarmasına asla izin vermediğini, aslında kilitli olduğunu ve anahtarın onda olduğunu öğrendim.

Görünüşe göre, çok büyük bir olaymış.

Ama yöntemlerini kim gerçekten eleştirebilir ki?

Yapamazdım, birbirlerine nasıl baktıklarını ilk elden görmüşken yapamazdım.

Daha sonra Estella bizim sıramıza geldi ve bana ve dokunulmaz Bianca'ya sarıldı.

Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Frankie bana BDSM görgü kurallarını öğretmişti.

Estella ve Bianca'nın her ikisi de denizaltıydı, bu da dostça ve rahat dokunuşlar söz konusu olduğunda büyük fark yaratıyordu.

Estella, Bianca'nın diğer tarafında, kolunu Bianca'nın omuzlarına atmış, sahiplenici bir şekilde ikamet eden James'in yanında oturan Frankie'nin yanına oturdu. Bianca'ya o kadar yakındı ki, ikisi arasında bir kredi kartı bile kaydıramazdınız.

Ve bir de ben vardım, zincirin ucunda, Tristan'ın bir cenazede hissettiklerini izliyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

James öne doğru eğildi ve elektrikli bakışlarını bana yöneltti. Tabii ki siyahlar içinde iyi görünüyordu. James her şeyin içinde harika görünüyordu. "İyi dayanıyor mu?" diye sordu bana.

Başımı salladım, gözlerimi kocaman açtım.

"İyi misin?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

Başımı salladım. "Tony'yi tanı mıyordum bile."

"Kastettiğim bu değildi. Genel olarak, iyi misin?"

Ağzım acıyla burkuldu ama sadece başımı salladım. Ön sırada olup bitenler hakkında yorum yapmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Ama cidden, çok saçmaydı. James Bianca'ya ne kadar bağlıysa Mona da Tristan'a o kadar bağlıydı. Ve o kadar çok şey vardı ki sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi sahiplendi. Sanki her gün yapıyormuş gibi, sanki onunmuş gibi.

Tristan kolunu ona dolamıştı ve sadece Adamın göğsüne sokulurken bunu normal karşıladı. Ağladığını bile düşünmüyordum, bu yüzden yastan çok kucaklaşmaya benziyordu.

Kendime hiç baba kaybetmediğimi, hatta kaybedecek bir babam bile olmadığını söyledim, bu yüzden Mona'nın kederinin ne şekilde olduğuna karar vermekte zorlandım. almalısın.

Yine de üzgündüm ve bu üzüntüm her geçen saniye daha da artıyordu.

Hissettiklerimi dışa vuruyor olmalıydım, çünkü normalde gösterişli olmayan Bianca

uzandı

ve

elimi

tuttu,

sıkmak

Rahatlatıcı bir şekilde.

Tristan sürekli başını çevirip gözümü yakalamaya çalışıyordu ama her seferinde gözümü kaçırıyor, Tony'nin gözü yaşlı eşinin devam eden methiye konuşmasına dikkat kesilmiş gibi yapıyordum.

Sonunda onlara bakmayı tamamen bıraktım, ki en başından beri bu şekilde davranmalıydım.

Son olarak Tristan birkaç söz söylemek için ayağa kalktı ve büyük ölçüde Tony'nin akıl hocalığı ve kariyerinin kendi hayatını ve işini nasıl etkilediğini anlattı.

Dokunaklı bir konuşmaydı ve topluluk önünde konuşma konusunda ne kadar cilalı olduğuna hayret ettim. Onunla ilk tanıştığımda iyi bir sanatçıydı, ama bu yeni konuşmacı yanının haftada beş gece büyük bir izleyici kitlesi önünde sahne almaktan kaynaklandığını düşündüm.

Tony'nin dört tane olan tüm yetişkin çocukları ayağa kalkarak babalarıyla birlikte yapmaktan en çok keyif aldıkları şeyler hakkında kısaca konuştular. Hepsi çok dokunaklıydı.

Mona'nın babasının etkisiyle nasıl büyüyüp bir sihirbazın asistanı olduğuna dair hikâyesi bile oldukça dokunaklıydı.

Çocukları ona gerçekten tapıyor gibiydi ve bir insan daha iyi bir uğurlama isteyemezdi.

Tören bittikten sonra Bianca ve James ile birlikte kaldım. Tristan sonunda yanımıza geldi, hala Mona'ya yapışmış bir haldeydi.

Tristan bana bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Mona'nın ağzını açtığını ve ondan önce konuştuğunu tahmin ettim

olabilir. "Tristan, resepsiyona kadar aileyle birlikte gelir misin? Annem sana sormamı istedi. İhtiyaç duyduğumuz bu zamanda bizim için çok şey ifade eder." Bunu söylerken bana baktı ve o bana bakarken ve hayatımın aşkı için suçluluk oyunu oynarken onun hakkında güzel şeyler düşünmekte zorlandım.

Tristan içini çekti, ifadesi nötrdü.

"Aileyle birlikte ata binmenin sakıncası var mı Danika?"

diye sordu. Tanrım, bunu yapmak istemiyordum.

"Bizimle gelebilir," diye sessizce araya girdi Bianca. Onda ona hayır demeyi çok zorlaştıran bir şey vardı, Muhtemelen bir şey yapmadan asla konuşmadığı içindir. Bunu James'le birkaç kez yaptığını görmüştüm ve bir keresinde bir konuda kararını vermişti,

o

kandırılmaz.

"Orada görüşürüz."

Tristan'ın çenesi kısa bir süreliğine sıkıştı ve başını sallamadan önce hamile bir duraksama boyunca bana baktı.

Bianca ile kol kola yavaşça binadan çıkarken, onun gerçekten

ya da Mona'nın bunu onu kendine çekmek için bir bahane olarak kullanıp kullanmayacağı. Ben olsam bunu yapmazdım.

Göz korkutucu Cavendish güvenlik görevlileri bizi binadan arabaya kadar geçirdiler.

Limuzinlerine rahatça yerleştikten sonra Bianca elimi okşadı. "Mona bunu sadece bir gün kullanabilir. Onun bu oyununu yapmak için bir gün.

Geçecek."

"Haftada birkaç gece birlikte çalışıyorlar," diye sessizce karşılık verdim, James'in önünde bu kişisel tartışmayı yapmak istemediğimin farkındaydım. Ama ben sadece içimde tutamıyordum. Konuşmazsam patlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Etrafta olsun ya da olmasın, suçluluk duygusunu ancak bu kadar uzun süre yaşayabilir."

"Bunu sen de gördün, değil mi? Yaptığı şey kesinlikle bu."

"Evet," dedi basitçe. "Tavsiyemi ister misin?"

Başımı salladım, büyülenmiştim. James karşılıklı konuşmamız boyunca sessiz kaldı, telefonunda bir şeyler yapıyor, bir kolu Bianca'nın omuzlarına atılmış.

"Onu istiyor, o sende. Onu başkasına verme. Onun için savaş. Hak iddia et."

"Dvşmezsem onun peşinden gideceğini mi düşünüyorsun? Kaybetmesi bu kadar kolay bir adam istemiyorum."

"Söylediğim bu değil. Aslında, yapmayacağını biliyorum. Demek istediğim, ona değerli olduğunu göstermelisin. Uğruna savaştığın; ondan asla vazgemeyeceğin. Sence de bunun zamanı gelmedi mi?"

Buna verecek bir cevabım yoktu ama bu konuda stres yaparak biraz kalori yaktığım kesin.

Resepsiyon Biello malikanesinde yapıldı. Malikâne çok büyüktü ama yine de içerisi çok kalabalıktı.

İç dekor, eski bir Vegas sihirbazının Viva Las Vegas'taki evini düşündüğünüzde hayal edebileceğinizin hemen hemen aynısıydı. Bir sürü beyaz ve altın rengi, hatta beyaz kaplan resimleri.

James ve Bianca'ya yakın durmanın en iyisi olduğunu hemen anladım. Kalabalık onlar için ayrılmıştı, ki bu iyi bir şeydi, çünkü takıntılı bir James'in, Tanrı korusun, biri kazara Bianca'yı görse ne yapacağı belli olmazdı. Bianca'ya çarptı.

Oraya aceleyle gitmemiştik ama Tristan'ı görene kadar tam bir saat geçmişti ve o sırada Mona kolunda, ön kapıdan içeri girmişti. Daha yeni gelmişlerdi.

Tam bir saat sonra.

Kendi kendime cenaze evinde alıkonulmuş olmaları gerektiğini söyledim. Kendime bunu söylemek zorundaydım, yoksa Çılgılık atıyor ve bir şeyler fırlatıyordum ve durmazdım.

Henüz beni fark etmemişti bile ama ona sırtımı döndüm.

Bianca'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda sempatikti.

"Söyle bana, aşırı tepki mi veriyorum? Şu anda bencil ve duyarsız mı davranıyorum?"

"Bu kötü bir durum. Bence elinden geleni yapıyorsun. James neredeyse tur atmayı bitirdi. Bizimle gelmek ister misin? Seninle birlikte resim stüdyoma kaçabilirim.

Bir süredir

Sana bahsettiğim sarı eşarplı tabloya başlamak istiyordum ve sen de bana istediğin kadar kızabilirdin."

Bu çok cazipti. Tristan beni görmeden önce kaçıp gitmek ve öğleden sonrayı Bianca'nın huzurlu stüdyosunda geçirmek kadar istediğim bir şey yoktu. Bunu sevmiştim. Stüdyo.

Ve şüphesiz iyi bir hava atma seansına ihtiyacım var.

"Bunu çok isterdim ama Tristan'a önümüzdeki birkaç gün manevi destek için yanında kalacağıma söz verdim. Yine de şu anda bana ihtiyacı yok ve bütün gün burada kalabilir. Onunla bir konuşayım da görelim."

Kurşunu ısırdım ve ona yaklaştım.

Mona şimdi sadece kolunu tutuyordu, büyük bir sahte meme pazusuna bastırılmıştı. Bu yine de Mona'nın kolunu Daha önce yaptığı gibi, onu herkesin içinde kuru kuru becermekten çekiniyordu.

Başka bir çiftle konuşuyorlardı, tanımadığım insanlardı ama yine de yaklaştım.

"Tristan," dedim sessizce.

Başladı ve bana baktı. Kendinde değil gibiydi, yüz ifadesindeki sertlik bir şeylerin ters gittiğinin ipucunu veriyordu.

"Hey, Bianca'yla gidiyorum ama belki bu gece seni yakalarım, tamam mı?" Sözlerim yapmacık, neredeyse soğuk çıkmıştı ki niyetim hiç de bu değildi. Sadece oradan *defolup gitmek* istiyordum.

Kolunu Mona'nın ölümcül pençesinden kurtarmaya çalışmaya başladı.

"Affedersiniz," dedi ona. "Sevgilimle konuşmam gerek."

Adamın gitmesine izin verdi ve benimle çok sağlam bir göz teması kurdu. Onu asla anlayamazdım. Kısa bir süre kafasının iyi olabileceğini düşünmüştüm, davranışları ve olan biten diğer şeyler yüzünden, ama ona yakından bakınca öyle olmadığını anladım.

Yine de o da Tristan kadar garip görünüyordu. Bir şey vardı Cenaze ve resepsiyon arasında kesinlikle bir şeyler oldu.

Ne olduğunu anlamaktan korkuyordum.

"Çabuk dön," dedi ona nefes nefese bir sesle.

Buna karşılık vermek için kendimi zor tuttum.

Tristan beni en yakın koridora ve küçük bir oturma odasına götürdü.

bir

şekilde

herh

angi

bir

yolcuları. Kapıları arkamızdan kapattı ama kilitlemenin bir yolu yoktu.

"Üzgünsün," diye başladı sessizce.

Haksız olmasa da başımı salladım. "Bana burada ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, hatta bence gitsem daha iyi olur. Bianca ile ayrılmak en iyi çözüm gibi görünüyordu."

"Sana burada ihtiyacım var ve bunun sıkıcı olduğunu biliyorum ama yanımda kalsan gerçekten çok iyi olurdu."

"Senin tarafın işgal edildi."

Ben odanın içinde volta atmaya başlarken o şakağını ovuşturdu. "Yakınımda kalmanı istememin bir başka nedeni daha.

Bugün... kendinde değil ve gününü olduğundan daha kötü hale getirmeden cesaretini kırmak istiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun, hak iddia etmemi mi?"

"Bu güzel olurdu, evet. Asıl güzel olan, bunu içten söylemen olurdu." Ha.

Bu gerçekten sorun olmazdı.

"Oh, bunu yapabilirim."

Bana doğru gelmeye başladı ve ben de geri çekilme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Cenaze töreni ile burası arasında ne yaptığını öğrenene kadar bana dokunmasını istemiyordum.

"Yani buraya tüm ailenle birlikte mi geldin?" Yüzünü dikkatle izleyerek sordum.

Yüzünü buruşturdu ve ben de gerildim. "Hayır.

Mona bunu ayarladı, böylece limuzinde sadece o

ve ben olacaktık." En azından bunu örtbas

etmeye çalışmamıştı. "Onu becerdin mi?"

Bunu iyi karşılamadı, ki bu anlaşılabilir bir şeydi, çünkü iyi niyetli değildim.

Böyle bir ihtimal olduğunu düşünmüyordum ama içimde tutamıyordum. Bir şekilde içimi dökmek zorundaydım, yoksa kendimi kaybedecektim. Hatta

Bunu söylediğime anında pişman oldum. Ne yeri ne de zamanıydı.

Burun delikleri alevlendi, gözleri

çılıgına döndü. "Bu ciddi bir soru mu?"

Dudağımı çiğnedim ve isteksizce "Hayır" dedim.

"Güzel. Ve hayır, ondan uzak durdum."

Sonunda yüzümü ellerinin arasına aldığında beni köşeye sıkıştırdı.

"İşte bu yüzden yakın bir arkadaşının kızıyla yatmazsın. Arkadaşım," dedim ona. Buna kızmıştım, onun saflığının sahip olduklarımıza, hâlâ sahip olduklarımıza nasıl zarar verebileceğine

bir şeye dönüştürmeye çalışıyor. "Özellikle de birlikte çalıştığın biri. Aklından ne geçiyordu?"

"Aptal olduğum açıktı ama o kendini şimdiki gibi göstermiyordu. O, bilmiyorum, senin tam tersindi. O bir ilişki kızı değil, ya da ben öyle sanıyordum.

Her zaman sadece havalı bir piliç olduğunu ve ciddi bir şeyler yaşamaya benim kadar ilgisiz olduğunu kanıtlamak için çok uğraştı. Seks arkadaşı statüsü için gönüllü olmaktan çok mutluydu. O zamanlar mantıklıydı. Bunların hiçbiri mazeret değil. Ben bir aptaldım."

Evet, bu konuşmayla işim bitmişti. Yüzümü onun ellerinden çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi.

Bana doğru eğildi. "Yanımda kal. Hak iddia et." "Bianca da tam olarak bunu yapmamı söyledi."

"Çok güzel erkeklerden hoşlanması bir yana, akıllı bir kız."
Bu benden küçük bir gülümseme aldı, sanki bunu izin olarak almış gibi dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Bileklerini kavradım, oldukları yerde tutmak için mi yoksa itmek için mi, emin değildim.

Ağzımı usulca, yavaşça, uyuşturan çekişlerle aldı, kadifemsi dilini dudaklarımda çok yavaşça gezdirerek giriş için yalvardı.

Küçük bir iniltiyle ona doğru açıldım.

"Yap şunu Danika. Erkeğine sahip çık," diye geri çekilerek ağzıma karşı mırıldandı.

Bundan gurur duymuyordum ama beni almasına izin verdim, hızlı ve şiddetli bir şekilde duvara yaslandım.

Mona kapıyı açtığında kıyafetlerimizi düzeltiyorduk. Tek kelime etmedi. Söylemesine gerek yoktu. Sadece neyin peşinde olduğumuzu bildiğini bilmemizi istedi.

Kendimi kötü hissettim. Onun kötü gününün daha da kötüleşmesine katkıda bulunmuştum.

Birkaç gün sonra, o kadın hakkında iyi şeyler düşündüğüme inanamadım.

Kendinizi tam bir sürtük gibi hissetmenize neden olsa bile, her zaman içgüdülerinize güvenin.

Mona'dan öğrendiğim buydu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Birkaç gün sonra gülümseyen bir Mona galerime girdiğinde işte kendi işime bakıyordum.

O gülümsemeyi her gördüğümde, onda yanlış bir şeyler olduğundan daha da emin oldum.

"Vardiyanızın bitme vakti geldi mi?" diye sordu, sesi yeterince hoştu ama herhangi bir tonlama yoktu. Gözleri donuk ve boş bakıyordu.

Daha meraklı ve daha meraklı.

Yine de bu işin nereye varacağını gerçekten bilmek istemiyordum.

İçimi çektim. Babasıyla yaşadıkları için hâlâ kendimi kötü hissediyordum, bu yüzden onu eğlendiriyordum. "Burayı ben işletiyorum. İstedğim zaman gidebilirim. Anladığım kadarıyla tekrar konuşmak istemişsin?"

Başını salladı. Kendinde değildi. Acaba bir şey mi aldı diye düşündüm ama emin olmak için onu yeterince tanıımıyordum.

"İşim bittiğinde seninle o barda buluşuruz Twist."

Gitti.

Birkaç işi bitirdikten sonra Sandra'yı otuz dakika içinde dükkânı kapatmakla görevlendirdim. Mona'dan kurtulma umuduyla Stephan ve Javier'in barına doğru yola çıktım. sonra da çocuklarla takılırız.

Stephan geldiğimi gördü ve beni kucaklayarak karşıladı, iki yanağımdan da öptü. "Sonunda bizi görmeye geldin."

Javier onu yakından takip etti ve hızlı bir aşk seansı yaptık.

"Gel bara otur, bizimle sohbet et. Bize neler olduğunu anlat." Javier kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

"Çünkü bazı şeyler duyuyoruz."

"Kahretsin, bazı şeyler görüyoruz," diye ekledi Stephan, bebek partisine atıfta bulunduğunu biliyordum.

Mona için pelüş salon alanını taradım ve onu kolayca gördüm.

"Hemen biriyle konuşmam lazım, sonra hemen geliyorum."

Beş dakika içinde bu konuda cevaplamam için milyonlarca soru soracaklarını bildiğim için izin istedim.

Pelüş beyaz deri kanepede Mona'nın yanına oturdum. Yanına, yani bir metre uzağına.

"Konuşmamız gerek," diye başladı.

Gözlerimi devirmemek için yoğun bir çaba sarf etmek zorunda kaldım. "Kahretsin."

"Sadece benim için bir soruya cevap vermeni istiyorum."

Onu inceledim, yüzünde ya da tavrında anladığım hiçbir şey bulamadım.

Benim hiç olmadı. "Sadece sor. Bu kadar drama

yeter." "Ona aşık mısın? Sadece bunu söyle."

Başımı salladım. "Bunu yapmayacağım.

Hayır, yapmıyorum. Tristan ve benimle ilgili cevapları sana borçlu olduğum fikrine nereden kapıldın bilmiyorum ama durum böyle *değil*."

"Aşığım. Ona aşığım. Burada tereddüt yok. Sıra sende."

Onu tokatlamak istedim. Üst dudağımın bir hırıltıya dönüşmeye çalıştığını hissettim ve onu düzeltmek için birkaç dikkatli dakika ayırmak zorunda kaldım. "Altı yıllık bir süre vardı.

Onun için ne zaman resmin içine girdin bilmiyorum ama bu bir pencereydi. Onun için seni seviyorum demenin yeterli olması için bu kadar zamanın vardı. O pencere kapandı ve sizin için üzgünüm, ama sizi daha önce sevmeydiyse, şimdi *asla* sevmeyeceğine söz verebilirim. Bu senin için yeterince iyi bir *cevap* mı?" İşte buydu. Aradığım şey buydu ve dürüst olmak gerekirse, Onunla ilk tanıştığımdan beri bunu umuyordum.

Belki de onu buna ben sürüklemiştim; belki de başından beri bunu saklıyordu. Söylemeye gerek yok, ben ikincisini tercih ettim.

Ama önemli miydi? Hayır.

Asıl mesele, içindeki çirkinliğin dışarıya dökülmesiydi, Yüzünü buruşturuyor, nazik gülümsemesi nefret dolu bir alaycılığa dönüşüyor, gözleri sinirli bir öfkeyle parlıyordu.

Titreyen parmağıyla beni işaret etti.

"Ona sahip olduğunu mu sanıyorsun? Ona sahip olduğunu mu sanıyorsun?

Tüm bunlar olurken görünmez eli onun üzerindeydi ama sen hayatına geri dönene kadar gayet iyiydi. Sen hayatına girene kadar.

O zavallı topallığınızla ve o lanet olası manipülatif suçluluk duygularınızla onun hayatını yine sabote ettiniz."

"Seni orada durduracağım.

Bu saçmalığı sürdürmeye devam edeceksiniz ve bunun hiçbir önemi olmayacak.

Onunla her ne yaşadıysan, aramızdakini etkileyecek güce

sahip değil. O yüzden devam et. Devam et. Hayatına devam et.

Çünkü benim hayatımı etkileyecek gücün yok." Bana çok acı bir gülümseme verdi. Hayır, acı değil.

Muzaffer.

Bu beni endişelendirdi ve kalp atışlarımın öfkemden daha fazla hızlandığını hissettim. Dehşet karnımın derinliklerinde dönüyordu. I daha ağzını açmadan ne söyleyeceğinden korkarak ağzını izledi.

Ve sonra yanıldığımı kanıtladı, çünkü Tristan'ı ve beni etkileyebiliyordu. Aslında, iki kısa cümleyle bizi yok edebilirdi. Sadece beş küçük kelimeyle.

"Hamileyim. Onun bebeği." Aklım başımdan gitti. Ne kadar süre şaşkınlık ve dehşet içinde öylece durduğumu bilmiyorum ama kendime geldiğimde hâlâ orada oturuyordu.

"Yani şimdi onu bir bebekle tuzağa düşürmeye çalışacaksın." Sesimden iğrenme damlıyordu.

Onun için, onun için, hepimiz için.

"Sen kimsin ki beni yargılıyorsun? Ben onun için daha iyiyim. Ona aşık olup olmadığımı merak etmeme gerek yok, biliyorum. Onu yıllarca acı çekmesi, teselliyi başka kadınlarda araması için asla yalnız bırakmazdım. Bunların hepsini sen yaptın.

Sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun?"

"Ne kadar ilerledin?" Ona sordum.

Ses tonumun bu kadar sakin olduğuna inanamıyordum. İçimde bir karmaşa vardı.

Kan banyosu.

"Fark eder mi? Babasının o olduğunu biliyorum. Henüz ona söylemedim ama Tristan'ı bilirsin. Böyle bir şeye asla sırtını dönmez."

Ayağa kalktım. Nasıl kalkacağımdan emin değildim. Yavaşça, dengesiz bir şekilde bara doğru ilerledim. Mona'ya bir daha dönüp bakmadım. I

Hayatımın geri kalanında onu bir daha görmek zorunda kalmamak için çok şey yapardım.

Stephan benimle yarı yolda buluştu ve beni kucağına aldı. Çenesinin keskin hatlarını inceledim.

"Sarışın bir süpermene benziyorsun," dedim ona.

Gülümsedi. "İyi görünmüyorsun Danika. Bir itirazın yoksa seni eve bırakacağım."

Gözlerimi kapattım. "Beni evine götürür müsün? Hayatımdan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Tabii ki. Bir sürü odamız var.

İstedığınız kadar kalabilirsiniz.

Sizi ben götüreceğim, Javier de arabanızı daha sonra getirecek, böylece yolda kalmazsınız."

"Teşekkür ederim. Kesinlikle gezegendeki herkesin kendi Stephan'ı olmalı."

"Sanırım biraz şokta olabilirsin Danika."

Sadece diledim. Şok, hissizliğe işaret ediyordu ve ben öyle biri değildim.

Bu haberle iyi başa çıkamadığımı söylemek çok hafif kalır.

Kendimi kaybettim. Sadece *aklımı kaybettim*.

İlk aşama kaçınmaydı. Bu saf bir korkaklıktı. Ve tamamen gerekliydi.

Ondan yetenekle kaçtım. Yetenekle. Sadece onun nerede olacağını tahmin etmekle kalmadım, *benim* nerede olacağımı düşüneceğini de tahmin ettim ve hepsinden uzak durdum.

Bir noktada, evimin önündeki kaldırımında arabasıyla kamp kurdu.

O gece bir otel odası tuttum.

Bir sonraki aşama daha kötüydü. Öfkeydi.

Öfke, hiddet, kızgınlık, tam bir yıkım. *Ondan* kaçmayı bıraktım çünkü gazabımı hissetmesini *istiyordum*, buna ihtiyacım vardı.

Evine gittim ve kapısına doğru yürüdüm. Ben daha kapıyı çalamadan açtı. Geleceğimi nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ne yani, pencereden beni mi izliyordu?

Önemli değil.

Doğrudan ona bakmadan içeri girdim.

Derin bir nefes aldım ve yüzümü ona döndüm, titreyen çenemi kaldırarak onunla göz göze geldim.

"Tatlım," dedi, sesi çok ama çok yumuşaktı, altın rengi gözleri daha da yumuşaktı.

Kolum geri çekildi ve öne doğru savruldu.

Somut bir şey yoktu.

Ona olabildiğince sert bir tokat atarken beynim ve kolum arasındaki iletişim, kolumu acıtacak ve avucumu uyuşturacak kadar sertti.

Sendeleyerek geri çekildim, gözlerim yüzüne dikilmişti. Sanırım ondan öfkeli bir tepki bekliyordum, uçucu ya da belki de kaba bir şey. Yüzüme vurulmasına vereceği normal bir tepki.

Gözleri vahşiydi ama öfkeyle ya da hiddetle değil. Orada başka bir şey hareket etti, daha endişe verici bir şey, ancak tam olarak ne olduğunu anlayamadım. En azından ilk başta.

Geriye doğru sarsak adımlar atarken beni takip etti, gözlerinde hâlâ beni *kırmaya* çalışan o ışık vardı. Kutsal değildi.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. Ciddi olup olmadığımdan bile emin değildim. Sadece söylenecek en uygun şey gibi gelmişti.

"Olma. Bunun için değil. Aslında, istersen bunu tekrar yapabilirsin."

Bu vücudumda bir şok etkisi yarattı. "Neyin var senin? Seni tekrar tokatlamamı mı *istiyorsun*?"

"Kabul ediyorum. Çekip gitmediğin sürece bana vereceğin her tepkiyi kabul edeceğim."

"Aklından ne geçiyordu? Onu nasıl hamile bırakırsın?
Nasıl yapabildin?"

"Yapmadım."

Yine oldu. Bir an kolum yanımdaydı, bir an sonra ise yüzüne sertçe çarpıyordu.

Avucuma batıyor ve koluma bir şok gönderiyor. "Sakin bana yalan söyleme. *Sakin buna cüret etme*. Senin olup olmadığını bilmiyor olabilirsin, ama onunla yatıyordun, bu yüzden bana olmadığından emin olduğunu söyleyemezsin!"

"Evet, yapabilirim. Yalan söylemiyorum. Benim olmadığını biliyor. Bu yalanının ortaya çıkması an meselesi. Ama devam et, ne yapman gerekiyorsa yap, ne söylemen gerekiyorsa söyle, bu konudaki duygularını açığa vur.

Gitmediğin sürece sorun yok."

Tüm kontrolümün elimden kayıp gittiğini hissettim. Kendimi histerik hissediyordum. Kontrolsüzce hıçkırarak adım adım ondan uzaklaştım.

Beni adım adım takip etti, kutsal olmayan gözlerinde bir dünya sempati vardı ve ben bunu istemedim. Dünyada tek istediğim

O an, zamanda geriye gitmek ve *onun çocuğuna hamile olan* başka bir kadının resmini kafamdan çıkarmaktı.

"Eğer bana yalan söylüyorsan," diye uyardım onu, sesim titriyordu, dizlerim titriyordu, ellerim titriyordu, "seni bir daha asla görmek istemiyorum. Asla. Eğer bu konuda yalan söylüyorsan, hayatımdan *sonsuz dek çıkmanı* istiyorum." Bu onun ağzını büktü ve benim aklım

Bunu anında suçluluğunun bir işareti olarak algıladı. "Aman Tanrım! Seni yalancı! Bu senin. Onu sen mi hamile bıraktın?"

Başını salladı ama artık mantıklı düşünme noktasını geçmiştim. Artık o kadar yakınımda duruyordu ki ona bir tokat daha attım, bir tokat daha ve bir tokat *daha*, sonra iki elimle gömleğini kavradım.

O kadar öfkeyle kavradım ki yırtıldı ve tırnaklarımı göğsüne geçirerek etine derinlemesine sapladım.

Yaralı bir hayvan gibi saldırıyor.

Ona dik dik baktım, gözyaşlarımın arkasını zar zor görüyordum ama yeterince görüyordum.

Beni titretmeye yetecek kadar. Beni kırmaya yetecek kadar.

Sanki indirdiğim her darbe onu daha da yumuşatıyordu, Onu yumuşattım ve her kötü muamelemde gözlerinden daha fazla sevgi akıyordu.

"Şşş, Danika, şşş. Beni dinle. Sakin ol ve *dinle*. Onu ben hamile bırakmadım. Hamile bıraktığım tek kadın sensin. Hamile *bırakacağım* tek kadın da sensin." Bunun üzerine daha çok hıçkırdım, ama o nedenini bilemezdi.

"Bana bakın. Gözlerimin içine bak ve gerçeği gör. Bir yılı aşkın süredir o kadına dokunmadım. Seni Andrew'la gördüğümünden beri senden başka *kimseyle* birlikte olmadım. kırmızı halı. Çiftlikten önce tam bir yıl boyunca bekar kaldım."

Yavaş yavaş, hıçkırıklar kesildi ve sözleri içime işledi. Onu incelemeye başladım, gerçeği ya da Tanrı korusun, yalanı arıyordum.

Eğer şimdi bana yalan söylüyorsa, eğer gözlerine *şu anda* yaptıklarını hile *ile* yaptırabiliyorsa, o zaman işim bitmişti. Eğer böyle bir şeyi taklit edebiliyorsa, yapabileceklerinin sınırı yoktu.

Çünkü bana *öyle* baktığında onu kesmekten acizdim.

Tüm vücudum dondu.

"Affedersiniz?" Sonunda ona sordum, her şeyi hemen anlayamamıştım. Bana bir anda çok fazla bilgi vermişti.

"Bunu Şimdi yapmak istemezdim ama ihtiyaınız olursa yaparım. Ama önce, o kadının *benim* ocuğuma hamile olmadığını anladığınız bilmem gerekiyor.

Bunu anlıyor musunuz?"

Beynim emir vermeden önce başım sallanmaya başladı.

Bana karşı cephaneliğinde h   çok fazla silah vardı. Ve hala onları acımasızca kullanıyor.

"G  zel. iftlikten önce bir yıl bek  r kaldım."

  kinci kez s  ylediğinde de etkisi aynı Őiddette oldu. "Seni kırmızı halıda o serseriyle g  rd  kten sonra."

Titreyerek derin bir nefes aldım. "Andrew."

  rkildi. "Evet. O serseri. Seni onunla g  rd  m ve birlikte olduğunuzu anladım. Uzaktan değil, yakından, hiÇbir filtre olmadan g  rd  m ve artık b  yle yaŐayamayacaĐımı anladım. Bu *yanlıştı*."

"Dur." Sesim bir fısıltı gibiydi.

"Onunla asla birlikte olmamalıydın." "Dur."

Sesim daha da y  kseldi.

"Benimle konuŐmasan da, y  z  me bakmasan da başka bir kadına asla dokunmamalıydım. Kaza gecesinden sonra iki yıl, çiftlikten önce de bir yıl bek  r kaldım. Geri kalan her Şey

Yanlış. Bu asla b  yle olmamalıydı. Tek mazeretim t  m umudumu kaybetmiş olmamdı." Sesi bir anda

Her kelimeyi kırmak için kararsız. "Eğer bir tane bile O lanet ayaklarını tekrar öpmeme izin vereceğine dair bir gram umudum kalsaydı, *seni beklerdim*. " Kendini sakinleştirmek için gözle görülür bir çaba sarf etti.

Çok derin bir nefes aldı. "Ve sonra seni o bok parçasıyla gördüm-"

"Kesin şunu! O bir bok parçası

değil. Aslında çok iyi bir adam."

"Ondan nefret ediyorum, bu yüzden lütfen onu Ben." Sesi titriyordu ve her kelimedede daha da yükseliyordu.

"O gece seni gördüğümde, seninle olan halini, Sana ayrıcalıkla dokunurken, artık bu şekilde devam edemeyeceğimi, olayların gidişatından memnunmuşum gibi davranmaya devam edemeyeceğimi biliyordum.

Senin yolunu denedim, Danika. Kimse *altı yıl sonra* senin isteklerine saygı göstermediğimi söyleyemez, ama ben *Bitti*. Bu *yanlıştı*. *Sen hatalıydın*. Ve sana şunu söylemek için buradayım, lanet hayatımın geri kalanını alsa da, bunu tekrar düzelteceğim." Bir kez olsun söyleyecek sözüm yoktu. Kıpırdamıyor, onun bu sözlerine nasıl tepki vereceğimi düşünemiyordum. İçimde bir şeyler oluyordu, sertleşmiş bir parçam çözülmüştü ve bu çözülmenin yansımaları henüz düşünmeye hazır olduğum bir şey değildi.

"İşte bu yüzden, bunun bir gerçek

olmadığını biliyorum.

benim

bebeğ

im,"

dedi.

devam etti

acımasızca, "ve o da bunu biliyor.

Kötü niyetli biri oldu. Düşündüğüm gibi biri değilmiş, ve bu talihsiz bir durum; işine mal oldu, ancak sizin ve benim sahip olduklarımıza zarar vermek için sahip olduğunu düşündüğü güce sahip değil. Sen ve ben hariç *hiç kimsenin* böyle bir gücü yok. Bu yüzden, tatlım, lütfen, sadece biraz daha inançlı olmanı istiyorum."

"Bu kadar uzun süredir kimseyle birlikte olmadığını neden daha önce söylemedin?"

"Bana Andrew ile ilişkinizin bittiğini bile itiraf etmemiştin. Onun yatağından benim yatağıma atlayıp atlamadığını bile bilmezken, böyle bir şeyi kabul etmemi mi bekliyordun? Biraz gururum kaldı. Sen."

"Sana Andrew'dan bahsetmiştim-"

"Evet, ama bu daha sonraydı ve o zamana kadar bu konudan kaçıyor, konuşmak için yeni nedenler bulamıyorduk." Bir süredir

O kadar öfke dolu, o kadar gazapla beslenmişim ki, beni terk ettiğinde tamamen sönmüştüm.

Beni yakalamasaydı yere düşecektim.

Ama beni yakaladı ve ölçülemeyecek kadar rahatlatıcı kollarına aldı.

Başımın üstünü öperken başımı göğsüne yasladım. Sonsuza kadar orada kalabilirdim.

Eve dönüyormuş gibi

hissettim. OTUZ ALTINCI

BÖLÜM

Evinin mutfağındaydık, muhteşem yemeklerinden birinin ardından ortalığı temizliyorduk.

"O gece daireye ne için geldin?"

Hangi geceyi kastettiğini sormama gerek kalmadı, her ne kadar etrafından dolanmış olsak da. Oldukça iyi uyum sağlamış yetişkinler gibi öncesi ve sonrası hakkında konuştuk.

Ama diğeri, yani

o gece ve doğrudan ona yol açan olaylar dizisi, kaçındığımız şeydi. Tamam, *ben* kaçıyordum.

Sessizce ama ısrarla soruyor ve cevaplar için beni bekliyordu.

Bundan kaçınmaya devam etmek isterdim. Zaten bize çok fazla acı vermişti. Her şeyi ortaya dökmenin ve bize tekrar zarar vermesine izin vermenin ne anlamı vardı? Çünkü verebilirdi. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum.

O gece için kanamamızın bitmediğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Acı çekmek bitmemiştir.

"Ne fark eder ki, Tristan? Neden bunu *kurcalayıp* duruyorsun? Ne anlamı var ki? Bırak gitsin."

" *Yapamam*. Bu beni hep rahatsız etmiştir. Kendimi sürekli bunu düşünürken buluyorum.

Uykunun kıyısında, en tuhaf sessiz anlarda aklım oraya gider. Bugüne kadar. Bilmek istiyorum.

O gece dairede ne yapıyordunuz? Barışmak için mi geldin?

Böyle mi oldu?"

"Evet," dedim sessizce. "Olan buydu. Oraya işleri yoluna koymaya çalışmak için geldim."

Göz ucuyla onun sarsıldığını gördüm. Şüphelendiğim gibi, bunu pek iyi karşılamamıştı.

"Aman Tanrım. Sen barışmaya geldin ve ben

-|-"

"Evet. O sırada konuşamayacak kadar ileri gitmiştin. Seni ikna etmek mümkün değildi."

"O geceye dair hafızamda çok fazla boşluk var. Rehabilitasyonda buna bilinç kaybı diyorlar. Bazen neredeyse normal bir şekilde işlev görüyorsunuz ama hiçbir şey hatırlamıyorsunuz. Bu alkolizm belirtisidir." Ne yazık ki benim böyle bir şansım olmamıştı. O gecenin ayrıntılarını o kadar net hatırlıyordum ki peşimi bırakmadı. Çok *aptalca davranmıştım*. Bunu hatırladım. Çok safmışım, sert olduğumu düşünüyormuşum. Yırtıcı hayvan aramızda pusuya yatmış, her duygusal yanlış adımımızdan faydalanıyordu.

Aklıma bir şey geldi. "Sana bir sorum var. O gece söylediğin bir şey bana hiç mantıklı gelmedi. Jerry'yi boşanma evraklarıyla birlikte sana gönderdiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Hatta Jerry'ye bunu soracak kadar ileri gitmiştim, ama bana kâğıtları ve notu doğrudan Tristan'a verdiğini söylemişti, bu yüzden hiçbir cevap alamadım.

Tristan soruları sorarken konuyu ele almaya çok hazır görünüyordu ama benim sorumla ilgili bir şey onu zayıflatmış gibiydi.

Kahvaltı köşesindeki masaya doğru ilerledi, bir sandalye aradı ve oturup ellerine baktı.

"Evet,

hatırlıyorum."

Ben de oturmak için hareket ettim ama yüzümü ona dönmedim. Hayır, sandalyemi başka yöne çevirdim ve pencereden dışarı baktım. Bu konuyla yüzleşmek yeterince zordu, bir de birbirimizle yüzleşmek zorunda kalmadan.

"Evraklarla birlikte gönderdiğim mektubu hatırlıyor musun?" Çok uzun bir duraklama oldu, sonra bazı telaşlı hareketler Sanki sandalyesine ya da oturduğu zemine itiraz etmiş gibi arkamdaydı.

Midem

çalkalan

dı.

o

"Ne mektubu?" diye sordu arkamdan, sesi acı ve şaşkınlıkla doluydu. Gözlerim sıkıca kapandı. Eski yaraları deşmek istemiyordum ama onları görmezden gelmek

Açıkçası hiçbir zaman soru işaretleri ortadan kalkmadı. "Ne zaman

Jerry'nin sana gönderdiği boşanma evraklarının içinde bir de mektup vardı. Çok önemli bir mektup. Sizin için. Jerry ikisini de doğrudan sana teslim ettiğine dair bana yemin ediyor."

Daha uzun bir sessizlik, daha tedirgin hareketlerle geçti.

"Ne yazıyordu?" diye sordu sonunda en sefil sesiyle.

Keşke bu konuyu hiç açmasaydım diye düşündüm ama yoluma devam ettim. Artık geri dönüş yoktu. Ben mektupla ilgili koca ağzımı açmadan önce kemikli bir köpek gibiydi. Daha fazla soruyla daha da acımasız olacağına hiç şüphe yoktu. "Sana anlatacağım. Ama önce ona ne olduğunu bilmek istiyorum. Seni görmeye geldiğinde yalnız mıydın? Bana evde başka kimseyi görmediğini söyledi. Daire." Biraz daha sessizlik oldu, sonra mutfaktan bir şey kırılma sesi geldi. Lavabonun yanında, muhtemelen bir tabak, diye düşündüm ama bakmadım.

Sadece ona ne yaptığını duymak bile yeterince zordu.

"Dean benimle birlikte dairedeydi. Jerry

gittikten sonra odasından çıktı.

Jerry'nin sesini duymuş ve neler olduğunu öğrenmek istemiş."

"Mektup kâğıtların arasına sıkıştırılmıştı," diye açıkladım, sesimi yumuşak tutarak. Bunu yıllar önce kabullenmiştim. Benim için yeni ve taze bir yara yoktu, sadece eski yaralarım acıyordu. Tristan için öyle değildi.

Bunların bazıları onun için çok yeniydi.

"Onları gözden geçirmeye başladıktan sonra kaçırmak imkansız. Onları daha önce yere koymuş olma ihtimaliniz varmı?
okuyabilir misin?"

Daha fazla sessizlik, mutfakta kırılan daha fazla şey.
Hareket ettikçe ağır, düzensiz nefes alışlarını duyabiliyordum.

Bunu iyi karşılamadı.

"Ben yaptım. Onları sehpanın üzerine koydum ve birkaç shot doldurmaya gittim. İçki içmeden gazeteleri okumak istemedim.

Onlarla başa çıkabileceğimi sanmıyordum." İşte oldu.
Yapbozun tüm parçaları yerli yerine oturdu.

"Ve Dean, anladığım kadarıyla sen arkanı döndüğünde o sehpanın yanındaydı?"

Mutfakta daha fazla şey kırıldı. Ve sonra onun hırıltılı nefesleri tam arkamdaydı. "O mektupta ne yazıyordu Danika?"

Birkaç derin, sakın nefes aldım. "Kısa
sürdü.

Bir

ültimatom.

Esasen, rehabilitasyona gidersen senden boşanmayacağımı söylüyordu." O odadan çıktıktan sonra bile uzun bir süre orada oturdum, zihnim karanlık yerlerdeydi.

Pişmanlıklar o kadar gereksiz şeylerdi ki, yine de bazılarından kurtulmak imkânsız görünüyordu.

İkimizin de yaptığı pek çok hata vardı ve altı yıl sonra hâlâ bunun sonuçlarıyla uğraşıyorduk.

Onu her zamanki kadar çok seviyordum ve bu sevgi, ona ulaşabildiğim şu anda bile her zamankinden daha yararsızdı.

Onu arka tarafta bir çim sandalyede oturmuş, havuzuna bakarken buldum. Öne doğru eğilmişti, yumrukları sıkılıydı. O kadar gergin görünüyordu ki her an bir topun içine kıvrılabilirdi.

Omzunu okşadım ve şok geçirmiş gibi sarsıldı.

Ona tekrar dokundum ve bu sefer buna hazır görünüyordu. "Hadi ama.

Hadi yatağa gidelim."

Onu elinden tutup yatak odasına götürdüm, o da bana izin verdi. Başka türlü onu kesinlikle hareket ettiremezdim.

Yavaşça, şefkatle onu soydum, sonra da beni. Onu benimle birlikte yorganın altına çektim. Ona sıkıca sarıldım, onu kavrayan soğuk vicdan azabını hafifletmeye çalıştım. Beni de pençesine almıştı, bu yüzden nasıl olduğunu herkesten iyi biliyordum. dokunmak yardımcı oldu.

Konuşmadan önce çok uzun bir süre birbirimize sarıldık, sesi titriyordu, bazı kelimeler kırılıyordu. "Rehabilitasyona giderdim, o zamanlar ne kadar berbat durumda olsam da, bunu görseydim giderdim. Uzak durmaya kararlı olduğunu sanıyordum. Benimle işinin bittiğini *sanıyordum*. Eğer o mektubu okusaydım, *her şey* farklı olurdu."

"Faydası yok," dedim ona nazikçe. "Başımızda yeterince dert var. Bu pişmanlıkları da içimizde barındırmamıza gerek yok.

Bu işin peşini bırakmalıyız. Geçmiş geçmişte kaldı ve geriye dönemeyiz."

Bu sözler sadece onun için değildi. Ben de hâlâ kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Yüzünü daha yakına çektim ve dudaklarımı usulca ağzının kenarına yerleştirdim.

Gözlerini kapattı ve ben de başını öylece çevirip dudaklarımı boynundaki nabza hafifçe bastırdım. Onları uzun bir süre orada tuttum, sonra geri çektim, başını aşağı eğdim ve dudaklarımı önce alnına, sonra aşağıya sürttüm, yanaklarına, çenesine sürtüyordu.

Kıpırdamadan durdu ve yatıştırıcı ellerimin, bağışlayıcı dudaklarımın altında uysal, hatta pasif bir şekilde bana izin verdi.

Durmaksızın titriyordu ve ben dokunuşlarımla onu ısıttım. İkimizi de ısıttım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Ertesi sabah işe gitmek üzere geniş fuayesindeyken beni bir soruyla durdurdu.

Bunu arkamdan söyledi. Onu mışıl mışıl uyurken bırakmışım ve birkaç saat daha öyle kalmasını ummuştum. Zor bir gece olmuştu. Buna ihtiyacı vardı.

Ayrıca, *bundan* kaçınmak istemiştim.

"Ne-ne-" sesi titredi ve belki de bir sonraki kısmı tahmin ettiğini düşündüm. "İşleri yoluna koymak istemen için ne değişti?"

En yakın sandalye çok uzakta görünüyordu. Gevşek bir oyuncak bebek gibi en yakın duvara yaslandım, sonra yere çöktüm.

Bu noktada ona söylemenin ne zararı olabilirdi ki? Daha fazla ne zarar verebilirdi ki? Tüm zarar zaten verilmişti. Tabii ki oldu.

Yıllar önce. Bunu benden daha iyi kimse bilemezdi. Peki neden ona söylemekten bu kadar kaçmıştım?

Ödünç zaman geçiriyorduk ve ben daha fazla ödünç almak istiyordum.

Başka bir dakika. Başka bir gün. Seçici değildim. Hayır. Sadece açgözlüydüm.

Cevap verirken ona baktım. Ona en azından bu kadarını verebilirdim. "Hamileydim."

Kelimeler zorlukla taşındı ve yolculuk sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, ancak hedeflerine ulaştıklarında sağlam bir darbe oldular.

Omzu yanındaki duvara çarparak kendi üzerine doğru katlandı.

Ürperdim, başka tarafa baktım.

Büyük bir yanlış hesaplama. Burada zarar görecektik çok şey vardı.

Uzun, acı dolu dakikalar boyunca duyulabilecek tek ses,

hırıltılı nefeslerimizdi.

O anda beklemediğim ya da hazırlıklı olmadığım bir şekilde üzerime geldi.

"Bunu benden nasıl saklarsın?

Bunu benden nasıl *saklayabildin*?" Sesindeki öfke miydi?

Öfke mi?

Bunu duymak bile beni öfkelenlendirmişti, bu

yüzden cevabım

geldi,

oldu

iltihaplı. "Saklamıyordum. Saklamama da gerek yoktu. Bu *benden* başka *kimseyi* ilgilendirmezdi."

O anda beklemediğim ya da hazırlıklı olmadığım bir şekilde üzerime geldi.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı, sesi gür çıkıyordu. beni işaret etti. Sanki kendine güvenemiyormuş gibi bana bir adım bile yaklaşmadı. "Buna hakkın yoktu! Bunu benden saklamaya hakkın yok!"

Şok olmuştum. Dehşete düştüm.

Öfkeliydim.

"Haksız mıyım? *Her türlü* hakkım vardı!"

"O benim de çocuğumdu! Onun varlığını ve kaybını bilmeye hakkım vardı. Onu benden sakladın. O benim çocuğumdu. yanıştı. Bunun yanlış olduğunu biliyorsun." Alçak, acıyla sertleşmiş sesinde ince bir titreme ve gözlerinde delilik vardı.

Başımı tekrar tekrar salladım, gözlerimi yüzüne diktim, belki bir şeyler bulurum umuduyla inceledim. Çünkü sözleri midemin kaldırabileceği bir şey değildi.

"Benimle *haklar* hakkında konuşmaya nasıl cüret edersin?

Belki bir kez, kısa bir süreliğine

O an buna *hakkın* vardı," diye sertçe çıkıştım. "Ve sana söyledim. Dairene geldim ve yüzüne karşı söyledim, ve o zaman beni bir tecavüzcüyle arabada eve gönderdin. O arabada çocuğumuzla birlikte tüm haklarını kaybettin."

Öfke ve pişmanlık içinde titriyordum. Doğru olsalar bile bunları söylediğim için kendimden nefret ediyordum.

Titreyerek ayağa kalktım, gitmek için döndüm ama onun sözleri beni durdurdu.

"Yalancı! Sen bir yalancısın!" diye bağırdı, sesi öfkeyle titriyordu.

Geri döndüm, ne kadar kötü bir şey yapmak üzere olduğumu merak ediyordum.

Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey mantıklı gelmiyordu çünkü kendimi tahrik edilmiş hissediyordum. "Az önce ne dedin sen?"

Durduğu yerde yığıldı, dizleri sertçe yere çarptı, elleri onu dik tutmak için önüne doğru itti.

Bu kadar büyük, bu kadar güçlü bir adamın birkaç kötü sözle bu kadar alçalması çok mantıksızdı.

Önümde diz çöküp secde etti. Duruşu, ses tonuyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Sana yalancı dedim." Sesindeki titreme bir titremeye dönüştü. "Beni affettiğini söyledin. Bunu bana altı yıl önce söyledin, o zamandan beri de söylüyorsun ve bu bir *yalandı*. İşte

Tutunduğunuz şeylerde affedicilik yok. Bu kelimenin ne anlama geldiğine dair bir kavrama bile sahip değilsin. Bana yanıldığımı söyle." Yumruklarımı sıkarak birkaç adım daha yaklaştım. Öfkeme rağmen onu acısında teselli etmekten kendimi alamıyordum.

Bunun bir hastalık olduğunu

düşündüm. "Affetmek

unutmak değildir." "Sen

vardır

daha

fazla

sını

yapm

ak

Hatırlıyorsun ve bunu biliyorsun. O geceyi hatırlamıyorum. Bugüne kadar, hayati kısımlar hala gözümünden kaçıyor, ama bilmek istiyorum. Bunun için kendimden *nefret* ediyorum. Bunu görmüyor musun? Ne kadar korkunç olursa olsun, bana ne kadar zarar verirse versin, her şeyi duyana kadar ben de en az senin kadar hayatıma devam edemem."

Yere oturdum, yavaşça alçaldım ve ondan birkaç adım ötede onun yenik duruşunu taklit ettim. "Sana anlatacağım," diye kabul ettim.

Yerde, başımız öne eğik bir şekilde uzun süre öylece kaldık ve ona neredeyse her şeyi anlattım.

Neredeyse.

Yere çöktük ve birlikte ağladık, ancak dokunacak kadar yaklaşmadık. Ben iğrenç ayrıntıları, acı veren kayıpları soluk soluğa anlatırken herhangi bir temasa dayanamıyordum ve onun da o anda beni teselli etmeye çalışacak cesareti olmadığını düşünüyordum.

Kendimizi toparladığımızda güneş doğmaya başlamıştı, ön kapısının yanındaki pencereden içeri süzülüyordu ve mutfak masasına ulaştık. Oturduk, yaklaşmadık, dokunmadık, bakmadık.

"Lütfen," diye konuştu sonunda, ben sustuktan ve uzun süre sessiz kaldıktan sonra.

"Sahip olduğumuz her şey,

Planladığımız her şeyi. Ben her şeyi mahvetmeden önce konuştuğumuz her şey. Evlilik, bebekler, sonsuza dek istiyorum. Seninle."

Ellerime baktım. Ona bakamazdım. Bunun için değil. Hiçbir parçam ona söylemek istemiyordu, ama yeterince uzun sürmüştü.

Bunu ondan saklamak ve bahsettiği şeye asla sahip olamayacakken bir adım daha ileri gitmek adil değildi.

En derin nefesimi aldım. "Çocuk sahibi olamam. Kısırım."

Kaçamak bir bakış, başını yukarı kaldırıp kaşlarını birleştirdiğinde yüz ifadesindeki en ufak bir değişimi gösterdi bana. "Bunu nasıl söylersin? *İki kez* hamile kaldın."

Bu kısmı nasıl açacağımı bilemediğim için yutkundum. Her iki durumda da her şeyi berbat edeceğimi biliyordum, bu yüzden ona her şeyi anlattım. "İkinci bebeği kazada kaybettiğimi söylemiştim. Nasıl olduğunu açıklamadım.

Çarpışmadan hemen önce Dean bana dokunmaya çalışıyordu. Elimde çerçeveli bir resim vardı-"

"O gece sana geri verdiğim mi?" Sesi boğuk çıkmıştı, sanki buna inanamıyormuş gibiydi.

"Evet. Şu. Resim kucağımdaydı ve onu ellerinin eteğime girmesini engellemek için kullandım. Sadece buna odaklanmıştım. Onu durdurmaya. Kazanın geldiğini görmedim. Kendimi destekleyecek zamanım yoktu."

Yumuşak bir homurtu çıkardı ve bir bakış attı. omuzlarının sessiz hıçkırıklarla titrediğini gösterdi.

Ağlamaya yakın bile değildim. Aslında kendimi oldukça uyuşmuş hissediyordum. Ne de olsa sadece onun için gerçekleri katalogluyordum, ama kalın kirpiklerinden büyük bir gözyaşının düşüp masada gözlerim doldu.

Tekrar konuşmadan önce kendimi toparlamak için birkaç uzun dakika geçirdim ve bu süre boyunca kendimi suçladım. Bu onu kötü hissettirmekle ilgili değildi. Ona sadece bilmesi gerekenleri söylemek istemiştim. Bu benim lanetimdi: her zaman çok fazla şey söylemek ve hepsini yanlış söylemek.

"Çarpışma arabanın benim tarafımı parçaladı. Bu bacağımı, dizimi ezdi ama bu aslında yaralardan sadece biriydi. Çarpışmanın etkisiyle resim de keskin tahta ve cam parçalarına ayrıldı ve parçalardan birkaçı karnımın derinliklerine saplandı."

O kadar şiddetli bir nefes aldı ki, kendimi onunla birlikte nefes alırken buldum, sanki ciğerlerime yeterince hızlı hava çekemiyormuşum gibi, sanki *ikimiz de*

boğulmak

itiraf

ediyorum.

"Doktorların bir daha asla hamile kalamayacağımı hemen anlamasına yetecek kadar hasar verdi. Hamile kalmam sadece olası değil, imkansızdı da. Çok kötü kanamam vardı. Histerektomi yapmak zorunda kaldılar." Bu küçük buluşma başından beri umutsuz bir hayaldi.

Şimdi hıçkırarak ağlıyordu. Kırık dökük. Yetişkin bir adamın hiç böyle ağladığını görmemiştim, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve umutsuzluğunu dizginlemek için dünyevi bir nedeni yoktu. Jared için bile böyle olmamıştı ve ikimiz de sevgili kardeşi için ağlamaktan payımıza düşeni yapmıştık.

"Bu uzun zaman önceydi Tristan ve *kimsenin* suçu değildi. Bırakın durdurmayı, kimsenin öngöremeyeceği trajik bir olaylar dizisiydi ve ikimiz de o gece için yeterince acı çektik. Lütfen kendini suçlamayı bırak. Ben uzun zaman önce yaptım." Sonunda ben de onunla birlikte hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Teselli edilemez bir haldeydi. İlk başta konuşmaya çalıştım, iyi gidiyordum, Kendi hıçkırıkları arasında ona geçerli işaretler yaptım, ama hiçbirini duymuyor gibiydi, sanki daha önce hiç ağlamamış gibi ağladı, baraj yıkıldı ve asla durmayacaktı.

Sonunda, sırtım bükülmüş, vücudum çökmüş bir halde ona gittim. Bunu yapmak benim için çok zordu, çünkü biliyordum ki

ona veda edecektim ve onun dokunuşuyla rahatlamama izin vermek bunu daha da zorlaştıracaktı. Suçluluk duygusuyla ona sonsuza kadar tutunmaya çalışmayacaktım.

Çocukları ne kadar çok istediğini herkesten daha iyi biliyordum. En az benim kadar.

Gitmesine izin verirdim. En azından bu kadarını yapabilirdim.

Sonunda ona ulaştığımda usulca başına dokundum. İki kol hiç bana sarıldığı kadar minnettar olmamıştı. Yüzü boynuma gömüldü. O çığ, korkunç, soluk soluğa, iç burkan hıçkırıkların arasında aynı şeyi tekrar tekrar söyledi.

"Ben çok

Özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok üzgünüm." Saçlarını okşadım, gözyaşları Yüzümden aşağı ve yumuşak saç tellerime özgürce akıyordu. Kelimeleri tekrar denedim. "İşler olması gerektiği gibi gitti çalışmak için." Başını salladı, yüzü karnımdaydı. "Hayır. Hayır. Hayır. İşlerin böyle yürümemesi gerekiyordu. O bebeği ben istedim. Bizim bebeğimizi. *Bebeklerimizi.*"

Hıçkıra hıçkıra ağladı.

Devam etmeden önce işkence dolu

dakikalar geçirdi. "I

ailemizi istedi.

Ben hiç

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim." Birkaç derin, sakın nefes aldım, bunu nasıl yapacağımı merak ediyordum, nasıl

kendimi toparlayıp gidebileceğimi düşündüm.

Denemek zorundaydım.

"Kartlarda yok," diye başladım, duraksayarak, nefes nefese, sanki vücudum ciğerlerimin işbirliği yapmayacağı ve ses tellerimin artık çalışmayacağı bir savaştaymış gibi beynimden yön almak. "Üzgünüm ama artık bunu yapamam. Bu bir seçenek değil. Senin için iyi olduğumu düşündüğünü biliyorum. Bunu şimdi anlıyorum. Ama benim için iyi olmadığını göremiyor musun? Burada huzurumu saniyelik mutluluklara değişiyorum. Sana bakıyorum ve *hatırlıyorum*.

I

ne kaybettiğimi, ne olmam gerektiğini, ne sahip olabilirdim. Bir kısmı iyi hissettiriyor ama bir o kadarı da benim için neredeyse dayanılmaz. Bana sadece *olmadığım* şeyleri hatırlatmayan birini, başka birini bulabilirdim. Kaybettiğim şeyleri. Aslında bulmaya niyetliyim. Ve sen, sen de bulabilirsin. Hatırlamanıza neden olmayan, sizi suçluluk duygusuyla yıpratmayan başka biri. Ömür boyu yükü olmayan bir ilişki. Üzgünüm ama artık seninle görüşmem. Hayatında en iyisini diliyorum ve bu yüzden seni özgür bırakıyorum."

Bir şekilde kendimi ondan ayırdım ve ayrıldım. O

da bana izin verdi.

Bu son kısımdan sonra ona bakamadım bile, bu yüzden ikimizi de doğrayıp uzaklaşırken sessizliğini korumanın ona neye mal olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ayakta duramayacak kadar güçsüz olduğumda her zaman yaptığım şeyi yaptım. Eve gittim.

Bev beni her zaman olduğu gibi sıcak kalbi ve açık kollarıyla karşıladı.

Ona içimi döktüm ve her şeyi anlattım.
Tristan'la tekrar görüşmeye başladığımızdan beri söylemekten kaçınıyordum.

İyi karşıladı, yargılamadı, sadece yatıştırdı, dinledi ve biraz daha yatıştırdı.

Frankie ortaya çıktığında beş saat bile olmamıştı ve ben hiç şaşırmamıştım. Bu onun tarzı gibi görünüyordu.

Savaş hemşiremiz gibiydi, savaştan sonra her iki tarafın da yaralarını sarmasına yardım etmek için ortaya çıkardı. Daha ağır yaralı olduğuna karar verdiği kişi ben olmalıydım.
beni bu kadar çabuk buldu.

Bev onu içeri aldı ve bir kadeh kırmızı şarap doldurdu.

"Neden hayatı hep bu kadar ciddiye alıyorum?" İkisine de sordum. İkisi de bana sempatik bakışlar atmaktan başka bir cevap vermedi.

"Biliyor musun, ben hiç kokain içmedim," dedim çoğunlukla Frankie'ye, ama tabii ki Bev daha güçlü bir tepki verdi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Eskiden haftada birkaç kez galeriye giren evsiz bir adamımız vardı."

"Kirli Jim," diye tahmin etti Frankie.

Başımı salladım.

"Çekici birine benziyor," dedi Bev, sesi dehşete

düşmüş gibi çıkıyordu. "O kadar da değil."

"Hepatit C hastasıydı," diye ekledi Frankie. "Bu konuda konuşmayı severdi. Hatta bununla ilgili bir şarkısı bile vardı. Kahretsin, ne olduğunu hatırlayamıyorum, ama aslında bir kelime bulmuştu.

Hepatit ile kafiye."

"Onu her zaman dışarı çıkarırdık," diye devam ettim, onu görmezden gelerek. "Çünkü diğer müşterilere küfür etme eğilimindeydi. Ama ne zaman güvenlik onu dışarı çıkarmaya başlasa, son sözü hep 'Kokain içmeden yaşamış sayılmazsın' olurdu. Bildiğim kadarıyla haklı olduğu bir nokta vardı."

İkisi de bana deliymişim gibi baktı ve o zaman sarhoş olduğumu fark ettim. Gülmeye başladım.

"Şimdi hatırladım! Menenjitti.

Rap'inde hepatit ile kafiye yapmak için kullandığı kelime bu. O zamanlar görüldüğü kadar zekice bir kafiye değildi ama olsun.

Tanrım, o bir deliydi.

orospu çocuğu. Şaka yapmıyorum, benden çenesine bir düzine kez taşak dövmesi yapmamı istedi."

Başımı ona doğru salladım ve daha çok güldüm.

"Spermelerini salona bağışlayarak bunun bedelini ödemeyi teklif etti. Tam bir pislikti, sürekli TV programına çıkmaya çalışırdı ama hiçbir zaman sansürden geçebilecek bir şey söylemezdi, tuhaf herif. Yapımcılar ona koçluk yapmaya bile çalıştılar, çünkü

Şov için komik bir dokunuş olacağını düşündüler, ama F-bombası atmadan iki kelime edemedi."

Kaybettim.

"İkinizin de güzel bir kumarhanede çalıştığınızı sanıyordum," diye öfkeyle söylendi Bev, ama gülmemeye çalıştığını anlayabiliyordum.

Frankie ona, "Ofisine çok fazla kapandın," dedi. "Burası Vegas. Dünyanın tuhaf başkenti gibi Evren. Bana inanmıyorsanız, bir ara Boulder Otoyolu'ndan aşağı doğru sürün. Etrafta donuyla dolaşan en az bir tane çılgın orospu çocuğu olacaktır. *The Hangover*'ın setinden yeni çıktı. Garantili."

"Peki, burada yaşıyor olmamız hepimiz hakkında ne söylüyor?" Bev sordu.

"Spontanlığı severiz?" Frankie

denedi. "Ben spontanelikten nefret

ederim," diye belirttim.

"Tanrım, sürprizlerden nefret ediyorum. Nasıl bu kadar berbat oldum?"

Ağlamaya başladım. İkisi de bana yeterince hızlı ulaşamadılar ama ilk ulaşan Bev oldu ve beni çekerek sırtımı sıvazlıyor ve ben ağlarken yatıştırıcı sesler çıkarıyordu.

O konuştuğunda oldukça sakinleşmiştim.

Bev, "Hiç kokain içmedim ama kokain çekmenin hukuk fakültesini kazanmama yardımcı olduğuna yemin edebilirim," diye açıkladı.

Ondan sonra gülmeyi bırakamadık ve şaka yapıp yapmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bazı şeyler yaşadığını

biliyordum.

Bir zamanlar ciddi parti günleriydi, bu yüzden herkes tahmin edebilirdi.

"Ama konuyu dağıtıyorum," diye devam etti, sesi alaycından yumuşağa dönmüştü. "Hayattaki her dürtünün peşinden gitmek zorunda değilsin. her kumarı oynamak zorunda değilsiniz. Ama bazıları, sizi daha önce yakmış olanlar bile, bazılarını yaparsınız.

Hayattaki en tatlı anlardan bazıları ikinci kez yaşanır. şanslar." Bunun Bev'in beni onaylaması olduğunu biliyordum ve bunun için ona gözyaşları içinde bir gülümseme verdim.

İkinci şansların işe yarayacağını Bev'den daha iyi kim bilebilirdi?

Düz lacivert bir takım elbise giymişti. Sade ve ağırbaşlıydı ve içinde muhteşem görünüyordu. Yüzü Ön kapımı açtığımda oldukça nötrdüm.

Sürpriz bir ziyarette ve ben de kesinlikle şaşırdım.

Hatta

Düşünerek, onu içeri almak için kapıyı açtım.

Onu özlemiştim ve bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum.

"Neler oluyor?" Gülümsemesinden hemen şüphelenerek ona sordum. Tatlı, mülayim bir gülümsemeydi, bu da bana bir şeylerin peşinde olduğunu düşündürdü.

"Seni tekrar görmeyi beklemiyordum," dedim ona.

"Ah Danika." Yumuşak sesi sitem doluydu. Sanki son görüşmemizden bu yana hiçbir şey değişmemiş gibi rahatlatıcıydı.

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde bir evrak çantası taşıyordu. Hemen şüphelendim.

"Çantada ne var?" Ona sordum. Otomatik olarak bir tür sihir numarası için olduğunu düşündüm. Ne de olsa yaptığı şey buydu. "Sakın söyleme. Sihir, değil mi?"

Tatlı gülümsemesi büyüdü, mülayimliğini kaybetti ve muzipleşti. "Öyle de denebilir, sanırım."

Bu da ne demek oluyor?

Hemen oturma odama geçti ve kanepemde kendini evindeymiş gibi hissetti. Evrak çantasını sehpanın üzerine koyup açtı. Açarken gülünç görünen küçük bir dizüstü bilgisayar çıkardı ve yazmaya başladı
O kocaman elleri.

Önüne geçtim, bir elim kalçamda, diğeri
Çantasındaki küçük siyah kadife çantayı göstererek. Bir sihir numarası kokuyordu.

Sadece gülümsedi ve başını salladı. "Bu bir sürpriz. Şuradan bir şey çıkarayım, sonra sana gösteririm."

Omzunun üzerinden bakmak için etrafından dolaştım ve ekranda neye baktığını anlamaya çalıştım.

"Birinci adım: Bir evlat edinme ajansı seçin. Ben zaten bir tane buldum. Umarım karar vermemin sakıncası yoktur. Bir süredir

Geçtiğimiz hafta boyunca araştırmaktan başka bir şey yapmadım, bu yüzden bilinçli bir karar verdiğimi söyledim bana güvenin."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ama sesimi sakın tutmayı başardım. "Ne yapıyorsun sen? ne hakkında konuşuyorsun?"

"İkinci adım: Evlat edinilecek ülkeyi seçin. Bunu çok düşündüm ve eğer yanılıyorsam söyleyin, bunun gerçekten önemli olmadığını düşünüyordum. Ancak bir ülkeyi kendiniz seçerseniz sürecin daha hızlı ilerlediğini duydum, bu yüzden hepsini bir şapkaya koyma özgürlüğü." Öne doğru eğildi, evrak çantasından siyah kadife keseyi çıkardı ve Elimin sığabileceği kadar yer kalana kadar çekerek açtım. "Bence bu onuru sen kazanmalısın." Elimi içeri soktum, çünkü o kadar gerçeküstüydü ki neler olduğuna inanamıyordum. Üzerinde sadece *Çin yazan* küçük bir kağıt parçası çıkardım.

"Çin. Mükemmel. Bu da aradan çıktığına göre, üçüncü adım: Bir ton evrak işi yapın. Bu kısmın baş ağrıtıcı olduğunu duymuştum ama buna değecek."

"Tristan-"

"Oh,

Bekl

e,

ben

unuttum

bir şey

Önemli. Tekrar çantaya uzan." Neden bilmiyorum ama konuşmaya ondan daha çok ihtiyacımız olduğunu bildiğim halde bunu yaptım.

Daha önce ellerim birkaç küçük kâğıt parçasının üzerinde gezinirken, şimdi en altta tek bir şey vardı. Anlayabildiğim kadarıyla en ufak bir kıpırdanma bile olmamıştı, En son uzandığımdan beri.

İçinde ne olduğunu hissettiğim anda elimi yanmış gibi geri çektim. Ne olduğunu hemen anladım.

Tristan evet, tam da düşündüğüm şeydi diye başını sallamaya başlayınca ben de başımı sallamaya başladım.

Önümde tek dizinin üzerine çöktü.

Ellerimle yüzümü kapattım.

Gülmeye başladı. "İlk seferinde dersimi almıştım. Akıllı konumumun çok özel olduğuna dikkat edin."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim ellerim tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Biliyorsun," dedi derin sesi sevgiyle eğlenerek.

Kolumu biraz oynattı ama başta düşündüğüm gibi ellerimi yüzümden çekmek için değil.

Onun yerine göğsümde kalbimin hemen üzerindeki noktayı kapattı. Birkaç atış boyunca orada tuttu ve sonra yer değiştirdi, ayağa kalktı, sonra beni kendine doğru çekti, bir eliyle yüzümü göğsüne bastırdı, diğer eliyle göğsümü tekrar örtmek için hareket etti.

"Bunu duyuyor musun?" dedi sessizce.

"Neyi duyuyor muyum?" Ben de

fısıldadım.

"Hiç durmadı, değil mi?" diye sordu usulca. "Bunca zaman. Yıllar boyunca. Ve kalbim hâlâ seninkiyle aynı anda atıyor, hâlâ her şeyin ötesinde bu eşit tempoyu korumak için çalışıyor. İstedikçe kadar karşı çık ama bedenlerimiz bile duygularımıza ihanet ediyor." Sanki tam bir çelişki içindeymiş gibi, kalbim onun sözleri karşısında göğsümden dışarı fırlamaya çalıştı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, konuşurken her şeyimi sıktım.
"Çocuk sahibi olamam."

"Oh, tatlım. Hiç dikkat etmemişsin. Sana karşı hissettiklerimin, seninle olan ilişkim yüzünden değişeceğini mi düşündün?

O mu? Ben o adam değilim. Ben sana altı yıldan fazladır aşık olan adamım. Her gün seni düşünen adamım. Seni her gün *özlüyorum*. Olanlar, birlikte kaybettiklerimiz kalbimi kırıyor ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ seninle evlenmek istiyorum ve hâlâ çocuklarımın annesi olmanı istiyorum."

"Tristan,

yapamam-" "Bu

teknik bir mesele.

Yapamayız.

Bu yüzden evlat

edineceğiz." Hıçkıra hıçkıra

ağlamaya başladım.

"Biliyor musun, sana her evlenme teklif ettiğimde histerik davranırsan, duygularımı incitmeye başlayacaksın."

Güldüm, sonra daha çok hıçkırdım.

"Bana ailemi geri ver. Evlen benimle.

Tekrar karım ol."

Cevap beklemedi, yüzüğü çantadan çıkarıp parmağıma taktı.

"Evet," dedim sonunda ona, canımı dişime takarak.

Saçlarımı okşadı, gözleri kapandı, yüzünü mutlak bir huzur

kapladı.

"Seni çok özledim," diye hıçkırdım, sonra göğsüne gömüldüm.

"Bir daha asla."

Sakinleşene kadar bekledim. "Seni seviyorum," dedim sessizce ve şiddetle.

Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Seni daha çok

seviyorum." OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

DÖRT AY SONRA DANIKA

Düğünümüzün kraliyet muamelesi gördüğünü söylemek kraliyetle ilgili her şeye büyük bir iltifat olur. James, yeminlerimizi etmek için onun tatil köyünü kullanmayı düşündüğümüzü öğrendiği anda, elmas kaplı kırmızı halı serildi ve gerisi bir nevi tarih oldu.

Törenin kendisi Cavendish Hotel & Casino'nun dünyaca ünlü atriyumunda yapıldı. Atriyum kumarhane için büyük bir cazibe merkeziydi, bu nedenle tüm sadece yeminimiz için üç saat ayırmak çok büyük bir şeydi. Aslında, böyle bir şeyi hiç duymamıştım.

Ve daha da abartılı olanı, James'in Tamamen yeni, bembeyaz bahçe düzenlemesi sadece bizim için bir araya getirildi.

Yeni anlaşmanın ne kadara mal olduğuna dair bir söylenti duyduğumda James'le doğrudan yüzleştim.

Sadece sevimli bir şekilde gülümsedi ve durumu kolaylıkla yatıştırdı. "Bu çiçek düzenlemelerini her zaman yapıyoruz ve

genellikle pahalıdırlar. Düğünden hemen sonra hepsini indirmeyeceğiz.

Bunu sonuna kadar kullanacağız."

Rahatlamıştım, çünkü her ne kadar büyük bir jest olsa da, en azından israf olmadığından emin olabilirdim.

Gelinlik alışverişine çıktığımızda tüm nedimelere straplez bir elbise giymeyeceğimi söyledim ama günün sonunda hayalimdeki gelinliği bulmuştum ve bir de baktım ki straplezdi ve mükemmeldi.

Fildişiydi ama vücuda oturan, uzun korsajı o kadar yoğun boncuklu ve zarif işlemeliydi ki üst kısmı gümüş gibi görünüyordu. Kıvrımlarımı belirginleştiren ama çok fazla göstermeyen kavisli bir yakası vardı. Elbise Hangisinin daha gösterişli olduğu konusunda kararsız kaldım, boncuklu korsaj mı yoksa kat kat fırfırlı ipek organze etek mi?

Prenses elbiselerinin en zarifiydi ve ona bayıldım.

Yirmi tane elbise denemiştım ve o elbiseyle dışarı çıktığım anda herkes bunun doğru elbise olduğu konusunda hemfikir oldu.

Nedimeler soluk sarı kuşaklı, yere kadar uzanan beyaz dantel elbiseler giymişlerdir.

Tristan, beyaz gömlek ve kravatla klasik, net bir siyah smokin giydi.

Bu

Sağdıçlar da aynısını giydi ama sarı kravat taktılar.

Frankie ve Estella, kol kola girmiş bir halde, koridorda yürüyen gelin grubunun ilk üyeleri idi.

Baş nedime olarak, Frankie bana bir ev almak için çok uğraştı. bekarlığa veda partisi için kadın striptizci. Bu fikirden ancak bunun açıkça bir Homer hediyesi olduğunu belirttiğimde vazgeçmişti.

Gerçek bir bekarlığa veda partisi değildi zaten. Biz erkeklerle birleştirdi ve James bize evinde bir parti verdi. Partinin yarısında iki ateşli lezbiyen öpüştüğü için erkeklerin daha iyi bir anlaşma yaptığını düşünmüştüm.

Sırada Bianca ve James vardı. Kol kola yürümediler ama James'in bir eli Bianca'nın kalçasında, diğeri de gerdanlığındaki halkadaydı.

Ardından Lana ve Akira geldi. Lana sadece beş hafta önce doğum yapmıştı ama ona bakarak bunu anlayamazdınız. O hemen geri dönen şanslı sürtüklerden biriydi.

Yürürken bile, ikisinin de Tutu'nun yeni oğulları Kaiko'yu kucağına alarak oturduğu sıraya göz attıklarını gördüm. Onu daha önce kucağıma almıştım. Sakindi ve mavi gözleri dışında görünüş olarak şimdiden babasına benziyordu, ancak bunların değişip değişmeyeceğini söylemek için henüz çok erkendi.

Sırada Dahlia ve Adair vardı. Yaklaşık bir yıl önce kaçmışlardı ve durumları iyi görünüyordu. Stephan ve Javier birlikte yürüdüler.

Todd ve

Tristan'ın rehabilitasyondaki çok yakın destek gruplarından ikisi olan Trinity daha sonra yürüdü.

Sayılar eşit olmadığı için Cory tek başına yürüdü ve Jerry benimle yürüdüğü için Kenny Bev ile eşleşti.

Bev, en sevdiği İtalyan restoranında gergin bir öğle yemeğinden sonra Tristan'a onay verdi. Mafyanın yeri. Ve Jerry

ve

ben

izledim

Bev

Tristan'ı tam bir saat boyunca sorguladı, vaftiz babasından birkaç masa ötede, yemin ederim ki Odaya.

Ama her şey yolunda gitmişti ve düğün partisine katılmakta tereddüt etmemişti.

Yürümek için çok uzun ve güzel bir koridordu. Büyük Akla gelebilecek her türlü beyaz çiçekten oluşan yığın yığın buketler patikayı kaplıyor, daha da özenle düzenlenmiş buketlerle ağzına kadar dolu devasa beyaz vazolar tarafından cüceleştiriliyordu.

Jerry'nin kolunu sıkıca kavradım ama bu duygusal destek içindi. Onu koltuk değneği olarak kullanmama gerek yoktu. Beş ay önce kısmi diz protezi ameliyatı geçirdikten sonra, yürüyüşüm kazadan beri olduğundan daha düzgündü. Bir daha asla balo salonuna gidemeyecektim ama şimdi dans pistinde bir iki tur atabiliyordum ve bu da ileride kesinlikle işime yarayacaktı.

Asla mükemmel olmayacaktı ama daha iyiydi ve benim için yeterince yakındı.

Yürümeye başladığımız anda yumuşak bir gitar çalmaya başladı, ardından Tristan'ın sesi bizim şarkımızı söylüyordu.

Bu arada, son albümlerinin en büyük hiti olmuştu.

Mihrapta onunla ve onun yıkıcı gülümsemesiyle karşılaştım ve yeminlerimizi tekrar ettik.

Bu sefer ilkinden farklı olacağını ummuyordum ama *biliyordum*.

BİR YIL SONRA

Hayatımda yaptığım en uzun uçuştı.

En azından öyle hissettim. Aslında aynı yolu daha önce iki kez kullanmıştım ama bu sefer farklıydı.

Bu sefer o uçuş hayatımın en uzun on üç saati gibi geldi.

Tristan yanımda bile oturmuyormuş gibi hissetmemize yardımcı olmadı. Uçuşlar için rezervasyon yaptırırken, birinci sınıf fikri iyi ve güzeldi. Para açısından bir kazıktı ama ilk iki seyahatimizde olduğu gibi bunu tekrar deneyimleyeceğim için heyecanlıydım.

Şu anda, bir metre ötedeki izole bir bölmede olmak yerine, otobüste onun yanında oturmayı tercih ederdim. Dokunamıyorduk bile. Yapabileceğimiz en iyi şey alçaltılmış bir bölmeden konuşmaktı.

Bölmelerimiz en azından yan yanaydı ve yüz yüzeydik. Yine de huzursuz ve tedirgin hissediyordum ve biliyordum ki

birlikte oturuyorduk, elini tutabilseydim yardımı olurdu.

Uzanmıştı, gözleri kapalıydı. Böyle bir zamanda nasıl uyuyor olabileceğini anlamıyordum.

Onu sarsarak uyandırmak istedim. Şu anda bir arkadaşına ihtiyacım vardı. "Psst," diye seslendim ona.

Gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. Uyumuyordu.

Etrafıma bakındım, meyve tabağımdan bir üzüm aldım ve ona fırlattım.

Gözlerini açarak güldü. Çok rahatlamış ve mutlu görünüyordu. Nasıl bu kadar sakin olabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Elime bir badem aldım ve alnına vurdum. Gülmeye devam etti.

"Ya yapamazsak? Ya yapmazlarsa...?" Öfkeli, tedirgin bir fısıltıyla konuşuyordum, o kadar stresliydim ki soruların tamamını bile söyleyemiyordum.

Sandalyesini oturuncaya kadar hareket ettirdi ve bana sorunlu bir gülümseme verdi.

Hayatımı değiştiren kişi. "Buraya gel," dedi usulca.

Etrafıma bakındım. "Yapamam. Bize tahsis edilen koltuklarda oturmak zorundayız. Ayrıca orada hiç yer yok."

"Buraya gel," diye tekrarladı usulca, gülümsemesi daha da yumuşaktı.

Etrafıma bakındım, kabinimizdeki iki uçuş görevlisinin mutfakta çalıştığını gördüm, sonra hızla hareket ettim Kapsülünün girişinde durana kadar etrafta dolandım.

Hiç tereddüt etmeden beni kucağına oturmam için aşığı çekti. "Bunu yapamayız!"

Kolunu üzerime atarak beni yanına sıkıştırıncaya kadar yer değıştirdi. Çok sıkı bir uyumdu ama kendimi anında daha iyi hissettim.

Boştaki eli benimkine uzandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi, ben de yanağıını onun güçlü göğsüne gömdüm, kalbinin sabit gümbürtüsünü dinlerken derin nefes aldım.

"Stephan bana uçak tuvaletinde seks yapmanın püf noktasını anlattı. Sanırım uçuş görevlileri bizi fark edemeyecek kadar meşguller. Ne dersin?"

Kaburgalarına sert bir dirsek attım.

Homurdandı ve sonra gülmeye başladı. "Zamanı değıl, ha?"

Tekrar konuşmadan önce bir süre saçlarımı okşadı, sesi artık ciddiye.

"Her şey tam istediğimiz gibi olacak." Bunu yumuşak bir şekilde başımın tepesine doğru söyledi. "Sadece birkaç gün içinde, farklı insanlar olarak eve uçağıız. Her şey değışmek üzere. Konuştuğumuz, hayalini kurduğumuz her şey olacak."

Parmaklarını benimkiler beyazlaşana kadar sıktım. "Sadece yapamayacağımızdan çok korkuyorum-"

"Yapacağız. Sana söz veriyorum: Eve onsuz dönmeyeceğiz, bu sefer olmaz."

"Bizi anlamayacak. Ya bizi sevmezse?" "Aşk

ken

di

Dil,

ve tabii ki bizi sevecek.

Biz onun ebeveynleriyiz. Biraz zaman alabilir ama ona bunun ne anlama geldiğini öğreteceğiz. Her şey mükemmel olacak.

Göreceksiniz."

Adı Ming'di ve onu daha tanışmadan sevmiştim.

Bir resme aşık oldum ve bu gerçek aşktı. Koşulsuz olanından. Dokuz aylık olana kadar onu eve götüremedim ama bu beni onun annesinden daha az yapmadı.

Bir anneyi yaratan kan değildi.

Sevgiydi. Bunu bana Ming öğretti.

Tristan ve ben yetimhaneye girerken el ele tutuştuk. Onu hemen tanıdım. Ona benim gönderdiğim bir kıyafeti giydirmişlerdi, üzerinde çilekler olan küçük bir elbise. Hatta ona uygun fırırlı bir şort ve bone bile giydirmişlerdi.

Ağlamaya başladım ama Tristan beni çekiştirmeye

devam etti. "Berbat haldeyim," dedim ona,

yanaklarımı okşayarak.

"İyi olacaksın. Ve ağlama. Bugün sana evlenme bile teklif
etmeyeceğim." Yardımı oldu. Güldüm.

Ming iri kara gözlerini kırpıştırarak bana doğru baktı.

Ona ilk Tristan ulaştı.

Geride durup izledim.

Kızın önünde çömeldi. Onu orada çalışan kadınlardan biri
tutuyordu. Ming ona bağlı görünüyordu.
Kadına tutunarak.

Tristan kollarını kızımıza uzattı, gülümsemesi o kadar
şefkatliydi ki nefesim kesildi.

Ming onun eline dokundu ve onu inceledi.

Hayatında gördüğü en büyük insan olmalıydı ama
korkmuyordu.

Ondan büyülenmiş gibi görünüyordu.

"Merhaba Ming," dedi ona çok yumuşak bir sesle, sesi
duygusallıktan pürüzlüydü. "Ben senin babanım. Annen ve
benim seni ne kadar uzun zamandır beklediğimizi tahmin bile
edemezsin."

Anlamak için çok küçüktü ve daha büyük olsaydı bile
İngilizceye çok az maruz kalmıştı. Yine de, bazı iletişimler
ona ulaşmış gibi görünüyordu ve kendini ona doğru fırlattı.

Ona sıkıca sarıldı,

Doğruldu. Küçük başı adamın güçlü omzuna yaslanmış, o kadar mükemmel, o kadar güven dolu görünüyordu ki.

Sanki bunu binlerce kez yapmışlar

gibi. Sanki kaderleriymiş gibi.

Şefkatli gözleri bana döndü ve gözyaşlarıyla parladılar. Dudağını ısırarak bana gülümsedi. "Buraya gel anne." Sanki bir rüyadaymışım gibi hareket ettim, küçük sırtına dokundum, kısa siyah saçlarını okşadım.

Bana bakmak için göğsünden çekildi, küçük yüzü çok ciddiye.

"Merhaba Ming," dedim boğuk bir sesle. "Ben senin annenim ve *hayatım boyunca* seninle tanışmak için bekledim."

Yüzüme dokundu, minik parmaklarını alnımda, burnumda, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımda gezdirdi.

Nefesimi tutarak kollarımı ona doğru uzattım ve bitmek bilmeyen bir dakikanın ardından kendini kollarıma bıraktı.

Ona sıkıca sarıldım ve asla bırakmadım.

Bebekler birinci sınıfa alınmadığı için eve dönerken ekonomi sınıfında oturduk. Yan yana oturduk ve Ming kucağıımızdaki çocuktu. Daha mutlu olamazdım.

Onu sırayla kucağıımıza aldık. Uyurken bile ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Çimdikle beni, Tristan," dedim ona sessizce, biz şaşkınlıkla ona bakarken. "Rüya görüyor olmalıyım. Bu küçük melek bizim olamaz."

Beni gerçekten çimdikledi.

"Ow!" Ona pis bir bakış atarak "Ah!" dedim. Bebekle birlikte koluna vurmaya cesaret edemedim.

Gülümseyen dudakları yaklaştı ve ağzımın köşesini öptü.
"Bu gerçek ve sen rüya görmüyorsun."

İKİ YIL SONRA

James, Sofya, Bulgaristan seyahatimiz için özel jetini ve ekibini ödünç almamıza izin verdi. Artık büyümeye başlayan Ming'in kelimenin tam anlamıyla duvarlara tırmanması nedeniyle bu bir nimetti. Uçuş zaman on beş saatti ve geri sayım devam ediyordu ve Eğer bize bu büyük iyiliği yapmasaydı.

"Nikowash," dedi, belki de yüzüncü kez. Pratik yapıyordu.

"İşte bu kadar. Çok iyi," dedim ona.

"Kardeşim." Bir aşağı bir yukarı zıplıyor, elbisesinin sarı fırfırları zıplıyordu. Saçları oldukça uzamıştı ve ben de onları elbisesi kadar kabaran iki atkuyruğu şeklinde düzeltmişim.

Tabii ki önyargılıydım ama o dünyadaki en güzel küçük kızdı.

"Evet, evet öyle," diye onu temin ettim.

Tristan onu koridordan alıp kucağına oturttu. "Küçük kardeşin. İnan bana, ikiniz büyüdükçe bu farklılığın değerini anlayacaksınız."

"Bebek kardeşim," diye itaatkâr bir şekilde tekrarladı. Babasının kızına çok benziyordu.

Adı Nikolaj'dı. Hayatımda gördüğüm en parlak mavi gözlere sahipti.

Bulgaristan'da doğdu ve iki haftalıkken biyolojik annesi tarafından bir yetimhaneye bırakıldı. Onu sadece on aylıkken eve götürdüğümüz için çok şanslıydık. Vegas'a dönerken uçak yolculuğu boyunca Tristan'ın boynunu bırakmadı. Ming sürekli babasının kucağına tırmanıyor ve yeni kardeşini yanaklarından öpüyordu. Bunu yüzlerce kez yapmış olmalı. Onu durduramadık.

O bizimdi.

Küçük Prensesimiz Ming bile bunu biliyordu.

Artık kontrollü değildim, sırtını, küçük ellerini okşuyor, dudaklarımı uyuyan, bebek yumuşaklığındaki yanağına sürtmek için eğiliyordum.

Tristan onu hiç şikâyet etmeden kucağına aldı, sık sık gözlerini kapattı ve yanağını ya da dudaklarını küçük oğlumuzun başına bastırdı. Artık resmileşmişti. Cehennemini yaşamıştık ama işte buradaydık, kendi küçük cennetimizde.

İKİ YIL SONRA

Kız kıza vakit geçirmek için çocukları Bev'in evine götürdüm. Nikolaj Bev'in üzerine tırmanıyordu, Ming de saçını yaptıırıyordu.

Frankie tarafından örülmüş. Hepimiz için oldukça tipik bir Perşembe öğleden sonrasıydı.

Ama birden öyle olmadı. Frankie az önce bana en garip şeydi ve sonra Bev'in yanıtı beni kesinlikle şaşkına çevirdi. Bir süre şaşkın bir sessizlik içinde öylece oturdum, Her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Frankie ve Estella bir bebek istiyorlardı, ama kayıplardı. bir tane yapmak için önemli bileşenlerden biri, bu yüzden onlar

bir donöre ihtiyaçı var.

"Estella bir defans oyuncusu yetiştirmek istiyor sanırım," diye şaka yaptı Frankie, ama rahat görünmüyordu. Bu, birine sorulacak kolay bir şey olamazdı.

Ve... "Neden bana soruyorsun?"

Bunu Tristan'a sorman gerekmiyor mu?"

"Hayır, bence doğru hareket tarzı bu," diye araya girdi Bev. "Senin iznin olmadan ne söyleyebilir ki?"

Haklıydı.

"Ama şimdi sadece *onun* iznine ihtiyacım var," dedim uyuşukça.

Frankie, "Eğer ona sorun olmadığını söyleseydin, bunu yapardı," diye belirtti. Ve haklıydı da.

"Hanginiz bebeği taşımak istiyor?" Bev ona sordu.

Frankie'nin burnu kırıştı. "Bunu çözmeye çalışıyoruz. Deli olduğumuzu düşüneceksiniz ama ikimiz de hamile kalmak istiyoruz."

Bev başını salladı. "Evet, haklısınız. Bence ikiniz de delirmişsiniz. Danika, siz yeniden evlat edinmeye çalışmıyor musunuz?" Başımı salladım. "Evet. Bu sefer evlat edineceğiz. Nasıl olduğunu bilirsin. Bir sürü bekleme. İlk çocuğumuz olduğu için çok şanslıyız. iki bebeğimiz oldu."

"Hem sana hem de Estella'ya hamileliği geçirme şansı verecek bir fikrim olabilir," dedi Bev sessizce. Frankie, tatlı Nikolaj'ın onu yüzünün her yerinden öptüğü gibi. Çok sevecen bir çocuktu.

Bu beni şaşırttı ve sadece ona baktım.

"Öyle mi?" Frankie de aynı şekilde şaşkın bir ses tonuyla sordu.

"Biriniz döllenebilir, diğeriniz de Tristan ve Danika için taşıyıcı annelik yapabilir.

Herkes için bir

bebek."

Uzun bir duraklama.

Göz kırptım. Birkaç kez. "Bev, histerektomi geçirdiğimi biliyorsun."

Hiç şaşırmamıştı. "Yumurtalıklarını sağlam bırakmayı başardıklarını da biliyorum.

Hâlâ yumurta üretme şansın var canım. Ve yumurtalar, sperm ve taşıyıcı anneyle birleşince bebek olur. Ve bu iki deli hamile kalmak *istiyor*.

Kesin bir şey yok ama kesinlikle araştırmaya değer. Yıldızlar bunun için aynı hizaya geliyor gibi görünüyor."

"Çifte hamileliğin yaklaştığını hissediyorum," dedi Frankie, bu konuda çok heyecanlı görünüyordu.

Kendimi aptal gibi hissettim. Jargonu duymuştum ama daha önce hiç histerektomiden sonra yumurta üretebileceğinizi fark ettiniz.

Fikir ortaya atıldıktan sonra, üzerinde çok fazla düşünmekten bile korktum.

Gerçi Tristan'a onu gördüğüm an söyledim.

"Frankie ve Estella bebekleri için senin spermini istiyorlar," diye başladım.

Gözlerini kırptırdı, sonra eğildi ve beni burnumdan öptü.
"Önce bana yemek ismarlayacaklar mı?"

Gözlerimi devirdim ve gülümsememi bastırmaya çalıştım, sonra çocuklarımız ona saldırırken sabırla bekledim. Bir tane vardı
Bana tekrar baktığında her iki kalçasında da gülümseyen bir çocuk vardı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Dudağımı çiğnedim ama bu işin kolay kısmıydı. "Benim için sorun yok. Onlar için heyecanlıyım. Ben de bir bebek daha istiyorum. Bizim için."

Ming yüksek sesle bir bebek daha istediğini söyledi. Bebek *delisiydi*.

"Evet. En az iki tane daha doğurmaya karar verdik bile. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor."

Çocuklar odalarında mışıl mışıl uyuyana ve biz de müstehcen yatağımıza girene kadar ikinci kısımdan bahsetmedim.

Çıplaktım ve ona sarılmıştım. Az önce ona müthiş bir sürüş yaşatmıştım ve ikimiz de çabalarımızdan dolayı hâlâ nefes nefese kalmıştık.

Bir eliyle kalçamın yan tarafını, diğer eliyle de kötü durumdaki dizimi ovuyor ve vücuduma öyle bir bakıyordu ki, ikinci raunda çabucak hazır olacağını anladım.

"Hâlâ yumurta üretme şansım var," dedim ona.

Ayağa kalktı, sonra ben sırtüstü yatana kadar ikimizi de çevirdi ve üzerime çıktı. "Anlamıyorum." Klitorisimle oynamaya başladı, hala yarısı içimde gömülü halde büyülenmiş bir dikkatle hareketi izliyordu. Belli ki bu konuyu açmak için iyi bir zaman değildi.

"Frankie bizim için taşıyıcı annelik yapabileceğini söyledi ve benim hâlâ yumurta üretme şansım var."

Elini geri çekti, kafası karışmış görünüyordu. "Anlamıyorum."

"Sanırım histerektomim sırasında yumurtalıklarımı sağlam bırakabildiler."

"Bunu yapabildiklerini bilmiyordum."

"Evet, ben de bilmiyordum."

Sen ne yapıyorsun?

düşündün mü? Denemeye ne dersin?"

"Seni ne mutlu ediyorsa ben de ondan mutluyum. Daha fazla çocuk istiyorum, ama onları nasıl elde edeceğimiz konusunda hiç seçici değilim." Tanrım, bu adama tapıyordum, her bir zerresine.

Gerçi birkaç dakika sonra, onun en çok birkaç santimini sevmiş olabilirdim.

Tabii ki, milyonlarca keşke ve lehimize işlemeyen pek çok olasılık vardı.

Üçümüzün de yaşı otuzun üzerindeydi. Bir sürü stresli doktor ziyareti ve sinir bozucu test sonuçlarından sonra Estella ve Frankie aynı anda hamile kaldılar. Hatta doğum tarihleri bile neredeyse aynıydı.

Frankie bizim bebeğimizi taşıyordu, Estella da onların. Tesadüfe bakın ki Bianca ve James de o sıralarda hamile kalmaya karar verdiler. Dördümüzün bir arada olamadığı tam on iki ay vardı.

Aynı odada bebekle ilgili her şeyi konuşmadan. Bayıldım.

Jared Jeremiah Vega kocaman ve sağlıklı doğdu.

Tristan bu ismi doğum belgesine yazarken gözyaşlarını tutamadı.

Doğması gereken tarihten sadece beş gün sonra dünyaya gelmişti ama ağırlığı tam on bir kiloydu. Frankie bunun için yüzde yüz Tristan'ı suçladı ve ona lanet yağdırdı. neredeyse bir yıl boyunca onu her gördüğünde.

Maria Sosa-Abelli, Jared'den sadece birkaç gün sonra doğdu. Sadece beş kiloydu ama sağlıklı ve güzeldi.

Ming cennetteydi. "Artık bir *sürü* bebeğimiz var!" dedi pembe elbisesini deli bir kadın gibi döndürerek.

Odadaki yetişkinlerin hiçbiri buna glmekten kendini alamadı.

Nikolaj hastaneyi umursamadı ama küçük kardeşinin umursadığını kabul etti,

"Pwetty cool."

Bir minibüs almak zorunda kalmıştık. Cennetteydim. O kadar çok çocuğumuz vardı ki artık resmen bir minibüs annesiydim. Hepsini yükledik ve Jared'ımızı eve götürdük.

İlk gece hiç uyumadık. Biz derken hepimizi kastediyorum. Tristan ve ben kendimizi ocuk odasından ayıramadık ve Ming onun yatağında kalmadı. Nikolaj bile yeni kardeşini kontrol etmeye gelmeden duramadı.

"Ona neden Jared adını verdik baba?" Ming bebek kardeşine hayran bakışları arasında sordu.

Soru karşısında tılandı ama sonunda, duraklayarak, Ming'imize kardeşi Jared'in hikayesini anlatmaya başladı.

Bu önemli bir hikayeydi ve şu anda bunu gerçekten anlayacak yaşta olmasa da, ona sevdiklerimiz ölse bile, bizim aşk onları sonsuza dek bize yakın tutabilirdi.

Ming hikâyenin yarısında uyuyakaldı, sallanan sandalyede onun kucağında oturuyordu. Onu daha sıkı tuttu ve başının üstünden öptü. Nikolaj da bir süre önce onun diğer kolunda uyuyakalmıştı.

Onun karşısındaki sallanan sandalyede oturmuş, Jared'i kollarımın arasına almıştım.

Bakışlarımızı paylaştık. Ne yolculuktu ama. Bugünlerde çok mutluydum ama hayatımda hiç o anki kadar mutlu olmamıştım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ona.

Bana yıkık bir gamzesini gösterdi.

"Seni daha çok seviyorum."

R.K. LILLEY'İN KİTAPLARI

UÇUŞTA (HAVADA #1) MIL YÜKSEKLİĞİNDE (HAVADA #2) YERE INMIŞ (HAVADA #3)

LANA (HAVADA BİR

ROMAN)

ATEŞ

SOLUMAK

(HERETIC

DAUGHTERS #1)

KÖTÜ

ŞEYLER

(TRISTAN

&

DANIKA #1)

ROCK BOTTOM (TRISTAN & DANIKA #2)

LOVELY TRIGGER (TRISTAN & DANIKA #3)

VE ÇOK YAKINDA...

VAHŞİ TARAF (BİR

ROMAN) ÇAPRAZLAMA

YANGIN

(SAPKIN KIZLAR

#2)

MR. GÜZEL (HAVADA #4)

Bu seriyi okuduğunuz için çok teşekkürler! Tüm güncel haberlerimi takip edin

ve

gelecek

projeler

www.rklilley.com, ve eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen, lütfen, lütfen, yorum yapın ve tüm arkadaşlarınıza anlatın!

İşte yakında yayınlanacak olan bağımsız erotik romantizm kitabımdan bir alıntı.

2014'te geliyor

VAHŞİ TARAF

YÜRÜYÜŞE ÇIKMAYA HAZIR

MİSİNİZ?

Alasdair Masters tekdüze bir hayat sürmektedir. Kırk yaşına yeni basmıştır, son bir yıldır neredeyse bekârdır ve hayatı, insanlarla temastan kaçınmak etrafında dönen günlük yalnız kalıplar dizisine dönüşmüştür.

Düzenli hayatı, spor salonunda onu sözde takip eden genç ve ateşli bir sarışının dünyasını sarsmaya karar vermesiyle altüst olur. Çok genç bir sarışın. Onun için çok ama çok genç. Sorun şu ki, ona hayır diyemiyor gibi görünüyor ve kadın daha fazlası için geri gelmeye devam ediyor.

Kadının bir suçlu olduğundan yüzde doksan emin olmasına rağmen onu geri çeviremiyor gibi görünüyor. Sıkıcı bir içe kapanık ne yapsın, kaotik bir kasırga cinsellik hayatına mı giriyor?

İlk başta, onun kendisine kalp krizi geçirteceğini düşünür, ancak yirmi yıllık evliliği bir yıl önce sona erdikten sonra, biraz

Kaybolmuştur ve kadın hayatına girdiğinde, kendini hiç bu kadar canlı hissetmediğini fark eder.

Hayatını yoluna koymak için ihtiyacı olan şey vahşi doğada bir yürüyüş mü yoksa bir felaketin başlangıcı mı? Bu mümkün mü

Bu kadar genç biri tam da ihtiyacı olan şey mi, yoksa herkesin ona söyleyip durduğu gibi bir falcı mı? Hormonları mı ona bu gizemli genç kadının doğru kişi olduğunu söylüyor, yoksa daha fazlası olabilir mi?

Mükemmel bir şekilde katlanmış iki spor havlumu koşu bandının yanındaki sandalyeye bıraktım ve makineye bindim.

Her zaman iki tane getirirdim. Nedenini bile bilmiyordum. Alışkanlıkların yarattığıydım.

Bir desene başladığımda, yağmur çamur demeden ona sadık kalma eğilimindeydim.

Benim evliliğim gibi. Tabii ki sonsuza dek sürmemiştii ama bu benim seçimim değildi.

Ayarlarımı girdim ve ısınmaya başladım. Evde zaten yirmi dakikalık esneme hareketleri yapmıştım. Günlük üç saatlik antrenmanım çok titizdi. Aile geçmişim kalp hastalıklarıyla doluydu ve bu yüzden agresif bir şekilde sağlıklı kalmak için savaştım. Her şeyi aşırıya götürdüğümü bilecek kadar zekiydim ama dürüst olmak gerekirse, boş zamanlarımda başka ne yapabilirdim ki? Ben işimle yeterince meşguldüm, ancak işim çok fazla oturmayı ve bilgisayara dokunmayı gerektiriyordu ve tüm bu fiziksel hareketsizliğe bir şekilde karşı koymam gerektiğini hissettim.

Korkunç kırkıncı yaş günümü yeni kutlamıştım ve kendimi hiç olmadığım kadar formda hissediyordum. Spor salonunda geçirdiğim günde üç saat ve kusursuz diyetim sayesinde belim büyümüyordu ve kaslarım iyi sıkılaştı ve iyi boyutlardaydı. Gerçekte kaç yaşında görüldüğüm hakkında

hiçbir fikrim yoktu ama

Şakaklarımdaki bol tuz ve karabiber en azından kırka yaklaştırdı. Büyük ölçüde kendime kaldığım ve kameraya her çıktığımda onu görmemek için elimden geleni yaptığım için bunu pek düşünmedim.

Spor salonu her zaman olduğu gibi yoğundu, bu yüzden orada geçirdiğim zaman ortalama bir günde geçirdiğim en sosyal zamandı ve ben Genellikle içeri girerken resepsiyon görevlisine başını sallayıp günaydın demekle yetinirdi.

Bu kadar.

Günümdeki tek sözlü etkileşim.

Bazen iş için telefonda konuşmam gerekiyordu ve yılda bir, belki iki kez birkaç televizyon veya radyo röportajı yapıyordum.

Ve hepsi bu kadar.

İşin korkutucu yanı, benim için zahmetsiz olmasıydı. Her şey bir yıl önce çirkin bir boşanmayla başlamıştı ve yavaş yavaş bu şekilde şekillendi. Tamamen münzevi bir hayatı kolayca benimseyebilecek hüzünlü, yaşlı bir adam.

Yine de evime bir spor salonu yaptırmak yerine lüks bir spor salonunda çalışmak için yolumu değiştirdim. Odam vardı. Kesinlikle param da vardı. Buna da başvurmamın an meselesi olduğunu düşündüm.

İşin garip tarafı, yalnız olduğum için endişelenmiyordum. Yalnız *olmadığım için* endişeleniyordum. Cinsel anlamda bir kadınla birlikte olmayı özliyordum ama hepsi bu kadardı. Bir fahişe tutma fikrini kısa bir süre düşünmüştüm ama

Bu bile bir çile gibi görünüyordu. Yasaları çiğnemekten nefret ederdim. Çok kaotikti.

Tanıdık bir figür yanımdaki makineye geçti ve aynada gülümseyen açık yeşil gözlerle karşılaştım, bir kez başımı salladım

kısa bir süre, sonra tekrar aşağı baktı.

Dokuz gün önce spor salonundaki saatlerimi paylaşmaya başlayan küçük, biçimli, sarışın bir kadındı.

Kız, diye düzelttim kendimi. O bir kızdı, benim için uzun uzun bakamayacağım kadar gençti, gerçi ben sadece insandım ve üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu, bu yüzden pek çok bakış yakalamıştım.

Muhtemelen benim baba olacağımı düşünmüştür, dedim kendi kendime, makinede koşmaya başladığında, dolgun, diri göğüsleri her yumuşak adımda zıplıyordu.

Daha destekleyici bir spor sütyeni almak için alışverişe çıkması gerekiyor, diye düşündüm kendi kendime, gözlerim ona takıldı, sonra uzaklaştı, sonra birkaç sıçrama içinde tekrar baktı.

Sadece sıcak pembe bir sporcu sütyeni ve hayatımda gördüğüm en dar beyaz likralı şortu giymişti. Karın kasları şekilliydi, beli inceikti, cildi sadece çok gençlerde görülebilecek şekilde pürüzsüzdü.

Senin için çok ama çok genç, diye hatırlattım kendime, seksi küçük kalbiyle koşarken kaçamak bakışlarım onun kıvrak kalçalarına takıldı.

Gözlerim yüzüne kaydı ve onu izlerken beni izlediğini görünce kızardım. Yere baktım ve koşmaya devam ettim.

Gözlerinde hiçbir kınama yoktu ve ben de kendi gözlerimi onun yüzünde gezdirirken buldum.

Çok güzeldi. Bir parça bile makyajı yoktu. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ama yine de trafiği durdurabilirdi. Gerçek bir bomba.

Hiçbiri yapay da değildi, sadece eski iyi genetik iş başındaydı.

O da arkadaş canlısıydı. Nedenini bilmiyordum ama genellikle benimkinin yanındaki makineyi alırdı, eğer boşsa, gerçi seçebileceği bir sürü makine vardı. Benim için de her zaman bir gülümsemesi vardı.

Belki de ona babasını hatırlatmışımdır. Ya da lanet

olsun, büyükbabasını. Bunu düşünmeye dayanamadım.

Daha önce hiç genç bir kadınla birlikte olmamıştım, hele de bu kadar genç biriyle. Muhtemelen bana kalp krizi geçirtebilirdi. Bu düşünceden sıyrıldım. Böyle kusursuz küçük bir şey bana ikinci bir bakış bile atmazdı ve kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim.

Bildiğim kadarıyla, hapse atılacak biri de olabilirdi. Söylemeye gerek yok, daha önce hiç hız cezası bile almamış bir adam için bu fikir bile üzerinde durulamayacak kadar skandaldı.

Yine de gözlerim defalarca onun koşu bandında sert bir şekilde koşan mükemmel vücuduna takıldı.

Bacakları

İnanılmaz, uzun ve ince, kalçasının üstünden ayak bileklerine kadar çıplak ve çok sıkı ve bronz.

Kendimi başka tarafa bakmaya ve arkama bakmamaya zorladım.

Gözümün ucuyla yavaşlayıp durduğunu gördüğümde makinede bir saatlik işarete ulaşmıştım. Bu da bir alışkanlık haline gelmişti. Serbest ağırlıklara geçmeden önce tam bir saat kardiyo yapıyordum. O da benzer bir rutin uyguluyor gibiydi, ve onu gördüğüm her gün, daha da benzer hale geldi.

Dikkatimi çekmek için doğrudan bana yaklaştığında, makinemin tam önünde durduğunda neredeyse şaşkınlıktan sıçrayacaktım.

Gözlerim yavaşça yukarı doğru kayarken, göğüslerinin spor sütyeninin yakasından dışarıya doğru yükselişine takılmamaya çalışıyordum. makineme doğru eğildi.

O

dökülüyordu. Bana

gülümsedi.

Sertçe yutkundum, yan çubuğu yakaladım ve önce sallandım bir bacağını ve ardından diğerini yanlardaki ayak dayama yerlerine koyarak durur.

Kulaklığımı çıkardım ve kibar bir ilgi ifadesi olduğunu umduğum bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Merhaba," dedi.

"Hey," diye nefes nefese geri döndüm ve koşu bandını kapattım. Hedefime ulaştığıma göre bırakabilirdim de.

Bana havlumu uzattı, ben de aldım ve hemen alnımı sildim. Bu yeni bir gelişmeydi ve emin olmak için garip bir gelişmeydi.

İkinci havluyu kaldırdı, benim OKB'm

Havlu da diyebilirsiniz. "Sende iki tane olduğunu gördüm. Benimkini unutmuşum. Ödünç alabilir miyim?"

Başımı salladım. "Devam et. Yardım edebildiğime sevindim."

Tekrar gülümsedi. Dişleri muhteşemdi, düz ve Bronz tenine karşı beyaz. "Adın ne senin?" diye sordu bana.

Hazırlıksız yakalandım ve bu yüzden garip bir şekilde cevap vermem fazladan birkaç vuruş aldı. "Alasdair."

O

kaşları

nı

kaldırd

ı, baktı

ilgimi çekti. "Güzel isim. Çok karakterli bir isim. Hiç kısaltıyor musun, yoksa sana böyle mi hitap edeyim, Alasdair?" Onun adımı söylediğini duymak kendimi uygunsuz hissetmeme neden oldu.

Sadece canavarca.

Kısaca

antrenmanımı kısa kesmeyi

düşündüm. "Bazen arkadaşlarım

bana Dair der."

"Dair. Bunu ben de sevdim. Peki sen cesur musun Dair?"

"Pek sayılmaz," dedim hızla, kalbim küt küt atıyordu. Bana asıldığına tam olarak inanamıyordum ama eğer öyleyse, buna bir an önce son vermem gerekiyordu.

Çok genç, dedim kendime kararlı bir şekilde.

Ben ağırlıklara geçtim, o da eski arkadaşmışız gibi beni takip etti. Bukleler yapmaya başladım, gözlerim ona yapışmıştı. Biraz daha küçük ağırlıklar aldım ve çekiç kıvrımıyla ölü kaldırışlar yapmaya başladım.

Bunu gördüğümde neredeyse ağzım açık kalıyordu. Hareket, kadının belden aşağı eğilmesi, bacaklarının düz durması ve yere değmesi, ardından geriye doğru kalkması, bacaklarının At kuyruğu zıplıyor, sırtı dikleşiyor, inanılmaz poposu dışarı çıkıyor ve kollarını kıvrıyor.

Bunu yaparken yüzü bana dönüktü ve bana mükemmel bir görüntü veriyordu. Şortu o kadar ince, teni o kadar esnekti ki, beni tahrik etmek için bir pornodan daha mükemmel tasarlanmıştı. Ve ben bir sürü porno izlemiştim. Kız bugün bana kalp krizi geçirtmeye kararlıydı.

Bunu en uzun süre yapmaya devam etti, son tekrarda doğrulurken omzunun üzerinden bana bir bakış gönderdi. Bana o küçük tatlı gülümsemesiyle gülümsedi.

"Peki, bana sormayacak mısın?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama zihnim bununla çok kirlendi.

Bunu bir kez daha yapar mısın, ama bu sefer şortunu indir ki beynini sikebileyim? Ben oldukça demek istediği bu değildi.

Seni eve bırakabilir miyim? Ya da sikimin üzerinde sert bir gezinti? Hayır, o ikisi de dışarıdaydı.

Ya da "*Bundan sonra bir kahve içmek ister misin?*" demeye ne dersin? Bu daha iyiydi ama dilimi tuttum.

"Affedersiniz?" Onun yerine ben sordum. En güvenli bahis buydu.

"Benim adım. Artık seninkini biliyorum. Sen benimkini bilmek istemiyor musun?"

Kıbarca gülümsedim, içtenlikle ereksiyonumun çok belli olmamasını umuyordum. Üzerimde atletik bir pantolon ve uzun bir sweatshirt vardı, yani muhtemelen güvendedim.

"Evet, tabii ki. Tanıştığımıza memnun oldum..." "Iris."

Kaşlarım havaya kalktı. Onun yaşında Iris adında pek fazla kız göremezdiniz. "Iris mi?" Gözleri bana parıldadı. Çok iyi göz teması kuruyordu. Yoğun ama iyiydi. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Evet," diye kekeledim. "Çok güzel bir isim."

"Benim için çiçek seçmek her zaman kolaydır. En sevdiğim çiçek ismimle aynıdır."

"Bunu not edeceğim." Bunu neden söyledin ki? diye sordum kendime. Tabii ki ona çiçek almayacaktım. Tamamen uygunsuz.

Çok memnun görünüyordu. "Bunu sen yap."

Sırtını bir pinup kızı gibi dikleştirerek eğildi ve ödünç aldığı havluyu eline aldı. Daha da yaklaştı ve onunla dekolte.

Sertçe yutkundum, hızlanan kalp atışımla birlikte sikim de zonkluyordu.

"Bugün vücudun üst kısmı, ha?" diye sordu.

Bunu söylerken diri göğüslerini izliyordum, bu yüzden aptal gibi gözümü kırptım. Meme uçları sertleşmişti. O çürük sütyenin içinden onları görebiliyordum. "Hmm?" Havlu karnına doğru indi. Çok terliyor gibi görünmüyordu ama terliyormuş gibi kendini sıvazlıyordu.

Ter içindeydim. Bu şekilde tasarladım. Daha iyi bir antrenman oldu ama tam o sırada soyunmak istedim.

Soyun ve çıplak bir Iris'i yere yatır.

"Bugün vücudunun üst kısmını çalıştırıyorsun. Dönüşümlü çalışıyorsun, değil mi?"

"Oh evet."

"Yoğun bir antrenman yapıyorsun. Özellikle bir şey için mi çalışıyorsun?"

Başımı salladım. "Sadece formda kalmaya çalışıyorum. Peki ya sen? Sen de üç saat çalışıyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Bu yeni bir şey, yine de iyi bir egzersizden hoşlanıyorum. Sadece her şeyi güzel ve sıkı tutmaya çalışıyorum." Bu beynime kısa devre yaptırdı.

"İşler çok sıkı görünüyor." Sapık zihnim, sikim için mükemmel bir uyum diye ekledi.

Biraz daha yaklaştı, neredeyse kişisel alanıma girecekti. "Teşekkür ederim. Senin gibi bir spor salonu müdaviminden gelen büyük bir iltifat bu."

Daha fazla dayanamadım. Döndüm, ağırlıkları tekrar bara koydum ve yorucu bir sınav turuna başladım.

Tekrar ayağa kalktığımda, birkaç metre ötede göğsünü öne doğru iterek French press yapıyordu.

Hızla arkamı döndüm ve ona göz ucuyla bile bakmamaya çalıştım.

Ben rutinimin son çeyrek saatinde makinelerde tur atana kadar mesafesini korudu.

"Bahse girerim bu seanslardan sonra süper özel bir antrenman sonrası içkiniz vardır."

Ban

a

ded

i ki

makineme yaklaştı, sesi şakacıydı.

Kişisel alanıma girdi, göğüsleri yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Gözlerine baktım, benimkiler neredeyse yalvarıyordu. Yaptığı şeyin bu olduğunu bilse de bilmesine de benimle alay etmeyi bırakmalıydı.

Homurdandım.

"İtiraf et. İstiyorsun, değil mi?" Ağzım alaycı bir şekilde çarpıldı. İyi bir kişiliği bile vardı. Küçük tatlı bir şeydi. Öyle olmasına gerek yoktu. Sadece yakışıklılığıyla bile idare edebilirdi. "Yaptığım küçük bir şey var."

"Bu bir içecek, değil mi? Vitamix ile yaptığına ve içinde lahana olduğuna bahse girerim."

Öksürerek bir kahkaha attım. "Haksız değilsin. Oldukça tahmin edilebilirim, ha?" Bana göz kırptı. Lanet olası göz kırptı. Çok sevimliydi ve ondan uzaklaşmam gerekiyordu. "Sen bir benim için bir gizem. Sadece tahminler yürütüyorum, seni anlamaya çalışıyorum."

"Bunu neden yapasın ki? Sana söylemeliyim ki, geldikleri kadar sıkıcıyım."

Başını salladı, gözleri yumuşacıktı.

"Hiç de değil. Bana büyüleyici görünüyorsun Dair."

Nedenini bilmiyordum ama bu benim kırılma noktam gibi görünüyordu.

Kibarca müsaade isteyip duş a girdim. Orada bir tek ben vardım ve hızlıca bir duş almayı düşündüm ama vazgeçtim. Yakında evde olacaktım.

Duştan yeni bir beyaz tişört ve siyah atletik şortla çıktığımda, Iris'i hâlâ Ağırlıklar, hala egzersiz kıyafetleri içinde, havlumla parlayan göğüslerine *dokunuyordum*.

Sanırım bunu saklayacak, diye düşündüm ve topuklarımın üzerinde dönüp dışarı çıkmadan önce ona son bir kez öyleme baktım.

Beni takip ettiğini fark etmeden önce neredeyse kapının üzerine kapanmasına izin verecektim, hala egzersiz kıyafetleri ve spor çantası içindeydi. Kapıyı onun için geniş tuttum, biraz endişeliydim. ışıltılı bir gülümseme.

"Evde duş alıyor musun?" diye sordum, sonra sözümü geri

almak istedim. Onun duş alırken görüntülenmesine
ihtiyacım yoktu.

"Evet, genelde. Al." Kullanılmış havluyu omzuma attı.

Daha sonra onunla yapacağım şeyler aklıma geldi.

"Bunun için teşekkürler. Şimdi eve mi gidiyorsun?"

Başımı salladım, park yerine, spor salonuna, her yere baktım ama çok genç olan kıza bakamadım.
benim huzurum için sorun.

"İyi günler," diye mırıldandım ve uzaklaştım.

Otoparkın yarısına geldiğimde arkamdan "Bekle," diye seslendi.

Durdum. Sadece birkaç adım arkamdaydı. Ya beni takip ediyordu ya da bir yere doğru yürüyordu. İncim Beyaz model S Tesla bu kadar arkaya park etmiş tek

arabaydı. Ona döndüm ve tabii ki bana gülümsüyordu.

"Beni bırakabilir misin?" Ne yapacağımı düşünerek birkaç derin, sakın nefes aldım.

Tabii ki onu bırakmam gerekiyordu.

Zavallı kızın bir yere yürümesi gerekse bile bu kıyafetle bunu yapması çok zordu. Kesinlikle kaçırılırdı.

Onu kendim kaçırmayacağımdan emin değildim.

"Tabii, tatlım. Nereye gitmen gerekiyor?" Gözleri büyüyerek arabamı işaret etti. "Bu senin araban mı? Harika bir şey.

Vay canına.

Bir Tesla.

Sadece

güzel."

Ne olduğunu bilmesinden etkilenererek gülümsedim ve ona el salladım.

Arabamı seviyordum ve onun heyecanlı tepkisi beni çok mutlu ediyordu. Beni gülümsetmekte çok iyiydi.

"Daha önce hiç bunlardan birine binmemiştim."

"Bunu yaklaşık sekiz ay önce aldım."

"Beğendin mi?"

"Evet. Bundan memnunum."

"Vay be. Yedi koltuklu mu aldın?"

"Çocuğun var mı?"

Güldüm. "Hayır. Satıcının bana özellik satma konusunda çok iyi olması dışında bir mazeretim yok."

Ben ona tekrar bakana kadar içeri girmiş ve kemerlerimizi bağlamıştık. I

küçük alanda onun kokusunu alabiliyordum. O kadar güzel kokuyordu ki, bu benim huzurumu kaçırıyordu. Vanilya gibi, belki biraz limon ve iyi bir antrenmandan sonra sadece onun küçük ateşli vücuduna ait olabilecek bir ipucu.

Antrenmandan sonra duş almadığı için utanç verici bir şekilde mutluydum. Üzerindeki o tuzlu ve tatlı terin her bir zerresini yaladığımı çok net bir şekilde hayal ediyordum ve bu gerçekleşmeyeceğine göre, en azından bunun yerine takıntı yapabileceğim bir koku vardı.

Düz bir şekilde uzanana kadar koltuğunu yatırdı. Onun Ağız sulandıran göğüsler bu pozisyonda dimdik duruyordu. "Bu çok havalı. Buna ne deniyor? Cam tavan mı?"

"Tamamı cam panoramik tavan. Dediğim gibi, satış elemanı bana ihtiyacım olmayan özellikleri bile satmakta çok iyiydi."

Arabayı çalıştırdım, bana nereye gideceğimi söylemesini bekliyordum. Birkaç dakika öylece oturduktan sonra, "Seni nereye bırakabilirim?" diye sordum.

Koltuğunu tekrar yukarı kaldırdı. "Beni evine davet etmeyecek misin? Evini görmek istiyorum. Ve antrenmandan sonra kendine içirdiğin karışımı denemek istiyorum." Gülümsedim ve başımı salladım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Iris. Kendini bir adamın evine davet etmek için çok gençsin. Özellikle de yaşlı bir adamı. Ben."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu, sesi sadece belli belirsiz bir merakla çıkıyordu.

"Kırk. Yaşlı. Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört, Alasdair. Her lanet şey için yeterince yaşlı."

Benimle dalga geçtiğinden emin bir şekilde ona boş gözlerle baktım. "Sana inanmıyorum. Kanıtla o zaman. Bana kimliğini göster." O da Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı ama öne doğru eğilip çantasını karıştırdı ve küçük pembe bir cüzdan çıkardı. "Ne? Beni hapishane yemi mi sandın?"

"Onun gibi bir şey."

Bana bir Nevada ehliyeti verdi. Onu inceledim, yaptım hızlıca hesapladım, sonra biraz daha çalıştım. Bu gerçektir.

Söyleyebildiğim kadarıyla yirmi dört yaşındaydı. Buna inanmakta güçlük çektim.

"Senin için hâlâ çok yaşıyım."

"Aletin aynı fikirde değil." Ses tonu o kadar masumdu ki söylediklerini algılamam bir anımı aldı.

Kıpkırmızı kesildim. "Sikim neyin iyi olduğunu bilmiyor."

"Ama ben biliyorum." Sesi fısıltı gibi yumuşak ve

soluk soluğaydı. Arabayı geri vitese taktım.

"Bundan emin misin?"

Bay Güzel bir erkek POV olacak

UITA serisinin devamı niteliğindedir. Romanın büyük kısmı Grounded'daki olaylardan sonra geçecek. Bununla birlikte, ilk üç kitaptan çok sayıda bonus erkek POV sahnesi de olacak.

BAY'DAN BİR TEASER GÜZEL

2014 UYARISI

GELİYOR:

BU

TEASER

UP IN THE AIR DİZİSİ İÇİN

SPOILER İÇERİR

JAMES

Vurulduktan sonra uyuyamadım.

Bianca bir bebek gibi uyudu, daha önce hiç uyumadığı gibi, sanki

Babasının ölümüyle birlikte tüm endişeleri yok olmuştu.

Ama ben öyle değildim. Her zamankinden daha huzursuzdum. Bir mucize onu kurtarmıştı, beni değil ve bu yüzden kendimi çaresiz hissediyordum.

Bu bana pek uyan bir duygu değildi.

Aslında, rahatsızlıktan tüylerim diken diken oldu.

Öfkeyle. Saldırının üzerinden aylar geçmişti.

O ve Stephan fiziksel olarak iyileşmişlerdi, duygusal olarak da öyle görünüyordu ama ben yaralarımı sanki tazeymiş gibi hissediyordum. *Az kalsın başıma* gelecekler aklımdan çıkmıyordu. Kontrole ihtiyacı olan bir adamdım ve kontrolümün *olmadığı* bana olabilecek en açık şekilde gösterilmişti.

Yatağımızın birkaç adım ötesinde oturmuş Bianca'nın uyumasını izliyordum. Çıplaktı, üzerinde çarşaftan başka bir şey yoktu. Bunu görmüştüm. Onun kıvrak formunun yatakta kaymasını izledim, bir Uzun bacakları bacaklarının arasındaki pembeliği görebilmem için yukarı kalktı.

Kendimi lanet bir sapık gibi hissettim.

Aslında ben de öyleydim, her gece saatlerce onu izliyordum.

Uyandığını fark ettiğimde gerildim.

Huzuru herkesten çok hak ettiği halde benim uyuyamamam onu rahatsız ediyordu.

Ayağa kalktı ve ağır göğüslerinin hareketle birlikte sallanışını izledim.

"James." Sesi en yumuşak ifadeydi.

"Aşkım," diye cevap verdim ve beni ele geçiren karanlık ruh halinin bir anda ortadan kalktığını hissettim. Sadece gözlerinin üzerimde olması bile bunu sağlayabilirdi.

Yatağın üzerinden sürünerek bana doğru geldi. Tam olarak beni tahrik edecek şeyi yapma konusunda her zaman esrarengiz bir yeteneği vardı.

En vahşisi oydu ve zamanla bu konuda daha da iyi hale gelmişti. Hareket ederken vücudunu benden saklamadı. Aslında bana poz verdi, vücudunu teşhir etmesi bile bir teslimiyet eylemiydi.

Sanki benim

düşünceler, sanki bunlar bile bir emirmiş gibi, o Yatağın kenarında durakladı, ayağa kalkıp sandalyeme yaklaşmadan önce bana doyasıya bakmam için bacaklarını ayırdı.

Onu karşılamak için ayağa kalktım, vücudum gerilmişti, sikim Sanki saatler önce içine gömülüp boşalmamışım gibi zonkluyordu.

Kulağıma doğru eğildiğinde bir heykel gibiydim, kaşlarım Bir soruda bir araya geldi. Konuşurken dudakları kulağıma dokundu.

"Canımı yak," diye fısıldadı düzensiz bir şekilde.

Gözlerim sımsıkı kapandı, çenem gevşedi ve bir ürperti tüm bedenimi sardı.

O yaralandığından beri tüm sert şeylerden kaçınmıştım, ama Tanrım, özlemişim.

"Yapmak zorunda değiliz Bianca. Bu gerekli değil-"

Saçlarımı kavradı ve yüzümü yaralı yanağına doğru çekti. Çenesini bana öyle bir sapladı ki, canının çok yanmış olduğunu anladım. Artık iyileşmişti ama hâlâ acıdığını biliyordum.

"İhtiyacım var," diye kulağıma fısıldadı.

"Ona ihtiyacım asla bitmeyecek. Lütfen." Geri çekildim ve yüzünü ellerimle kavrarken ellerim titredi, gözlerim umutsuzca görmek istediğim şeyi arıyordu. İhtiyaç. *Evet*. Buna en az benim kadar ihtiyacı vardı. Belki de daha fazla.

"Yatağa uzan," dedim ona kalın bir sesle.

Belge Anahatları

- [illegible]

[illegible]

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

